Len Kasten

INTERVENŢII DE NATURĂ EXTRATERESTRĂ ÎN ARMATĂ, GUVERNARE ŞI TEHNOLOGIE

Traducere din engleză de Bogdan Chircea

EDITORI:
Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu Magdalena Mărculescu
DIRECTOR:
Crina Drăghici
DESIGN:
Alexe Popescu
DIRECTOR PRODUCŢIE: Cristian Claudiu Coban
DTP:
Răzvan Nasea
CORECTORI:
Rodica Petcu Roxana Samoilescu
Titlul original: THE SECRET HISTORY OF EXTRATERRESTRIALS. ADVANCED TECHNOLOGY AND THE COMING NEW RACE.
Autor: Len Kasten
Copyright © 2010 by Len Kasten
Copyright © Lifestyle Publishing, 2012 pentru prezenta ediţie
Lifestyle Publishing face parte din Grupul Editorial Trei
C.P. 27-0490, Bucureşti Tel./Fax: +4 021 300 60 90 e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.lifestylepublishing.ro
ISBN ePUB: 978-606-8309-65-1 ISBN PDF: 978-606-8309-64-4 ISBN Print: 978-606-8309-14-9
COLECŢIE COORDONATĂ DE Constantin Dumitru
Lifestyle

Cuprins

Introducere. Istoria secretă 7

Partea întâi. Contactul 19
1. George Adamski, un emisar de pe Pământ..... 23
2. Povestea unui soldat..... 35
3. Sala oglinzilor..... 47
4. Moştenirea lui Jesse Marcel..... 58
5. Roswell şi destinul Americii..... 67
6. Prin ochean..... 77
7. Întâlniri apropiate reale..... 88
8. Cercurile misterioase 99

Partea a doua. Exopolitica..... 111
9. Exopolitica şi Poarta stelară din Irak 115
10. Războaiele de informaţii 126
11. Cruciatul OZN..... 137
12. Filmul SF, o cale spre autodescoperire 148

Partea a treia. Ştiinţa erei spaţiale 159
13. Dezvăluiri din „lumea neagră“ 164
14. B-2, un OZN american 174
15. Politica antigravitaţiei..... 186
16. Viaţă pe Calea Lactee 196
17. Un oraş din sticlă pe Marte..... 207
18. Metalul miraculos de la Roswell 219

Partea a patra. Rasa viitoare 229
19. Proiectul creării de hibrizi..... 233
20. Om şi supraom..... 242
21. Reconsiderarea descoperirilor din domeniul parapsihologiei 252
22. Doar o chestiune de timp..... 265

Partea a cincea. Trecut şi viitor, noi perspective..... 277
23. Monumentele zeilor..... 281
24. Câmpul de luptă Terra. Partea I 291
25. Câmpul de luptă Terra. Partea a II-a 301

26. Plasa Femeii-Păianjen..... 311

Anexă: Eisenhower Briefing Document/ Documentul de informare pentru Eisenhower..... 321
Recomandări de lectură 330

Introducere
Istoria secretă

Interesul faţă de OZN şi extratereştri mi-a fost trezit, ca în cazul multor oameni, de o „observaţie“. Cel puţin asta am crezut întotdeauna că a fost. Însă mai multe persoane din lumea „ufologiei“ (studiul OZN) mi-au arătat, de atunci încoace, că experienţa mea pare mai curând „o întâlnire apropiată“ şi că ar fi posibil chiar să fi fost dus la bordul navei. Eram în Forţele Aeriene ale Statelor Unite la vremea respectivă. A fost foarte ciudat şi neobişnuit să mă trezesc brusc, la ora trei noaptea, şi să alerg la fereastra camerei de cazarmă ca să mă uit afară. Însă, în vreme ce colegul meu de cameră a dormit mai departe profund, asta am făcut, exact la timp ca să văd nava săgetând prin împrejurimi, aproape la nivelul ochiului şi nu mai departe de 350 m distanţă.

Strălucind de o fosforescenţă verde şi aurie, a trecut în zbor, în linişte, la o viteză foarte mare şi am urmărit-o dispărând în depărtare, peste Golful Mexic, cu chipul lipit de fereastră. A doua zi dimineaţa, operatorii din tura de noapte din turn s-au întors la cazarmă şi au raportat că avuseseră patru OZN pe radar în noaptea aceea, plutind deasupra capătului pistei, în jurul orei două a.m. Le-am spus ce văzusem venind, aparent, din direcţia pistei, iar ei mi-au sugerat să raportez întâmplarea la biroul OZN. În acel moment, nu aveam nici cea mai vagă idee ce era un OZN, însă am găsit biroul. Am fost întrucâtva surprins să găsesc acolo un căpitan, care avea un chestionar multiplu. Nu a părut câtuşi de puţin mirat de raportul meu, după cum nu a fost impresionat nici de estimarea pe care am făcut-o în privinţa supervitezei navei.

A doua zi, m-am îmbolnăvit foarte grav, cu simptome asemănătoare gripei, şi a trebuit să-mi petrec trei zile în spitalul bazei. De atunci, am aflat că o asemenea reacţie după prezenţa la bordul unei nave extraterestre nu era deloc neobişnuită. Astfel, cu toate că nu am fost niciodată hipnotizat pentru a se afla ce se petrecuse în acea noapte, acum, mi se pare foarte posibil să fi fost oaspetele unor vizitatori cosmici. Nu am idee ce-aş fi putut afla la bordul navei, de vreme ce amintirea este în mod evident îngropată adânc în subconştientul meu, ca în cazul multor persoane răpite.

Cu toate acestea, câţiva ani mai târziu, când lucram la IBM în Washington, D.C., m-am simţit atras în mod inexplicabil să mă înscriu în *National Investigations Committee on Aerial Phenomena (NICAP)*/Comitetul Naţional de Investigaţii asupra Fenomenelor Aeriene, prima organizaţie pe tema OZN cunoscută pe scară largă în ţară. Interesul meu faţă de ufologie şi de vizitele extratereştrilor nu s-a atenuat deloc de atunci încoace. Ulterior, am aflat că fondatorul NICAP fusese T. Townsend Brown, om de ştiinţă care a dus muncă de pionierat în dezvoltarea tehnologiei antigravitaţionale. Director în perioada respectivă fusese pilotul în retragere din aviaţia marinei din cel de-al Doilea Război Mondial, maiorul Donald E. Keyhoe, autor al cărţii *The Flying Saucers are Real (Farfuriile zburătoare sunt adevărate)*, actualmente recunoscut ca unul din numele cele mai ilustre de la începuturile ufologiei. Viceamiralul Roscoe H. Hillenkoetter, din Marina Statelor Unite, fost director al Agenţiei Centrale de Informaţii (CIA) şi membru originar al grupului Majestic-12
(MJ-12) (vezi Anexa), făcea parte din comitetul guvernatorilor. MJ-12 a fost comitetul *Top-Secret* reunit de preşedintele Harry Truman în anul 1947 pentru a se ocupa de toate chestiunile având legătură cu OZN şi extratereştri. În acea perioadă de început, Hillenkoetter insistase pentru dezvăluiri publice referitoare la OZN. Într-o scrisoare adresată Congresului în anul 1960, el a scris: „În culise, ofiţeri de rang înalt din Forţele Aeriene sunt preocupaţi la modul cel mai serios de OZN. Însă, prin păstrarea secretului şi ridiculizare oficială, numeroşi cetăţeni sunt determinaţi să creadă că obiectele zburătoare neidentificate reprezintă un nonsens“. Tot din acest comitet, în aceeaşi perioadă, făcea parte şi jurnalistul Frank Edwards, cunoscut cel mai bine pentru cartea lui *Flying Saucers – Serious Business (Farfuriile zburătoare – o chestiune serioasă)*. NICAP a fost absorbit în Centrul pentru Studii despre OZN *(Center for UFO Studies/CUFOS)* în anul 1978, iar toate dosarele deosebit de valoroase au fost păstrate în cadrul acestei organizaţii.

Eu am fost editorialistul principal pentru subiectele OZN/ extratereştri (ET) al revistei *Atlantis Rising* de la crearea ei, cu peste 14 ani în urmă. Am scris peste 50 de articole, publicate în această revistă, din care majoritatea s-au concentrat asupra acestor subiecte şi a altora. Am constatat că, luate în ansamblu, articolele mele, deşi nu sunt scrise într-o succesiune

istorică, reprezintă într-adevăr un corp documentar unic în domeniul istoriei secrete a contactelor noastre cu extratereştrii în special în epoca modernă şi, de fapt, constituie un rezumat brut al acelei istorii, precum şi a tot ce am aflat în urma acelor contacte. În consecinţă, mi-a fost foarte uşor să-mi reasamblez articolele astfel încât să realizez o naraţiune coerentă sub forma unei cărţi. Această introducere este destinată să ofere o scurtă istorie mult mai cursivă a contactului cu extratereştrii, pentru a-i arăta cititorului cum se încadrează fiecare capitol în tabloul de ansamblu şi pentru a completa unele goluri. De asemenea, în această introducere, am acceptat extraordinara provocare de a încerca să explic de ce a fost aruncată o cortină, practic impenetrabilă, de secret peste această istorie timp de mai bine de 60 de ani.

Rasa umană din secolul XXI se găseşte într-o postură ciudată. Începem să ne dăm seama, încetul cu încetul, că lumea pe care o vedem în jurul nostru este o iluzie inteligent creată şi că am fost manipulaţi într-un mod expert să credem că aceasta este realitatea. Iar, crezând în ea, ceea ce şi facem, suntem determinaţi să ne comportăm într-un anumit mod. Aceste comportamente sunt în esenţă simple, repetitive şi lipsite de raţiune, create în principal pentru supravieţuire economică şi plăceri primitive. Sub suprafaţa aparent placidă, există frustrări continue şi un murmur furios care iese adeseori la suprafaţă pentru a se manifesta sub forma unor acuzaţii reciproce violente. Ne acuzăm unii pe ceilalţi pentru situaţia proastă în care ne aflăm şi declanşăm războaie. Însă noile tehnologii şi gadgeturi continuă să ne facă distraţi şi neatenţi, mai puţin înclinaţi să punem sub semnul întrebării starea de lucruri de moment. În acest mod suntem menţinuţi pe banda rulantă. Şi există permanent frica atotputernică de moarte.

Acum, în epoca internetului şi mulţumită sutelor de cărţi despre conspiraţii şi OZN, precum şi celor 50 de ani de filme SF, conştiinţa noastră de masă s-a dezvoltat şi am început să ne examinăm poziţia cosmică obiectiv şi fără idei religioase preconcepute. Pe măsură ce ne trezim, descoperim că există unii oameni care cunosc adevărul, dar preferă să-l păstreze secret. Ei sunt cei care ne ţin sub control. Ei pun întrebările: Nu eşti fericit aşa cum eşti? De ce vrei să ştii mai mult? Asta ne face să credem că aceşti oameni sunt în esenţă binevoitori şi că, probabil, noi, asemenea oilor, trebuie să rămânem în

această lume şi să continuăm să paştem, deoarece nu suntem potriviţi pentru nimic mai bun, în vreme ce ei, deoarece sunt superiori, pot să trăiască şi să se bucure de „lumea reală“. Însă, pentru unii care se trezesc, nu este o situaţie acceptabilă şi există o suspiciune crescândă că suntem menţinuţi intenţionat în întuneric şi manipulaţi de controlori, deoarece ei câştigă, cumva, de pe urma ignoranţei noastre placide.

Aşa cum tundem periodic oile şi, la sfârşit, le transformăm în carne de consum, probabil că şi noi, cumva, suntem tunşi şi, în cele din urmă, vom deveni cotlete pentru cei care ne controlează. Şi, astfel, se naşte o întrebare sâcâitoare: suntem într-adevăr oi sau suntem ceva mai mult şi am fost păcăliţi să credem că suntem oi? Acum, la finele primului deceniu al secolului XXI, oameni din ce în ce mai conştienţi sub aspectul spiritualităţii pun această întrebare arzătoare şi încep să simtă o nevoie din ce în ce mai mare de a găsi răspunsul. Însă controlorii sunt profund angrenaţi în acţiuni menite a ne împiedica să aflăm adevărata noastră natură. Începe să fie clar că acesta poate să fie motivul pentru care nu ni se vorbeşte despre prezenţa extratereştrilor pe Pământ. Dacă am fi informaţi că suntem vizitaţi actualmente de extratereştri avansaţi şi că aceştia au capacitatea să ne scoată din întuneric şi să ne pună în lumină originile şi potenţialul spiritual, nu ne-am mai mulţumi să paştem blânzi pe păşuni. Şi am călători către stele. Ar fi un fel de „adio oi, adio lână, adio friptură“.

La început, a fost şi logic, şi necesar ca fenomenul OZN să rămână o chestiune militară. Cei de la nivelurile cele mai înalte ale guvernului ştiau că a existat o intervenţie a extratereştrilor în cel de-al Doilea Război Mondial în ambele tabere. De fapt, au existat dovezi credibile că războiul însuşi a constituit o încercare camuflată a extratereştrilor de a cuceri planeta folosindu-se de puterile Axei ca de pioni în ceea ce a reprezentat, în realitate, o confruntare cosmică. Experimentele germane în domeniul călătoriei în timp au început, în anii 1920, cu asistenţa extratereştrilor.

În 1922, germanii au creat aşa-numita „Maşină de zbor în altă lume“. În formă de farfurie zburătoare, era destinată să creeze un intens câmp electromagnetic cu scopul de a deschide un portal interdimensional către sistemul stelar Aldebaran, prin aceasta asigurând un canal pentru comunicaţiile extraterestre directe. Farfuriile zburătoare ale lui Hitler se bazau pe

tehnologia antigravitaţională furnizată de extratereştri. Dacă forţele aliate nu ar fi distrus prin bombardamente fabricile germane, farfuriile ar fi ajuns să zboare şi aliaţii ar fi pierdut probabil războiul.

În consecinţă, întreaga tehnologie uluitoare, care a rezultat din această încleştare eroică, a fost privită numai în termeni de aplicaţii militare. Experimentul Philadelphia din 1943 a implicat teleportarea oamenilor şi a unei nave a Marinei Statelor Unite, călătoria în timp şi invizibilitatea. Nikola Tesla, care a susţinut că ar fi avut legături „extraplanetare“, a avut un rol decisiv în acest proiect. Ulterior, unul dintre participanţi a susţinut că experimentul a deschis un „portal temporal“ care i-a permis unui grup de extratereştri ostili să ajungă pe Pământ. Desigur, acest incident fantastic trebuia să rămână secret. După război, Biroul pentru Servicii Strategice *(Office of Strategic Services/OSS)* a ajuns să fie convins că naziştii îşi mutaseră toate activităţile de cercetare şi dezvoltare în domeniul antigravitaţional la o bază din interiorul unui munte din Antarctica. Acesta era situat în vastul teritoriu pe care îl revendicaseră în 1938 şi pe care îl denumiseră Neuschwabenland. S-a crezut că toţi oamenii de ştiinţă, inginerii şi tehnicienii germani importanţi, care nu fuseseră aduşi în America în cadrul Operaţiei Paperclip a SUA se aflau acolo, continuând să construiască farfurii zburătoare şi să perfecţioneze nave spaţiale. Ca urmare, în decembrie 1946, secretarul apărării James V. Forrestal a lansat Operaţia Highjump, o invazie militară a Antarcticii, sub comanda căpitanului Richard H. Cruzen şi condusă de eroul războiului, amiralul Chester Nimitz, şi de întreprinzătorul explorator arctic, amiralul Richard Byrd. Dispunând de o flotă internaţională de 13 nave, inclusiv de un portavion şi de 4 700 de puşcaşi marini, obiectivul operaţiei era să şteargă de pe faţa pământului baza nazistă. Programată iniţial să fie o misiune de şase luni, pe perioada verii şi toamnei antarctice, operaţia a fost abandonată cu trei luni mai devreme, aparent din cauza faptului că farfuriile zburătoare din cadrul bazei au respins atacul.

Din perspectiva acestei experienţe militare legate de nave aeriene antigravitaţionale, nu este deloc surprinzător că, atunci când o navă extraterestră s-a prăbuşit pe coasta unui deal în apropiere de Roswell, New Mexico, în iulie 1947, la numai trei luni de la eşecul Operaţiei Highjump, toate semnalele de

alarmă de la Pentagon au rămas mute şi peste eveniment a fost aplicat capacul etanş al secretului, mai ales că, la aeroportul Forţelor Terestre de la Roswell, era sediul Grupului 509 Bombardiere, din care făcea parte escadronul de B-29 însărcinat cu lansarea bombelor atomice.

Necesitatea secretului militar s-a aplicat şi după acel accident, deoarece, din discul prăbuşit şi din interogarea unicului supravieţuitor extraterestru, a fost obţinut un volum foarte mare de cunoştinţe tehnologice avansate, din domeniul armamentului. La începutul anilor 1950, oficiali de vârf din guvern şi armată, precum şi contractori din domeniul apărării interacţionau deja cu extratereştrii pe mai multe niveluri. Însă de-acum eram sub imperiul Războiului Rece, exista aşadar un nou şi incontestabil motiv pentru păstrarea secretului.

În anii 1950, deceniul deciziilor, povestea scăpase într-atât de mult de sub control şi se depărtase atât de mult de credibilitate, încât devenise aproape imposibil să i se destăinuiască publicului detaliile fără a se produce haos social. Lecţiile emisiunii radiofonice *Războiul lumilor* a lui Orson Welles, din octombrie 1938, în cursul căreia oamenii ieşiseră ţipând pe străzi, erau permanent prezente în conştiinţa eşaloanelor superioare ale guvernului.

La începutul anilor 1950, roadele ştiinţifice şi tehnologice ale contactului cu extratereştrii erau deja halucinante. Mai mult, prin 1952, unicul supravieţuitor al prăbuşirii de la Roswell, Entitatea Biologică Extraterestră Nr. 1 (EBE Nr. 1), comunica deja cu planeta sa natală, Serpo, şi începea comunicarea în engleză între Serpo şi oamenii de ştiinţă de la Laboratorul Naţional din Los Alamos, statul New Mexico. Însă clica aflată la conducere, grupul MJ-12, a apreciat că era mai bine ca totul să fie păstrat secret. A urmat fatidicul zbor în masă al unor OZN deasupra Washington-ului, în iulie 1952, când au fost lansate avioane cu reacţie, care să încerce să întâlnească navele extraterestre şi să le angajeze în luptă. Paranoia şi frica de invazie pe care le-a generat acest eveniment au oprit mişcarea de dezvăluire, Pentagonul aplicând acum o presiune masivă pentru păstrarea secretului. Ritmul contactelor s-a intensificat la 20 februarie 1954, când preşedintele Dwight D. Eisenhower s-a întâlnit cu un grup de extratereştri la Baza Edwards a Forţelor Aeriene, din California, care pe atunci se numea Baza Aeriană Muroc. Acesta a fost cel mai important eveniment

dintr-un întreg deceniu şi, de fapt, al întregii dezbateri pe tema păstrării sau dezvăluirii secretelor, care răvăşea pe atunci sferele înalte ale guvernului. Intensitatea acestei dezbateri a fost subliniată de Gerald Light, unul dintre numeroşii martori ai acelei istorice întâlniri, în de-acum celebra scrisoare trimisă ulterior lui Coral Lorenzen. Lorenzen şi soţul ei, Jim, au fost fondatorii *APRO (Aerial Phenomena Research Organization*/Organizaţia pentru Cercetarea Fenomenelor Aeriene) din care Light făcea parte. El a scris: „În cursul vizitei mele de două zile, am văzut cinci tipuri separate şi distincte de nave, studiate şi manevrate de oficialii forţelor noastre aeriene – cu asistenţa şi permisiunea extratereştrilor! Nu am cuvinte să-mi exprim reacţiile. În sfârşit, s-a întâmplat. De-acum, este un fapt intrat în istorie. Preşedintele Eisenhower, după cum s-ar putea să ştiţi deja, a fost dus în secret la Muroc, în cursul unei nopţi, în timpul vizitei făcute recent la Palm Springs. Convingerea mea este că nu va lua în seamă antagonismul extraordinar dintre diversele «autorităţi» şi se va adresa poporului direct prin intermediul radioului şi al televiziunii – dacă impasul mai durează mult. După câte am putut să-mi dau seama, este pregătită o declaraţie oficială care urmează să fie făcută publică pe la mijlocul lunii mai“.

Această declaraţie publică nu a mai avut loc niciodată, deoarece nu s-a ajuns la un acord cu extratereştrii. Noi le-am refuzat oferta de asistenţă pentru dezvoltarea unei incredibile noi tehnologii. În schimb, ar fi trebuit doar „să transformăm săbiile în lame de pluguri“, respectiv să renunţăm la armele noastre nucleare. După cât se pare, generalii din eşalonul superior de la Pentagon au considerat că era un fel de înşelătorie care ne-ar fi lăsat lipsiţi de apărare în vremuri foarte periculoase. Prin urmare, a trebuit să refuzăm politicos. Acum, pare evident că părerile preşedintelui şi ale consilierilor săi se confirmaseră în acel moment, şi anume că unu sau mai multe grupuri de extratereştri care ajunseseră pe Pământ erau ostile şi că trebuia să adoptăm o poziţie defensivă împotriva unui posibil război interplanetar. La urma urmelor, Eisenhower, în calitatea lui de comandant suprem al Forţelor Aliate din Europa, era fără îndoială la curent cu informaţiile privitoare la implicarea extratereştrilor în al Doilea Război Mondial. Desigur, această postură defensivă presupunea păstrarea secretului ca în condiţii de război. Aceasta a pecetluit, în esenţă, chestiunea

privind dezvăluirea. Din acel punct, negocierile cu tot felul de extratereştri au fost considerate prea sensibile pentru consumul public şi, pentru viitorul previzibil, a fost trasă o cortină a secretului. Continuă disputele dacă această decizie a fost justificată, dar, desigur, nu avem toate datele. Cu siguranţă, colonelul Philip J. Corso din Forţele Terestre ale Statelor Unite a considerat că aşa stăteau lucrurile, fapt afirmat în cartea sa *The Day After Roswell*, scrisă în colaborare cu William J. Birnes.

Însă, mai târziu, în 1965, am trimis 12 astronauţi americani pe Serpo, planeta extratereştrilor de la Roswell, în cadrul unui program de schimburi. Prin urmare, aceasta ar presupune că temerile lui Corso fuseseră risipite între timp. Cu excepţia cazului în care acest program a fost considerat, în secret, o misiune diplomatică de spionaj, prin care am încercat să aflăm mai multe despre un potenţial inamic şi Corso a ştiut acest lucru. Pe de altă parte, este foarte puţin probabil ca Philip J. Corso să fi cunoscut ceva despre Proiectul Serpo, de vreme ce Forţele Terestre nu au avut niciun rol în această misiune şi informaţiile erau foarte compartimentate. Aceasta ar explica de ce îi mai considera pe „ebenii“ de la Roswell ca fiind duşmani, când şi-a scris cartea, în 1997, în ciuda programului de schimburi cu Serpo, care intervenise între timp.

Tot în anii 1950 şi-au făcut apariţia „fraţii din spaţiu“. Aceşti vizitatori dintr-o civilizaţie superioară, extraordinar de spiritualizată, asemănători oamenilor, sosiţi de pe planete apropiate sau din stele depărtate, au luat legătura direct cu persoanele pe care le-au considerat cel mai deschise la contact, ocolind astfel maşinăria oficială a secretului şi ascunderii. Au sosit în farfurii zburătoare sclipitoare, fără zgomot, şi au venit toţi cu un mesaj de pace, dragoste şi frăţie. George Adamski, Howard Menger şi George Van Tassel au fost câteva dintre cele mai importante persoane contactate. Localitatea Giant Rock din deşertul californian a devenit un fel de Mecca, chemându-i irezistibil deopotrivă pe cei care credeau şi pe cei care nu credeau. S-ar părea că fraţii din spaţiu luaseră în propriile mâini problema secretului, de vreme ce numeroasele persoane contactate au scris cărţi şi au apărut în programe de radio şi televiziune. Mesajul lor a pătruns treptat în conştiinţa de masă, pe măsură ce au ajuns la public relatările privind aceste contacte.

Anii 1950 au cunoscut, de asemenea, o renaştere a genului cinematografic SF, după dispariţia din anii 1920. Filme despre călătorii spaţiale şi extratereştri au umplut cinematografele din întreaga lume. Acum ştim, din surse care se bucură de reputaţie, că dezvăluirea acestor informaţii sub formă de ficţiune a reprezentat o altă formă de evitare a programului de ascundere şi ridiculizare care îşi avea originile în grupul MJ-12 şi la nivelul guvernului. La sfârşitul anilor 1950, lumea devenise încetul cu încetul conştientă că era foarte posibil să fi fost vizitată de extratereştri. Publicul a manifestat un alt gen de sofisticare cu privire la călătoriile spaţiale şi contactul cu extratereştrii. În mod sigur, scenariul panicii gen *Războiul lumilor* era o temă moartă.

Dar, în anii 1950 s-a mai întâmplat ceva. Retro-ingineria folosită în tehnologia mai multor nave extraterestre prăbuşite, precum şi informaţiile pe care le-am primit direct de la extratereştri au cultivat o frenezie tehnologică secretă în domeniul dezvoltării propulsiei antigravitaţionale. Companiile Glenn L. Martin, care a devenit Lockheed-Martin, Bell Aircraft, General Electric, Boeing, Douglas, Northrop Aircraft (actualmente Northrop-Grumman) şi Hughes Aircraft au fost doar câteva dintre cele care au lucrat tocmai la asemenea proiecte.

Michael Gladych, într-un articol care a apărut în revista *Mechanix Illustrated*, în iulie 1957, a pretins că cel puţin 14 universităţi şi centre de cercetare din Statele Unite lucrau cu asiduitate la propulsia antigravitaţională. Potrivit acestui articol al lui Gladych, Lawrence D. Bell, fondatorul companiei Bell Aircraft, spusese: „Lucrăm deja cu combustibili şi echipamente nucleare pentru a elimina gravitaţia, în loc să ne opunem ei... Negreşit, motoarele antigravitaţionale şi navele G sunt pe cale de apariţie“. Potrivit afirmaţiilor lui William F. Hamilton III din articolul său publicat pe internet *Reverse Engineering and Alien Astronautics* (1997-2006 Think About It Enterprises), Keyhoe descoperise că existau 46 de proiecte de cercetare sponsorizate de guvern pe tema controlului gravitaţiei în anii 1950 şi între 1965 şi 1970 la companiile aerospaţiale.

Această frenezie a echivalat cu o revoluţie în domeniul energiei, de vreme ce s-a descoperit că electromagnetismul putea să propulseze navele spaţiale cu viteze fantastice. Însă a fost o revoluţie secretă a energiei. Cercurilor financiare internaţionale nu le-au plăcut implicaţiile – sfârşitul economiei

mondiale întemeiate pe petrol. Şi astfel a apărut un nou şi puternic motiv pentru păstrarea secretului. Energia gratuită obţinută din aer ar fi însemnat că populaţia ar fi fost eliberată de dominaţia controlorilor financiari. Şi astfel, bătrâna maşinărie a ascunderii, care păstrase secrete descoperirile lui Nikola Tesla, T. Henry Moray şi T. Townsend Brown, a luat iar puterea. Noile tehnologii urmau să fie folosite exclusiv în scopuri militare şi aveau să fie secrete. Spre sfârşitul deceniului, preşedintele Eisenhower a încercat să ne avertizeze cu privire la ce ne aştepta, în discursul lui de despărţire, ţinut la 16 ianuarie 1961, exact înainte ca preşedintele John F. Kennedy să depună jurământul. El a spus: „În cadrul guvernului, trebuie să evităm câştigarea influenţei, dorită sau nu, de către complexul militaro-industrial. Potenţialul apariţiei unei puteri greşit plasate există şi va persista“. Dezvăluirea legăturilor noastre cu extratereştrii ar fi necesitat dezvăluirea noilor tehnologii. Aceste două lucruri mergeau mână în mână.

Şi astfel, pe măsura încheierii anilor 1960, sistemul de ascundere a fost consolidat şi a rămas la fel, chiar şi acum, după 50 de ani. Oile trebuie să continue să pască pe pajişte câtva timp. Trebuie să ne mulţumim cu visele întruchipate în filmele ştiinţifico-fantastice, în vreme ce, în realitate, am depăşit deja stadiul din Star Trek. Trebuie să rămânem tot cu maşinile noastre, care înghit lacom benzină, şi să continuăm să ne poluăm atmosfera, privind cu nerăbdare către stele. Ben R. Rich, fost preşedinte al celebrului „Skunk Works“, grupul *Advanced Development Programs*/ADP („Programe de Dezvoltare Avansată“) al companiei Lockheed Martin, a dezvăluit adevărul chiar înainte să moară. Într-un discurs ţinut în calitate de fost absolvent al Universităţii California din Los Angeles, în 1993, el a afirmat: „Avem deja mijloacele de a călători printre stele, dar aceste tehnologii sunt încuiate în proiecte negre şi numai Dumnezeu însuşi ar putea să le scoată vreodată la lumină spre beneficiul omenirii. Ştim deja cum să facem orice v-aţi putea imagina“.

Însă viitorul călătoriilor spaţiale ale rasei omeneşti nu ne poate fi interzis. Acest fapt a fost rezumat elocvent de preşedintele Jimmy Carter într-o înregistrare orală, aşa-numita „Înregistrare de Aur“, care a fost trimisă în univers cu nava spaţială Voyager 2 în luna august 1977. El a spus: „Din 200 de milioane de stele din galaxia Calea Lactee, unele – poate multe

– pot să aibă planete locuite şi civilizaţii care călătoresc în spaţiu. Dacă o asemenea civilizaţie interceptează Voyager şi poate să înţeleagă aceste înregistrări, iată care este mesajul nostru: acesta este un dar din partea unei lumi mici, depărtate, un simbol al sunetelor noastre, al ştiinţei noastre, al imaginilor noastre, al muzicii noastre, al gândurilor şi sentimentelor noastre. Încercăm să supravieţuim timpului nostru astfel încât să putem trăi în al vostru. Sperăm că, într-o zi, după ce vom rezolva problemele cu care ne confruntăm, să ne alăturăm comunităţii civilizaţiilor galactice. Această înregistrare reprezintă speranţa şi hotărârea noastră, şi bunăvoinţa noastră într-un univers vast şi extraordinar“. În vreme ce se aşteaptă ca Voyager 2 să ajungă în sistemul solar Sirius în numai 296 000 de ani, s-ar putea să fie mult mai expeditiv să le livrăm personal acest mesaj de speranţă sirianilor, care se află deja aici, pe pământ, şi lucrează cot la cot cu oamenii.

Partea întâi
Contactul

Această carte nu-şi propune să acopere întreaga panoramă a ceea ce este cunoscut şi s-a teoretizat cu privire la vizitele şi contactele extraterestre. Este un subiect imens, care s-a amplificat exponenţial de la apariţia internetului. Scopul *Părţii întâi* a cărţii este să izoleze acele cazuri care sunt atât de clare şi de convingătoare, atât de bine sprijinite de dovezi şi care provin din surse de o asemenea reputaţie, încât sunt incontestabile. Ridicând aceste cazuri peste categoria aglomerată a observaţiilor de OZN, a răpirilor nocturne şi a informaţiilor canalizate, devine posibil să începem să înţelegem adevărata natură a fenomenului contactului extraterestru cu rasa umană. Am fost asaltaţi de cazuri minore, care tind să estompeze complet subiectul şi să ne adoarmă. Cazurile de aici şochează şi trezesc la realitate şi, dacă îşi îndeplinesc scopul, îl ajută pe cititor să-şi formeze o părere cu privire la adevăr şi îi dau indicii despre direcţia în care se îndreaptă lucrurile.

De exemplu, povestea lui George Adamski din *Capitolul 1* a rezistat la testul timpului şi este important să fie prezentată în întregime pentru generaţiile de după anii 1950. Întâlnirea sa cu Orthon a fost cu adevărat prima întâlnire faţă în faţă cu un extraterestru. Până în acel moment, OZN erau numai puncte pe cer şi pe ecranele radarelor. Valoarea *Capitolului 2. Povestea unui soldat*, care relatează experienţele lui Robert O. Dean, constă în faptul că vine din partea unui individ a cărui credibilitate nu poate fi pusă la îndoială. Dean era erou de război şi soldat loial, care nu avea niciun interes ascuns să facă asemenea dezvăluiri. În realitate, a trebuit să suporte multe critici din partea prietenilor şi autorităţilor. Faptul că o organizaţie militară de nivelul Marelui Cartier General al Puterilor Aliate din Europa *(Supreme Headquarters Allied Powers Europe/SHAPE)* a formulat concluzia indiscutabilă, după o investigaţie minuţioasă, că fuseserăm vizitaţi de extratereştri este de o importanţă deosebită şi, ca atare, ar trebui să încheie pledoaria. Doctorul John E. Mack a fost un cercetător curajos, care a fost dispus să-şi sacrifice o carieră strălucită şi profitabilă în psihiatrie pentru a descoperi şi a dezvălui adevărurile poveştii răpirilor, aşa cum am prezentat detaliat în *Capitolul 3*.

Cărţile lui au statornicit, o dată pentru totdeauna, veridicitatea fenomenului răpirilor. Deoarece autorul care a deschis acest subiect, Budd Hopkins, era artist, lucrarea sa *Missing Time* a lăsat loc unui anumit scepticism. Pe de altă parte, cartea de vizită a lui Mack era impecabilă, astfel încât publicul nu s-a mai putut îndoi că oameni din toate colţurile lumii erau duşi la bordul navelor spaţiale. Decesul accidental al lui Mack în 2004, la scurtă vreme după scrierea acestui articol, îi conferă acestui capitol al cărţii o relevanţă şi o importanţă care depăşesc timpul.

În *Capitolul 6. Prin ochean*, care se bazează pe un interviu cu Linda Moulton Howe, facem cunoştinţă cu investigatorul neînfricat, care este dispus să urmeze calea adevărului, indiferent încotro l-ar purta. Cartea ei *Glimpses of Other Realities: Volume II: High Strangeness* reprezintă în continuare un reper pentru subiectul interacţiunii secrete a armatei şi a vizitatorilor extratereştri. Reputaţia lui Howe în calitate de căutătoare a adevărului este de-acum legendară, astfel încât informaţiile relatate de ea în carte pot să fie luate, practic, ca literă de evanghelie. Toate cazurile demne de crezare, complet documentate, din lucrare au implicat armata şi tocmai încrederea manifestată de militari în ea i-a permis să obţină aceste poveşti. Povestea Proiectului Serpo, prezentată în *Capitolul 7. Întâlniri apropiate reale*, este atât de fantastică, încât o reacţie firească este s-o consideri ficţiune. Dar, în timpul scurs de la prima apariţie a materialului sub forma unui articol în revista *Atlantis Rising*, s-au făcut alte şi alte dezvăluiri revelatoare în sprijinul ei, până când a ajuns să devină actualmente un capitol de neşters din istoria contactelor cu extratereştrii. Faptul că interacţiunile extratereştrilor şi ale agenţiilor guvernamentale au atins punctul unui program de schimb în anul 1965 este uimitor chiar şi acum. Acesta a devenit un eveniment-reper în istoria secretă.

Apoi, există cazul Roswell. A fost un incident extrem de important şi, în consecinţă, am alocat două capitole tratării subiectului. *Capitolul 4. Moştenirea lui Jesse Marcel* conferă credibilitate într-un mod convingător evenimentului, care este relatat de o persoană ce l-a cunoscut foarte bine şi de fiul său. *Capitolul 5. Roswell şi destinul Americii* atribuie o importanţă hotărâtoare prăbuşirii ca eveniment ţinând de destin, hotărâtor, din istoria noastră. Întrebarea dacă cercurile din lanuri, din

Anglia, au fost făcute de extratereştri încă persista când a fost descoperit chipul extraterestrului într-un lan de grâu, la 15 august 2002. După cum se arată în *Capitolul 8. Cercurile misterioase*, povestea „Doug şi Dave“ a decimat rândurile adepţilor, cu toate că a fost cât se poate de absurd să se creadă că aceşti doi bărbaţi, fără niciun antecedent creativ, ar fi fost în stare vreodată să creeze toate acele glife minunate, mistice, prin presare pe o placă. Însă povestea a conferit suficientă susţinere scepticilor, pentru a permite răspândirea neîncrederii. Apoi, chipul extraterestrului a părut să pună capăt acestei erezii. Pentru Capitolul 8, am căutat confirmarea unei autorităţi cu activitate de pionierat în materie şi am descoperit, din opinia sa, că întreaga poveste a fost prinsă în intrigile şi politica internaţională şi că, în realitate, nu exista niciun expert. În cele din urmă, chipul extraterestrului a convins majoritatea scepticilor că cercurile din lanuri erau mesaje importante din partea prietenilor noştri stelari.

Desigur, există multe alte poveşti. Însă, mai întâi, este necesar să eliminăm orice urmă de îndoială legată de realitatea contactului cu extratereştrii. Sperăm că această secţiune a cărţii va împlini acest scop.

Capitolul 1
George Adamski
Un emisar de pe Pământ

În condiţiile în care actuala eră a răpirilor comise de omuleţii cenuşii cu OZN, a presupuselor baze subterane, a mutilării vitelor şi a hibrizilor continuă să ne producă o stare de nelinişte şi confuzie, este reconfortant să revenim la acele zile de aur ale contactului cu extratereştrii, când totul părea atât de incitant şi promiţător – anii 1950. În acea perioadă, niciun alt caz de contact nu a fost mai fabulos şi mai uimitor decât cel al lui George Adamski.

Palomar Gardens

De la cea mai fragedă vârstă, Adamski nu a aparţinut niciodată cu adevărat acestei lumi. Prin urmare, nu ar fi trebuit să surprindă pe nimeni că tocmai el, mai mult decât oricare alt om, avea să se îndrăgostească de cer. Cu toate că trecuse de 40 de ani când unul dintre studenţii săi i-a dăruit un telescop newtonian cu reflexie de 15 mm, a fost un moment hotărâtor, deoarece toată viaţa aşteptase acest cadou, fără să-şi dea seama. Fusese mulţi ani de-a rândul cercetător şi profesor de metafizică, astfel încât până în acel moment crezuse că toate răspunsurile erau de găsit în interior, asemenea filosofilor. Însă telescopul a schimbat toate acestea. Adamski a început să-şi dea seama că, în adânc, bănuise că răspunsurile la toate întrebările vieţii puteau fi găsite, cumva, în stele, însă nu avusese idee cum era posibil acest lucru. A început să scruteze cerul nopţii cu o pasiune inexplicabilă, febrilă, fără să înţeleagă ce anume îl mâna, foarte asemănător cu personajul din filmul *Întâlnire de gradul trei*.

În 1944, la vârsta de 53 de ani, Adamski s-a stabilit într-un fel de comună, pe coastele sudice ale muntelui Palomar, la 9,6 km de vârf şi la 17,6 km de viitoarea poziţie a telescopului Hale de 5 000 mm, cel mai mare din lume. Aici, Adamski şi un mic grup de adepţi au deschis o cafenea mică, numită *Palomar Gardens*. Muntele Palomar, aflat la mijlocul distanţei dintre Los Angeles şi San Diego, fusese ales în anul 1934 ca amplasament pentru telescopul Hale, datorită cerului întunecat din vârful lui. Deşi cupola a fost construită în 1936, întârzierile cauzate de cel

de-al Doilea Război Mondial au amânat finalizarea telescopului până în anul 1948, când a fost inaugurat Observatorul Palomar. În acel moment, Adamski mai achiziţionase un telescop de 375 mm, pe care îl găzduia în propriul său mic observator, protejat de intemperii, astfel încât să poată studia cerul ore în şir.

Adamski scrutând cerul în căutarea de OZN

La 9 octombrie 1946, în cursul unei fantastice ploi de meteoriţi, Adamski a zărit pentru prima oară ceva care, în ultimă instanţă, i-a permis să înţeleagă ce anume căuta. Împreună cu toţi prietenii săi, a văzut o navă de mari dimensiuni, de forma unui trabuc, stând imobilă în aer, relativ în apropiere. De-acum, Adamski a fost foarte interesat de fenomenul OZN. Crezuse întotdeauna că exista viaţă similară cu a noastră pe toate celelalte planete. De această dată văzuse cu ochii lui, fapt confirmat de ochii tuturor celorlalţi, dovada că extratereştrii erau capabili să ajungă pe Pământ.

Adamski a încercat să fotografieze nava cu telescopul. A privit cerul şi a făcut fotografii permanent, timp de câţiva ani. În 1952, realizase 500 de fotografii, dintre care multe înfăţişau nave clar diferite de avioane. Aceasta l-a incitat, iar de-acum aceste cercetări deveniseră misiunea lui. În cartea sa *Flying Saucers Have Landed*, scrisă împreună cu Desmond Leslie, în 1953, Adamski relatează întreaga poveste în capitolul intitulat *The Memorable November Twentieth*. În lucrare, el spune: „De

atunci, iarnă şi vară, zi şi noapte, pe căldură şi pe frig, pe vânt, ploaie şi ceaţă, am petrecut fiecare clipă cu putinţă în aer liber, căutând pe cer nave spaţiale şi sperând fără încetare că, dintr-un motiv anume, într-un moment anume, una dintre ele o să se apropie şi chiar o să aterizeze“.

Dorinţe ciudate

Prin anul 1952, Adamski era în legătură cu reţeaua pentru studierea OZN California-Arizona. Din rândurile celor interesaţi se formase un gen de reţea incipientă. Au început să-i parvină relatări despre aterizări din regiuni deşertice depărtate, iar el a decis să se lase în voia intuiţiei şi să se deplaseze cu maşina în acele locuri pentru a vedea ce era de văzut. Decizia lui Adamski de a se bizui pe călăuzirea interioară arată că, şi în acest stadiu, este posibil să fi fost stabilită un gen de comunicare telepatică inconştientă cu extratereştrii, cum a fost cazul şi cu alte persoane contactate în acea perioadă.

În luna august, un domn şi o doamnă A. C. Bailey din Winslow, Arizona, s-au oprit la cafenea să discute cu Adamski despre farfuriile zburătoare. Aceştia i-au vorbit despre încă un cuplu cu interese similare, domnul şi doamna George H. Williamson din Prescott, Arizona. Cunoscătorii fenomenului farfuriilor zburătoare din anii 1950 vor recunoaşte imediat acest nume. George Hunt Williamson a devenit una dintre personalităţile cele mai reprezentative ale comunităţii preocupate de fenomenul farfuriilor zburătoare, scriind chiar şi o carte, ce a devenit între timp o lucrare clasică pentru adepţi, *Other Tongues, Other Flesh*. Asemenea lui Adamski, soţii Bailey şi soţii Williamson au fost şi ei mânaţi de impulsuri ciudate să meargă cu maşina în locuri îndepărtate din deşert, în speranţa de a întâlni o navă aflată la sol. Prin urmare, au decis să-şi unească toţi forţele şi să întreprindă împreună cercetări. S-a convenit ca, următoarea dată când Adamski avea să primească un mesaj telepatic să facă o călătorie în deşert, să-i anunţe şi pe ei, astfel încât să se ducă toţi.

Întâlnire în deşert

Nu la mult timp după aceea, la 18 noiembrie 1952, Adamski a avut impulsul de a pleca şi l-a sunat pe Williamson. I-a spus

că urma să plece a doua zi, la miezul nopţii, la Blythe, California, şi l-a întrebat dacă voiau să se întâlnească cu el acolo, în jurul orei 8 a.m., în dimineaţa următoare. Williamson le-a telefonat soţilor Baileys şi au fost cu toţii de acord. Însoţit de Alice K. Wells, proprietarul cafenelei Palomar Gardens, şi de Lucy McGinnis, secretara sa, Adamski a pornit la drum la miezul nopţii de 20 noiembrie. S-au întâlnit cu soţii Bailey şi Williamson la vest de Blythe şi au intrat în oraş cu maşinile să ia micul dejun. După o masă tihnită, Adamski a resimţit nevoia imperioasă de a se întoarce spre vest, iar ceilalţi au fost de acord să-l urmeze în maşina lui Bailey. Adamski a fost atras în mod deosebit de un drum anume pe lângă care trecuseră la venire, din apropiere de Desert Center, care ducea la poalele unor munţi din apropiere. De fapt, acesta era drumul către Parker, Arizona, denumit actualmente Route 177. Au mers pe Route 177 preţ de aproximativ 17,5 km, apoi Adamski a sugerat să se oprească să arunce o privire prin împrejurimi. În acest moment, s-ar fi aflat la poalele muntelui Eagle.

Ceea ce s-a întâmplat după aceea a fost deosebit de ciudat şi totuşi, în acelaşi timp, foarte convingător. Adamski spune că s-au oprit acolo în jurul orei 11 a.m. S-au distrat făcând fotografii şi filmând, au luat un prânz la iarbă verde şi s-au plimbat prin împrejurimi, scrutând tot timpul cerul. Au rămas acolo aproape o oră. Apoi, brusc, s-a întâmplat. Exact acolo, plutind între autostradă şi munţi, se afla o navă mare, de forma unui trabuc, cu corpul lucios, metalic. Se pare că radarul interior al lui Adamski descoperise precis ţinta. A fost nevoie de un timp pentru ca imaginea să pătrundă în conştiinţa colectivă a temerarului grup de şapte persoane. La început, au crezut că era vorba de un fuselaj de avion. Pe urmă, au fost atât de entuziasmaţi, încât nici n-au mai putut să manipuleze camerele şi şi-au trecut de la unul la altul două binocluri. Williamson a observat o emblemă neagră în lateral, iar partea superioară a navei părea să fie de culoare portocalie.

Adamski a avut sentimentul interior al certitudinii că ocupanţii navei acţionau astfel pentru el şi că intenţionau să-l lase să facă vreo câteva fotografii bune, dar nu în acel loc. A îngăimat o rugăminte enigmatică. „Să mă ducă cineva pe drum – repede! Nava aceea a venit să mă caute pe mine şi nu vreau să-i las să mă aştepte! Poate că farfuria este deja undeva sus – temându-se să coboare aici, unde i-ar vedea prea mulţi

oameni.“

Lucy McGinnis, secretara lui Adamski, a sărit în maşină şi a trecut la volan. Al Bailey a spus că voia şi el să meargă şi s-a urcat după ea. Adamski a urcat în spate şi a îndrumat-o să întoarcă şi să se îndrepte spre Desert Center. În timp ce ea conducea, amândoi bărbaţii priveau nava care urmărea maşina la înălţime deasupra lor. Adamski a decis să-i ceară secretarei sale să vireze de pe autostradă pe un drum de pământ, către un loc pe care l-a ales la poalele unui platou din apropiere. Nava spaţială s-a oprit şi ea, aproape la verticală faţă de ei! Acolo, Adamski şi-a instalat telescopul şi camera, sub rafalele unui vânt puternic, şi le-a spus celorlalţi să se întoarcă pe drum şi să-l urmărească atenţi, ca să fie martori la orice s-ar fi putut întâmpla. În acel moment, nava spaţială a plecat şi a dispărut deasupra munţilor, la timp pentru a evita mai multe avioane ale guvernului, care încercau să-i dea ocol. Exact atunci a apărut farfuria zburătoare, plutind deasupra unei mici ridicături dintre două dealuri. Adamski a expus repede cele şapte poziţii rămase pe rola de film încărcată în vechiul său aparat Hagee-Dresden tip Graflex, fără să mai piardă timpul să focalizeze, „rugându-mă... ca Doamna Şansă să fie de partea mea şi fotografiile să iasă bine“. Apoi, şi-a scos aparatul Kodak Brownie şi a mai făcut o fotografie, exact când avioanele săgetau pe deasupra lui. După aceea, farfuria zburătoare a sclipit strălucitor şi s-a depărtat în grabă, iar Adamski a rămas locului dezamăgit, într-un gen de reverie, cu aparatul Kodak în mână, întrebându-se cine erau cei aflaţi în farfurie şi de unde veneau. În acel moment, s-a gândit că totul se sfârşise.

„O fiinţă omenească dintr-o altă lume!“

Starea melancolică a lui Adamski a încetat când atenţia i-a fost atrasă de un om în picioare, la aproximativ 500 m distanţă, la intrarea într-o ravină, care părea să-i facă semne să se ducă la el. Adamski a crezut că îi jucau feste ochii, deoarece era sigur că omul nu se aflase acolo cu un minut în urmă şi nu putea să-şi dea seama cum ajunsese în locul unde se afla. A ajuns la concluzia că putea să fie un geolog sau cineva care ar fi trăit în acel loc pustiu. Adamski a început să se apropie, mai întâi verificând pentru a se asigura că tovarăşii îl priveau şi s-a liniştit imediat când l-a privit pe acel om. Era tânăr, poate în

vârstă de douăzeci şi opt de ani, zvelt, cu părul blond lung bătut de vânt, îmbrăcat cu un combinezon dintr-o singură bucată, destul de lucios şi strâns la încheieturile mâinilor şi la glezne cu benzi, cu o centură lată de aproximativ douăzeci de centimetri. I-a zâmbit şi l-a aşteptat pe Adamski să se apropie, iar acesta s-a simţit foarte prietenos faţă de străin, fără să ştie de ce. Pe urmă, brusc, când omul a făcut patru paşi către el, Adamski şi-a dat seama cine era. Povesteşte el: „Acum, pentru prima oară, am înţeles pe deplin că mă aflam în prezenţa unui om din spaţiu — O FIINŢĂ OMENEASCĂ DINTR-O ALTĂ LUME!“.

Adamski a rămas fără grai şi mintea a părut să-i îngheţe. Când şi-a revenit, a început să înregistreze mental toate detaliile aspectului omului. Avea chip delicat, cu frunte înaltă şi ochi uşor migdalaţi. Pielea îi era de culoarea a ceea ce Adamski a numit „un bronz mediu“ şi a părut să nu aibă vreo urmă de păr pe faţă. Radia o forţă şi o înţelepciune pe care Adamski le-a perceput ca şi cum l-ar fi pus în inferioritate dar, în acelaşi timp, îl inspirau. A spus despre această impresie iniţială: „M-am simţit ca un copil în prezenţa unei persoane cu o mare înţelepciune şi iubire şi am devenit foarte umil în sinea mea, căci dinspre el radia o senzaţie de infinită înţelegere şi bunătate, cu o supremă umilinţă“. Bărbatul a întins mâna, la care Adamski a înţeles că era o invitaţie de a-şi strânge mâinile. Însă, când a răspuns ca pentru a da mâna, bărbatul i-a respins gestul cu un zâmbet şi i-a arătat că voia doar să-şi atingă palmele, uşor, dar ferm.

O conversaţie telepatică

Când Adamski a început să-i pună omului din spaţiu întrebări în legătură cu originea lui, acesta i-a arătat că nu îl înţelegea. Adamski, care predase cursuri de fenomene paranormale peste 30 de ani, a decis imediat că trebuia să folosească telepatia pentru a comunica. Folosind această tehnică (respectiv formând mental o imagine a subiectului comunicării, însoţită de gesturi adecvate), a reuşit să converseze cu bărbatul din spaţiu, care s-a dovedit a fi foarte abil în discuţia telepatică. Bărbatul a susţinut că era de pe Venus.[1] Ca răspuns la întrebarea „De ce vii pe Pământ?“, i-a dat de înţeles lui

[1] Ulterior, Adamski a aflat că numele omului din spaţiu era Orthon.

Adamski că era preocupat de radiaţia nucleară, care ajunsese în spaţiul cosmic şi afectase călătoriile spaţiale, dar ameninţa în acelaşi timp şi să distrugă Pământul. Pentru a-i transmite acest gând, a atins o mică plantă sălbatică de lângă el şi a făcut apoi gesturi largi, dând glas cuvântului „booom“ pentru a arăta că totul avea să fie distrus.

Conversaţia s-a orientat apoi spre nava spaţială. Omul de pe Venus i-a indicat o farfurie care plutea la mică înălţime de sol, pe un deal din apropiere. Adamski nici n-o observase, dar şi-a dat seama imediat că era aceea pe care o crezuse plecată. Omul din spaţiu a râs din toată inima la surpriza lui, iar Adamski i s-a alăturat; pe urmă, l-a întrebat dacă venise tocmai de pe Venus în farfuria zburătoare. Omul de pe Venus a scuturat din cap şi i-a spus lui Adamski că venise cu o navă mult mai mare. Adamski a format imaginea multor farfurii zburătoare transportate de nava în formă de trabuc şi a alăturat-o unui port-avion. Omul din spaţiu a încuviinţat cu un gest din cap această comparaţie.

După aceea, Adamski s-a interesat de mijloacele de propulsie. La aceasta, bărbatul de pe Venus a folosit de-acum celebra, dar elocventa ilustrare a modului de funcţionare a navei. A luat o pietricică şi a lăsat-o să cadă o dată, apoi, a ridicat-o şi a arătat-o în mişcare. Adamski a întrebat pe urmă dacă era ceva magnetic şi a folosit cuvântul de trei ori, imitând atragerea şi respingerea. Bărbatul a încuviinţat cu o mişcare din cap şi a repetat cuvântul „magnetic“. Însă, evident, Adamski nu a înţeles acest mesaj în totalitatea lui. Când venusianul a lăsat pietricica să cadă prima oară, a încercat să-i sugereze conceptul de gravitaţie. Apoi, când a ridicat-o din nou şi a arătat-o în mişcare, a spus de fapt „antigravitaţie“. Adamski nu a înţeles niciodată acest lucru. Însă acum, cinci decenii mai târziu, cercetările din domeniul antigravitaţiei fiind foarte avansate şi probabil puse la punct în secret, este foarte clar.

În continuare, Adamski l-a întrebat despre micile discuri la care făcuseră referire mulţi observatori. Venusianul şi-a făcut degetele cercuri şi le-a pus în dreptul ochilor, pentru a arăta că erau ochii navei mai mari, respectiv nave de observare controlate de la distanţă, după câte s-ar putea presupune folosindu-se o formă de transmisiune a imaginilor la distanţă. Trebuie amintit aici că, în 1952, transmisiunile de televiziune

necesitau camere imense şi încăperi întregi de echipamente. Când a relatat această întâlnire din 1953 (în cartea sa), Adamski nu avea de unde să ştie că, într-o bună zi, aveam să fim în măsură să punem mici camere acţionate de baterii aproape oriunde. În acel moment, în mintea lui Adamski a apărut imaginea unei asemenea nave explodând. I s-a spus că trebuia să fie distruse când se defectau, transmiţându-se un semnal de autodistrugere, însă întotdeauna la o distanţă sigură de Pământ.

În continuare, Adamski a întrebat de ce nu aterizau în locuri populate şi bărbatul i-a răspuns că reacţia oamenilor ar fi fost una de frică. Aceasta a făcut ca, în mintea lui Adamski, să se formeze întrebarea dacă vreunul dintre compatrioţii săi fusese ucis de oameni de pe Pământ. Venusianul a făcut semn din cap că da, însoţit de mai multe gesturi pe care Adamski nu a putut să le descifreze. El a spus că, în cele din urmă, aveau să aterizeze şi în public, însă nu prea curând. Pe urmă, lui Adamski i-a trecut prin minte să se intereseze de cazurile în care oamenii erau luaţi la bordul navelor. Venusianul a recunoscut că se întâmplase şi
i-a dezvăluit lui Adamski că o persoană pe care o avea în minte fusese printre aceştia, însă i-a cerut să păstreze secretă această informaţie.

Pentru că simţea discuţia apropiindu-se de sfârşit, Adamski a încercat să selecteze cea mai importantă întrebare de pe lista lungă din mintea lui şi a ales-o pe cea care îl sâcâia de ani de zile: „Câte alte planete mai sunt locuite de fiinţe asemănătoare omului?“. Venusianul a făcut un gest larg cu braţele, pentru a-i indica „toate“. „Mor şi ei, la fel ca oamenii?“, s-a interesat Adamski. Răspunsul la această întrebare a fost foarte interesant. Omul din spaţiu şi-a indicat corpul şi a dat din cap în sens afirmativ. Pe urmă, şi-a arătat capul, pentru a indica sufletul sau spiritul, şi a arătat că nu. El însuşi trăise odinioară pe Pământ, a spus omul din spaţiu. Astfel, a confirmat conceptul de reîncarnare. Adamski mai avea multe întrebări, dar era clar că sesiunea luase sfârşit.

Trei paşi mici pentru omenire

În acel moment, venusianul a început să vorbească repede pe limba lui, despre care Adamski a spus că avea o tonalitate

muzicală, şi a arătat spre picioarele lui. Apoi, a păşit într-o parte şi i-a arătat lui Adamski urmele paşilor săi, clar imprimate în solul deşertului şi reprezentând semne ciudate lăsate de modelul de pe tălpile încălţămintei. A făcut cu grijă trei rânduri de urme, indicându-i lui Adamski să studieze mai târziu semnele, care
s-au dovedit a avea semnificaţii simbolice bogate.[2] După aceea, l-a invitat pe Adamski să-l însoţească spre farfuria zburătoare. Adamski a descris nava ca având un aspect translucid, ca şi cum ar fi fost făcută din sticlă, dar nu era. Era din metal, însă lăsa cumva lumina să treacă prin ea. Când s-au apropiat, aceasta plutea la câteva zeci de centimetri deasupra solului deşertului. Omul din spaţiu a refuzat apoi politicos cererea lui Adamski de a face o plimbare cu nava, comunicându-i clar că trebuia să plece. Pe urmă, a urcat pe bordura navei şi a intrat printr-o uşă care
s-a deschis.

Când nava a început să se depărteze, Adamski a auzit clar o conversaţie în acea limbă muzicală venind dinăuntru. A observat trei inele în jurul bordurii navei, dintre care două se roteau în sensul acelor ceasornicului, iar cel din mijloc se rotea în sens invers. Privind nava alunecând uşor peste deşert şi muntele din apropiere, Adamski a simţit o profundă tristeţe. El a afirmat în cartea lui: „Era un gol care nu se poate compara decât cu sentimentul pe care îl ai la plecarea cuiva foarte drag... Şi până în ziua de azi am acelaşi sentiment de gol (...) de fiecare dată când mă gândesc la vizitatorul din altă lume. Cu toate acestea, trăiesc. o bucurie inexprimabilă pentru privilegiul care mi-a fost hărăzit“.

Pilot Report RE: Nov 20th, 1952[3]

Dragă domnule,

Ca răspuns la scrisoarea dvs. din 18 iulie 1956, alăturăm un rezumat al Raportului Special nr. 14 din Proiectul Blue Book, care a fost emis în luna octombrie 1955. Raportul complet

[2] Imediat după eveniment, au fost luate amprente în ghips ale urmelor.
[3] Scrisoare reprodusă din The Adamski Foundation.org, „The Landing“, http://www.adamskifoundation.com/html/Landing.htm#Pilot (accesată la 14 iulie 2010).

acoperă statistic toate rapoartele de până la acea dată, inclusiv raportul unui pilot din Forţele Aeriene, din 20 noiembrie 1952, referitor la zona generală Desert Center, California. Raportul Special nr. 14 vă stă la dispoziţie pentru a fi examinat la Los Angeles, California.

Al dvs. sincer,

W. W. Elwood
Locotenent rangul I Forţele Aeriene SUA
Asistent adjutant
Din Proiectul Blue Book
Mesaj telex referitor la Cazul Salton Sea, California – 20 noiembrie 1952.

Acesta este singurul caz din 20 noiembrie 1952 din dosarele Proiectului Blue Book

Mesaj telex referitor la cazul Salton Sea, California, 20 noiembrie 1952
OBIECT NEIDENTIFICAT OBSERVAT. PILOT LOCKHARD AVION B50 5626. PE O CIRCULARĂ DE LA DAVIS MONTHAN. OBIECT VĂZUT LA 20.05 ORA MONTANĂ LA 10 MILE EST DE SALTON SEA, ALTITUDINE 16.000 PICIOARE. AERONAVA ERA PE CAP COMPAS 275 GRADE ŞI A OBSERVAT OBIECTUL LA ORA 11.00 FAŢĂ DE POZIŢIA SA. OBIECTUL ERA STAŢIONAR ŞI ÎŞI SCHIMBA CULOAREA DIN ALB ÎN ROŞU ŞI ÎN VERDE. S-A PUS ÎN MIȘCARE ÎN DIRECŢIE NV ŞI A DISPĂRUT CA ȘI CUM AI FI STINS O LUMINĂ. OBIECTUL NU AVEA (cuvânt ilizibil) PROPULSIE SAU LOCOMOŢIE, IAR PILOTUL NU A PUTUT SĂ-I DESCRIE DIMENSIUNEA SAU FORMA.
22 NOV. 1952

Capitolul 2
Povestea unui soldat

Conştiinţa galactică

Potrivit unei interpretări recente, controversate, a calendarului mayaş, ne aflăm actualmente în ultimii doi ani ai unui ciclu care a început la 5 ianuarie 1999 şi se va încheia la 9 februarie 2011. La această concluzie a ajuns Carl Johan Calleman în cartea sa *The Mayan Calendar and the Transformation of Consciousness*. El susţine că laitmotivul acestei perioade de timp este „conştiinţa galactică“ şi că, până la finalul ei, rasa umană va atinge nivelul opt al conştiinţei şi va fi pregătită să treacă la al nouălea nivel şi ultimul – „conştiinţa universală“. Cu siguranţă, este adevărat că luarea serioasă în considerare a galaxiei noastre a început
într-adevăr cam în acest timp. Telescopul spaţial Hubble a fost plasat pe orbită în 1990, însă imaginile spectaculoase pe care
le-a furnizat şi datele astronomice rezultate au ajuns să fie conştientizate în masă abia nouă sau zece ani mai târziu. Iar profeţiile ameninţătoare, de zi a Judecăţii de Apoi, referitoare la data de 21 decembrie 2012, când spun că soarele se va alinia cu centrul galaxiei, fac toată lumea să se înghesuie să afle mai multe despre implicaţiile vieţii în Calea Lactee.

Fără îndoială, atingerea deplinei conştiinţe galactice trebuie să fie în mod necesar dependentă de revelaţia definitivă a prezenţei extratereştrilor şi a dezvăluirii concomitente de informaţii privind civilizaţii din alte părţi ale galaxiei şi de dincolo de limitele ei. Acest lucru, s-ar părea, a început de asemenea exact când trebuia. Concomitentă cu momentul plasării pe orbită a telescopului Hubble a fost şi apariţia din umbră a foştilor responsabili din guvern, armată şi servicii de informaţii, care au decis să facă pasul înainte şi să dezvăluie informaţii *Top Secret*, după decenii de tăcere. Este într-adevăr fascinant că aceste dezvăluiri au debutat, în cea mai mare parte, la începutul până spre mijlocul anilor 1990, exact înaintea debutului perioadei de 12 ani a conştiinţei galactice a lui Calleman. Dr. Steven Greer a lansat Proiectul Dezvăluirea la 1 ianuarie 1997, prin intermediul organizaţiei sale, *Center for the Study of Extraterrestrial Intelligence/CSETI* – Centrul pentru

Studierea Inteligenţei Extraterestre). M-am referit la aceste evoluţii în interviul cu Greer, din 2004, în care am spus: „Până la începutul anului 2001, ei [CSETI] aveau o armată de câteva sute de martori, acoperind categoriile forţelor armate, NRO, DIA, CIA şi NASA. Practic, toţi aceşti oameni sunt pregătiţi să depună mărturie în faţa Congresului“. Prin urmare, s-ar părea că, în anii 1990, au fost puse în mişcare forţe puternice pentru extinderea conştiinţei omului spre a îmbrăţişa galaxia, validând aparent teoria lui Calleman.

Una dintre cele mai importante persoane care au tras semnale de alarmă şi care au făcut pasul în faţă în anii 1990 a fost cineva din „armata“ lui Greer, a cărui poveste este capabilă singură să arunce în aer întregul program de şase ani de ascundere, aparţinându-i guvernului! Este vorba despre sergentul-major din Forţele Terestre, Robert O. Dean. Mărturia lui, dacă ar beneficia de publicitatea largă pe care o merită, ar putea de asemenea să contribuie foarte mult la a ne ajuta să ne înţelegem locul în societatea galactică. Dean, care are actualmente peste 80 de ani şi a fost numit bunicul ufologiei, a intrat într-adevăr în atenţia publicului în luna iulie 2009, când a apărut ca vorbitor invitat la mult-aşteptatul „European Exopolitics Summit 2009“ (Reuniunea europeană la vârf de exopolitică) de la Barcelona, Spania (pentru o discuţie cuprinzătoare pe tema exopoliticii, vezi *Partea a doua*). Prezentarea de website a acestei conferinţe spunea: „Această reuniune la vârf (...) arată dovezi ale prezenţei extraterestre prin vaste mărturii cuprinzătoare ale serviciilor de informaţii şi armatei, compilate de diverse autorităţi din domeniu, cum ar fi dr. Steven Greer, Nick Pope, dr. Michael Salla, Alfred L. Webre, Paola Harris, Klaus Dona, Stephen Bassett şi Robert Dean“. Aşadar, într-un mod cât se poate de adecvat, Dean s-a regăsit în compania celor mai strălucite personalităţi ale mişcării exopolitice. Conferinţa a fost anunţată şi relatată de mijloacele de informare în masă de pe tot globul. Toţi reprezentanţii exopoliticii din Franţa, Germania, Danemarca, Marea Britanie, Italia şi Spania au făcut prezentări la conferinţă, care s-a dovedit a fi
într-adevăr o realizare deosebită. Această reuniune la vârf a plasat conceptul de exopolitică drept în centrul atenţiei publicului, când mai erau încă 18 luni până la expirarea erei lui Calleman a conştiinţei galactice. Prezentarea lui Dean a fost

captivantă şi a avut un efect important pentru succesul conferinţei. De asemenea, a reuşit să-l catapulteze în atenţia publicului.

Un soldat bun

Având în vedere rolul-cheie al lui Dean la această realizare, i-am cerut să-mi acorde un interviu. A fost de acord şi ne-am întâlnit pe parcursul a trei cine foarte plăcute la locuinţa sa din Phoenix, Arizona. În timpul interviurilor, am fost profund impresionat de profunzimea şi orizontul experienţei şi cunoştinţelor lui. În modul ciudat de anticipativ în care se petrec uneori lucrurile, s-a dovedit că aparentele sale studii de colegiu gen „turnul de fildeş“ în domeniul istoriei antice şi al filosofiei
l-au pregătit în fond pentru rolul pe care avea să-l joace ulterior în viaţă, dar cu o întorsătură pe care nu ar fi putut să şi-o imagineze niciodată.

Dean terminase numai doi ani la Universitatea Indiana, când în 1950, a izbucnit războiul din Coreea. De vreme ce nu era oricum capabil din punct de vedere financiar să-şi continue studiile pentru obţinerea diplomei, s-a înrolat în armată şi a ajuns, în 1951, locotenent pe linia frontului, la numai douăzeci şi doi de ani. S-a aflat în focul acţiunii şi a primit mai multe decoraţii, inclusiv Purple Heart. Când comandantul său de companie a fost ucis, a preluat acest rol. Consideră că a fost un miracol că a supravieţuit când, în jurul lui, au murit atât de mulţi oameni. A povestit un incident petrecut în jurul unui foc de tabără, cu vreo şase bărbaţi mai în vârstă care erau veterani din al Doilea Război Mondial reîncorporaţi, când s-a ridicat şi a plecat câteva momente. În lipsa lui, grupul a fost lovit de un obuz şi, când s-a întors, toţi oamenii aceia erau morţi. Impactul emoţional al acestei întâmplări l-a determinat să se gândească la inutilitatea războiului.

Dean şi-a încheiat contractul de şase ani în 1956 cu gradul de locotenent, după ce a petrecut trei ani la Nürnberg, Germania, unde a condus un hotel al Forţelor Terestre ale Statelor Unite pentru personalul aliat de ocupaţie aflat în vizită. În conformitate cu programul Reduction in Force (RIF) în vigoare atunci, nu i s-a permis să-şi păstreze funcţia când s-a reîncorporat, deoarece nu avea diplomă de colegiu şi a fost

readus la gradul de sergent clasa întâi şi trimis la Fort Huachuca, în apropiere de Sierra Vista, Arizona. Dean a fost directorul de informaţii al programului de la Huachuca din 1957 până în 1963, o perioadă interimară la fortul istoric, care a devenit ulterior sediul *Strategic Communications Command* (Comandamentului de Comunicaţii Strategice) în 1967. În acest interval, fortul s-a aflat sub controlul Corpului de Transmisiuni al Forţelor Terestre ale SUA.

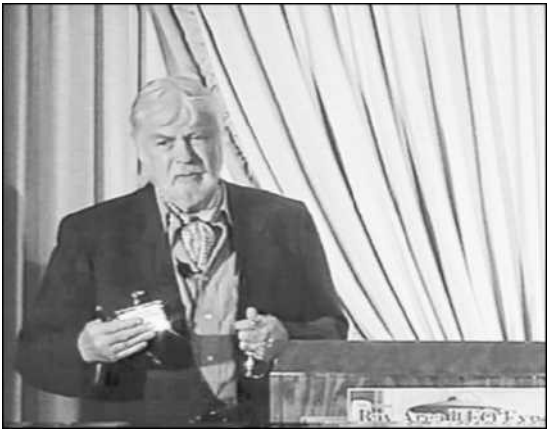

Sergent-major Robert O. Dean

Evaluare

După aceea, în 1963, Dean a fost ales pentru ceea ce se cheamă, în termeni militari „numire de recompensare“. A fost transferat la SHAPE de la Rocquencourt, Franţa, situat chiar la periferia Parisului, în calitate de analist de informaţii, şi a primit un nivel de acces la secrete *Cosmic Top*, cel mai ridicat de la vremea respectivă. SHAPE este braţul militar al Tratatului Organizaţiei Nord-Atlantice (NATO). Acesta este locul unde, în anul 1964, a avut loc transformarea lui dintr-un inocent „soldat bun“ într-un cetăţean informat şi preocupat. După cum relatează el însuşi, lucra în tura de noapte, la ora 2 a.m. Nu exista nicio activitate şi era plictisit până la absenţă când colonelul responsabil s-a gândit să-l şocheze ca să-l trezească, dându-i să citească un document de nivelul *Cosmic Top Secret* din seif. Acesta era intitulat, simplu şi înşelător, „Evaluare“. Nici subtitlul, „O evaluare a posibilelor ameninţări militare la adresa forţelor aliate din Europa“, nu dezvăluia nimic în privinţa

conţinutului. Când a terminat de citit acea carte, vechea lume, accentuat structurată şi previzibilă pe care o considerase toată viaţa ca fiind de la sine înţeleasă, se prăbuşise în jurul lui, Dean contemplând o lume complet nouă şi incredibilă.

„Evaluarea“ era un studiu strict militar, realizat de SHAPE, în urma unui incident cu un OZN din data de 2 februarie 1961, despre care Dean spune că a fost cât pe ce să declanşeze cel de-al Treilea Război Mondial. În jur de 50 de OZN, zburând în formaţie, au apărut din Rusia, au survolat Europa şi apoi au virat spre nord, către pol, sub permanentă observare radar. „Evaluarea“ era o investigaţie meticuloasă a istoriei fenomenului OZN în toate colţurile Europei, redactată într-o perioadă de trei ani, din 1961 până în 1964. Dean spune că documentul însuşi avea o grosime de numai 2,5 cm, însă anexele şi adăugirile constituiau încă 15 cm. Concluziile studiului erau cutremurătoare. Potrivit lui Dean, autorii stabiliseră, cu certitudine absolută, că am fost vizitaţi în mod activ mii de ani de reprezentanţi a cel puţin patru civilizaţii extraterestre.

Unele dintre evenimentele relatate în carte erau atât de făţişe, încât nu exista nicio îndoială cu privire la autenticitatea lor, de exemplul cazul în care un disc a aterizat pe o pistă de zbor din Italia, a apărut un extraterestru cu înfăţişare cât se poate de umană şi a vorbit cu soldatul italian traumatizat, care era de gardă, într-o italiană perfectă. Într-un alt caz, un fermier danez şi-a întrerupt cina în familie ca să se ducă în curtea din spatele casei să vadă ce era cu agitaţia gălăgioasă a animalelor sale şi a descoperit un disc mare, aşezat pe trei picioare. Apoi, s-a deschis o uşă a navei şi (din nou) un extraterestru cu aspect cât se poate de omenesc l-a invitat, într-o daneză perfectă, să facă o plimbare. Fermierul, entuziasmat, nu a ezitat. Şi-a aruncat şervetul pe jos şi a dat fuga la bord. Soţia sa, deşi nu-i venea să creadă, l-a urmărit luându-şi zborul şi, după aceea, a anunţat poliţia, care, la rândul ei, a anunţat armata. La încheierea plimbării de agrement, toţi l-au privit cu gurile căscate pe fermierul extaziat sărind din nava care s-a închis şi a dispărut pe cer. Perechea a fost anchetată trei zile. Tocmai cazuri ca acestea, implicând extratereştri cu înfăţişări omeneşti, au electrizat organismul militar. Aceasta însemna că era posibil ca extratereştrii să se plimbe nerecunoscuţi ca atare pe coridoarele Pentagonului.

Concluzia raportului afirma: „Dovezile adunate şi studiate de

acest raport arată că există un gen de proces sau plan în desfăşurare, şi această supraveghere (a Pământului şi a omenirii) durează de foarte mult timp; posibil de mii de ani“. În continuare, se sublinia: „Nu pare să fi fost implicată o ameninţare militară majoră (...) dar, dacă ar fi fost ostili sau răuvoitori, nu am fi putut face absolut nimic“. Dean susţine că partea cea mai mare a documentării şi a redactării era atribuită Marii Britanii, Statelor Unite şi Germaniei, contingentul britanic, condus de mareşalul aerului Sir Thomas Pike, anterior şef al Forţelor Aeriene Regale, fiind responsabil de partea leului din toată această muncă. Dean spune că fuseseră realizate numai 15 copii ale documentului, dintre care două ajunseseră în Statele Unite. Una fusese înmânată generalului Lyman Lemnitzer din Forţele Terestre ale SUA, comandantul suprem aliat pentru Europa în acel moment, şi cealaltă fusese închisă în seiful Centrului de Operaţii al Comandamentului. Originalul fusese înaintat secretarului general al NATO, care în acea perioadă era Dirk Stikker, din partea Olandei. Toate celelalte copii fuseseră distribuite celorlalţi membri europeni ai SHAPE. De vreme ce alianţa cuprindea alte 14 state, probabil că două ţări membre ale NATO nu-şi primiseră copiile.

Cruciada

Ca şi în cazul maiorului Jesse Marcel de la Roswell, Dean şi-a onorat jurământul depus pentru securitatea naţională şi a păstrat tăcerea cu privire la „Evaluare“ tot restul carierei sale militare, care a luat sfârşit doisprezece ani mai târziu, în 1976, când s-a pensionat, după douăzeci şi şapte de ani de serviciu.

După aceea s-a lansat într-o nouă carieră în Tucson, Arizona, unde a lucrat la Pima County Emergency Services Management, firmă care, în cele din urmă, a fost adusă în cadrul şi finanţată parţial de *Federal Emergency Management Agency/FEMA* (Agenţia Federală pentru Gestionarea Situaţiilor de Urgenţă) din SUA. Şi a păstrat tăcerea încă paisprezece ani, până s-a retras din această firmă din funcţia de director. În sfârşit, în 1991, la vârsta de şaizeci şi doi de ani, de-acum aflat într-adevăr la pensie, a decis că sosise vremea să iasă în public cu povestea sa. Dean susţine că decizia sa are la bază indignarea stârnită de un incident în care a fost implicat un prieten, fost pilot de vânătoare în Forţele Aeriene, care a fost tratat necorespunzător

din cauza interesului faţă de OZN, însă aceasta a reprezentat doar ultima picătură.

În realitate, din momentul citirii acelui remarcabil document de la SHAPE, Dean a petrecut 25 de ani de documentări obsesive pe subiectul OZN şi al influenţei extratereştrilor şi a stabilit nenumărate legături şi prietenii în întreaga lume, într-un efort neobosit de a valida „Evaluarea“ şi de a dezgropa întreaga poveste. Una dintre aceste legături a fost cu unul dintre personajele cele mai proeminente şi credibile din lume ale ufologiei, care cunoştea la prima mână contactul cu extratereştrii şi întâmplarea făcea să locuiască exact de cealaltă parte a străzii faţă de Dean, în Tucson! Această persoană este fostul locotenent-colonel Wendelle C. Stevens din Forţele Aeriene, care a petrecut un an încheiat în compania lui Billy Meier, o persoană contactată de un OZN, în Elveţia, şi se presupune că avea cea mai cuprinzătoare colecţie de fotografii şi înregistrări video de OZN din lume. Acest gen de „coincidenţă“, care l-a pus pe Dean în legătură exact cu persoana care putea să-i răspundă la întrebări, i-a caracterizat de la bun început documentarea. Pe parcursul acestei investigaţii de 25 de ani, resentimentele sale faţă de ascunderea acestei informaţii de guvernul Statelor Unite au crescut încontinuu când a aflat, de la contactele sale din agenţiile militare şi de informaţii, despre dezvoltarea în secret a unor tehnologii incredibile obţinute din surse extraterestre şi despre modurile draconice în care aceste agenţii se ocupau de oricine ar fi încercat să facă informaţia publică. Şi astfel, în 1991, zăgazul s-a spart şi Dean a început să vorbească.

Ceea ce a debutat doar ca o nouă voce în sprijinul dezvăluirii secretelor despre OZN a devenit rapid o cruciadă. Din 1991, Dean a avut prezentări în cadrul unor întâlniri şi conferinţe din peste 50 de ţări şi a fost intervievat de nenumărate ori de presa alternativă. Într-un interviu video realizat în luna martie 2009 despre Proiectul Camelot[4], care a fost postat ulterior pe *Youtube*, el a menţionat că tocmai îşi sărbătorise cea de-a 80-a aniversare. Ca urmare a acestei mărturisiri, a fost uimit când au început să se reverse felicitări din toate colţurile lumii, unele

[4] Declaraţia de obiective a Proiectului Camelot: „Să li se asigure cercetătorilor, activiştilor şi «celor care trag semnalele de alarmă» accesul la toate formele de informare în masă, în scopul de a scoate adevărul la lumină“.

din ţări de care nici nu auzise vreodată.

În anul 1996, Dean a realizat şi a apărut pe un DVD intitulat *The Greatest Story Never Told*, care a ajuns să aibă de atunci încoace circulaţie internaţională. În acest material video, Dean deplânge cei 50 de ani (la momentul respectiv) de muşamalizare de către organismul militar, ţinând în mâini un exemplar al Constituţiei din care se vede clar „Noi, poporul“. Bazându-se pe linia oficială potrivit căreia dezvăluirea secretelor legate de OZN şi de extratereştri ar crea haos popular, Dean spune că drepturile noastre constituţionale au fost violate de indivizi care nici măcar nu au fost aleşi în funcţiile ocupate. Îşi exprimă marea credinţă în poporul american şi în abilitatea lui de a înţelege şi de a face faţă chiar şi celor mai bizare realităţi şi împrejurări. Mai mult de atât, Dean crede că am fost expuşi deja în mod deliberat la prezenţa extraterestră prin intermediul Hollywoodului şi că majoritatea americanilor cred deja în OZN şi în extratereştri. Acest fapt, susţine el, nu este accidental, ci reprezintă mai curând rezultatul eforturilor „băieţilor buni“ din interiorul organismului militar şi de informaţii, care au lăsat să se scurgă date.

Pe parcursul perioadei de 45 de ani scurse de când a citit documentul care i-a schimbat viaţa, Dean a acumulat un volum imens de informaţii, cele mai multe din surse demne de cea mai mare încredere. El vorbeşte despre nava spaţială pe care o construim deja şi este de acord cu celebra afirmaţie a lui Ben R. Rich, preşedintele „Skunk Works“ din cadrul companiei Lockheed Martin din 1975 până în 1990, potrivit căreia „putem să realizăm orice v-aţi putea imagina“.[5] Dean susţine că, încă din 2002, există o entitate separată şi distinctă, denumită U.S. Aerospace Command/USAC (Comandamentul Aerospaţial al SUA) cu scopul special de a realiza operaţii în cosmos. Dean spune că această organizaţie are personalul format din cadre ale Forţelor Aeriene, Forţelor Terestre, Forţelor Navale şi Corpului puşcaşilor marini din Statele Unite, Marea Britanie şi Canada şi beneficiază de un buget anual de ordinul miilor de miliarde! Actualmente, se află sub comanda unui general cu patru stele din Forţele Aeriene ale SUA. Misiunea USAC este atât militară, cât şi diplomatică, exact ca în *Star Trek*. În afară de apărarea planetei şi explorarea spaţiului cosmic, USAC se

[5] Pentru citatul complet, vezi *Introducere*.

ocupă de vizitatorii extratereştri şi de relaţiile exopolitice. Astronauţii militari special antrenaţi la Centrul de Cercetări Glenn al NASA din Ohio întreprind călătorii de rutină la o staţie spaţială militară pe Lună şi pe Marte, decolând de la bazele aeriene Vandenberg din California, Groom Lake din Nevada şi Dugway Proving Ground din Utah şi folosind nave spaţiale antigravitaţionale. O sursă anonimă a afirmat că baza de pe Lună este situată la capătul lanţului muntos Jura şi adăposteşte prin rotaţie un echipaj de 20 de cadre militare. Dean mi-a arătat o imagine în infraroşu a sondei de pe Marte reprezentând „un oraş cât Chicago“ sub suprafaţa marţiană şi fotografii sovietice clare ale clădirilor de pe Marte.

Revenind pe Pământ, chiar Dean a stat lângă una dintre frezele de tuneluri cu diametrul de 12 m în Nevada, care au realizat sub Statele Unite ale Americii un păienjeniş de tuneluri care ar părea să găzduiască trenuri-proiectil care se deplasează cu viteza de 2 mach! Şi, asemenea dr. Michael Wolf, garantează personal că am lucrat cot la cot cu extratereştrii în aceste amplasamente subterane. Dr. Wolf, care a murit de cancer în anul 2000, a fost membru al grupului MJ-12 şi al *National Security Council/NSC* (Consiliului Naţional de Securitate). S-a aflat chiar în vârful guvernului secret, „din umbră“ sau „satelit“, cum l-a numit el, deţinând cel mai înalt nivel de acces cu putinţă. Cartea lui *The Catchers of Heaven*, publicată în 1996, este o versiune ficţională a activităţii sale de colaborare cu extratereştrii. A susţinut că lucrase în principal la proiecte comune umane/extraterestre în amplasamente subterane, împreună cu oameni de ştiinţă extratereştri din şapte sisteme solare diferite. Wolf a descris amplasamentul subteran din Area 51 ca fiind „un oraş întins, cât Rhode Island“

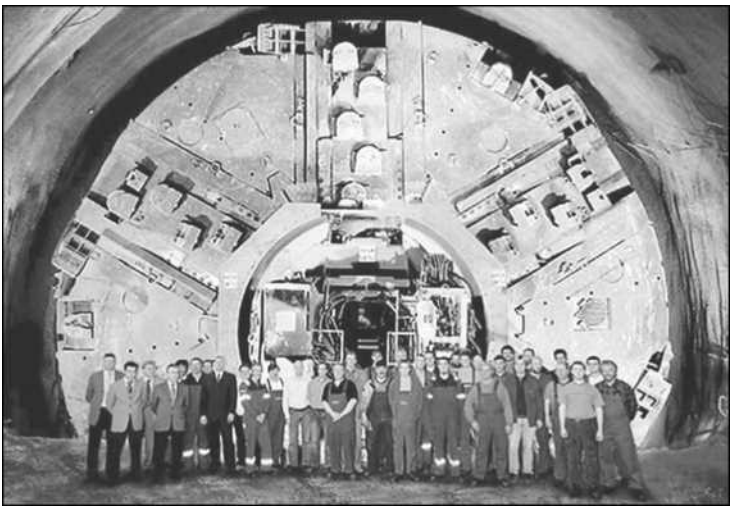

Freza cu diametrul de 12 m pentru săparea tunelurilor

cu magazine, piscine şi săli de gimnastică, unde se lucrează la opt „programe negre“ diferite, cu un buget anual total de peste două miliarde de dolari.

Cu toate că nu a participat la niciunul dintre programele de vedere la distanţă[6] sponsorizate de guvern, Dean a luat cunoştinţă de tehnicile respective prin intermediul relaţiilor sale în cadrul organismului militar. El însuşi a practicat vederea la distanţă şi, în privinţa aventurilor sale de clarviziune, nu spune decât că „Federaţia există“. Este de presupus că se referă la Federaţia Galactică a Luminii, o alianţă a civilizaţiilor avansate, orientate spre spiritualitate, din această galaxie şi din afara ei, a cărei existenţă este menţionată de numeroşi contactaţi. Ca să nu rămână nicio umbră de îndoială cu privire la informaţia sa, Dean susţine că el însuşi s-a aflat la bordul unor nave extraterestre. În vreme ce guvernul ar vrea să ne lase să credem în celebra replică a lui Jack Nicholson din filmul *A Few*

[6] Vederea la distanţă, Remote Viewing ori RV, reprezintă capacitatea de conectare la „hiperconştient“ într-o manieră controlată şi de aducere de la acest nivel a unor anumite informaţii despre „o ţintă“ aflată oriunde, pe planetă sau în afara ei. Fiind descoperită şi pusă la punct de Harold E. Puthoff şi Russell Targ de la Stanford Research Institute la începutul anilor 1970, de-a lungul timpului, până în prezent, au existat mai multe programe de vedere la distanţă, finanţate de armată şi de CIA. Aceste programe, cu toate că sunt secrete, au fost creditate cu rate ridicate de succes de persoane din interior.

Good Men, „Nu puteţi suporta adevărul“, Dean preferă citatul din Iisus, despre care se crede că ar fi fost şi deviza Cavalerilor Templieri, *Veritas vos liberabit* – „Adevărul vă va face liberi“.

Capitolul 3
Sala oglinzilor

Lui Budd Hopkins, care a deschis calea.

Dedicaţie la *Abduction* de dr. John E. Mack

A trecut o vreme de când n-am mai auzit de dr. John E. Mack[7] şi mulţi s-au întrebat ce a mai făcut de la lansarea pe piaţă a extraordinarei sale cărţi *Abduction: Human Encounters with Aliens*, în 1994. Această lucrare a fost primită cu aplauze entuziaste de bastioane literare cum ar fi *New York Times*. Printre adjectivele folosite în recenziile din Times s-au numărat „acaparatoare“, „redutabilă“ şi „emoţionantă“. În continuare, se spunea: „Experienţa răpirii... este... după cum înţelege dr. Mack, un aspect a ceva mai amplu (...) şi un indiciu al unei transformări individuale şi colective de care este urgentă nevoie“. Purtând semnătura unui respectat psihiatru de la Facultatea de Medicină de la Harvard şi deţinător al unui Premiu Pulitzer[8], cartea a avut încă de la lansare patina respectabilităţii în cadrul establishmentului şi a constituit, dacă privim retrospectiv, evenimentul de cotitură care a transformat incidentele, percepute de mijloacele de informare în masă şi public ca fiind exotice şi excentrice, în fenomene care merită o analiză serioasă, sociologică şi ştiinţifică.

Lucrarea lui Whitley Strieber *Communion: A True Story* a reuşit aproape să realizeze această cotitură. Cartea aceasta s-a aflat în topul ziarului *New York Times* cu cele mai bune vânzări la categoria non-ficţiune, timp de opt luni, în anul 1987. Însă, doi ani mai târziu, a apărut filmul, care a aruncat oarecum totul în categoria etichetată *Imaginative Horror Stories*/poveşti de groază pline de imaginaţie. Şi, indiferent de câte ori Strieber ne-a dat asigurări că era o poveste adevărată, a rămas în această categorie, mărturie o dată în plus a uriaşei puteri a fimului de „a face sau a distruge“. Tratamentul hollywoodian la care răpirile sunt supuse le expune ridiculizării populare şi, de obicei, le distruge legătura cu credibilitatea, oricât de fragilă,

---

[7] Acest capitol a fost scris înainte de decesul lui Mack, în 2004.

[8] Premiul Pulitzer la secţiunea biografie în anul 1977 pentru A Prince of Our Disorder, un studiu al vieţii lui T. E. Lawrence, cunoscut sub numele celebru de „Lawrence al Arabiei“.

firavă, ar fi fost ea.

Din fericire, cele două cărţi scrise de Budd Hopkins, *Missing Time* şi *Intruders*, nu au fost niciodată ecranizate, deşi, într-un documentar de televiziune din anul 1992, s-au folosit materiale din *Intruders*. Hopkins a fost în mod evident un pionier în prezentarea în faţa publicului a scenariului răpirilor. Însă din cauza faptului că este artist, lui Hopkins îi lipseşte pur şi simplu credibilitatea pentru lucrările sale, astfel încât a fost o ţintă foarte la îndemână pentru toţi cei care se îndoiesc şi toţi scepticii care par să-şi fi făcut o profesie din demistificarea subiectului OZN. Încetul cu încetul, credibilitatea i-a fost ştirbită, în ciuda relatărilor sale atente şi meticuloase. Însă, datorită recomandărilor şi afiliaţiilor de prestigiu ale lui Mack, *Abduction* a rămas în centrul atenţiei. Ca urmare, până acum, a reprezentat probabil singurul fundament credibil pe care se bazează definitiv acceptarea publicului.

La sfârşitul anilor 1990, Mack a adăugat o nouă dimensiune activităţii sale originale. Cartea sa *Passport to the Cosmos* ne duce pe calea foarte riscantă, minată, a încercării de a lămuri cumva fenomenul răpirilor. În vreme ce *Abduction* este, în primul rând, o consemnare a şedinţelor psihiatrice/de hipnoză cu indivizi aleşi dintre cei răpiţi şi cu un adaos de comentarii, *Passport to the Cosmos* încearcă să reunească toate aceste elemente. Autorul se bazează pe cercetările din cărţi anterioare,

Dr. John E. Mack

însă îşi asumă pe deplin provocările interpretării. Este vorba de provocări la care au răspuns alte câteva minţi luminate, iar opiniile sunt foarte diverse. Spre deosebire de un proces cu juraţi, în cadrul căruia se poate ajunge de obicei la un verdict pe baza dovezilor existente, în acest caz, aceleaşi dovezi pot să

conducă la zeci de alte concluzii la fel de plauzibile. Or, după cum a rezumat investigatoarea Linda Moulton Howe, este ca şi cum te-ai afla într-o „sală a oglinzilor cu pardoseala din nisipuri mişcătoare“.

O nouă paradigmă în cercetare

Datorită importanţei acestei îndelung aşteptate continuări la *Abduction*, l-am intervievat pe Mack pentru publicaţia *Atlantis Rising*. Am sperat să lămuresc motivele care l-au determinat să scrie cartea şi o actualizare a relaţiilor cu colegii săi din mediul academic. S-ar putea reţine şi că, deşi *Abduction* s-a bucurat de recenzii entuziaste în presa de largă circulaţie, a fost primită cu rafale de critici de comunitatea ştiinţifică, în cele din urmă compromiţându-i lui Mack statutul de psihiatru de nivel academic în interiorul Facultăţii de Medicină de la Harvard. O recenzie aparţinându-i lui James Gleick, apărută în revista *The New Republic*, se referea la fenomenul răpirilor ca la „o mitologie“ şi îl numea un exemplu de „culturi antiraţionale, antiştiinţifice care înfloresc (...) în Statele Unite“. Psihoanalistul Sanford Gifford a denumit-o „un atac subversiv la adresa psihoanalizei ca ştiinţă“ şi a afirmat că persoanele răpite sunt „la fel de «nebune» ca şi cele care cred în creaţionism, vindecarea prin credinţă şi transferul gândurilor“.

Mack rezumă toate aceste critici ca fiind emise sub umbrela a ceea ce numeşte „paradigma materialistă“. Poziţia lui Mack, prin cartea sa *Abduction*, este că această paradigmă aparent nu mai funcţionează, de vreme ce nu poate să fie adaptată pentru a corespunde acestor fenomene. El spune, în prefaţa la ediţia ieftină, pe care a scris-o în 1995: „Faptul că ceea ce descriu persoanele trecute prin experienţe nu poate fi pur şi simplu posibil potrivit concepţiei noastre ştiinţifice tradiţionale îmi pare că... impune mai curând o modificare a acestei perspective, o dezvoltare a concepţiei noastre privind realitatea, nu «să înghesuim datele în categoriile existente», cum ar vrea unii critici să procedăm“. Nemulţumirea cercetătorului luminat este reprezentată cel mai bine, probabil, de un citat din *Passport to the Cosmos*, cartea eminentului profesor de fizică Victor Weiskoff de la Massachusetts Institute of Technology, care se pare că i-ar fi spus teologului Houston Smith: „Ştim că este vorba de mai mult. Doar că nu ştim cum

să ajungem la tot“. Tocmai această dilemă l-a determinat pe Mack să fondeze o nouă organizaţie de cercetare, intitulată *Program for Extraordinary Experience Research/PEER* (Programul pentru Cercetări ale Experienţelor Extraordinare), în 1993, care să corespundă acestor tipuri de experienţe şi să se bazeze pe premisa că, atunci când ne confruntăm cu fenomene care nu corespund definiţiei date de noi realităţii, avem nevoie de un nou mijloc de a le studia. În ultimă instanţă, Mack formulează concluzia că pregătirea sa în domeniul psihiatriei a constituit cea mai utilă pregătire posibilă pentru intervievarea persoanelor răpite, deoarece psihiatrii sunt învăţaţi să-şi folosească „nu numai intelectul, ci şi inima şi sufletul, întreaga [noastră] fiinţă“. El numeşte această metodă „conştiinţa ca instrument al cunoaşterii“.

Limitările celor trei dimensiuni

În ambele cărţi, Mack spune că, indiferent cât de incredibile ar putea să pară poveştile acestor răpiri, sunt experienţe reale fără putinţă de tăgadă, iar persoanele răpite sunt perfect sănătoase la minte. Ca răspuns adresat celor care sugerează că ar fi posibil să fie vise, el afirmă: „Persoana înţelege că nu dormea (...) simte că
şi-a amintit ceva ce s-a petrecut în realitate; povestirile au un fir logic, oricât de ciudat este conţinutul; iar episodul, când este reamintit ori retrăit, poate să fie însoţit de emoţii intense şi de reacţii fizice asociate mai curând cu evenimente reamintite decât cu vise“.

Venind de la un psihiatru, afirmaţia este cât se poate de convingătoare. Însă credibilitatea ştiinţifică este forţată când persoanele răpite vorbesc despre „alte dimensiuni“. Ele relatează adeseori că au fost „duse într-o altă dimensiune sau un alt plan al realităţii, cu proprietăţi diferite“. În această altă dimensiune, persoanele trăiesc altfel experienţa timpului, a spaţiului şi a dimensionalităţii. Karin, o persoană răpită care a fost intervievată de Mack, se referă la aceasta ca fiind „a patra dimensiune“. O altă persoană spune: „Este un loc diferit de ceea ce există aici la noi, nu e din spaţiul/timpul nostru“. În această stare, persoanele respective sesizează adeseori o schimbare a percepţiei, pe care mai mulţi au atribuit-o unei stări modificate de conştiinţă. Văd sau aud lucruri pe care alţii

nu le văd şi nu le aud. Aparent, extratereştrii au cumva capacitatea de a mări rata de vibraţie a structurii moleculare a persoanei răpite, fapt care este recepţionat probabil ca reprezentând o altă dimensiune. Aceasta explică de ce sunt capabili să-i treacă pe oameni prin geamuri şi pereţi. Karin afirmă: „Este dureros să treci prin geam, pentru că trebuie să-ţi modifice vibraţiile ca să facă un obiect solid să treacă, literalmente, prin alt obiect solid. Şi asta se întâmplă“.
Nimic din toate acestea nu e prea surprinzător pentru cei familiarizaţi cu tradiţia privind OZN. Timp de zeci de ani, au existat relatări privitoare la obiectele zburătoare neidentificate care intră şi ies într-o clipită din domeniul fizic. Actualmente, aproape că nu mai există îndoială că extratereştrii posedă capacitatea de a intra şi a ieşi liber din tărâmul eteric, unde spaţiul/timpul dispare, iar aceasta explică probabil de ce sunt capabili să călătorească la distanţe foarte mari în perioade scurte de timp. Cu toate că acest concept le poate părea ciudat oamenilor de ştiinţă, este un precept cardinal pentru oricine se ocupă de metafizică şi explică multe fenomene altminteri inexplicabile, cum ar fi telepatia, vederea la distanţă, călătoriile astrale şi astrologia. Însă tocmai această componentă interdimensională a fenomenului răpirilor îi ţine pe oamenii de ştiinţă la distanţă. Şi totuşi, cele mai recente tendinţe din ştiinţele teoretice şi mai ales din fizica cuantică chiar aici ajung. Mack îl citează pe fizicianul teoretician Michio Kaku, care a rezumat extraordinar acest fapt în 1998:

„În cele trei dimensiuni cu care suntem familiarizaţi, nu este suficient loc să încapă toate forţele naturii“.

O apocalipsă a mediului

Aproape pentru toţi cei care cred în fenomenul OZN şi al răpirilor, cea mai importantă întrebare este: „De ce sunt aici?“. Există speculaţii fără sfârşit cu privire la intenţiile lor şi la aşa-numita „agendă extraterestră“. În *Passport to the Cosmos*, după 10 ani de documentare intensă, Mack a ajuns la câteva concluzii categorice. El crede că scopul principal al extratereştrilor este să salveze planeta de blestemul toxic. Ca mijloc de atingere a acestui scop, ei au întreprins o transformare rapidă a omenirii printr-o expansiune globală accelerată a conştientizării om cu om.

În mod evident, extratereştrii se aşteaptă ca aceasta să genereze noi atitudini faţă de curăţarea mediului, care în cele din

Răpitori extratereştri, potrivit descrierilor

urmă să atragă după sine şi legislaţia adecvată.

La prima vedere, nu este pe de-a întregul evident modul exact în care Mack a ajuns la aceste concluzii vizionare din nenumăratele relatări ale sondajelor dureroase de pe mesele de intervenţie din navele spaţiale, dar acesta se conturează mai bine când luăm în considerare mărturiile personale şi transformările persoanelor răpite cu care a lucrat, precum şi interviurile luate şamanilor din culturi mai primitive. Produce perplexitate la această concluzie afirmaţia lui Mack: „Vorbind la modul general, persoanele care au trecut prin aceste experienţe nu par, în ceea ce priveşte antecedentele lor, să fie candidatele cele mai potrivite pentru a deveni ecologiste“. Pe de altă parte, este posibil ca extratereştrii să se bazeze tocmai pe număr pentru a-şi transmite mesajul. Potrivit unui sondaj Roper din 1992, au fost răpiţi aproximativ patru milioane de adulţi americani. Extrapolând la nivel planetar, numărul total s-ar situa undeva în jurul a 96 de milioane de oameni, în 1992! De asemenea, este foarte posibil ca extratereştrii să fi anticipat

că aceste poveşti aveau să beneficieze de o răspândire planetară prin tipărire, cum s-a şi întâmplat în cazul cărţilor lui Mack.

Cazurile pe care le relatează Mack în *Passport to the Cosmos* sunt pline de avertismente şi profeţii făţişe privitoare la soarta planetei. Jim Sparks, unul dintre subiecţii lui Mack, care susţine că a primit o educaţie extinsă la bordul navelor spaţiale, spune că i s-au arătat „scene după scene prezentând comportamentul distructiv al omenirii şi impactul său asupra mediului“. Împreună cu prezentările vizuale, primeşte şi un mesaj telepatic: „VĂ UCIDEŢI PLANETA. PLANETA VOASTRĂ MOARE“. Sparks afirmă că a luat parte la „întâlniri“ la bordul navelor spaţiale în cadrul cărora i s-a spus: „Aerul vostru, apa voastră sunt contaminate. Pădurile voastre, junglele, copacii şi vegetaţia mor. Aveţi un nivel copleşitor de contaminare. nucleară şi biologică. Planeta voastră este suprapopulată“. Apoi, extratereştrii i-au spus că stabiliseră înţelegeri cu conducătorii lumii pentru corectarea acestor situaţii, însă toate au fost încălcate, pentru că „cei de la putere“ consideră asemenea măsuri ca fiind „o ameninţare militară şi la adresa securităţii“, acesta fiind motivul pentru care ei recurg acum la oamenii „de rând“.

Persoanelor răpite li se prezintă adeseori viziuni ale distrugerii apocaliptice, extratereştrii povestind: „Cerul se va murdări, animalele vor dispărea, mările se vor transforma într-un noroi otrăvitor, apa va fi mai preţioasă decât aurul“. Ei vorbesc despre valuri seismice, cutremure, erupţii vulcanice, schimbări climaterice, boli la nivel global, nori de electricitate statică, inversarea polilor, ploi de meteoriţi, oraşe dispărute, dărâmături pretutindeni şi „mânia dezlănţuită a lui Dumnezeu“. Persoanelor răpite li se dă de înţeles că se va produce o „curăţare“. Cu toate că acestor oameni le este neclar dacă văd scene reale din viitor sau scenarii posibile, impactul emoţional este de regulă dur.

După cum s-au exprimat cel puţin două dintre persoanele răpite cu care a lucrat Mack, extratereştrii le-au mărturisit că şi-au distrus mediul de pe propria planetă printr-o lipsă similară de respect şi că au fost obligaţi să se mute sub sol, unde au avut de suferit fizic, fiind anterior asemănători pământenilor. Potrivit lui Sparks, motivele extratereştrilor nu sunt tocmai altruiste şi nobile. El susţine că aceştia recoltează produse de

pe Pământ pentru a obţine profituri în alte părţi ale galaxiei şi încearcă pur şi simplu să-şi protejeze investiţia! Credo Mutwa, un şaman sud-african, este de acord cu această idee. El spune: „Nu ne iubesc. Au nevoie de noi (...) cum vor obţine lucruri de la noi, dacă corpurile noastre sunt murdărite de droguri şi substanţe toxice din aer?“. Aceasta ne aduce la partea cea mai incredibilă a poveştii şi cea mai nocivă pentru pretenţiile extratereştrilor de slujire altruistă a omenirii.

Mack dedică un întreg capitol din cartea *Passport to the Cosmos* programului extraterestru de dezvoltare a hibrizilor. Este de-acum un fapt stabilit că, de zeci de ani, ei lasă femeile pământene însărcinate cu material seminal extraterestru şi, în multe cazuri, adună spermă de la bărbaţi şi o folosesc pentru a produce sarcini la femeile extraterestre. Într-un caz tipic, extrag oul uman, adaugă componenta extraterestră şi reimplantează oul fertilizat în pântecul femeii. Ulterior, lasă sarcina să avanseze timp de trei luni, termen la care revin pentru extragerea fătului şi transportul lui în laboratoarele lor, unde acesta este pus într-un incubator plin cu un lichid. Pentru o descriere completă a proiectului de hibridizare, vezi *Capitolul 19*.

Nu se obţine nimic fără sacrificii

În capitolul intitulat „Traumă şi transformare“, Mack adoptă poziţia potrivit căreia, deşi persoanele răpite pot fi iniţial paralizate de groază şi traumatizate, după cum li se întâmplă de obicei, dacă refuză să fie victimizate, înfruntă cu curaj frica şi profită de ocazia de a se dezvolta, în cele din urmă conştiinţa li se amplifică şi ele se transformă. Aceasta înseamnă oare că o asemenea transformare este rezultatul intenţionat al experimentelor şi că extratereştrii folosesc un fel de tratament de şoc pentru a ne forţa să ne dezvoltăm şi să salvăm planeta? Isabel întreabă: „Cum putem şti că [ei] (...) nu folosesc emoţiile extreme pentru a ne ajuta să ne dezvoltăm?“ Pe de altă parte, mărturiile din *Passport to the Cosmos* sugerează cu putere că asemenea transformări reprezintă produsul secundar al experienţei – rezultatul reacţiei curajoase şi triumful spiritului omenesc asupra evenimentelor care destramă viaţa şi psihicul. Persoanele răpite atestă că expunerea la cea de-a patra dimensiune, în care există în esenţă extratereştrii, are, prin ea

însăşi, capacitatea de a transforma viaţa şi că demolează iluziile anterioare ale existenţei noastre materiale ca într-o cocon de mătase. Aceste persoane spun, de asemenea, că o comprehensiune a imensităţii unei creaţii care cuprinde fiinţe atât de ciudate, cu puteri atât de minunate, este o conştientizare puternică, deschizătoare a minţii care poate fi confundată cu experienţa religioasă. Mai presus de toate, persoana răpită devine acut conştientă de propria forţă interioară. Karin rezumă foarte bine când observă că prăbuşirea barierelor dintre dimensiuni îţi permite să devii „foarte conştient de sufletul tău“. „Îţi dai seama perfect de bine de conştiinţa ta superioară, acel lucru din tine care înseamnă tu.“ Aceasta înseamnă că dezvoltarea individuală este pur şi simplu rezultatul de neevitat, neintenţionat, a ceea ce fac extratereştrii. Începe să pară că întreaga preocupare a extratereştrilor faţă de apocalipsa ecologică este, în realitate, o poveste de suprafaţă complicată, înşelătoare, destinată să justifice programul de hibridizare şi că Sparks are probabil dreptate – încearcă doar să salveze planeta pentru ei înşişi şi pentru hibrizi. Mack sugerează, pe de altă parte că, indiferent care ar fi intenţia lor, această situaţie ne oferă posibilitatea de a valorifica evenimentele în propriul nostru avantaj. El spune: „Fenomenul răpirilor extraterestre este în mare măsură o ocazie sau un dar, un gen de catalizator pentru evoluţia conştiinţei în direcţia unui simţ pe cale de a se naşte, al responsabilităţii faţă de viitorul nostru şi al planetei“. Celor care cred că o asemenea pornire forţată a expansiunii conştiinţei reprezintă o violare a progresului natural şi că, prin urmare, ar trebui să i se opună rezistenţă, aş putea să le subliniez că represaliile militare nu par să reprezinte o opţiune în acest moment. Pe de altă parte, acceptarea pe scară largă a acestei realităţi poate să constituie un prim pas în direcţia unei soluţii şi ambele cărţi ale lui Mack ne vor ajuta în mod sigur să atingem acest scop.

Capitolul 4
Moștenirea lui Jesse Marcel

De vreme ce este aproape sigur că aceste nave nu îşi au originea în vreo ţară de pe pământ, un volum considerabil de speculaţii s-a centrat pe originea lor probabilă şi pe modul în care au ajuns aici. Marte a fost şi rămâne o posibilitate, cu toate că unii oameni de ştiinţă, dintre care cel mai notabil este dr. Menzel, consideră că avem de-a face mai probabil cu fiinţe dintr-un cu totul alt sistem solar. În epave, au fost găsite numeroase exemple de ceea ce pare să fie o formă de scris. Eforturile lor de descifrare au rămas în cea mai mare parte lipsite de succes.

Eisenhower Briefing Document,
18 noiembrie 1952 (vezi Anexa)

Iepuraşul Roswell

Există o controversă care refuză să înceteze. Acum, după 60 de ani, misterul Roswell continuă să intrige şi să fascineze şi provoacă reacţii puternice, poate cu atât mai mult în ultima vreme decât la început. Ca în cazul asasinării lui Kennedy şi al Iepuraşului firmei Energizer, disputa privind Roswell pur şi simplu „continuă, continuă şi nu se mai opreşte“. Mark Larsen, director de comunicare la Energizer, spune: „Iepuraşul a devenit simbolul suprem al longevităţii, perseverenţei şi hotărârii“. Însă eu aş spune că Roswell bate acum Iepuraşul. Câştigă la distanţă ca longevitate, iar hotărâre înverşunată şi perseverenţă există din abundenţă de ambele părţi ale dezbaterii.

Exact atunci când se pare că interesul public a dispărut şi incidentul a fost mazilit la necrologuri, se petrece ceva ce îl propulsează iar pe prima pagină. Mai întâi, a apărut filmul de televiziune *Roswell*, difuzat pe reţeaua de cablu Showtime, cu Martin Sheen în rolul principal. Apoi, a fost investigaţia congresmanului de New Mexico, Steven Schiff, însoţită de furia şi suspiciunea renăscute pe care le-a provocat, când s-a descoperit că Forţele Aeriene distruseseră toate documentele relevante. A urmat bomba – cartea *The Day After Roswell*/După Roswell semnată de colonelul Philip J. Corso şi de William J. Birnes. În 1995, documentarul de televiziune *The Roswell*

Incident a dat o nouă viaţă cauzei adepţilor. De asemenea, subiectul a fost menţinut ca ştire de mai multe eforturi stângace ale Forţelor Aeriene de a-l explica, începând cu celebra explicaţie a „balonului Mogul“ şi culminând cu notoria teorie a „manechinelor de test la impact“ care, în termeni de absurditate totală, au depăşit acum clasicele explicaţii cu „gazul de mlaştină“ şi „planeta Venus“ pentru fenomenul OZN. Cel mai recent, ni s-a servit o teorie care încearcă să reînvie manechinele de test la impact. Cu cartea *Body Snatchers in the Desert: The Horrible Truth at the Heart of the Roswell Story* a autorului britanic pe subiectul OZN Nick Redfern, se aşteaptă la modul serios din partea noastră să acceptăm posibilitatea ca acele corpuri găsite la locul prăbuşirii să nu fi fost nici pe departe manechine, ci prizonieri de război japonezi „deformaţi, handicapaţi, desfiguraţi şi bolnavi“, aflaţi încă în custodia SUA, în ciuda capitulării oficiale a Japoniei cu doi ani înainte, prizonieri care erau folosiţi în experimente de mare altitudine ale Forţelor Aeriene, ceea ce se presupune că
le-ar explica trăsăturile orientale şi dimensiunile reduse. Şi astfel, Iepuraşul Roswell continuă să-şi bată toba.

Cutia Pandorei

Miza acestei confruntări este foarte mare. Dacă se poate dovedi în mod categoric că prăbuşirea de la Roswell s-a produs cu adevărat, o cascadă de posibilităţi remarcabile ar deveni certitudini. În primul rând, ar însemna că există viaţă inteligentă pe alte planete, cu o tehnologie superioară celei a omului. Acest fapt ar avea ramificaţii extraordinare din punctul de vedere al societăţii, tehnologiei, armamentelor, religiei, economiei şi din multe altele. Pe urmă, muşamalizarea de şaizeci de ani ar implica existenţa unui guvern din umbră, care continuă să se menţină la putere de la o administraţie la alta. Altminteri, cum ar fi posibil ca înşelătoria să fie perpetuată atât de iscusit? Pe de altă parte, aceasta ar însemna că democraţia noastră este o iluzie şi că, de fapt, trăim într-un fel de oligarhie. În altă ordine de idei, ar rezulta că am obţinut aproape sigur cunoştinţe extraordinare referitoare la locul nostru în univers, cunoştinţe care nu au fost împărtăşite publicului şi care ar putea să ne revoluţioneze viaţa aici, pe Pământ. Foarte posibil, aceste cunoştinţe ar putea să ne rezolve toate problemele

legate de energie.
Şi, foarte probabil, am avea acum posibilitatea să călătorim noi înşine în alte sisteme solare, ceea ce îi deschide largi perspective rasei umane. Toate acestea ar constitui evoluţii colosale şi toate pivotează în jurul realităţii evenimentului de la Roswell. A dovedi realitatea evenimentului de la Roswell echivalează cu a deschide în acelaşi timp cutia Pandorei şi poarta stelară către propriul nostru viitor.

Evenimentele dramatice ale acelor prime zece zile ale lunii iulie 1947 din acel orăşel militar izolat de pe câmpiile înalte din centrul statului New Mexico au rămas învăluite de un secret impenetrabil timp de peste 30 de ani! Însă, în perioada aceasta, a crescut şi s-a amplificat neîncetat interesul grupurilor constituite pentru studierea OZN. Această activitate a culminat în 1978 cu o prezentare istorică de două ore, realizată de Leonard Stringfield, cercetător al fenomenului OZN, în cadrul unei reuniuni lunare a *Mutual UFO Network/MUFON* (Reţeaua Interactivă OZN) din Dayton, Ohio, în care Stringfield a dezvăluit detaliile legate de recuperările din urma mai multor prăbuşiri produse în sud-vest şi a prezentat dovezi solide că toate epavele şi corpurile mai multor extratereştri morţi au ajuns la Baza Aeriană Wright-Patterson, chiar acolo, în Dayton. Stringfield a vorbit despre recuperări din Mexic, California, Nevada, Arizona şi Montana şi a menţionat în chip deosebit o anumită prăbuşire produsă lângă Corona, New Mexico, în luna iulie 1947. Cartea sa *Situation Red: The UFO Siege* a adus completări multora dintre detaliile sumare.

Activitatea lui Stringfield a atras interesul cercetătorilor William Moore şi Charles Berlitz, iar în vara anului 1980 aceştia au lansat prima carte pe acest subiect, *The Roswell Incident*, care este acum o lucrare clasică. Veteranul ufolog Stanton T. Friedman a fost unul dintre principalii cercetători în cadrul acestui proiect, cu toate că nu s-a bucurat de recunoaştere ca autor. După alţi 10 ani de cercetări, şi-a scris propria carte pe subiectul Roswell, împreună cu Don Berliner, intitulată *Crash at Corona: The U.S. Military Retrieval and Cover-Up of a UFO* şi, în cele din urmă, s-a consacrat ca autoritate de prim rang pe acest subiect. Din 1980, bătăile de tobă ale Iepuraşului s-au înteţit, fiind scrise zeci de alte cărţi despre Roswell, iar oraşul respectiv a devenit o Mecca a ufologiei, cunoscut în întreaga lume. Însă dovada finală a prăbuşirii a rămas incertă, deoarece

guvernul a continuat să păstreze secrete toate informaţiile care i-ar fi putut ajuta pe cercetători să-şi popularizeze demonstraţiile şi, de fapt, i-a îndrumat în mod intenţionat pe drumuri închise prin dezinformări plantate. Sperând să dea lovitura de graţie muşamalizării şi, în fine, să valideze prăbuşirea de la Roswell, Jesse Marcel Jr. şi-a publicat cartea autobiografică *Roswell: It Really Happened*. Autorul este fiul maiorului Jesse Marcel, ofiţerul responsabil de securitatea Aerodromului Armatei Terestre de la Roswell în iulie 1947.[9] Am vorbit cu Marcel despre amintirile legate de tatăl său şi de carte.

„Nu a fost un balon meteorologic“

De la bun început, era clar pentru toţi investigatorii că maiorul Jesse Marcel a fost personajul central în acest caz. De fapt, tocmai implicarea lui Marcel în acest caz şi mărturia lui l-au atras prima dată pe Friedman, l-au convins că prăbuşirea se produsese într-adevăr şi l-au atras să investigheze. În calitate de ofiţer de informaţii al Aviaţiei Forţelor Terestre, cu o activitate remarcabilă în timpul războiului, credibilitatea lui Marcel era de necontestat. Grupul 509 de Bombardament de la Roswell era o instalaţie militară *Top-Secret* şi toţi cei aflaţi acolo aveau un nivel superior de acces la informaţii secrete. În calitate de ofiţer de informaţii al bazei, Marcel era deosebit de preocupat de securitate. Chiar înaintea numirii la Roswell, în 1946, Marcel fusese responsabil de securitatea Operaţiei Crossroads, programul ultrasecret de teste nucleare din Atolul Bikini, pentru care fusese recompensat cu menţionarea în ordinul de zi. Ofiţerii superiori ştiau că nu aveau de ce să-şi facă griji în privinţa unui ofiţer atât de loial şi de devotat, mai ales de vreme ce fusese avansat locotenent-colonel imediat după evenimentul de la Roswell şi îl făcuseră nevăzut din bază într-o funcţie de vârf în cadrul Războiului Rece. Dacă a fost o chestiune de calcul, destinată să-i asigure cooperarea, este doar un subiect de speculaţii. Prin urmare, nu este surprinzător că Marcel a păstrat tăcerea cu privire la Roswell timp de 32 de ani. Dimpotrivă, surprinzător a fost că a acceptat să-i acorde un

[9] Cartea a fost publicată ulterior, avându-i drept coautori pe Linda Marcel şi Stanton T. Friedman, sub titlul *The Roswell Legacy: The Untold Story of the First Military Officer at the 1947 Crash Site*.

interviu lui Friedman în 1979. Poate s-a întâmplat din cauză că trecuse foarte mult timp şi considerase că putea deja să vorbească liber. Mai precis, oricât de bun soldat ar fi fost, Marcel a ajuns totuşi să conştientizeze că prima sa obligaţie era faţă de omenire. După cum vom vedea, în mod cert aşa au stat lucrurile, deoarece plantase deja seminţele dezvăluirii.

Marcel este cel care a primit un apel telefonic de la şeriful din Chaves County, George Wilcox, în legătură cu resturile descoperite la ferma de oi a lui Mac Brazel, în acea dimineaţă de duminică, 6 iulie 1947. Şi tot Marcel, împreună cu ofiţerul de contrainformaţii Sheridan Cavitt, s-a deplasat la ferma lui Brazel şi a adunat două încărcături din resturile ciudate care se întindeau pe o suprafaţă de mai bine de 1,2 km. Referitor la această descoperire, Marcel a spus în interviul din 1978 acordat lui Stanton Friedman, potrivit relatării din cartea *Crash at Corona* a lui Friedman şi Don Berliner: „A fost uluitor să vezi cât de întinsă era suprafaţa de teren acoperită. Trebuie să fie ceva care a explodat deasupra solului, deplasându-se, probabil, cu o viteză foarte mare. Mi-a fost cât se poate de clar (...) că nu era un balon meteorologic, nici un avion sau o rachetă (...) Era ceva ce nu mai văzusem vreodată şi eram foarte bine pus la curent cu toate activităţile“.

Hieroglifele extraterestre

Materialul adunat de Marcel şi de Cavitt nu provenea în mod cert din această lume. Marcel a spus: „Această bucată de metal avea (...) aproximativ 60 cm lungime şi, poate, 30 lăţime. Înţelegi, materialul acela nu are practic greutate, este foarte subţire, nu e mai gros decât staniolul dintr-un pachet de ţigări. Aşa că am încercat să îndoi lucrul acela [dar] nu s-a îndoit. Am încercat chiar să-i facem un semn cu un baros de 8 kg. Şi tot nu am putut să producem vreo urmă. Şi nici acum nu ştiu ce era“. Cele mai ciudate au fost fragmentele pe care le descrie ca fiind „asemănătoare pergamentului“. Printre aceste bucăţi de pergament, erau şi mici bare de forma literei I, pe care erau înscrise caractere ciudate, care păreau să fi fost vopsite într-o culoare purpuriu-violetă. Marcel a spus că erau „simboluri pe care am fost nevoiţi să le numim hieroglife, deoarece nu am putut să le interpretez, n-au putut fi citite, erau doar simboluri, ceva care însemna ceva şi nu erau toate la fel“. Aceste

fragmente nu puteau fi sparte sau arse. Mai era un metal asemănător staniolului care se netezea de fiecare dată după ce era mototolit. Cei doi au încărcat un jeep tot-teren şi Marcel l-a instruit pe Cavitt să ducă acea primă încărcătură la bază. Apoi, el a revenit pe teren şi şi-a încărcat automobilul Buick model 1942 cu alte fragmente. Însă, chiar şi aşa, spune el, „am luat doar o parte foarte mică din materialul care se afla acolo“.

În noaptea aceea, Marcel s-a întors acasă târziu şi i-a trezit pe soţia şi pe fiul său să le arate ce găsise. A întins fragmentele pe pardoseala bucătăriei şi s-au minunat toţi de lucrurile ciudate din spaţiu. Jesse Marcel Jr. avea doar unsprezece ani în acel moment, dar, în mod evident, a înţeles care era importanţa obiectelor pe care le vedea – şi nu a uitat niciodată noaptea aceea. A doua zi, la 8 iulie, Marcel a dus resturile la bază şi a primit imediat ordin din partea comandantului bazei, colonelul William Blanchard, să încarce totul într-un avion B-29 şi să însoţească zborul la Baza Aeriană Wright-Patterson din Ohio, cu o escală la Cartierul General al Brigăzii 8 a Forţelor Aeriene din Fort Worth, Texas. În aceeaşi dimineaţă, Blanchard a ordonat ca ofiţerul de informaţii publice din bază, locotenentul Walter Haut, să dea un comunicat de presă în care să se afirme că Forţele Aeriene recuperaseră resturile unei „farfurii zburătoare“.

Haut a trimis comunicatul de presă postului de radio KGFL din Roswell, iar cei de acolo, la rândul lor, l-au transmis agenţiei United Press International prin Western Union şi astfel,

Fotografia maiorului Jesse Marcel, din Forţele Terestre ale SUA

povestea a ajuns în paginile ziarelor de seară din regiunile din centrul şi vestul Statelor Unite. Acesta este momentul în care mâna îngheţată şi umedă a ascunderii oficiale s-a pogorât asupra evenimentului de la Roswell. La Fort Worth, Marcel a fost instruit de comandantul Brigăzii 8 a Forţelor Aeriene, generalul Roger Ramey, să pozeze împreună cu el pentru o serie de fotografii care arătau că epava era a unui balon meteorologic; după aceea, i s-a spus să se ducă acasă şi să uite toată povestea. Câteva zile mai târziu, avioanele de recunoaştere ale Forţelor Terestre au descoperit chiar discul prăbuşit şi patru cadavre de extratereştri, la câţiva kilometri de câmpul de resturi.

Desenele

Maiorul Marcel a murit în 1986. Jesse Marcel Jr. a devenit medic în Forţele Aeriene. La vârsta de 42 de ani, în 1978, a intrat în Garda Naţională, a făcut pregătire de pilot de elicopter şi a obţinut certificat de investigator în cazurile de prăbuşire. În luna martie 1991, Marcel a semnat o declaraţie sub prestare de jurământ (publicată sub titlul *Roswell in Perspective* de Karl Pflock în 1994), în care a descris materialul adus acasă de tatăl său în acea noapte din 1947. Referitor la bara în formă de I, a spus: „Pe faţa interioară. părea să fie un gen de scris. Scrisul acesta avea nuanţă purpuriu-violetă şi aspect în relief. Caracterele erau alcătuite din forme curbe, geometrice. Nu se asemănau nici cu cele ruseşti, nici cu cele japoneze şi nici cu ale unei alte limbi străine. Aveau asemănări cu hieroglifele, dar lipseau caracterele zoomorfe“.

În acea declaraţie sub prestare de jurământ, Marcel a afirmat că tatăl său era sigur că materialul nu provenea de la un balon meteorologic şi că „este posibil să fi menţionat cuvintele «farfurie zburătoare».“ În acel document, el a făcut şi un desen al barei în formă de I cu lungimea de aproximativ 45 cm, reprezentând caracterele, atât de bine pe cât şi le-a mai amintit, iar într-un post-script a menţionat că i-a arătat desenul mamei sale şi că ea a fost de acord cu descrierea lui. Cu toate că este un desen brut, fiecare caracter unic este reprezentat foarte atent. Este oare posibil ca Marcel, în vârstă de cincizeci şi cinci de ani, să-şi fi reamintit acele caractere atât de bine după ce le aruncase doar o privire, cu patruzeci şi patru de ani

în urmă, când era doar un băieţel de unsprezece ani?

Acum, se dovedeşte că răspunsul la această întrebare este „nu, nu ar fi putut“. În *The Roswell Legacy*, Marcel a dezvăluit pentru prima oară că tatăl său a făcut mai mult decât să se uite cu gura căscată la fragmentele aşezate pe pardoseala bucătăriei în noaptea aceea din 1947. El s-a aşezat şi a făcut desene cât de precise i-a fost cu putinţă şi este posibil ca acesta să fi fost de la bun început motivul pentru care le-a adus acasă. Era un ofiţer de informaţii versat, astfel încât putem avea încredere că Marcel ştia cât de precise trebuia să fie desenele. Jesse Marcel jr. a păstrat toate aceste desene ascunse aproape şaizeci de ani şi, odată el însuşi la pensie şi în afara obligaţiilor militare, a decis, cum a făcut şi tatăl său în interviul acordat lui Friedman, să iasă în public şi să lase moştenire lumii, din partea tatălui său, aceste informaţii extrem de importante. Desenele sunt reproduse în cartea lui. Mi-a spus că acele caractere de pe bara în formă de I fuseseră decodificate şi explicate şi această informaţie incitantă a fost de asemenea dezvăluită în carte.

Este foarte posibil ca această lucrare a lui Jesse Marcel Jr. să fie ultimul cuvânt referitor la Roswell. Faptul că s-a dovedit, între timp, că artefactele sunt de origine extraterestră înseamnă că toate speculaţiile au devenit certitudini. Poate că a fost nevoie de şaizeci de ani, însă maiorul Jesse Marcel, mulţumită sârguinţei fiului său, a vorbit din mormânt şi a ocolit maşina oficială de ascundere cu care era atât de familiarizat, astfel încât lumea să afle despre remarcabilul eveniment de la Roswell. Din nou, soarta a conspirat pentru a pune omul potrivit în locul potrivit la timpul potrivit, spre beneficiul omenirii.

Capitolul 5
Roswell și destinul Americii

Prăbuşirea unei nave spaţiale extraterestre în apropiere de Roswell, New Mexico, la 4 iulie 1947, a căpătat actualmente proporţiile unui eveniment epocal, comparabil cu alte date semnificative din istoria lumii, cum ar fi inventarea presei tipografice, descoperirea Americii de către Columb şi înfrângerea flotei spaniole. Mai mult decât oricare alt eveniment legat de OZN, acesta a dobândit dimensiuni mitologice şi a reuşit să devină reperul pentru începutul erei spaţiale. Nu este pe deplin clar de ce trebuia să fie aşa. La urma urmelor, acum, se crede că naziştii aveau legături cu extratereştrii la începutul anilor 1930. Însă privind retrospectiv, anumite evenimente îmbracă pur şi simplu aura unei extraordinare importanţe şi semnificaţii pentru rasa umană, din motive inexplicabile, iar acesta este unul dintre ele. Înainte de Roswell, lumea continuase să reflecteze la ororile şi splendoarea celui de-al Doilea Război Mondial. Era perioada grupurilor de muzică de dans, a promisiunilor pieţei bursiere şi a unei totale inocenţe cosmologice. Stelele depărtate reprezentau doar obiectul unor cântece romantice. După Roswell, întreaga planetă a intrat într-o eră cu totul nouă şi diferită, iar stelele au devenit originea ciudaţilor noi vizitatori ai Pământului. Totul s-a schimbat. Nu mai eram singuri în univers.

Când analizezi evenimente hotărâtoare de acest gen, nu poţi decât să rămâi uimit de sincronizarea şi situarea lor geografică, deoarece par să se producă într-un moment şi într-un loc care sunt absolut necesare, astfel încât evenimentele ulterioare să se poată succeda cel mai uşor. Este ca şi cum un marfar lung înaintează în viteză pe şine, aşteptându-se ca macazul să fie cum trebuie când ajunge la încrucişarea de şine. Dacă macazul nu este cum trebuie, trenul deraiază şi încărcătura lui valoroasă se împrăştie în cele patru vânturi, deoarece nu încetineşte. Însă, printr-o putere miraculoasă, macazul este schimbat exact la timp şi trenul trece în siguranţă, putând acum să-şi descarce marfa preţioasă în mâinile care o aşteaptă nerăbdătoare. În 1450, Renaşterea a fost marfarul care transporta mugurii produselor intelectuale şi artistice ale unei explozive revoluţii culturale în Europa, însă scrisoarea de mână a literaturii

reprezenta apanajul exclusiv al bisericii şi al curţilor regale, deoarece era prea costisitoare şi cronofagă pentru oricine altcineva. Dacă Johannes Gutenberg nu ar fi inventat presa de tipărit la timp, în acel moment, în Europa centrală şi nu ar fi schimbat macazul fundamental, Renaşterea, inspirată de accesul larg la arta şi literatura clasică, nu s-ar fi produs niciodată şi ne-am fi putut afla în continuare în Evul Mediu.

Adevăratul război al lumilor

Plasarea temporală şi geografică a prăbuşirii de la Roswell a fost cât se poate de aleatorie şi a pus în mişcare un lanţ de descoperiri, care ne-au permis să ne dăm seama că fuseserăm practic catapultaţi în mijlocul unui război extraterestru. Potrivit afirmaţiilor colonelului Philip J. Corso şi ale lui William J. Birnes din cartea lor care a marcat un important progres, *The Day After Roswell*, această conştientizare şocantă a provocat panică în mediul militar american când s-a înţeles că am fost în realitate pioni în lupta dintre adversari supertehnologizaţi, împotriva cărora noi înşine eram practic neputincioşi. Din această panică a rezultat un acord faustian cu extratereştrii ostili când am început să luăm parte la jocul exopolitic, lansându-ne şi într-un program contratimp de dezvoltare a tehnologiei şi a armamentelor necesare pentru protecţia planetei.

Toate acestea s-au desfăşurat sub un văl gros de secret, destinat, după cum se pretinde, să evite alarmarea publicului şi crearea unei anarhii financiare. Secretul însuşi a devenit monedă de schimb cu extratereştrii. Acordul nostru la muşamalizare le-a permis acestora să-şi desfăşoare cea mai mare parte a operaţiilor abjecte departe de ochii curioşi ai presei. În schimbul complicităţii noastre la muşamalizare, ei ne-au permis concesii pe care probabil că nu am fi putut să le obţinem altcumva, în cursa pentru obţinerea de tehnologii care se aflau cu mii de ani avans faţă de ale noastre. Din nefericire, am plătit un preţ greu pentru acest acord, de vreme ce ne-am pierdut avantajul de a putea expune problemele ştiinţifice celor mai luminate minţi de pe planetă, în loc să ne bazăm exclusiv pe oameni de ştiinţă cu afiliere militară, obligaţi să-şi limiteze cercetările la obiective strict militare şi lipsiţi de libertatea de a explora idei pentru tehnologii care să fie în beneficiul întregii

omeniri. De fapt, la început, mulţi dintre ei erau foşti nazişti aduşi în America în cadrul Operaţiei Paperclip, cărora le plăcea să lucreze cu armamente şi nu erau preocupaţi în mod deosebit de progresul condiţiei umane. Din punct de vedere militar, era ceva pragmatic, dar, de fapt, a întârziat progresul ştiinţific care ar fi putut să fie cu mult mai inovator.

În orice caz, spune Corso, odată cu începutul anilor 1960, am fost în măsură să extragem inovaţii tehnologice incredibile din epava navei prăbuşite la Roswell, inclusiv tehnologia vederii pe timp de noapte, a fibrelor optice, a laserelor şi, cel mai important, a tranzistoarelor, care au revoluţionat atât industria, cât şi domeniul militar. Corso susţine că avem acum asigurat un nivel superior de apărare împotriva incursiunilor extraterestre. Punctul de cotitură a fost reprezentat de Iniţiativa de Apărare Strategică/*Strategic Defense Initiative* sau „Războiul stelelor“, din cursul administraţiei preşedintelui Ronald Reagan, în anii 1980. Potrivit lui Corso, lasere de înaltă energie şi arme cu fascicule de particule, aflate la bordul sateliţilor, pot actualmente să scoată din luptă cu mare precizie OZN.

Mai mult de atât, potrivit investigaţiilor pătrunzătoare ale dr. Richard Boylan, fost colaborator al dr. Michael Wolf, care s-a afirmat drept cea mai importantă sursă de informaţii referitoare la interacţiunea oameni/extratereştri şi care susţine că dispune de informatori infiltraţi la niveluri superioare, avem actualmente nave antigravitaţionale capabile de călătorii rutiniere în interiorul sistemului solar şi nave pentru spaţiul îndepărtat, indicate ca aparţinând tipului Nautilus, care folosesc sisteme de propulsie şi mai sofisticate, cum ar fi motoarele tahionice şi cu antimaterie.[10] Aceste evoluţii au fost rezultatul unui intens program de inginerie inversă aplicat navei extraterestre, precum şi al asistenţei ştiinţifice oferite de extratereştrii prietenoşi. Boylan spune şi că avem baze pe Lună şi Marte încă din anul 1962. De la Preston Nichols, autorul lucrării *The Montauk Project: Experiments in Time*, aflăm că am realizat călătoria interdimensională şi în timp, cu ajutorul sirianilor, la baza subterană de la Montauk Point, Long Island. Iar, potrivit lui William Henry, cunoscut mai ales pentru cartea sa din 2003, intitulată *Cloak of the Illuminati: Secrets,*

[10] Pentru informaţii complete, vezi website-ul dr. Boylan, www.dr-boylan.com.

Transformations, Crossing the Stargate, care a dezgropat dovezi ale existenţei unor portaluri stelare antice, nu numai că aceste portaluri stelare există, ci am şi aflat cum să le folosim.

Toate acestea au început odată cu Roswell. Prăbuşirea de la Roswell a poziţionat macazul şi marfarul care ne transportă în era interacţiunilor galactice a trecut în goană peste el. Acum, suntem înaintaţi bine în era „faptului ştiinţific“ care face ficţiunea ştiinţifică să semene cu multe poveşti ale lui Tom Swift. Dacă nu ar fi avut loc prăbuşirea de la Roswell, am fi putut să ne aflăm în continuare în Evul Mediu tehnologic, complet vulnerabili la o cucerire extraterestră. Corso se exprimă astfel în *The Day After Roswell*: „Adevărul adevărat din spatele unei istorii de cincizeci de ani a unui război care a părut a fi înfrângerea finală a omenirii... poate, în sfârşit, să fie spus acum, pentru că am avut sorţi de izbândă. S-a întâmplat aşa deoarece, în orele de întuneric de dinaintea zorilor, în luna iulie 1947, armata, intuind nedesluşit că ne aflam în pragul unui eveniment potenţial cataclismic, a extras din deşert nava spaţială prăbuşită şi i-a cules părţile exact aşa cum ocupanţii acestui vehicul voiau să ne culeagă pe noi“.

Sincronicitatea

Potrivit psihologului Carl Jung, un eveniment sincron este o coincidenţă sincronizată şi semnificativă, care are o mare importanţă în viaţa unei persoane, însă nu ar fi putut fi planificată sau aşteptată şi sfidează calculele de probabilitate. Jung considera sincronicitatea ca fiind dovada unei conectări dinamice a lumii subiective şi a celei obiective – a realităţii cu subconştientul. Evenimentul sincron este de fapt o manifestare externă a unei stări subconştiente. Evenimentele mondiale rezultă din inconştientul colectiv, sub influenţa arhetipurilor, care sunt tipare inerente ale psihicului comun al întregii omeniri. Potrivit website-ului Crystalinks[11], „aceste tipare sau «imagini primordiale», după cum le numeşte Jung uneori, cuprind inconştientul colectiv al omului, reprezentând sursa dinamică a întregii confruntări a omului cu moartea, conflictele, iubirea, sexul, renaşterea şi experienţa mistică“. Sincronicitatea pare să intervină cel mai adesea în momente de criză personală

[11] Un website metafizic deosebit de apreciat: www.crystalinks.com.

şi mondială şi în puncte importante de trecere.

Potrivit acestor definiţii, sincronicitatea ar constitui explicaţia cea mai probabilă pentru felul în care sunt schimbate macazurile în momentele critice ale istoriei lumii. Scriitorul David E. Flynn, autorul cărţii *Cydonia: The Secret Chronicles of Mars*[12], a analizat şi a disecat circumstanţele care încadrează situarea în timp şi spaţiu a prăbuşirii de la Roswell. Rezultatele cercetărilor sale ne oferă o uimitoare privire fugară asupra mecanismului sincronicităţii şi destinului.

Decăzuţi

Prezentarea lui Flynn, intitulată *An Occult Translation of the Roswell Event: Countdown to 2012*/„O traducere ocultă a evenimentului de la Roswell: numărătoarea inversă pentru anul 2012“, făcută în cadrul Ancient of Days Conference de la Roswell, la 4 iulie 2005, mi-a atras prima atenţia. Pe urmă, după ce am citit articolul său cu acelaşi titlu, care a apărut pe internet, pe website-ul Raiders News Service, am programat un interviu pentru revista *Atlantis Rising*. Toate citatele directe din Flynn din acest capitol provin din articolul său de pe internet. Flynn crede că întreaga cunoaştere a omului provine din surse superioare, dezvoltând treptat condiţia spirituală a omului în direcţia perfecţiunii. Această cunoaştere, susţine el, vine de la „zei“, care în realitate sunt extratereştri, şi îi este dată rasei umane prin intermediul evenimentelor sincrone care se petrec potrivit unui calendar precis, în întreaga noastră istorie. Acest calendar este adaptat în cicluri care acoperă perioade foarte mari de timp, pe care nu le putem discerne cu uşurinţă, deoarece istoria noastră are un orizont foarte limitat.

Un asemenea eveniment este prima coborâre a „fiilor lui Dumnezeu“ pe muntele Hermon din Fenicia antică. Acolo, ei s-au împreunat cu femeile, „fiice ale lui Adam“ şi au generat o rasă de hibrizi. Aceştia au fost aşa-numiţii nefilimi, literal „cei decăzuţi“, care se presupune că ar fi avut staturi gigantice. Despre aceasta, Flynn spune: „Prin influenţa acestor fiinţe cereşti şi a urmaşilor lor, omul a ajuns să dobândească nişte cunoştinţe care depăşeau tot ceea ce exista deja“. Au circulat numeroase mituri referitoare la aceasta. În Biblie, a fost

[12] Actualmente epuizată.

menţionat „muşcatul din mărul din Pomul Cunoaşterii“. În mitologia greacă, Prometeu a fost cel ce a adus omenirii focul. Lucifer înseamnă „aducătorul luminii“ şi este un alt nume pentru Prometeu.

Flynn spune că nefilimii şi descendenţii lor au întemeiat organizaţii secrete, „iluminate“, pentru păstrarea cunoaşterii divine a zeilor, crezând că aceştia se vor întoarce pe Pământ, moment în care ar fi urmat ca întreaga cunoaştere sacră să-i fie dezvăluită rasei omeneşti. Acest volum de cunoştinţe este reprezentat de Phoenix, nume derivat din „Phoenicia“, pasăre care murea, dar urma să renască din cenuşa incinerării sale, la întoarcerea zeilor. Aceste organizaţii secrete, cum ar fi masonii, rozicrucienii şi iluminati, cunosc calendarul dezvăluirilor programate şi înţeleg că datele şi momentele unor asemenea evenimente sunt în acord cu dogmele simbologice străvechi, astfel încât pot să fie recunoscute de cunoscători ca fiind „revelaţii divine“. Astfel, se consideră că mişcarea intelectuală şi artistică clandestină din Europa secolului al XV-lea, informată de organizaţiile secrete, ştia că inventarea presei de tipărit era iminentă. În acelaşi fel, spune Flynn, societăţile secrete ştiau că un eveniment precum Roswell, care avea să ne lanseze în era spaţială, urma să se producă la 4 iulie 1947 şi tocmai recunoaşterea acestei realităţi i-a conferit prăbuşirii de la Roswell o asemenea aură de faimă.

Navigaţie cerească

Muntele Hermon din Fenicia antică, locul primei coborâri a zeilor pe Pământ, se află exact la latitudinea de 33,33 grade nord şi longitudinea de 33,33 grade est faţă de primul meridian (longitudinea Parisului). Concentrarea zeilor pe numărul 33 i-a conferit acestuia semnificaţii oculte, devenind un număr sacru al francmasonilor. Masonii înţeleg că puterea numerelor şi simbolurilor derivă din înţelepciunea străveche. Flynn îl citează pe W. Wynn Westcott, un celebru ocultist, care afirmă: „Numerele sunt cheia străvechii concepţii cosmogonice (...) atât spirituală, cât şi fizică (...) pentru evoluţia actualei rase umane; toate sistemele misticismului religios se bazează pe numere“. Pentru a arăta că puterea numărului 33 rezultă din coordonate geografice, masonii au incorporat cele mai importante două simboluri ale navigaţiei în logoul lor, echerul şi

compasul. Cu alte cuvinte, artele navigaţiei timpurii reprezintă o metaforă a atingerii înţelegerii spirituale. Flynn spune: „Navigaţia uneşte timpul cu spaţiul şi cerurile cu pământul. Navigaţia prezice nu numai destinaţia călătorului pe pământ, ci şi momentul în care ajunge la destinaţie acest călător. Cel mai mare secret al elitei oculte este legat de acest concept, ridicat la nivel superior“. Sau, potrivit cuvintelor celebrei axiome ermetice, „precum dedesubt, aşa şi deasupra“.

Flynn ne spune că din poziţionarea muntelui Hermon a mai fost derivat un număr important: 33,33 grade din marele cerc reprezintă 2 012,9 mile nautice (aproximativ 1 853 metri). Referitor la această legătură, Flynn formulează următoarea întrebare: „Oare aşezarea aleasă pentru prima legătură dintre cer şi pământ pe muntele Hermon (...) a marcat în timp faza finală a noii ordini mondiale pentru 2012?“ Foarte interesant este că 2 012,9 se traduce în luna decembrie 2012, dacă se calculează potrivit calendarului precesional care începe în luna martie, data exactă a sfârşitului celei de-a patra lumi, potrivit mayaşilor. Calendarul anual precesional corespunde, de asemenea, calendarului astrologic, în care data de 21 martie este prima zi a anului.

Semnificaţia şi sincronicitatea prăbuşirii de la Roswell au devenit uimitor de clare dacă s-au luat în considerare toate numerele implicate în poziţionarea locului prăbuşirii şi data acesteia. Zona de impact, situată la aproximativ 75 mile nord-vest de Roswell, New Mexico, se află la latitudinea de 33 grade nord. Aceasta îl plasează la o distanţă de 2 012 mile nautice de ecuator. Dacă se înmulţeşte latitudinea cu constanta universală din matematică pi (3,1415926572.), rezultatul este 104 grade. Aceasta este exact longitudinea locului prăbuşirii. Înmulţirea cu pi este lesne de înţeles, câtă vreme acesta este unul dintre cele mai importante numere din arhitectură şi navigaţie. Flynn spune: „Singurul loc de pe Pământ în care latitudinea de 33 grade şi longitudinea de 104 grade sunt pe uscat, şi nu într-un ocean, cum se întâmplă la sud de ecuator, sau un platou montan nelocuit, cum se întâmplă în emisfera estică, este la câteva mile nord-vest de Roswell, New Mexico, în Statele Unite ale Americii“. În continuare, el susţine: „Probabilitatea ca locul unei prăbuşiri să fie situat «întâmplător» exact pe coordonatele care sunt produsul dintre numărul pi şi numărul 33 este astronomică“.

Pământul are o circumferinţă de aproximativ 21 600 mile nautice. Dacă se împarte acest număr la 33,33, rezultatul este 648,06480648, o aproximare a valorii de 6 480 sau un sfert din ciclul de precesiune. Dacă, la rândul lui, acest număr este împărţit la 19,47, o aproximare a anului prăbuşirii (respectiv 1947), se obţine rezultatul 33,28, o aproximare destul de apropiată a latitudinii locului prăbuşirii. Fapt interesant, sunt 64,8 ani între iulie 1947 şi martie 2012. Mai mult de atât, Flynn spune că nu întâmplător prăbuşirea s-a produs în ziua aniversării Independenţei Americii, 4 iulie, de vreme ce evenimentul a fost strâns legat de destinul sorocit SUA. După cum a arătat Corso, discul prăbuşit a reprezentat sursa inovaţiilor tehnice care le-au permis Statelor Unite să se dezvolte din punct de vedere tehnologic la paritate cu extratereştrii.

Flynn crede că Roswell a fost şi un reper pentru începerea numărătorii inverse pentru anul 2012, fapt care nu avea să fie înţeles până în secolul XXI. Deoarece în toţi aceşti ani a fost considerat un accident, cercetătorii au fost abătuţi de la mesajul matematic până în acest moment, în care anul 2012 a căpătat o semnificaţie enormă. Aceasta l-a convins pe Flynn că promotorii prăbuşirii au avut legătură cu fiii originari ai lui Dumnezeu, care au aterizat pe muntele Hermon şi au fost primii care au întipărit anul 2012 în subconştientul universal. Aceasta le conferă extratereştrilor morţi sacrificaţi rolul de „mesageri“, care este termenul exact pe care îl foloseau anticii pentru desemnarea fiinţelor cereşti. Încă o dată, sosirea mesagerilor a anunţat o eră a încrucişării extratereştrilor cu oamenii şi crearea unei rase hibride.

Şi, astfel, Roswell trebuie să-şi ocupe de-acum rolul de drept în marele tablou al istoriei americane, alături de semnarea Declaraţiei de Independenţă, traversarea râului Delaware de către Washington, Războiul Civil şi victoria noastră în cel de-al Doilea Război Mondial, ca fiind evenimentul care ne-a pregătit, pe noi şi restul lumii, pentru societatea galactică.

Capitolul 6
Prin ochean

Căci, vezi tu, atât de multe lucruri neobişnuite s-au petrecut în ultima vreme, încât Alice a început să creadă că pe bună dreptate foarte puţine lucruri sunt într-adevăr imposibile.

Lewis Carroll*, Alice în Ţara Minunilor*

„Colonelul Corso mi-a spus: «Linda, cum de-ai obţinut toate materialele clasificate din cartea ta? Cum ai reuşit? Cel puţin eu am avut o armă».“ Această remarcă i-a fost făcută Lindei Moulton Howe în încheierea unui extraordinar interviu telefonic de trei ore cu colonelul Philip J. Corso şi William J. Birnes, la 7 iulie 1997, Howe coordonând discuţia în patru şi moderatorul radio Art Bell adresând întrebările. Howe a fost reporterul de ştiinţă al programului de radio Coast-to-Coast, pe care îl modera la vremea respectivă Bell. Interviul a acoperit numeroase din revelaţiile uimitoare ale lui Corso şi Birnes din cutremurătoarea lor carte *The Day After Roswell*, însă una era să citeşti forma tipărită şi alta să-l asculţi vorbind despre aceste evenimente direct pe Corso, singura persoană în viaţă care are cunoştinţă de ele. Deoarece activitatea sa fusese clasificată *top-secret* şi compartimentată, numai Corso şi generalul Arthur Trudeau, şeful lui, cunoşteau evenimentele relatate în carte.

Pentru că generalul Trudeau murise în anul 1991, rămăsese numai Corso, care avea cunoştinţă de ceea ce se făcuse.

Acest interviu, în mod cert „o ştire senzaţională“ sub aspectul tuturor sensurilor termenului, este doar unul dintre exemplele modului în care Howe a reuşit să se descurce în mijlocul mlaştinii labirintice care este controversa despre OZN, să facă interviuri şi să obţină informaţii clasificate din surse altminteri imposibil de accesat. Howe se află exact în centrul tornadei şi încă de la prima transmisiune la televiziunea din Colorado, în 1980, a îndrăzneţului său documentar pe tema mutilării vitelor în vestul Statelor Unite, intitulat *Strange Harvest*, care a cucerit un Premiu Emmy.

Lumea investigaţiilor şi relatărilor despre OZN este un amestec ciudat, mobil, suprarealist, de miraj, credinţă şi adevăr, în care dovada clară de la un moment dat devine

dezinformare în următorul şi invers. Unii jurnalişti sunt consideraţi promotori ai dezinformării fie în calitate de complici ai guvernului, fie în calitate de naivi inocenţi. De vreme ce foarte puţine lucruri pot fi dovedite, devine apoi o chestiune de reputaţie, însă chiar şi investigatorii OZN şi jurnaliştii cu cea mai mare experienţă şi cea mai bună reputaţie pot să înceteze să se mai bucure de încredere. În acest mediu, este cât se poate de remarcabil că Howe s-a menţinut mai presus de orice reproş timp de 20 de ani şi că este o persoană de încredere pentru ambele tabere. Revista *Atlantis Rising* urmărise o perioadă activitatea lui Howe, însă abia publicarea cărţii ei *Glimpses of Other Realities: Volume II: High Strangeness*, în 1998, a grăbit solicitarea mea pentru un interviu.[13] Ea a fost de acord şi ne-am întâlnit la o conferinţă pe tema OZN găzduită de scriitorul de tip New Age John White, pe parcursul week-end-ului 10-11 octombrie 1998, la North Haven, Connecticut.

Howe a străbătut o cale cât se poate de neverosimilă de la regină a frumuseţii la investigator pe tema OZN şi jurnalist. Fostă Miss Boise şi Miss Idaho, şi-a folosit bursele câştigate la concursurile de frumuseţe pentru o educaţie de primă clasă, obţinând licenţa la Universitatea Colorado în literatură engleză

Linda Moulton Howe, producătoare TV, laureată a Premiului Emmy

şi masteratul în comunicare la prestigioasa Universitate

[13] Printre celelalte cărţi ale lui Howe se numără *An Alien Harvest* (1989); *Glimpses of Other Realities, Vol. 1: Facts and Eyewitnesses* (1994) şi *Mysterious Lights and Crop Circles* (ediţia a doua, 2000).

Stanford, cu bursă Stanley Beaubaire Fellowship. A fost angajată de divizia de documentare a MGM chiar la încheierea studiilor la Stanford şi a avut apoi o serie de slujbe în producţia de televiziune. În 1976, s-a angajat la postul de televiziune KMGH-TV din Denver, ca director de proiecte speciale. În această calitate, a produs, a scris scenarii, a regizat şi a editat documentare de televiziune şi a lucrat şi ca reporter în direct. Iniţial, s-a concentrat pe proiecte referitoare la mediu, medicină şi ştiinţă şi nu a manifestat niciun fel de interes faţă de fenomenul OZN. Însă, în 1979, când inginerul ei de sunet i-a spus că lucra în cadrul unei echipe pentru emisiunea 20/20 a postului de televiziune ABC, care realiza o investigaţie a cazurilor de mutilări de vite, ea a fost incitată şi a decis să investigheze. În cele din urmă, rezultatul a fost documentarul *Strange Harvest* şi o nouă şi ciudată întorsătură în carieră. Restul, cum se spune, este istorie.

Howe este actualmente reporter şi editor al noului website Earthfiles.com şi reporter de investigaţii pentru Premiere Radio Networks.

O pardoseală din nisipuri mişcătoare

Discutând cu Howe în timpul unui dejun despre diversele subiecte legate de OZN şi extratereştri, mi s-a confirmat impresia pe care mi-o făcusem din cărţile ei.

În vreme ce mai mulţi alţi remarcabili investigatori şi autori din domeniu au sondat teritorii compartimentate, Howe încearcă să descifreze întregul mister. Ceea ce a debutat ca un efort hotărât de a înţelege pur şi simplu fenomenul mutilării vitelor s-a extins acum, cuprinzând totalitatea întâlnirilor relatate, ceea ce ştie guvernul, cercurile din holde, paleoastronauţii, fenomenele paranormale şi progresele ştiinţifice deosebite promise de tehnologia extraterestră. La fel ca Alice în Ţara Minunilor, în căutarea adevărului, Howe a fost condusă pe o cale care devine „din ce în ce mai ciudată“, ducând către un domeniu „al marii ciudăţenii“ (scala „ciudăţeniei“ a fost inventată de dr. J. Allen Hynek). Howe se referă la ea ca la „o sală a oglinzilor cu pardoseala din nisipuri mişcătoare“.

Nefiind niciodată intimidată de informaţiile fantastice pe care le-a descoperit, Howe are capacitatea mentală de a face

faţă până şi celor mai bizare posibilităţi şi de a le relata fără teamă de ridiculizare şi însoţite de comentarii incisive şi în cunoştinţă de cauză. Probabil că tocmai din acest motiv atât de mulţi ofiţeri operativi din cadrul armatei i s-au destăinuit. Exemplul cel mai remarcabil este probabil acela al de-acum bine-cunoscutului incident din luna aprilie 1983, când responsabilul de securitate al Forţelor Aeriene, sergentul major Richard Doty, a invitat-o la Baza Kirtland a Forţelor Aeriene din Albuquerque să stea într-o cameră securizată şi să citească, sub observaţie, un document guvernamental clasificat, intitulat *Briefing Paper for the President of the United States of America* („Document de informare pentru preşedintele Statelor Unite ale Americii“). Howe a relatat ulterior că documentul dezvăluia faptul că guvernul deţinea informaţii sigure că extratereştrii vizitează Pământul de zeci de mii de ani şi că au ajutat la crearea rasei umane, aşa cum o cunoaştem noi, prin manipularea genetică a ADN-ului populaţiei băştinaşe de primate. Şi exact acest incident a ajutat la propulsarea ei pe mai departe în investigarea fenomenului OZN.

Cartea este o cronică a călătoriei lui Howe în Ţara Minunilor. Ea cuprinde o diversitate descumpănitoare de relatări ale unor fenomene care forţează realitatea convenţională la maximum şi ameninţă să ne împingă „prin oglindă“ într-o altă paradigmă – o perspectivă complet diferită legată de ceea ce înseamnă viaţa. Secţiunea cea mai amplă, probabil, a cărţii este intitulată „Voci din armată“, în care Howe relatează „confesiunile“ anonime şi nu numai ale unor foşti şi actuali membri ai personalului armatei, referitoare la activităţi ale unor OZN şi extraterestre anterior secrete. Mare parte din acest material se referă la Roswell.

Howe dedică un spaţiu considerabil unor noi relatări referitoare la incident, bazate pe informaţii care i-au fost transmise direct, însă admite aspectul contradictoriu al relatărilor legate de prăbuşire şi trage concluzia că ţapul ispăşitor este, probabil, dezinformarea. Howe spune în cartea ei: „Persoane din cadrul guvernului, potrivit politicii care le-a fost comandată, au inspirat şi alimentat ridiculizarea martorilor prin orice fel de explicaţii de genul baloane meteorologice, planeta Venus, rachete termice şi gaze de mlaştină pentru a se garanta că publicul şi mijloacele de informare în masă erau menţinute la distanţă de cadavre, nave şi tehnologii“.

Două nave spaţiale în noapte

În această secţiune a cărţii lui Howe este inclus un raport referitor la Roswell care poartă marca autenticităţii şi pune incidentul într-o nouă lumină. Unul dintre contactele lui Howe, un bărbat pe nume Peter A. Bostrom, i-a povestit despre un interviu pe care i l-a luat unui soldat ce susţinea că ar fi vizionat toate filmele *top-secret* pe 16 mm realizate la locul (sau locurile) prăbuşirii de la Roswell. Cutiile cu filme erau depozitate împreună cu alte filme clasificate într-un seif dintr-un subsol cu ferestrele zidite de la Fort Richardson, Anchorage, Alaska. În seif se afla o cutie marcată „Roswell“ care conţinea mai multe cutii cu filme realizate de trupele de transmisiuni. Soldatul le vizionase în timpul unui inventar desfăşurat în 1960 şi a relatat că văzuse două nave diferite prăbuşite, în două filme diferite, unul cu extratereştri cu şase degete la mână, care erau puşi în saci şi încărcaţi în camioane militare. El i-a spus lui Bostrom că era sigur că filmele prezentau două locuri diferite, cu toate că terenul era similar în ambele.

Howe subliniază că acesta a reprezentat primul indiciu că era posibil ca prin ceea ce numim actualmente „Roswell“ să se facă referire la două prăbuşiri distincte şi acesta poate să fie motivul pentru care diverşi martori au raportat două locuri diferite, două scenarii şi două tipuri diferite de extratereştri.[14] Această concluzie a fost sprijinită de prezentarea publică pe internet a documentelor Roswell/MJ-12 care fac referire la prăbuşirea a două OZN în noaptea de 4 iulie 1947, în timpul unei furtuni electrice puternice. Howe presupune că aceste două prăbuşiri au fost, probabil, rezultatul unei coliziuni în zbor!

Pentru a adânci şi mai mult confuzia, cartea furnizează dovezi privitoare la trei prăbuşiri anterioare celei de la Roswell. Aceasta s-a produs în mod evident la 31 mai 1947 undeva la sud-vest de Socorro, pe câmpia de la San Augustin, probabil foarte departe spre vest, către munţii Elk. Potrivit informaţiilor din carte, probabil că această prăbuşire a fost cea care a provocat moartea extraterestrului prezentat în de-acum celebrul film al lui Ray Santilli al autopsiei extraterestrului. În luna iulie 1995, Santilli a făcut publică transcrierea interviului

[14] Vezi Capitolul 7 pentru confirmarea acestui fapt.

său video din 1994 cu operatorul armatei care filmase în ambele locuri ale prăbuşirilor şi cele trei autopsii care au urmat. În carte este inclusă transcrierea completă. Desemnat doar prin iniţialele „J.B.“, operatorul spune că prăbuşirea a avut loc la 31 mai „chiar la sud-vest de Socorro“.

Oricine a vizionat filmul autopsiei (şi cine nu l-a văzut până acum?) îşi va reaminti că acest tip de extraterestru pare să fie un om miniatural, cu ochi rotunzi şi şase degete la mâini şi picioare. J.B. a fost literalmente „înfiorat“ de ceea ce a văzut. El se referă la extratereştri numindu-i „monştri de circ“ şi pretinde că trei erau vii şi unul mort. Plângeau şi ţineau strâns la piept un fel de cutie. Cutiile prezentate într-unul din filme erau în mod evident panourile metalice de control, cu indentaţii pentru mâini cu şase degete. Howe ne spune că Bob Schell, editorul revistei *Shutterbug*, a analizat filmul lui Santilli şi a stabilit că fusese produs la începutul anilor 1940 şi, probabil, fusese expus în decurs de doi ani de la data fabricării. În 1997, Kodak a verificat această informaţie.

J.B. a afirmat că a filmat cele două disecţii în luna iulie 1947. Unul dintre extratereştrii autopsiaţi a fost probabil unul din cei trei de la Socorro care au supravieţuit, dar au murit ulterior din cauza rănilor suferite, care sunt cât se poate de evidente în filmul autopsiei, în care vedem o tăietură foarte mare pe piciorul drept. Oare a doua filmare a fost realizată în urma prăbuşirii de la El Capitan, unde au fost filmaţi patru extratereştri puşi în saci de cadavre? Din cei doi extratereştri de la Socorro rămaşi în viaţă, se pare că unul a murit în 1949, când J.B. a filmat cea de-a treia disecţie. Aceasta înseamnă că un singur extraterestru mai rămăsese în viaţă. Este posibil ca soarta lui să fi fost dezvăluită de un mesaj misterios, pe care Howe l-a găsit într-o seară pe robotul telefonic. O voce lentă, studiată, cu accent texan spunea: „Guvernul a luat legătura în 1949, când l-a înapoiat pe extraterestrul care a supravieţuit“. După câte se pare, volumul de informaţii secrete care a mai rămas de dezvăluit este într-adevăr cutremurător de mare!

Extratereştrii morţi trebuie să fie împachetaţi în gheaţă

În luna august 1995, Howe a primit prin poştă un plic maro simplu, conţinând ceea ce era aparent un document guvernamental cu titlul formidabil *SOM1-O1 Majestic-12 Group*

Special Operations Manual — Extraterrestrial Entities and Technology, Recovery and Disposal, TOP SECRET/MAJIC EYES ONLY („SOM1-01 Grupul Majestic-12 Manual de operaţii speciale — Entităţi şi tehnologie extraterestre, recuperare şi îndepărtare, TOP SECRET/NUMAI PENTRU CITIT“. Era datat 7 aprilie 1954. În esenţă, era vorba despre un manual pentru „Unităţile Majestic-12“ trimise la locurile prăbuşirilor, care le asigura acestora informaţii de bază referitoare la nava extraterestră (numită UFOB) şi la entităţile extraterestre (EBE), precum şi instrucţiuni complete pentru recuperarea tehnologiei şi transportul, securitatea şi manipularea extratereştrilor („EBE morţi trebuie să fie împachetaţi în gheaţă...“) şi relaţiile cu presa. Howe include întregul document, exact aşa cum a fost primit, într-o anexă. Secţiunea intitulată „Camuflajul în faţa presei“ este deosebit de revelator. Din el aflăm în mod oficial concluzia la care a ajuns deja orice investigator de OZN: cele trei tehnici care trebuie să fie folosite faţă de presă sunt (a) negarea oficială, (b) discreditarea martorilor şi (c) declaraţiile de inducere în eroare.

Acesta este documentul în care descoperim ce ştia guvernul despre extratereştri în acel moment. Sunt descrise două tipuri de EBE. Descrierea EBE de Tip I corespunde foarte bine extratereştrilor cu şase degete de la prăbuşirile de la San Augustin şi El Capitan, prezentaţi şi în filmul autopsiei, cu o singură excepţie. Se spune că au „patru degete lungi, dar niciun deget mare opozabil“. Indiferent ce s-ar putea susţine despre autenticitatea restului acestui manual, această afirmaţie este în mod cert o dezinformare deoarece, după cum am văzut deja, în 1954, armata autopsiase deja trei extratereştri cu şase degete şi îi avusese pe doi dintre ei ca oaspeţi ai guvernului timp de doi ani. EBE de Tip II sunt vechii noştri prieteni făcuţi celebri de răpiri, omuleţii mici gri, cu ochi mari negri, pe care persoanele din cadrul complexului militaro-industrial îi numesc „puşti“ cu o aparentă afecţiune. Cel mai interesant aspect legat de acest document este ceea ce nu spune. De exemplu, face referire la procedurile rudimentare de evitare a contactului biologic, însă recomandările sunt relativ de mântuială, având în vedere riscurile de contactare a unui virus străin. Documentele MJ-12 care au fost făcute publice mai recent pe internet susţin că patru membri ai personalului de recuperare muriseră deja din cauza unui virus extraterestru până în 1954.

În secţiunea „Vocile din armată“ apar materiale şi mai fascinante – prea numeroase pentru a le putea prezenta aici. Informatorii lui Howe şi persoanele intervievate de ea discută subiecte cum ar fi: dezactivarea rachetelor nucleare la Baza Malmstrom a Forţelor Aeriene din Great Falls, Montana, în luna martie 1967; întâlnire apropiată din Cambodgia, în 1971, a unui agent operativ din Forţele Speciale numit „Joe“, care cuprinde şi o descriere detaliată a modului în care agenţii MJ-12 i-au şters amintirile referitoare la eveniment şi le-au înlocuit cu o altă versiune; unele informaţii noi referitoare la cazul petrecut la Baza Bentwaters a Forţelor Aeriene Regale din Rendlesham Forest, Anglia, din 1980, unde aterizarea unui OZN avariat a fost observată de un mare grup de militari din Forţele Aeriene ale Statelor Unite; o explicaţie a modului în care realizează extratereştrii călătoriile temporale în trecut; o descriere suprarealistă a răpirii în zbor a unui pilot din marină, care a fost întors în timp la încarnările sale anterioare. În ultimul caz, acest pilot se referă la extratereştrii cenuşii numindu-i „preamăriţi comisionari“ care te duc unde trebuia să te afli.

Cerul într-o navă spaţială

În secţiunea cărţii intitulată „Containere trupeşti şi suflete de lumină“, Howe relatează mai multe cazuri de răpiri neobişnuite în care cei răpiţi nu au fost doar simpli subiecţi ai unor proceduri medicale, ci au interacţionat cu extratereştrii, au primit informaţii şi şi-au amintit detaliile fantasticelor lor experienţe. În unele dintre aceste cazuri, facem cunoştinţă cu o rasă de extratereştri înalţi, cu nasul mare, care pare să-i controleze pe micuţii extratereştri cenuşii identificaţi ca androizi sofisticaţi. Toate cazurile alese de autoare au anumite elemente comune. Toate persoanele răpite şi-au amintit că văzuseră diverse tipuri de trupuri, în tuburi, într-o aparentă stare de suspendare a animării, şi că li s-a vorbit despre alte dimensiuni, interacţiuni cu rasa umană din cele mai vechi timpuri, criza de pe această planetă şi evenimente îngrozitoare care ne aşteaptă. Mai multe relatări fac referire la o „arcă a lui Noe din cer“, unde sunt păstrate exemplare din diferite rase şi animale, într-o stare suspendată, pentru o posibilă activare în viitor.

Suntem familiarizaţi de asemenea cu concepte ameţitoare,

precum lumile simultane, transferul de suflete, trupuri în construcţie, clone umane, călătorii în timp şi cerul într-o navă spaţială. După parcurgerea acestei părţi a cărţii, devine foarte clar că este imposibil să înţelegi fenomenul OZN fără să ştii câte ceva despre conceptele paranormale şi teosofice, deoarece acum se pare că diverse grupuri extraterestre fiinţează confortabil pe alte tărâmuri ale existenţei, în afara celui fizic. Acest fapt poate fi aşteptat pe bună dreptate din partea unor civilizaţii care sunt cu mii, poate cu milioane de ani mai vechi decât a noastră. „Sacul cu trucuri“ paranormal al lor cuprinde, după câte s-ar părea, telepatia, călătoria astrală, influenţarea mentală, ştergerea şi înlocuirea selectivă a memoriei, suspendarea timpului, proiectarea iluziilor şi multe altele – capacităţi care depăşesc cu mult *Star Trek*!

Din asemenea cazuri şi mai ales din cazuri cum ar fi cel al lui Betty Andreasson Luca, subiectul cărţii lui Raymond E. Fowler *The Andreasson Affair: The Documented Investigation of a Woman's Abduction Aboard a UFO*, lumea extraterestră începe să se amalgameze cu lumea spirituală/teologică. Howe dedică un segment semnificativ al cărţii reflecţiilor şi speculaţiilor pe aceste teme şi unei încercări eroice de a pune totul la un loc – de a descifra întregul mister! În această secţiune, Howe reuneşte întrebările supreme referitoare la existenţa umană pe această planetă. Asemenea multor altora care au pornit pe această cale, în cele din urmă, ea se aliniază la ideile unor autori cum ar fi Erich von Däniken şi Zecharia Sitchen şi admite că zeii străvechi şi biblici şi îngerii erau probabil extratereştri. Consensul actual, din foarte multe surse, este acela că suntem produsul manipulării genetice a primatelor timpurii şi că am fost „selecţionaţi“, ca să formulez astfel. Din sclavi ai extratereştrilor Anunnaki, ne-am croit calea spre a deveni sclavi ai Noii Ordini Mondiale.

Apoi, ajungem la problema eternă, dar totdeauna contemporană, a binelui şi răului. Persoanele răpite susţin că există două grupuri de extratereştri care ne influenţează, fiecare încercând să se impună, dar fără ca vreunul să influenţeze liberul nostru arbitru. Îmi imaginez o mare masă de zaruri în cer, îngerii luminii şi îngerii întunericului plasându-şi pariurile! Howe schiţează similitudini cu teologia lui Rudolf Steiner, cu Paradisul pierdut al lui Milton şi mai ales cu apocrifa Carte a lui Enoch. Aceasta ne aduce în sfârşit la „înălţare“.

Persoanele răpite confirmă că aceia care sunt destinaţi a fi salvaţi de la viitoarele cataclisme au fost deja identificaţi şi „marcaţi“. Ei vor fi adunaţi într-o navă spaţială de dimensiunile unui oraş, chiar înaintea sfârşitului, şi vor fi readuşi pe Pământ după aceea, pentru a începe o eră cu totul nouă, de iubire şi pace, în care cuvântul „acuzare“ nu va mai fi auzit.

Howe continuă să încerce cu îndrăzneală să înţeleagă şi să relateze misterele OZN, mergând tot mai adânc. Ulterior, şi-a reînceput investigaţiile în domeniul Vedelor hinduse. Este convinsă că o analiză mai atentă şi mai precisă poate să dezvăluie detalii mai bogate cu privire la *vimanele* străvechi, care în mod cert vor fi identificate drept nave extraterestre. Atunci când, în cele din urmă, vom ajunge la adevărul acestor lucruri, o vom face, nu într-o mică măsură, graţie rezultatelor eforturilor acestei singulare, stăruitoare şi curajoase deschizătoare de drumuri.

Capitolul 7
Întâlniri apropiate reale

Mi-am găsit cu adevărat credinţa când am aflat că guvernul se opunea filmului. Dacă NASA îşi pierdea timpul să-mi scrie o scrisoare de 20 de pagini, am ştiut că se întâmpla ceva.

Steven Spielberg

În filmul *Close Encounters of the Third Kind* (Întâlnire de gradul trei), având scenariul şi regia semnate de Steven Spielberg şi lansat în anul 1977, o navă extraterestră aterizează pe un platou înalt, denumit *Devil's Tower*, într-o parte izolată a statului Wyoming, printr-o înţelegere anterioară cu guvernul SUA şi are loc un schimb de ambasadori. Un singur extraterestru debarcă şi este escortat, după cât este de presupus, într-un loc secret. Apoi, 12 astronauţi americani în salopete portocalii şi ochelari de soare industriali, cu saci marinăreşti pe umeri, zece bărbaţi şi două femei, păşesc încolonaţi în nava spaţială pentru a fi transportaţi pe planeta extratereştrilor. În scena anterioară, primiseră binecuvântarea unui cleric, care se referise la ei numindu-i „pelerini". A fost vorba doar despre ceva născocit de Spielberg ori acesta se bazase pe ceva real? De vreme ce, actualmente, este bine cunoscut în cercurile care studiază OZN că a avut loc o aterizare extraterestră stabilită dinainte la Baza Holloman a Forţelor Aeriene din New Mexico sau în apropiere, în luna aprilie 1964, nu este nerezonabil să tragem concluzia că este posibil ca Spielberg să fi avut indicii din interior cu privire la informaţii clasificate şi ca schimbul de ambasadori cu o rasă extraterestră să fi fost şi el un eveniment real.

Operaţia Crystal Knight

Acum, printr-o încălcare fără precedent a politicii secretului practicate de guvern, foşti responsabili militari din interior au dezvăluit că schimbul a fost într-adevăr real şi s-a produs aproape exact cum a fost descris în film. Sub auspiciile unui program al Defense Intelligence Agency/DIA cunoscut sub numele de Operaţia Crystal Knight sau a ceea ce actualmente se intitulează Proiectul Serpo, s-a susţinut că doisprezece

astronauţi au părăsit Pământul în luna iulie 1965 şi au fost duşi pe

Astronauţi pentru Serpo la şedinţa de instruire de dinaintea plecării. (Scenă din filmul *Întâlnire de gradul trei*)

planeta Serpo din sistemul stelar binar Zeta Reticuli, la bordul unei nave spaţiale extraterestre, ca parte a unui program de schimb.

Marea masă a informaţiilor referitoare la acest program s-a scurs către lume prin intermediul a douăzeci şi unu de e-mailuri trimise de o persoană, la care se face referire numai folosindu-se numele „Anonimul“, şi destinate unui cerc închis de cunoştinţe de nivel înalt al fenomenului OZN, începând din data de 2 noiembrie 2005. Anonimul spune că a fost ofiţer superior în cadrul DIA, iar actualmente este purtătorul de cuvânt oficial al unui grup de şase persoane din DIA, trei pensionate şi trei încă active. Grupul acesta a decis, iar Anonimul a fost de acord, să se creeze un website pentru publicarea tuturor e-mailurilor pe internet. Una dintre persoanele din acest cerc, Bill Ryan din Anglia, s-a oferit să facă voluntar acest lucru şi a luat naştere astfel www.serpo.org, care s-a dezvoltat, devenind sursa oficială pentru toate informaţiile legate de Serpo, inclusiv actualizări ale lui Ryan, un link pentru un forum public şi e-mailuri de sprijin din partea altor cunoscători ai fenomenului

care aveau date despre existenţa proiectului Serpo.

Decretul prezidenţial

Povestea pe care a spus-o Anonimul în 21 de e-mailuri este uimitoare. Dacă este adevărată, întreaga istorie a afişării de către guvern a ignoranţei în privinţa OZN şi extratereştrilor este negată complet. După cum este de aşteptat, totul începe cu Roswell. Anonimul spune că prăbuşirea de la Roswell a avut într-adevăr loc, însă a fost vorba despre două nave extraterestre. Prima a fost găsită relativ intactă, îngropată într-o coastă de deal la sud-vest de Corona, New Mexico, în data de 5 iulie 1947, de o echipă de arheologi de la o universitate. Acest loc se află la aproximativ 120 km nord-vest de Roswell şi este menţionat în legătură cu prăbuşirea de la Roswell deoarece toate rămăşiţele prăbuşirii au fost duse la Baza Aerodromului Forţelor Terestre de la Roswell, unde Forţele Aeriene au preluat controlul asupra informaţiilor. Al doilea loc unde s-a prăbuşit un OZN nu a fost descoperit până în luna august 1949. O altă navă prăbuşită a fost descoperită aproape intactă într-un loc izolat de lângă Datil, New Mexico, de doi fermieri. În mod evident, cele două nave spaţiale au intrat în coliziune undeva în apropiere de ferma Brazel, aceasta explicând terenul acoperit de resturi, însă una a ajuns până în apropiere de Datil, care se află la aproximativ 128 km vest de Corona, înainte să se izbească de pământ.

Potrivit Anonimului, au fost descoperiţi patru extratereştri morţi la Corona şi şase la Datil. Însă un extraterestru a supravieţuit prăbuşirii de la Corona şi a fost găsit ascunzându-se în spatele unei stânci. A fost dus la Laboratorul Naţional Los Alamos din New Mexico şi a devenit cunoscut sub denumirea de Entitatea Biologică Extraterestră nr. 1 (EBE nr.1). Cu toate că „vorbea“ în variaţii tonale, exact ca în filmul Întâlnire de gradul trei, oamenii de ştiinţă de la Los Alamos au găsit o cale de comunicare, iar el i-a informat că era de pe o planetă din sistemul Zeta Reticuli, la aproximativ 40 de ani-lumină de Pământ. Le-a dat oamenilor de ştiinţă şi o explicaţie completă referitoare la toate dispozitivele descoperite în nava prăbuşită, unul dintre ele fiind un echipament destinat comunicării cu planeta natală, care rămăsese intact după impact. Însă oamenii de ştiinţă de la Los Alamos nu au putut să-l pună în funcţiune până nu au reuşit să-l conecteze la sursa de energie de la

bordul discului prăbuşit la Corona. Aceasta se petrecea la începutul verii anului 1952. Însă EBE nr. 1 a murit mai târziu în cursul verii, după ce a trimis şase mesaje către planeta sa, la care nu a primit răspuns.

După moartea acestei EBE nr. 1, oamenii de ştiinţă de la Los Alamos şi-au dat seama cum să folosească dispozitivul de comunicare cu reprezentanţii rasei extraterestre pe care de-acum îi denumiseră „ebeni“ şi au primit primul răspuns cam prin decembrie 1952. În cele din urmă, au reuşit să converseze într-o engleză grosolană. Pe parcursul următorilor nouă ani, asperităţile de comunicare au fost netezite încetul cu încetul, în mare parte prin încercări succesive. În fine, în 1962, s-a stabilit că ebenii aveau să trimită o altă misiune pe Pământ în luna aprilie 1964 şi că aveam să aşteptăm nava la Baza Holloman a Forţelor Aeriene, în apropiere de Alamogordo, New Mexico. Ne aflam deja în perioada mandatului preşedintelui Kennedy. Apoi, potrivit Anonimului, „la câteva luni de la începerea procesului de planificare, preşedintele Kennedy a decis să aprobe un plan de schimb de echipe militare speciale“. „Forţele Aeriene ale Statelor Unite au fost desemnate ca factor principal. Oficialii acestui organism au ales anumiţi oameni de ştiinţă civili care să ajute la planificarea şi selectarea echipajului.“ S-a stabilit să trimitem doisprezece astronauţi pe Serpo, iar ei să lase un eben aici, în custodia guvernului SUA.

Astronauţi „anonimi în mulţime“

Selecţia şi pregătirea celor 12 astronauţi-ambasadori a constituit o întreprindere extraordinară. După luni întregi de discuţii, s-a decis în cele din urmă să fie persoane cu cariere militare, căsătorite şi fără copii, preferabil ele însele orfane şi să aibă abilităţi speciale multiple. Iniţial, au fost alese aproximativ cincizeci şi şase de mii de dosare, din care comitetul de selecţie a ales 158. Ultimii doisprezece, zece bărbaţi şi două femei, plus patru rezerve, au fost selecţionaţi pe baza unor complexe teste psihologice, medicale şi de altă natură. Toţi membrii echipei au fost făcuţi „anonimi în mulţime“, adică au fost eliminate toate evidenţele de identificare, inclusiv de la Asigurările Sociale, de la Serviciul Intern de Taxe şi Impozite, medicale, militare şi aşa mai departe, şi toţi au fost daţi dispăruţi şi lăsaţi la vatră în evidenţele militare, astfel încât n-a mai rămas nicio legătură cu

fostele lor identităţi. Apoi, au primit ca noi identităţi numere din trei cifre.

Cei 12 au efectuat o pregătire foarte dură timp de şase luni, în special la Camp Peary, în Virginia. Este vorba de tabăra nu tocmai secretă de pregătire a CIA denumită „Ferma“, situată pe cursul inferior al râului York, în apropiere de Williamsburg. Ei au urmat de asemenea o pregătire de astronauţi la Baza Tyndall a Forţelor Aeriene din Florida, timp de alte câteva luni. Anonimul spune: „Fiecare membru al echipei a trebuit să facă faţă unei pregătiri psihologice şi fizice extreme. În cazul unui test de instruire, fiecare membru al echipei a fost închis într-o cutie de 150 x 210 cm, îngropată la doi metri sub pământ, timp de cinci zile, doar cu hrană şi apă, fără posibilităţi de contact cu cineva şi într-un întuneric total“. Patru dintre membrii echipei erau piloţi şi au fost învăţaţi să piloteze o navă de tip extraterestru înapoi pe Pământ, folosindu-se pentru pregătire nava spaţială recuperată în 1949, în cazul în care ar fi fost necesar să evadeze de pe Serpo. În afara acestor patru piloţi, echipa era formată din doi lingvişti, un biolog, doi oameni de ştiinţă, doi doctori şi un specialist în securitate. Toţi au primit pilule cu care să se poată sinucide şi echipa a fost înzestrată cu patru revolvere Colt 45 şi opt carabine M2.

În 1964, întâlnirea s-a produs exact cum fusese planificat. Două nave extraterestre au pătruns în atmosfera noastră în cursul după-amiezii de 24 aprilie 1964. După o încurcătură iniţială, una a aterizat la vest de Baza Holloman a Forţelor Aeriene, în apropierea intrării sudice în Baza White Sands a Forţelor Terestre, exact în locul indicat. Vizitatorii extratereştri au fost întâmpinaţi de 16 oficiali guvernamentali de rang înalt ai Statelor Unite. Nu se ştie dacă preşedintele Lyndon Johnson s-a numărat printre ei. Extratereştrii au adus dispozitive electronice de traducere care să faciliteze comunicarea cu ei. Rămăşiţele celor 11 extratereştri morţi au fost duse la bord. Anonimul nu prezintă agenda întâlnirii, dar se crede că ne-au înmânat „Cartea Galbenă“, o istorie completă a planetei Pământ.

Cei 12 astronauţi erau pregătiţi pentru îmbarcare la acea întâlnire şi au aşteptat într-un autobuz, însă extratereştrii au decis că schimbul trebuia să aştepte până în 1965. Apoi, în luna iulie 1965, s-a întors o navă extraterestră, de această dată într-un loc prestabilit din Nevada Test Site (NTS)

(Amplasamentul de Testare Nevada), o rezervaţie uriaşă a Departamentului Energiei, situată la aproximativ 152 km nord de Las Vegas, folosită anterior pentru testarea armelor nucleare. Foarte asemănător cu scena din filmul *Întâlnire de gradul trei*, a fost o întâlnire de lucru simplă, lipsită de ceremonie. Cei 12 astronauţi curajoşi au urcat la bordul navei împreună cu o încărcătură de 4 t de provizii, pentru o şedere care se intenţiona să dureze 10 ani. Patru dintre ei nu aveau să mai vadă vreodată planeta mamă. Doi ar fi murit şi doi ar fi ales să rămână pe Serpo. Ceilalţi s-au întors abia 13 ani mai târziu.

„Vedem doi sori“

Următoarele informaţii sunt preluate din selecţiuni din jurnalul comandantului echipei, care au fost incluse în cele douăzeci şi unu de e-mailuri iniţiale trimise de Anonim. Călătoria până pe Serpo a durat 10 luni, în cursul cărora astronauţii s-au confruntat cu un disconfort considerabil. Li s-a oferit hrană de tip extraterestru, dar toţi au fost de acord că avea gust de hârtie şi s-au mulţumit cu raţiile C pe care şi le luaseră. Comandantul relatează a doua zi la bord: „Ne-am aşezat pe scaune şi peste noi şi scaun a fost pus un container transparent. Am fost izolaţi în această bulă sau sferă. Am putut să respirăm bine şi să vedem, dar ne-am simţit ameţiţi şi confuzi. Cred că am aţipit sau am leşinat. Cred că este o altă zi, dar ceasul spune că a trecut o oră de când ne-am aşezat“. Au folosit mici containere metalice pentru eliminare, pe care le goleau extratereştrii. În cele din urmă, au fost capabili şi li s-a permis să umble liberi prin nava enormă. Echipa a putut să comunice cu Cartierul General de pe Pământ de la Baza Kirtland a Forţelor Aeriene, folosind pe parcursul întregii călătorii dispozitivul extratereştrilor. Înainte să ajungă pe Serpo, membrul echipei cu numărul 308 a avut un accident, în urma căruia a murit de embolie pulmonară. Extratereştrii au dat dovadă de respect faţă de ceremonia funerară a astronauţilor, dar, după aceea, au preluat cadavrul.

Relatarea aterizării aparţinându-i comandantului echipei este memorabilă. „Vedem planeta pentru prima oară. Coborâm pe rampă. Ebenii ne aşteaptă în număr mare. Vedem un eben mare, cel mai mare pe care l-am văzut până acum. Cred că tipul ăsta e şeful. Mai înalt cu 30 cm decât ceilalţi. Şeful ne

spune că suntem bine-veniţi pe planetă (...) suntem conduşi într-o arenă descoperită. Seamănă cu un teren de paradă. Pe jos e praf. Privind în sus, văd cerul albastru. Cerul este foarte limpede. Vedem doi sori. Unul mai strălucitor decât celălalt. Peisajul este ca de deşert, ca Arizona sau New Mexico. Nu vedem niciun fel de vegetaţie. Sunt dealuri unduite, dar numai praf. Lumina aproape că ne orbeşte fără ochelarii de soare. Ce mai planetă.“ Au fost încartiruiţi în patru colibe care păreau să fie din chirpici şi tot echipamentul le-a fost stocat într-un depozit subteran. Temperatura era de 41,6 grade Celsius. Toate clădirile aveau lumină şi electricitate generată de o cutie mică. Puteau să-şi pună aparatele electrice în priză în cutie şi funcţionau toate.

Clonarea lui 308

Cea căruia îi spuneau EBE nr. 2 era femeie şi vorbea bine engleza. Comandantul echipei i-a cerut cadavrul lui 308. Au fost duşi la o clădire mare, unde s-au întâlnit cu un medic eben ce vorbea engleza. Jurnalul comandantului descrie confruntarea: „Acest doctor ne-a spus că trupul lui 308 nu era în container. Ebenii făcuseră experimente cu corpul lui 308 deoarece au considerat că era o onoare să aibă un asemenea exemplar pe care să lucreze. Doctorul ne-a spus că folosiseră corpul lui 308 ca să creeze o fiinţă umană clonată. L-am oprit pe doctor în acel moment. I-am spus că trupul coechipierului meu era proprietatea Statelor Unite ale Americii, a planetei Pământ. Corpul nu le aparţinea extratereştrilor. Nu autorizasem niciun experiment cu corpul lui 308“. A fost o situaţie tensionată. Ei au fost deranjaţi de reacţia echipei şi EBE nr. 2 le-a spus că „toţi trebuie să fie drăguţi“ şi a repetat de mai multe ori acest lucru. A trebuit ca astronauţii să cedeze pentru a preîntâmpina o escaladare majoră a incidentului.

Comandantul şi oamenii de ştiinţă (700 şi 754) au primit permisiunea de a vedea ce mai rămăsese din corpul lui 308. Au fost duşi într-o clădire în care se desfăşurau experimente biologice. Au fost şocaţi de ce au văzut. Comandantul a spus că au observat „corpuri cu aspect ciudat... nu omeneşti, cel puţin nu toate“ de pe alte planete, care erau crescute şi păstrate în recipiente. Doctorul extraterestru a încercat să le explice ştiinţa care stătea la baza cercetărilor lor, însă pământenii nu au

înţeles, pentru că în 1965 încă nu pricepeau biotehnologia ADN.

Habitat astronautic pe Serpo?

Comandantul echipei a tras concluzia că era ceva malefic. El a spus: „Am văzut partea întunecată a acestei civilizaţii“.

Populaţia de pe Serpo este de aproximativ 650 000 de indivizi. Anonimul spune că civilizaţia lor are o vechime de aproximativ 10 000 de ani, avându-şi originile pe o altă planetă, pe care au fost obligaţi s-o părăsească în urmă cu 5 000 de ani din cauza distrugerii vulcanice a acesteia. Locuitorii au purtat un război interplanetar distrugător în urmă cu aproximativ 3 000 de ani şi şi-au eliminat duşmanii folosind arme cu fascicule de particule. Războiul a durat în jur de 100 de ani. Un consiliu de guvernatori controlează complet populaţia, aceşti guvernatori având calitatea de membri pe viaţă. Astronauţii nu au observat nicio infracţiune, însă există o armată, care acţionează şi ca poliţie. Membrii echipei nu au văzut arme de foc sau de alt fel. Există o mare comunitate, care este centrul civilizaţiei. Întreaga industrie este concentrată acolo. Cei de pe Serpo nu folosesc monedă de schimb; primesc toţi ceea ce le trebuie de la centre de distribuire. Toţi ebenii maturi muncesc.

O carte cu trei mii de pagini

Măsurarea timpului a constituit o problemă pentru

astronauţi, de vreme ce bateriile ceasurilor aduse de echipă s-au consumat în cele din urmă. Aceasta a însemnat că nu au mai putut să ţină calculul calendarului, astfel încât s-au bazat pe ora de pe Serpo, care era guvernată de mişcările sorilor săi. Astfel, au pierdut socoteala timpului de pe Pământ şi au ajuns să stea 13 ani în loc de 10. Oamenii de ştiinţă de pe Pământ au stabilit că legea lui Kepler a mişcării planetelor nu se aplica pe Serpo. Carl Sagan a fost consultat pe această temă şi a scris o opinie de aproximativ 60 de pagini, dar, în cele din urmă, a fost nevoit să recunoască faptul că legile pământene ale fizicii nu se aplică în mod obligatoriu în afara acestui sistem solar.

Cei opt astronauţi s-au întors în 1978 şi au fost chestionaţi un an întreg de Biroul Forţelor Aeriene pentru Investigaţii Speciale, totul concretizându-se într-o carte de trei mii de pagini. Anonimul susţine că are un exemplar al acestei cărţi. Apoi, au fost trecuţi în viaţa civilă. Ultimul supravieţuitor al acestui grup curajos şi istoric de pionieri a decedat în 2002. Toţi absorbiseră doze mari de radiaţie cât timp s-au aflat pe Serpo şi se crede că aceasta le-a scurtat viaţa.

Privind retrospectiv, ar părea că a fost păcat că preşedintele Kennedy nu a trăit să-şi vadă această iniţiativă devenind realitate. A fost asasinat cu numai cinci luni înaintea primei aterizări. Foarte probabil, s-ar fi folosit de această ocazie pentru a dezvălui legătura cu extratereştrii, poate într-o transmisiune televizată pe plan mondial, şi acesta ar fi fost planul său de la bun început. Poate că unii membri puternici ai cercului interior nu au vrut să se întâmple aşa ceva. În orice caz, putem să-i mulţumim lui Spielberg că ne-a oferit cel puţin o versiune regizată a acelui eveniment spectaculos. Până la urmă, am putut să-l vedem cu toţii.

Pentru informaţii complete privitoare la Proiectul Serpo, cu numeroase linkuri asociate, vizitaţi www.serpo.org.

Capitolul 8
Cercurile misterioase

Un chip în lanul de grâu

În dimineaţa de 16 august 2002, un fermier din localitatea Crabwood, situată la câţiva kilometri de Winchester, străvechea capitală a Angliei, s-a trezit cu o formă foarte ciudată în lanul său de grâu. Deşi configuraţia respectivă nu se putea desluşi de la sol, a fost clar chiar şi din unghiul respectiv că fusese creat ceva foarte diferit faţă de sutele de cercuri care o precedaseră. Pe urmă, când investigatorii cercurilor din lanuri au survolat zona, ceea ce au văzut i-a uimit şi pe cei mai căliţi dintre ei, deoarece această formă reprezenta o turnură cu totul nouă în îndelungata şi incredibila epopee a cercurilor din lanuri. De pe solul aflat sub ei, îi privea chipul clar al unui extraterestru, pe care am învăţat să-l recunoaştem ca fiind un „cenuşiu“.

Chipul era încadrat într-un chenar dreptunghiular clar, cu dimensiunile de 75 x 120 m. Extraterestrul avea o expresie furioasă, încruntată, ca şi cum ar fi dorit să spună: „Poate că asta vă va trezi pe toţi!“. Scos în evidenţă în faţa lui, strâns în mâna cu patru degete, ţinea un disc circular, reprezentând în mod evident un CD, codificat într-o înşiruire circulară de „puncte“ (respectiv smocuri de grâu) şi spaţii pornind din centru într-o formă de spirală. La o observare mai atentă, a fost evident că toate spaţiile şi punctele aveau dimensiuni egale, dar, după fiecare grup de opt, apărea un spaţiu mai mic. Pentru oricine are o oarecare pregătire în informatică, a fost cât se poate de evident că punctele însemnau 1, iar spaţiile 0. Cu alte cuvinte, era un cod binar. Spaţiul de după fiecare grup de opt cifre arăta clar că era vorba de un cod hexadecimal, reprezentarea cel mai larg răspândită a datelor în computerele moderne. În codul hexadecimal, fiecare grup de opt cifre reprezintă un caracter, însă fiecare pereche de două caractere poate fi transformată într-o literă, un număr sau caracter unic din limba engleză în sistemul *American Standard Code for Information Exchange/ASCII* (Codul standard american pentru schimbul de informaţie).

După ce a fost postată o fotografie a formei din lan pe website-ul Lindei Moulton Howe (www.earthfiles.com), nu a

durat mult ca un criptograf expert în calculatoare să vină cu mesajul decodificat. Acesta a trimis soluţia pe site-ul Lindei la 18 august, iar ea l-a postat prompt pe website-ul lui Art Bell. Site-ul personal al lui Bell nu mai există în momentul în care scriu această carte, însă există şi este funcţional website-ul programului său radiofonic, actualmente moderat de George Noory, la adresa www.coasttocoastam.com. Este posibil ca mesajul decodificat să se afle în continuare în arhivele acestui site. Potrivit receptivului decodificator, care ulterior

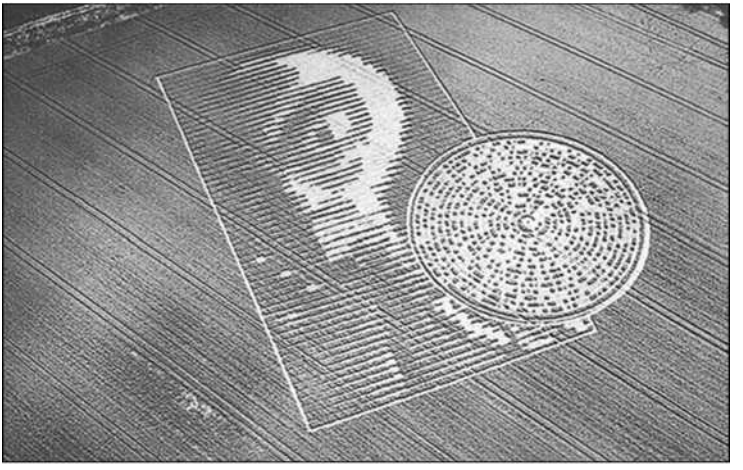

Chipul de extraterestru din lanul de grâu de la Crabwood

şi-a dat numele, Richard Brain, mesajul spune: „Feriţi-vă de purtătorii FALSELOR daruri şi de PROMISIUNILE LOR ÎNCĂLCATE. Multă DURERE, dar încă [e] timp [cuvânt deteriorat]. Există BINE (în locurile acelea). Ne OPunem ÎNŞELĂTORIEI. Canal ÎNCHIS (SUNET DE CLOPOTE).“ Cuvântul deteriorat conţinea succesiunea de litere „EELRIJUE“, pe care autorul decodificării l-a considerat deteriorat deoarece nu avea niciun sens evident. Codul hexadecimal ASCII foloseşte diferite combinaţii de majuscule şi litere de rând, de unde şi amestecul de caractere. (Probabil că avem aici un mesaj inclus în mesaj, iar majusculele constituie un indiciu.) Componenta „SUNET DE CLOPOTE“ a fost prezentată în mesaj deoarece are reprezentarea hexadecimală 0 x 07, care era ultimul caracter din mesaj.

Potrivit dr. Chet Snow, un vechi cercetător al cercurilor din

lanuri, care conduce în fiecare an în Anglia un mic grup să vadă cercurile, forma „prezenta caracteristici noi şi neobişnuite, care

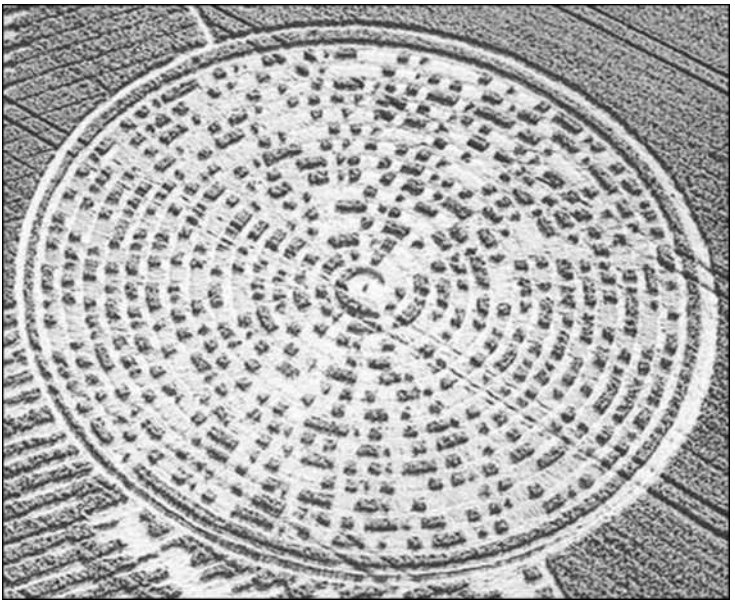
Imaginea CD-ului, cu codul hexadecimal

îi confereau un aspect digital, ca şi cum ar fi fost imprimată în lan de deasupra“. Snow relatează că cercetătorul britanic Paul Vigay spune că această formă „poate să semnaleze un nou gen de «înaltă tehnologie» de realizare a cercurilor, folosind lasere aeriene sau sateliţi“. Însă Vigay susţine că mesajul codificat este la fel de banal ca filmul Disney *Signs* cu Mel Gibson în rolul principal. De fapt, chipul din imagine se aseamănă în mod ciudat cu extraterestrul din film. Este oare posibil să fim martorii unei noi tehnici hollywoodiene de promovare a filmelor? Deoarece imaginea din lan a apărut aproape în aceeaşi perioadă în care a fost lansat filmul, sincronizarea a fost fortuită.

Indiferent cum a fost realizată această formă, a necesitat un grad foarte ridicat de precizie pentru a se „picta“ literalmente chipul în lanul de grâu şi, prin urmare, a fost folosită în mod evident o tehnologie foarte avansată. În consecinţă, am discutat cu Colin Andrews pentru a obţine o actualizare de secol XXI privitoare la fenomenul cercurilor din lanuri la modul general şi, mai exact, opinia sa cu greutate referitoare la această minune. În 1996, când fenomenul cercurilor din lanuri

era încă relativ necunoscut şi beneficia de o publicitate nulă sau minimă, Andrews şi complicele său, pilotul Busty Taylor, au înţeles enorma semnificaţie a acestor creaţii şi au străbătut în lung şi în lat zonele rurale ale Angliei făcând fotografii. De atunci, pe măsură ce formele au devenit din ce în ce mai sofisticate, iar receptivitatea publicului s-a amplificat, Andrews s-a afirmat drept cercetătorul cercurilor din lanuri cu cea mai largă recunoaştere şi cel mai respectat din lume iar, acum, este consultant pe tema cercurilor din lanuri pentru oficiali cu rang înalt din guvernele din întreaga lume şi pentru cineaştii de la Hollywood.

Pe lista reginei

Andrews şi-a manifestat interesul faţă de cercurile din lanuri chiar de la ivirea fenomenului, la începutul anilor 1980, deşi unii spun că cercurile apăreau de câteva sute de ani. El este de profesie inginer în electrotehnică şi a fost funcţionar superior al guvernului regional britanic. A fost atras prima oară de fenomenul cercurilor din lanuri în anul 1983, când a văzut cinci cercuri dispuse într-un lan de grâu în apropiere de Winchester, Anglia. Andrews a fost fascinat de aspectul ingineresc al acestei creaţii şi s-a simţit îndemnat să înceapă să investigheze. I s-au alăturat Pat Delgado, inginer pensionar, şi Taylor, pilot de aparate de zbor uşoare. Meteorologul dr. Terence Meaden s-a integrat la scurt timp după aceea în echipă şi au decis împreună să-şi dedice o parte din viaţă rezolvării acestui mister. Mulţumită deprinderilor de pilot ale lui Taylor, au putut să zboare deasupra lanurilor cât timp cercurile erau proaspete şi să le imortalizeze pe peliculă pentru posteritate înainte de recoltare.

Această echipă a fondat o organizaţie denumită *Circles Phenomenon Research* (Cercetarea fenomenului cercurilor) şi, încă din 1983, a trimis fire de grâu din cercuri biofizicianului dr. W. C. Leavengood, în Statele Unite, care le-a spus că plantele prezentau dovezi de modificări celulare şi de acţiune a energiei din domeniul microundelor. Acesta a fost un moment de cotitură şi a părut să indice aplicarea unor tehnici avansate. În 1987, organizaţia şi-a asigurat ajutorul laboratorului HSC din Stroud, Anglia. Acest laborator a fost de acord cu Leavengood şi a confirmat dovezile de modificări celulare prezentate de

plante. În anul 1988, Andrews şi Meaden s-au întâlnit cu cel mai mare specialist japonez în plasmă, profesorul Hiroshi Kikuchi. Meaden şi Kikuchi au formulat concluzia că în formarea cercurilor erau implicate vârtejurile de plasmă.

În anul 1989, Andrews şi Delgado au scris în colaborare *Circular Evidence: A Detailed Investigation of the Flattened Swirled Crops Phenomenon*, prima carte pe această temă, care a devenit un succes internaţional de vânzări şi a fost aleasă de regina Elizabeta pentru prestigioasa sa Listă de lecturi de vară. A fost prima oară când un asemenea tip de carte de speculaţii, de tip *New-Age*, a fost aleasă de familia regală pentru această listă. Această lucrare a fost urmată de alta cu un succes la fel de mare, *Crop Circles: The Latest Evidence*, în 1990. Apoi, în 2003, Andrews a scris *Crop Circles: Signs of Contact*, în colaborare cu Stephen J. Spignesi.

Tot în 1990, a intrat în scenă armata britanică în mod evident realizând posibilele aspecte legate de domeniul apărării ale acestui fenomen. Ministrul apărării l-a rugat pe Andrews să coordoneze o iniţiativă intitulată Operaţia Blackbird de pândă pe unele dintre terenurile cel mai des folosite pentru cercuri, în încercarea de a-i surprinde în flagrant pe autori. Proiectul a fost finanţat parţial de Nippon Television şi de BBC şi a presupus instalarea unui echipament de înaltă tehnologie pentru supravegherea continuă a acestor terenuri pe o perioadă de zece zile în vârful sezonului de vegetaţie a grâului. Folosind camere speciale pentru lumină redusă şi pentru luare de imagini în domeniul radiaţiei termice, ei au filmat toate mişcările din lanuri în această perioadă. Din nefericire, rezultatele nu au fost niciodată făcute publice. Însă se ştie că s-a petrecut un lucru care a fost suficient de important pentru a-l determina pe ministrul apărării să aplice un ordin de cenzură pentru ca BBC să înceteze transmisiunile de la locul unde se desfăşura Operaţia Blackbird câteva ore. Andrews a făcut publică deja întreaga poveste pe website-ul său.

Un raport şocant

În anul 2000, Andrews a uimit comunitatea celor care urmăresc cercurile din lanuri cu un anunţ surprinzător în urma unui proiect special de investigaţii finanţat de Laurence

Rockefeller.[15] Andrews a susţinut că stabilise, după o muncă detectivistică atentă şi meticuloasă, că 80 la sută din cercurile din lanuri create în anii 1999 şi 2000 şi, prin urmare, după cât ar fi de presupus, prin extrapolare, toate cele anterioare acestei perioade erau făcute de mâna omului. Venind de la Andrews, cel mai respectat cercetător al cercurilor din lanuri pe plan mondial, această afirmaţie a fost într-adevăr şocantă, de vreme ce, până în 2000, lumea se minuna de formele din ce în ce mai întortocheate şi complexe care apăreau şi majoritatea oamenilor trăseseră conluzia că erau de origine extraterestră. Pentru mulţi, a fost o pilulă prea amară care le fusese dată spre înghiţire. Nu puteau şi nu voiau să creadă că indivizi cu plăci în picioare creau acele reprezentări minunate, mistice, iar Andrews a fost supus unui puternic atac. Însă el şi-a păstrat atitudinea şi şi-a menţinut poziţia. I-am adresat întrebări cu privire la această descoperire.

Andrews a spus: „La nivelul solului, şi eu, şi detectivii am căutat locurile de intrare, distrugerile vegetale, comprimarea solului şi dovezile-cheie din locurile în care oamenii ar fi fost nevoiţi să se ridice în picioare pentru a construi modelele geometrice despre care este vorba. Aceste dovezi au fost găsite în cercurile create de om. Cu experienţă şi de-acum aflându-ne în posesia unei mulţimi de noi date, au început să devină alarmant de simplu de observat aceleaşi dovezi «grăitoare» la analiza fotografiilor aeriene realizate în timpul derulării proiectului“. Mai mult de atât, Andrews a susţinut că acele cercuri create de mâna omului nu prezentau niciuna dintre ciudatele anomalii magnetice precum acelea prezente în celelalte misterioase 20 la sută din cazuri, care posedă întotdeauna o puternică semnătură magnetică, potrivit măsurătorilor magnetometrelor. I-am adresat întrebări în legătură cu tehnicile folosite. Mi-a răspuns: „Aceşti indivizi pot să reuşească modele deosebit de impresionante, utilizează

[15] Laurence Rockefeller a început să fie interesat de OZN în 1993 şi a insistat pentru dezvăluiri din partea Casei Albe în timpul administraţiei Clinton. El a căutat să facă publice dosarele Roswell, ceea ce s-a concretizat printr-un control al dosarelor, în anul 1994, realizat de *Government Accounting Office/GAO* (Corpul de control al guvernului Statelor Unite). Fapt interesant, Rockefeller este cel care a finanţat cartea *Passport to the Cosmos* a dr. John Mack (vezi *Capitolul 3*). Laurence Rockefeller a decedat în 2004.

computerul pentru crearea modelelor geometrice şi folosesc mici creioane laser, care îi ajută să însemne şi să marcheze modelele în timp de noapte. Trusa de bază folosită este minimalistă — sfoară, rulete de măsurat, plăci, desene şi duşi sunt“.

Tactici de intimidare ale guvernului?

Pe măsură ce am sondat mai profund, împreună cu Andrews, această descoperire controversată, a început să apară o dimensiune incitant de nouă a poveştii. L-am întrebat de ce preferă oamenii aceştia să rămână anonimi. De ce nu-şi asumă meritele pentru aceste creaţii remarcabile? Această modestie improbabilă, necaracteristică, m-a determinat să întreb dacă ar fi posibil să fie vorba de implicarea vreunei agenţii guvernamentale sau de informaţii din Statele Unite şi/sau Marea Britanie, cu o oarecare agendă secretă. Răspunsul lui a fost surprinzător. „Este de asemenea posibil ca agenda pe termen lung să prevadă ca noi să credem că extratereştrii există şi că nu trebuie să avem încredere în ei (...) Aceşti oameni par să lucreze după o tactică complet diferită şi aceasta este să i se dea publicului impresia că extratereştrii nu sunt buni, dar sunt aici şi că cercurile din lanuri fac parte din aceeaşi ecuaţie (...) staţi liniştiţi, guvernele se ocupă. I-am determinat (...) pe doi agenţi CIA cunoscuţi să-mi spună că cercurile din lanuri sunt făcute de o rasă extraterestră pentru o alta şi că sunt «indicatoare» terestre“. Andrews susţine că, de mai multe ori în trecut, a descoperit „activitate militară“ şi că intenţiona să se ocupe de această temă în următoarea sa carte (vezi pag. 97).

În continuare, a spus că guvernele aşteptau ca el să-i comunice publicului această idee. Cântărind această evoluţie, mi-am dat seama că acesta era scopul fundamental al filmului *Signs*. Andrews a fost invitat în calitate de consultant pe acest subiect pentru acest film şi a dat peste cincizeci de interviuri importante la televiziune fără să i se fi spus că urma să fie un film de groază sau să-i prezinte pe extratereştri ca malefici. Nu a ştiut niciodată care era povestea filmului. Această agendă ar explica de asemenea de ce chipul din lan avea o expresie plină de reproş şi părea ameninţătoare, în ciuda faptului că aducea mesajul inspirator de prietenie din mâna sa. Să fi fost posibil ca

şi această formă minunată să fie tot creaţia mâinii omului?

Andrews mi-a spus că figura extraterestrului de la Crabwood era în mod sigur făcută de mâna omului. El susţine că a fost realizat pe durata mai multor zile. Andrews mi-a zis apoi că, în lanurile din Anglia, apăruseră alte patru chipuri. Primul se ivise la Chilbolton, în Hampshire, în perioada de creştere a grâului din 2001. Un asemenea chip pare să fie al unui nativ american.

Andrews mi-a mai dezvăluit că misteriosul Richard Brain, decodificatorul extraordinar, nu era altul decât Vigay, prietenul şi asociatul lui Andrews în cercetări. Andrews m-a informat că nimeni nu contrazisese traducerea pe care o dăduse Vigay mesajului de pe CD-ul din lan. Andrews susţine că nu are absolut nicio îndoială că aceste forme au fost create de mâna omului. Această dezvăluire este o dovadă în plus că agenţiile guvernului vor să-i considerăm pe extratereştri ca reprezentând o ameninţare. Aceasta înseamnă că îşi dau din plin toată silinţa să ne convingă că extratereştrii există, fără să ne spună însă acest lucru în mod direct. Şi totuşi, la urma urmelor, este posibil ca strădaniile lor să nu fi fost chiar atât de chinuitoare, de vreme ce noi chiar nu ştim ce fel de tehnologie sofisticată, secretă, ar fi putut să fie utilizată.

Aceasta ne aduce la subiectul luminilor albe văzute zumzăind deasupra formelor din lanuri în mai multe ocazii. Este posibil oare ca şi acestea să fie tot de origine umană? Andrews spune: „Nu le pot explica, însă există într-adevăr şi nu se mişcă aleatoriu; şi ele par să aibă un scop şi, prin urmare, par să manifeste inteligenţă. Sunt deja câţiva ani de când studiez aceste obiecte îndeaproape şi am impresia clară că simt unde sunt şi cine este împrejur. Cred că sunt vii“. Aceasta pare să deschidă o dimensiune cu totul nouă posibilelor origini ale cercurilor din lanuri. Explicaţia lui Andrews presupune că ar fi posibil să fie implicată o oarecare agenţie pământeană, nu neapărat extraterestră şi nici umană, ci mai curând o forţă a naturii. Această teorie este întărită de descoperirile radiestezice ale lui Andrews în interiorul cercurilor. El susţine: „Cred că energiile subtile care învăluie cercurile (indiferent cum sunt ele create) îmbracă o matrice coezivă impusă de natură într-un mod necunoscut. Cred că este posibil ca, în natură, toate lucrurile să fie legate între ele energetic şi să constituie colonii naturale care formează frontiere naturale numai când este îndeplinit un anume criteriu necunoscut“. Această posibilitate

întunecă şi mai profund misterul şi ar părea să se aplice nu numai la cele 20 la sută din forme care nu sunt creaţia omului.

Un experiment asupra conştiinţei

După mai mult de 25 de ani de investigaţii şi cercetări pe tema misterului cercurilor din lanuri, Andrews este cu certitudine în cea mai bună poziţie în care s-ar putea afla cineva pentru a ajunge la o concluzie în privinţa lor, însă explicaţiile lui sunt încă nesigure, în ciuda descoperirii sale că 80 la sută din cercuri sunt făcute de mâna omului. Paradoxurile abundă şi ne lasă perplecşi. De exemplu, cum este posibil ca atât cercetătorii, cât şi cei care joacă aceste feste să se confrunte cu energii şi fenomene paranormale în interiorul şi în jurul cercurilor? Să fie posibil oare ca aceste energii să fie generate tocmai de acţiunea de creare a unui cerc într-un lan, indiferent dacă e făcut sau nu de mâna omului? Andrews caută răspunsul la această ciudată situaţie în profilurile psihologice ale farsorilor cunoscuţi. Desigur, conştiinţa omului şi puterea sa spirituală nu sunt înţelese încă şi este posibil ca aceşti oameni, când creează cercurile, să dezlănţuie forţe emoţionale pe care nu le înţeleg nici ei. Andrews se exprimă după cum urmează: „Nu cred (...) că această capacitate a noastră de a gândi şi a acţiona cu funcţii superior dezvoltate ale creierului, cum ar fi cu iubire, receptivitate, compasiune şi concentrare spirituală, ne leagă în juguri de forţele care ne-au adus aici (...) când abordezi o problemă având aceste calităţi (...) energia emoţională produsă este marcată şi este identificată de forţa vitală care străbate toate fiinţele vii“. Analiza finală a acestei situaţii realizată de Andrews este incitantă şi neaşteptată. El afirmă: „Cred cu convingere că suntem implicaţi într-un gen de experiment legat de conştiinţă. Nu ştiu al cui experiment este, dar, dacă nu este al unei surse din afara planetei, ar trebui să fie al nostru, deoarece oferă foarte multe pentru viitor“. În sfârşit, ca să ne adâncească şi mai mult confuzia, adaugă: „Se petrece ceva ciudat.“

Cea mai recentă carte a lui Andrews, *Government Circles*, publicată în 2009, explorează pe mai departe implicarea Ministerului Apărării din Marea Britanie în chestiunea cercurilor din lanuri. Pentru mai multe informaţii cu privire la aceste scrieri şi activităţi, este de văzut website-ul său www.

colinandrews.net.

Partea a doua
Exopolitica

Această parte a cărţii se ocupă de încercările majore de scoatere a interacţiunilor şi negocierilor cu extratereştrii de sub controlul militar şi de aducere a lor sub hegemonie civilă. Odată stabilită realitatea contactului, se ridică mai multe întrebări: Ce facem acum? Ar trebui oare să existe un fel de agenţie internaţională, care să se ocupe de relaţiile diplomatice cu civilizaţiile din alte sisteme solare? Ce face Organizaţia Naţiunilor Unite în această privinţă? Motivul pentru care a durat atât de mult pentru a se ajunge la conştientizarea acestor lucruri şi la formularea acestor întrebări (respectiv la 60 de ani după evenimentul de la Roswell) este foarte clar: organismul nostru militar a întreţinut un embargou foarte eficient asupra adevărului contactului şi a convins forţele care exercitau controlul în alte ţări industrializate să se alăture acestei induceri în eroare.

Atunci când a fost scris primul capitol al acestei părţi, sub forma unui articol de revistă, la mijlocul anului 2003, foarte puţini oameni auziseră termenul „exopolitică“. Însă, după ce am citit lucrările publicate pe website-ul său de dr. Michael Salla, care era la vremea respectivă o persoană practic necunoscută, mi-am dat seama că îşi devansa timpul şi că era necesar ca exopolitica să devină subiect de studiu şi investigaţii la cele mai înalte niveluri academice şi guvernamentale. Din cât am putut să-mi dau seama, Salla a fost primul care a abordat problema şi a scos acest termen din obscuritate, punându-l în lumina reflectoarelor. Exopolitica este de acum internaţională şi creşte, ca forţă, pregătită să reacţioneze ca disciplină călăuzitoare în diplomaţia cu civilizaţiile extraterestre, din momentul în care armata renunţă la acest rol. *Capitolul 9. Exopolitica şi Poarta stelară din Irak* este o cronică a naşterii acestei mişcări.

O altă mişcare de acest gen a fost Proiectul Disclosure, iniţiat de dr. Steven Greer, de care se ocupă *Capitolul 10. Războaiele de informaţii*. Abordarea lui Greer a constat în a reuni cât mai mulţi participanţi şi martori la interacţiunile organismului militaro-industrial cu grupurile extraterestre pe Pământ şi în a-i determina să depună mărturie în masă pentru a

forţa guvernul să dezvăluie adevărul în privinţa contactului cu extratereştrii. A reuşit peste aşteptări să lumineze şi să convertească multe persoane din poziţii-cheie şi a slăbit în mod sigur structura autocratică de ascundere din întreaga lume. Principala preocupare a lui Greer constă în punerea în circulaţie a secretelor ţinând de tehnologia avansată, care sunt păstrate laolaltă cu informaţiile referitoare la contacte, deoarece merg mână în mână. Greer susţine că toate problemele noastre legate de energie ar putea să fie rezolvate literalmente peste noapte din momentul în care aceste informaţii ar fi cunoscute de publicul larg.

În vreme ce studiul exopoliticii şi Proiectul Disclosure au actualmente o cuprindere mondială, cu mii de participanţi, există o mişcare similară, cu un singur membru. Acesta lucrează individual, şi încă foarte eficient. Stanton T. Friedman încearcă să lumineze lumea în privinţa contactului cu extratereştrii rând pe rând. După cum veţi putea citi în *Capitolul 11. Cruciatul OZN*, mesajul său a ajuns în cele mai îndepărtate colţuri ale lumii şi, laolaltă cu cărţile sale, întoarce încetul cu încetul valul indiferenţei şi ignoranţei în privinţa contactului cu extratereştrii. Datorită acţiunilor sale solitare în urmărirea a ceea ce pare să fie „visul imposibil“, îl numesc „Don Quijote al ufologiei“.

Capitolul 12. Filmul SF, o cale către autodescoperire îşi are locul în această secţiune deoarece aceste filme încearcă în esenţă să facă acelaşi lucru ca Salla, Greer şi Friedman. Ele abordează problema în mod indirect, susţinând că este doar ficţiune, însă rezultatul net este trezirea mulţimii „din interior“. La nivelul subconştientului maselor, există o cunoaştere profundă, nearticulată, a faptului că am fost creaţi pentru a călători spre stele. Acesta este motivul pentru care aceste filme au un succes atât de mare. Ele sunt eficiente deoarece producătorii capătă toate detaliile precise ale acestor programe secrete de la foşti participanţi şi oameni de ştiinţă, exact ca Greer. Pe urmă, le încorporează în poveşti deghizate ca ficţiuni. Rezultatul net este o apreciere largă la nivel subconştient privind progresele noastre către o nouă eră a călătoriilor spaţiale. Oamenii ştiu că nu sunt doar vise şi, când le văd în filme, sunt la fel de incitaţi precum cei care urmăresc rachetele spaţiale luându-şi zborul de la Cape Canaveral.

Capitolul 9
Exopolitica şi Poarta stelară din Irak

Imaginaţi-vă următorul scenariu. Guvernul SUA obţine informaţii că undeva, în Irak, ascuns, există o poartă stelară veritabilă, pusă acolo de „zeii“ anunnaki ai Sumerului străvechi. Este vorba de un dispozitiv care foloseşte tehnologia călătoriilor în timp şi le permite indivizilor şi echipamentelor să treacă într-o altă dimensiune, în afara acestui continuum spaţiu-timp. Odată ajunşi acolo, este posibil să călătoriţi prin galaxie sau într-o altă galaxie, instantaneu, iar apoi să săriţi în spaţiu-timp pe o altă planetă. Guvernul află de asemenea că Nibiru, „a 12-a planetă“, este programată să revină şi să treacă prin sistemul nostru solar pe orbita ei de 3 600 de ani peste numai câteva luni. Când Nibiru se află cel mai aproape de Pământ, este posibil ca anunnaki, străvechii zei uriaşi, umanoizi, ai Sumerului, care au construit poarta stelară, să se folosească de ocazie, să călătorească pe Pământ şi să-şi stabilească tabăra în Irak. Din oficiu, aceasta va avea efectul consolidării regimului curent.

Oficialii guvernului ştiu că trebuie să împiedice acest lucru cu orice preţ, deoarece ar putea însemna sfârşitul hegemoniei mondiale a Americii şi ar pune capăt oricărei şanse pe care ar mai avea-o să pună mâna pe petrolul irakian. Ei decid că trebuie să invadeze Irakul şi, cu ajutorul asociaţilor lor extratereştri, cenuşiii, închid poarta stelară. Însă ruşii, germanii şi francezii, implicaţi îndeaproape în săpăturile arheologice din Irak, ştiu care le sunt intenţiile şi preferă ca poarta stelară să rămână deschisă pentru a împiedica dominaţia americană în lume. Timpul scurgându-se cu repeziciune, preşedintele George W. Bush invadează Irakul în luna martie 2003. Puşcaşii marini americani nu reuşesc să protejeze comorile nepreţuite din Muzeul Naţional din Bagdad, care este jefuit sistematic, potrivit unui plan anterior, minuţios conceput, pe parcursul a patru zile.[16] Printre obiectele furate, se numără cinci mii de cilindri extrem de valoroşi, unii datând din anul 3000 î.Hr. Cilindrii reproduc scene din Mesopotamia străveche, unele dintre ele indicând probabil poziţionarea şi modul de utilizare a porţii

[16] Pentru informaţii complete referitoare la jaful din 2003, vezi http://en.wikipedia.org/wiki/National_Museum_of_Iraq.

stelare. Forţele armate americane găsesc şi preiau controlul porţii stelare, prin aceasta zădărnicind ambiţiile grandioase ale celui care se autointitulase reîncarnarea lui Nabucodonosor, Saddam Hussein, şi făcând lumea un loc sigur pentru Noua Ordine Mondială.

Filmul Stargate

Este oare continuarea filmului *Stargate*? Este un nou episod al unui serial de televiziune? Este un nou film *Star Trek*? Nu, nu este nimic din toate acestea. Potrivit dr. Michael Salla, reprezintă, probabil, ceea ce s-a întâmplat în realitate! Această teorie fantastică nu ar fi de aşteptat de la cineva care şi-a construit o carieră academică, ocupându-se de studii politice şi diplomatice cât se poate de convenţionale. Salla, de origine australiană, şi-a obţinut masteratul în filosofie la Universitatea din Melbourne şi, apoi, doctoratul în ştiinţe administrative şi politice la Universitatea din Queensland, în anul 1993. După ce a petrecut doi ani ca asociat la *Centre for Middle Eastern and Central Asian Studies* (Centrul de studii pentru Orientul Mijlociu şi Asia Centrală) din Australia, a intrat în corpul profesoral ca lector la Departamentul de Ştiinţe politice de la Universitatea Naţională Australiană din Canberra. În anul 1996, a venit în Statele Unite şi a obţinut un post la School of International Service de la Universitatea Americană din Washington, D.C., unde a şi rămas până în anul 2001. Ulterior, a devenit cercetător rezident la Centrul pentru Pace Mondială de la

Universitatea Americană, studiind metodele de asigurare a păcii transformaţionale. Afilierea lui Salla la Universitatea Americană a luat sfârşit în luna august 2004, după care a fondat Exopolitics Institute în Kealakekua, Hawaii, unde se află şi în momentul în care scriu aceste rânduri.

Factorul lipsă

Teoria lui Salla cu privire la poarta stelară irakiană este expusă într-o lucrare pe care a scris-o pentru a fi publicată pe propriul website. Tot pe acest website, mai pot fi găsite multe alte lucrări de cercetare care îi aparţin şi îl caracterizează ca un cercetător de prim rang, minuţios în concepţiile sale privind evenimentele mondiale. Impresionat de cartea sa de vizită academică, fascinat de ideile sale unice şi convins că cititorii revistei *Atlantis Rising* trebuie să fie informaţi cu privire la lucrările lui, am decis să-i solicit un interviu pentru publicaţie. După ce am discutat cu el, am ajuns rapid la opinia că era posibil ca Salla să aibă cea mai adecvată şi mai pătrunzătoare concepţie cu privire la evenimentele mondiale curente dintre toate cele pe care le-am auzit de la vreun guvern din lume – o concepţie care, odată acceptată, îţi permite să observi scena mondială a secolului XXI printr-o prismă cu totul diferită. Privind prin această prismă, apare o realitate cu totul nouă – o realitate pe care cei care s-au adâncit în studii de spiritualitate şi extraterestre pe parcursul anilor o vor considera în mod intuitiv, cu încredere, adevărată.

Pare evident că prezenţa extratereştrilor trebuie să fie un factor major în toate deciziile şi acţiunile politice. Asemenea proverbialului „elefant din magazinul de porţelanuri“, factorul extraterestru este pur şi simplu prea mare pentru a putea fi ignorat şi, prin urmare, pare foarte puţin probabil să fie ignorat, însă ceea ce se petrece în cadrul întâlnirilor clandestine nu face parte din politica publică. Salla scoate acest subiect la lumina zilei, reînviind conceptele anterior întunecoase ale exopoliticii, ştergându-le de praf şi dându-le o nouă viaţă şi noi semnificaţii. Cred că este o prezentare adecvată, de vreme ce nu s-a consacrat niciun prefix exo- cu referire la extratereştri (de exemplu, „exobiologie“ se referă la studierea fiziologiei şi biochimiei extratereştrilor). Salla şi-a formulat teoria exopolitică atunci când, în cercetările sale din domeniul rezolvării

conflictelor internaţionale, i-a devenit clar că lipsea o piesă. Nu se ţinea seama de o anumită forţă externă. Când a introdus factorul extraterestru, totul s-a legat. În lucrarea sa de cercetare de 10 000 de cuvinte, intitulată *The Need for Exopolitics: Implications of Extraterrestrial Conspiracy Theories for Policy Makers & Global Peace* (Nevoia de exopolitică: implicaţiile teoriilor conspiraţiei extraterestre pentru factorii politici şi pacea globală), Salla spune că exopolitica „poate fi definită drept dezbaterea politică referitoare la alegerile pe care trebuie să le facă guvernele şi popoarele în formularea şi implementarea răspunsurilor legislative şi politice la prezenţa extratereştrilor în afacerile oamenilor“.

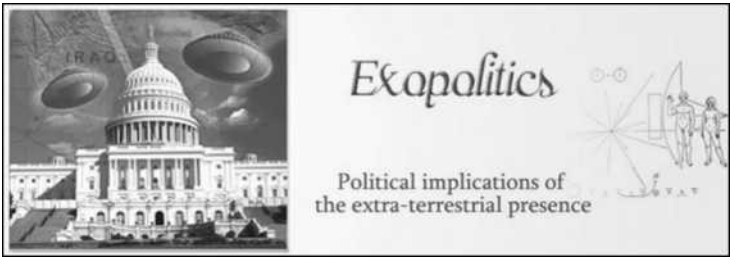

Cartea Exopolitica

Intruşi şi protectori

Salla susţine că, de fapt, exopolitica este practicată deja în secret de guvernele importante ale lumii, însă, în lucrarea sa, dă exemple bune ale modului în care ar trebui aplicată exopolitica publică. Aşa cum ar trebui să facă guvernul nostru, Salla trece în revistă toate sursele actualizate de dovezi privind prezenţa extratereştrilor şi foloseşte apoi aceste informaţii raportate pentru a încerca să înţeleagă natura intenţiilor extratereştrilor. El face acest lucru identificând patru posibile perspective şi evaluând soliditatea dovezilor în sprijinul fiecăreia dintre aceste categorii.

Potrivit perspectivei de intruşi, extratereştrii se află aici pentru propriile scopuri, iar activităţile lor din cadrul programelor de răpiri şi hibridizare sunt inoportune şi dure, potrivit preocupărilor omului. Cu toate că nu reprezintă nicio ameninţare militară directă, această atitudine ar justifica o preocupare serioasă şi punerea la punct a unor arme care să

facă posibilă o confruntare cu ei. Din perspectiva de manipulare, se poate realiza o demonstraţie că extratereştrii îi manipulează pe oameni făţiş din momentul în care ne-am făcut apariţia aici. Există dovezi că această manipulare s-a desfăşurat cu ajutorul unor intermediari umani, prin societăţile secrete şi sprijinirea şi controlarea unei clase de elită a oamenilor. Din perspectiva de protectori, se pare că extratereştrii se află aici pentru a ne ajuta să ne dezvoltăm conştiinţa şi să ne rezolvăm problemele. În lucrarea sa, Salla susţine că multe dovezi sprijină opinia că „extratereştrii joacă un rol important în încurajarea oamenilor să ajungă la o soluţionare paşnică a conflictelor internaţionale, în prevenirea proliferării nucleare şi a utilizării altor arme distrugătoare“.

În sfârşit, există şi perspectiva de observatori. Potrivit acesteia, extratereştrii sunt agenţi ai unei organizaţii galactice mai mari şi se află aici pentru a urmări „un mare experiment“, care poate ajuta alte societăţi planetare, dacă noi îl ducem corect la bun sfârşit. Extratereştrii sunt atotputernici şi, cu toate că sunt nonintervenţionişti, sunt gata să se implice dacă este absolut necesar. Dintre aceste patru posibilităţi, Salla afirmă că dovezile cele mai solide susţin perspectivele de intruşi şi de protectori şi, ca urmare, politicile guvernelor ar trebui să se ocupe în mod activ de amândouă.

Salla face cinci recomandări. În primul rând, trebuie să ne creăm un domeniu al exopoliticii, astfel încât facultăţile şi colegiile să poată pregăti diplomaţi care să se ocupe de prezenţa extraterestră şi, de asemenea, chiar de extratereştri. Pentru aceasta ar fi necesară o pregătire deosebit de specializată.

În al doilea rând şi cel mai important poate, Salla susţine cu argumente necesitatea presantă a dezvăluirii imediate, astfel încât liderii exopolitici să poată reuni cele mai bune minţi academice din lume în matricea rezolvării problemelor, în locul celor puţini, care sunt folosiţi actualmente în secret de guvern. Salla spune: „Aceasta ar conduce la un proces mai reprezentativ de luare a deciziilor, spre deosebire de ceea ce dovezile sugerează că este un proces restricţionat de luare a deciziilor cu privire la prezenţa extratereştrilor, realizat de un mic număr de oficiali guvernamentali «însărcinaţi» într-o manieră care ridică serioase semne de întrebare cu privire la mecanismul de justificare în care funcţionează, la statutul constituţional şi la lipsa de supraveghere din partea

Congresului“.

Poate fi adevărat că acest complex militaro-industrial deţine mijloace eficiente de identificare şi utilizare a unor persoane strălucite şi talentate, ca în filmul *A Beautiful Mind*. Mai mult de atât, Salla susţine că deţin o tehnologie de „dezvoltare cerebrală“ care poate să mărească IQ-ul cu până la 50 de puncte. Însă există şi dezavantaje evidente legate de operarea într-un climat aflat sub semnul secretului, fricii şi intimidării şi suntem cu toţi înşelaţi prin această politică. Poziţia lui Salla este că numai o discuţie deschisă şi liberă poate să genereze răspunsurile adecvate la problemele incredibil de complexe şi la oportunităţile fabuloase pe care ni le pune în faţă existenţa pe Pământ a mai multor rase extraterestre, care fac dovada unor puteri şi tehnologii cu mii de ani mai evoluate decât ale noastre. El crede că aşteptarea dezvăluirilor oficiale ne face să ratăm iniţiative şi oportunităţi preţioase de schimbare şi că aceasta s-ar putea dovedi efectiv dezastruoasă.

În al treilea rând, guvernul trebuie să dezvăluie exact ce armamente şi măsuri de apărare au fost puse la punct pentru a se face faţă „ameninţării extraterestre“. Nu trebuie să i se permită organismului militar să cheltuiască resurse naţionale considerabile în cadrul acestui efort, în absenţa supravegherii din partea Congresului şi a publicului.

În al patrulea rând, guvernul trebuie să dezvăluie care sunt tehnologiile noi puse la punct prin mijloacele de retro-inginerie aplicate la navele extraterestre şi orice noi surse de energie, bazate pe informaţiile extratereştrilor, care au fost descoperite. Există bănuieli foarte întemeiate că deţinem deja nave spaţiale antigravitaţionale capabile de zboruri interstelare, capacităţi pentru călătorii în timp sau interdimensionale, dispozitive pentru obţinerea de energie gratuită care ne-ar elibera de dependenţa de combustibilii fosili şi alte progrese care ar putea să ducă la eradicarea bolilor şi a sărăciei pe întregul glob. În mod evident, ar fi o dovadă de aroganţă şi imoralitate ca un mic grup de oameni să ţină bine ascunse aceste lucruri, în vreme ce pe planetă există atât de multă suferinţă.

În sfârşit, trebuie să existe un efort concertat de punere la punct a unei supravegheri eficiente a acestor activităţi clandestine, care să fie exercitată de Congres şi de public.

Exopolitica invadării Irakului

Cei mai mulţi dintre observatorii guvernării, din întreaga lume, au fost uluiţi şi şocaţi când, în luna martie 2003, SUA şi-au creat literalmente dovezile pentru invadarea Irakului şi au continuat cu atacarea acestui stat în absenţa unui consens mondial decent şi în condiţiile unei opoziţii reale din partea majorităţii aliaţilor tradiţionali din cadrul Naţiunilor Unite. Folosindu-se de pretextul „armelor de distrugere în masă“ ascunse drept *casus belli* şi, în realitate, ignorând nereuşita inspectorilor Naţiunilor Unite de a găsi asemenea arme, influenta coaliţie SUA-Marea Britanie-Australia a atacat fulgerător şi a copleşit forţele neglijabile de apărare ale Irakului în numai câteva săptămâni. Coaliţia a părut să acţioneze potrivit unui calendar foarte strâns, încercând să se încadreze într-un fel de termen limită urgent. Dacă era vorba doar despre petrol, pentru ce toată această grabă?

Salla este convins că nevoia presantă de invadare a Irakului a fost întemeiată pe o analiză şi o decizie exopolitică clandestină. El crede că SUA, Rusia, Germania şi Franţa au fost conştiente că zeii anunnaki au lăsat în urma lor o instalaţie de foarte înaltă tehnologie şi, posibil, arme, atunci când au abandonat Pământul, în jurul anului 1700 î.Hr., şi că Saddam Hussein a primit timp de mulţi ani asistenţă din partea echipelor arheologice ruse, germane şi franceze în încercarea de a descoperi şi probabil de a copia prin retro-inginerie această instalaţie, despre care Salla afirmă că este, probabil, cu mult mai avansată decât orice fel de tehnologie pe care am putea s-o obţinem din partea prietenilor noştri cenuşii din Zeta Reticuli. Dacă o alianţă europeano-irakiană ar fi fost capabilă să copieze, prin mijloacele retro-ingineriei, această tehnologie ori să stabilească o alianţă cu zeii anunnaki la întoarcerea acestora, indiferent care ar fi fost avantajele militare pe care şi le-ar fi asigurat SUA prin intermediul navelor lor antigravitaţionale, acestea ar fi dispărut probabil şi am fi devenit rapid o putere de mâna a doua. În esenţă, Salla susţine că toate deciziile politice sunt de acum decizii exopolitice, care trebuie ascunse publicului pentru împiedicarea posibilităţii de a răsturna de la putere clicile secrete de elită aflate la conducere. Salla crede că, în culise, se poartă o luptă ascunsă, înverşunată, împotriva cortinei care ascunde prezenţa extratereştrilor; puterile politice de pe Pământ manevrează pentru asigurarea unor alianţe cu

rase superioare de extratereştri în scopul cuceririi dominaţiei mondiale.

Poarta stelară de la Uruk

Cu toate că autorul Zecharia Sitchin nu a cochetat niciodată cu ideea că zeii anunnaki ar fi putut să pună piciorul pe Pământ păşind printr-o poartă interdimensională, a ajuns foarte aproape de această idee în cartea sa *Stairway to Heaven*. O versiune primitivă a acestui concept a plutit în lumea SF încă de la lansarea serialului *Star Trek* la televiziune, în anii 1960. Căpitanul Kirk şi prietenii săi puteau fi „proiectaţi" pe orice planetă printr-un proces de dematerializare-rematerializare. Sitchin credea că tabletele sumeriene indicau existenţa unor spaţio-porturi în diverse locuri din Orientul Mijlociu, de unde zeii anunnaki călătoreau înspre şi dinspre Nibiru în nave-rachetă. El a scris că unele dintre tablete indicau de asemenea posibila utilizare a unor nave orbitale. Însă nu exista nicio menţionare a unor portaluri interdimensionale.

Opinia lui Salla potrivit căreia tehnologia îngropată în nisipurile deşertului irakian constituie în realitate o poartă stelară a fost puternic influenţată de scrierile lui William Henry, cu care cititorii revistei *Atlantis Rising* sunt foarte familiarizaţi. Henry demonstrează foarte convingător existenţa unei asemenea porţi stelare în Irak în lucrarea sa de cercetare intitulată *Saddam Hussein, The Stairway to Heaven and the Return of Planet X*, publicată pe website-ul său, www.williamhenry.net. La rândul ei, această lucrare face uz de materiale extrase din cartea lui *Ark of the Christos: The Mythology, Symbolism and Prophecy of the Return of Planet X and the Age of Terror*. Cu toate că eseul este, desigur, speculativ, Henry face referiri bogate la texte mitologice antice, precum şi la lucrările lui Sitchin.

Următoarea afirmaţie din lucrare rezumă argumentaţia lui Henry şi probabil că l-a influenţat pe Salla: „Revenirea acestei planete se centrează pe recuperarea unei tehnologii care a fost găzduită odinioară de Templul lui Solomon şi care este folosită pentru deschiderea unei porţi care leagă Pământul de regiuni îndepărtate ale spaţiului. Recenta activitate militară şi politică sugerează că puterile lumii se întrec pentru poziţie, ca şi cum revenirea Planetei X ar fi iminentă. Miza este foarte mare.

Această planetă se află în centrul unei profeţii biblice cunoscute drept «Ziua Domnului»“. O fotografie din articolul său prezintă o tabletă sumeriană străveche, în care zeul Anu, stăpânitorul Planetei X, pare să treacă printr-o poartă, flancat de doi oameni care ţin suliţe sau pari cu globuri în vârfuri. Henry numeşte aceste suliţe „ţăruşi strălucind perfect“ şi susţine că reprezintă poarta stelară într-o formă simplificată.

Tabletă sumeriană înfăţişându-l pe Anu într-un portal stelar

O altă tabletă sumeriană ilustrată în articol îl prezintă pe Ghilgameş trecând printr-o poartă similară. Este vorba de eroul străvechiului poem sumerian epic *Poemul lui Ghilgameş*, scris în jurul anului 2900 î.Hr. El a fost rege în Uruk, un oraş situat în sudul Mesopotamiei, şi năzuia să găsească nemurirea căutând „Scara spre Paradis şi sălaşul Zeilor“. În cele din urmă, a urcat o scară, a trecut printr-o poartă şi a pătruns într-o nouă lume, în care s-a întâlnit cu Utnapiştim (Noe), de mult răposat, căruia i-a pus întrebări referitoare la zei. Salla crede că poarta stelară va fi descoperită la Uruk, unde arheologii germani au săpat mulţi ani, la invitaţia lui Saddam Hussein, şi au dezgropat un oraş străvechi. El consideră că ar fi posibil ca poarta stelară să fi fost deja dezgropată de SUA, dar nu poate fi folosită deoarece probabil că ar fi nevoie de o pregătire de aproximativ cinci ani de extindere a conştiinţei, înainte ca cineva să poată trece prin ea. Acest lucru este în concordanţă cu procedura pentru de acum celebrele experimente Montauk de călătorie în timp, care au fost realizate prin puterea mentală amplificată a unui om, Duncan Cameron.

În acest moment, se pare că exopolitica este practicată făţiş de marile puteri ale lumii. Acorduri şi alianţe secrete cu diverse

grupuri extraterestre au fost atribuite SUA, Marii Britanii, Rusiei, Chinei, Germaniei (datând încă din perioada celui de-al Doilea Război Mondial), Franţei şi, foarte posibil, Irakului. Salla crede că ar fi foarte posibil ca armele (respectiv bomba atomică) şi războaiele secolului XX să aibă legătură cu aceste alianţe (vezi *Capitolele 24* şi *25*). Această tendinţă de abordare a extratereştrilor ca fiind aproape egali este un proces încurajator pentru rasa umană, de vreme ce înseamnă că ieşim din coconul nostru planetar. Pe de altă parte însă, dacă ne lăsăm implicaţi într-o cursă a escaladării înarmărilor, alimentată de facţiunile extraterestre aflate în conflict, care luptă pentru dominarea planetei, şi suntem folosiţi ca pioni în această luptă, a sosit în mod evident timpul să facem publică întreaga poveste şi să le permitem oamenilor să-şi spună cuvântul în împiedicarea propriei condamnări la moarte într-un război apocaliptic purtând denumirea celebră de Armagedon.

Capitolul 10
Războaiele de informaţii

Impulsul pentru dezvăluirea de guvern a întregului adevăr despre OZN pare să fluctueze aproape la fel ca piaţa bursieră. Se trece prin perioade de entuziasm intens, de regulă iniţiat de unul sau mai mulţi indivizi sau de grupuri devotate, urmate de perioade de relativă descurajare şi dezinteres, după ce devine cât se poate de clar că ne lovim de un zid din piatră şi că totul este o întreprindere futilă. Generaţiile de luptători curajoşi pentru adevăr vin şi trec. Ele se reped eroic în zidul din piatră, însă acesta rămâne implacabil, fără să se fisureze măcar. Există perioade în care pare iminent un progres şi, în străinătate, se manifestă un sentiment real că zidul va fi spart şi se vor revărsa revelaţiile zăgăzuite, dar, din păcate, acest lucru nu se întâmplă niciodată. Candidaţii la preşedinţie fac promisiuni, însă, când vine timpul să se ţină de cuvânt, amuţesc.

De exemplu, în 1993, Steve Schiff, congresman de New Mexico cu cinci mandate la activ, sub presiunea alegătorilor săi, a ajuns să creadă că povestea Roswell avea un sâmbure de adevăr şi i-a cerut Corpului de Control al Guvernului (*Government Accounting Office/GAO*) să treacă în revistă cu meticulozitate fiecare mărturie, veche şi nouă. O vreme, a părut că era posibil să intervină o sentinţă finală din partea unei agenţii oficiale a guvernului. Însă raportul GAO, dat publicităţii la 28 iulie 1995, susţinea că toate documentele importante ale guvernului referitoare la incidentul Roswell fuseseră în mod inexplicabil distruse pe parcursul celor patruzeci de ani anteriori. Însă Schiff a menţinut presiunile şi a devenit cea mai importantă persoană din cadrul Congresului către care se îndreptau încontinuu probe. El a investigat personal filmul autopsiei extraterestrului realizat de Santilli, despre care a spus: „Mi s-a părut real“. La mai puţin de trei ani de la ancheta GAO, la data de 25 martie 1998, Schiff a murit în urma unui cancer de piele deosebit de agresiv, după o luptă de un an. Avea cincizeci şi unu de ani. Aşa a luat sfârşit o altă promiţătoare cruciadă.

Fără îndoială, cel mai mare ghimpe în coasta guvernului şi cea mai sâcâitor de stăruitoare persoană care a urmărit dezvăluirea secretelor legate de OZN a fost avocatul din

Arizona Peter Gersten, fondatorul şi directorul organizaţiei Cetăţenii împotriva Secretului despre OZN (*Citizens Against UFO Secrecy/CAUS*). Din 1998, Gersten a susţinut o campanie multidirecţională, individuală, pentru a forţa diversele agenţii ale guvernului să facă publice toate informaţiile având legătură cu OZN care se aflau în posesia lor. Folosindu-se de Legea accesului liber la informaţie ca principală armă şi bazându-se pe abilităţile sale juridice, Gersten a intentat procese guvernului SUA, procurorului general, secretarului apărării, Departamentului Forţelor Terestre, Departamentului Apărării şi Statul Major General Reunit, la tribunalul federal districtual din Phoenix, Arizona, pentru a forţa aceste organisme să facă publice documentele secrete legate de OZN. În mod evident, nu a avut prea mult succes, de vreme ce tribunalele federale tind să ţină partea guvernului şi, în ultimă instanţă, guvernul s-a refugiat sub umbrela „securităţii naţionale“. Dar Gersten s-a bucurat de o victorie psihologică ocazională, iar eforturile sale câştigă încetul cu încetul o atenţie tot mai mare.

Fizicianul cruciat

Însă acum, în aceste zile de la începutul secolului al XXI-lea, o nouă forţă majoră a intrat în luptă şi ameninţă să creeze o breşă imensă în zid, dacă nu chiar să-l dărâme complet. Ea vine dintr-un loc neaşteptat. Un medic de urgenţe, anterior necunoscut, din Charlottesville, Virginia, a păşit pe scena mondială şi a luat frâiele în mâini spre a conduce atacul pentru a smulge, în sfârşit, recunoaşterea publică a istoriei contactelor extratereştrilor cu rasa umană din cotloanele adânci şi întunecate ale lumii top-secret. Doctorul Steven Greer s-a înflăcărat atât de mult în această cruciadă, încât şi-a lăsat promiţătoarea carieră medicală în suspensie, prin aceasta afectându-şi veniturile considerabile şi expunând la riscuri binele soţiei sale şi al celor patru fiice mici ale lor.

Eforturile lui Greer au fost deosebit de bine organizate şi atent orchestrate chiar de la începutul implicării sale, în anul 1990, când a fondat Centrul pentru Studiul Inteligenţei Extraterestre (*Center for the Study of Extraterrestrial Intelligence/CSETI*). După ce a recrutat un grup de cercetători de vârf ai fenomenului OZN din întreaga lume pentru afilierea la CSETI, l-a transformat

într-un grup de iniţiativă, denumit CE-5, care să realizeze un document de lucru comprehensiv privitor la prezenţa extratereştrilor pe planetă (respectiv cine sunt, caracteristicile şi motivul prezenţei lor aici).

Acest document, publicat în 1991, reprezintă o analiză cuprinzătoare şi completă a situaţiei de până în acel moment, utilizând practic orice informaţie disponibilă în afara lumii guvernării secrete, dar incluzând declaraţii ale unor persoane foarte curajoase, care au făcut parte din cercul interior. Descoperirile descrise nu sunt surprinzătoare pentru cei care au investigat fenomenul OZN, însă este remarcabil că Greer a ajuns la concluzii atât de explicite şi cuprinzătoare cu privire la prezenţa extratereştrilor începând de foarte devreme. Documentul de lucru susţine că există mai multe grupuri de extratereştri care vizitează Pământul, toate având-şi bazele în cadrul sistemului solar, unele chiar pe Pământ (sau sub pământ). În documentul de lucru, Greer spune că tehnologiile folosite de sistemele lor de propulsie includ: „a) o tehnologie gravitaţie/antigravitaţie şi electromagnetică/gravitaţie; b) energia spaţială sau aşa-numitele sisteme hiperdimensionale de energie; c) tehnologii interschimbabile de energie a materiei; d) o posibilă Tehnologie asistată de conştiinţă (*Consciousness Assisted Technology/CAT*) – şi o Conştiinţă asistată tehnologic (*Technology Assisted Consciousness TAC*)“.

Fapt interesant, acest document formulează concluzia că tocmai extratereştrii sunt cei care preferă să-şi păstreze relativ secretă prezenţa. Pe acest subiect, Greer spune: „Contactul brusc şi complet deschis cu civilizaţia umană a fost evitat din cauza mai multor factor interdependenţi, care includ: a) nevoia de a se evita o tulburare vremelnică a civilizaţiei pământene, adică răsturnări militare, politice, geopolitice, culturale, economice, tehnologice şi religioase; b) riscurile pentru propria civilizaţie şi propriii «oameni», ca şi pentru misiune în ansamblul ei, date fiind xenofobia şi înclinaţia spre reacţii armate violente ale oamenilor; c) până în acest moment, un asemenea contact masiv şi deschis nu a fost necesar şi nu a fost consonant cu misiunea şi scopurilor lor de ansamblu pe termen lung. de vreme ce scopul lor nu este nici de achiziţie şi nici de tulburare“. Însă continuă şi afirmă că au, în schimb, un plan de „lărgire şi adâncire graduală a contactului cu societatea omenească şi cu indivizii umani“.

Documentul discută de asemenea acoperirea la nivelul guvernului, susţinând cunoaşterea la nivel înalt a situaţiei „cel puţin din 1947“. Surprinzător, acest document pare pe urmă să scuze sau cel puţin să înţeleagă motivele pentru care guvernul păstrează secretul. Aceste motive sunt formulate după cum urmează: „a) frica de panica publică şi tulburarea socială; b) temele de securitate, care se axează pe posibilele aplicaţii militare şi tehnologice ale tehnologiei extraterestre, mai ales în contextul unei lumi marcate de tensiunile Războiului Rece şi de interese antagonice; c) nesiguranţa şi neîncrederea privind motivele şi intenţiile finale ale extratereştrilor; d) stinghereala şi consternarea privind incapacitatea militară a omului de a asigura spaţiul aerian în faţa repetatelor penetrări ale extratereştrilor; e) stânjeneala şi pierderea autorităţii rezultând de pe urma dezvăluirilor referitoare la modul în care a fost gestionat acest subiect, cum ar fi şicanarea şi ridiculizarea civililor şi a personalului militar inocent, ascunderea de informaţii faţă de public şi Congres etc.“. Şi mai surprinzătoare este concluzia privind tehnologia extraterestră: Tehnologia inteligenţei extraterestre (*Extraterrestrial Intelligence/ETI*) este supravegheată strict atât de extratereştri, cât şi de agenţii guvernamentale umane, din cauza potenţialului ei de aplicare în domeniul militar, care ar ameninţa foarte grav securitatea mondială. Este imperativ ca această tehnologie să nu-şi găsească aplicaţii umane semnificative până când Pământul nu ajunge la pacea mondială şi la o guvernare eficientă a lumii“. Această poziţie de început referitoare la păstrarea secretului avea să se schimbe fundamental pe măsură ce au continuat investigaţiile CSETI.

Proiectul Starlight

Prin 1993, Greer ajunsese să-şi dea seama, după câte s-ar putea presupune prin contacte cu aceştia, că extratereştrii erau deschişi la dezvăluiri complete şi primeau cu braţele deschise oportunitatea de a interacţiona cu rasa umană. În scrisoarea sa de informare din luna mai 1994, el a susţinut: „Cred că ETI aşteaptă să ne educăm propriile populaţii şi aceasta cât mai curând“. Pe această bază, Greer a lansat Proiectul Starlight, care a fost, după cum se afirmă în scrisoarea informativă, „conceput să-i educe pe liderii mondiali, pe liderii societăţii şi

populaţia lumii în legătură cu faptul că Pământul este vizitat de civilizaţii extraterestre avansate. Pentru atingerea acestor scopuri, a fost concepută o strategie cuprinzătoare şi de nivel mondial, care va culmina cu un anunţ pe plan mondial referitor la existenţa formelor extraterestre de viaţă“. Greer a citat multe evoluţii internaţionale care sprijineau o mutaţie în sensul unei deschideri complete, în special odată cu finalul tensiunilor Războiului Rece, cu declasificarea multor documente secrete şi cu observaţiile de OZN în creştere pe plan mondial, subînţelegând dorinţa extratereştrilor de a fi observaţi. În aceeaşi scrisoare informativă, Greer a anunţat că, implementând Proiectul Starlight, a fost surprins să afle că majoritatea oficialilor guvernamentali de rang înalt, inclusiv preşedintele, cabinetul şi probabil Statul Major Reunit, se afla „în afara cercului“. El a susţinut că aflase că informaţiile adevărate erau controlate de un grup internaţional foarte secret, cvasiguvernamental, cvasiprivat şi, prin urmare, era necesar ca acest grup să fie convins că sosise vremea să se facă publice aceste informaţii.

În consonanţă cu scopurile Proiectului Starlight, în toamna anului 1993, CSETI a început o serie de informări ale unor personalităţi importante pe plan internaţional, pentru a le pune la curent cu aspectele reale ale prezenţei extraterestre. Acest proces a cuprins şedinţe de informare cu oficiali de vârf ai administraţiei Clinton, cu directorul CIA, James Woolsey, cu fostul şef al Ministerului Apărării din Marea Britanie, lordul Hill-Norton, amiral cu cinci stele, cu secretarul general al Naţiunilor Unite, Boutros Boutros Ghali, cu alţi oficiali importanţi de la Naţiunile Unite, cu membri ai Congresului şi ofiţeri superiori din Pentagon. Woolsey, directorul CIA între anii 1993 şi 1995, ulterior lobbyist la Washington şi actualmente asociat într-o firmă cu capital de investiţii, şi-a exprimat public indignarea că Greer caracteriza întâlnirea din data de 13 decembrie 1993, de la locuinţa unui prieten comun, la care fuseseră prezente şi toate soţiile, „şedinţă de informare“, susţinând că fusese doar o cină şi nimic mai mult. Greer susţine că, anterior, Woolsey nu avusese cunoştinţă de multe dintre informaţiile care îi fuseseră transmise în acea seară.

Ultimatumul guvernului

Într-o dramatică lucrare de informare, intitulată „Implicaţii ale subiectului OZN/ETI asupra securităţii naţionale“, datată 30 august 1995, Greer cita toate motivele concludente şi convingătoare pentru care considera că o continuare a păstrării secretului era atât periculoasă, cât şi neconstituţională. În parte, el spunea: „Actuala gestionare acoperită a acestui subiect pare să existe independent şi în afara lanţului constituţional de conducere. Grupul care controlează aceste operaţii, ce presupun recunoaştere, retro-inginerie pe baza tehnologiei extraterestre şi urmărirea extratereştrilor din spaţiu (printre altele), este independent de supravegherea şi controlul Congresului sau al executivului. Aceasta constituie o reală şi gravă ameninţare la adresa securităţii naţionale, a democraţiei constituţionale şi a libertăţii“.

Fără a se lăsa intimidat de această provocare, la 15 noiembrie 1996, Greer, sub egida Proiectului Starlight al CSETI, le-a trimis o scrisoare tuturor oficialilor de vârf din guvernul SUA, inclusiv preşedintelui, recomandându-le ca, în cazul în care nu obiectează în scris, toate jurămintele de securitate depuse de oficialii guvernului, după câte s-ar putea presupune inclusiv personalul militar şi cel din serviciile de informaţii, să fie considerate nule şi neavenite, deoarece asemenea depuneri de jurământ au existat în afara „supravegherii şi controlului constituţional legal“. Scrisoarea afirma: „DACĂ NU SE RECOMANDĂ ALTCEVA, această evaluare va fi considerată ca fiind corectă şi toţi aceşti martori din cadrul guvernului vor fi consideraţi liberi să vorbească deschis începând de la 1 ianuarie 1997“. A fost un act îndrăzneţ şi fără precedent al unui cetăţean de rând. Fapt remarcabil, aproape toţi cei care au primit scrisoarea au trimis o luare la cunoştinţă, iar termenul-limită a trecut fără a fi primită o singură obiecţie, atenţionare sau ameninţare! Astfel, la data respectivă, 1 ianuarie 1997, a debutat în mod oficial Proiectul Disclosure.

Proiectul Disclosure (Dezvăluirea)

La debutul Proiectului Starlight, în 1993, Greer a început să identifice, să caute şi să intervieveze martori din mediul militar şi guvernamental ai unor evenimente legate de OZN care erau dispuşi să vorbească. A început de asemenea să adune cât de multe dovezi materiale a reuşit. La debutul Proiectului

Disclosure, acumulase o gamă impresionantă de martori. În aprilie 1997, peste doisprezece asemenea martori din mediile guvernamental şi militar au fost reuniţi la Hotelul Westin din Washington, D.C., pentru informări cu membri ai Congresului, oficiali de la Pentagon şi alte persoane, în încercarea de a convinge Congresul: să susţină audieri deschise, în afara pecetei secretului, pe tema prezenţei obiectelor zburătoare neidentificate şi a extratereştrilor, a sistemelor avansate de energie şi propulsie, care ar fi de presupus că puteau să ofere soluţii pentru provocările globale legate de mediu; să introducă legislaţia pentru interzicerea armelor în spaţiul cosmic şi pentru dezvoltarea şi explorarea paşnică a spaţiului. Membrii Congresului nu au fost interesaţi. Chiar dacă au fost impresionaţi de martori, nu au recunoscut acest lucru. În acel moment, Greer şi-a dat seama că trebuia să expună cazul presei şi publicului.

Pe parcursul următorilor ani, CSETI a continuat să identifice şi să intervieveze martori. La începutul anului 2001, dispunea de o armată de câteva sute de asemenea martori, din toate categoriile de forţe armate, din Biroul Naţional de Recunoaştere (*National Reconnaissance Office/NRO*), DIA, CIA şi NASA. Pe plan internaţional, în rândurile martorilor se numărau oficiali de rang superior din fosta Uniune a Republicilor Sovietice Socialiste, din alte agenţii şi ţări. Au fost înregistrate pe film peste o sută de interviuri şi şaptezeci au fost transcrise în mărturii editate. Au fost realizate un rezumat video de patru ore al mărturiilor şi un document scris de peste 500 de pagini. Practic, toate persoanele implicate erau pregătite să depună mărturie în faţa Congresului.

În descrierea Proiectului Disclosure, Greer spunea: „Greutatea acestei mărturii, împreună cu documentele guvernamentale şi alte dovezi care le sprijină, consfinţeşte dincolo de orice dubiu realitatea formelor de viaţă extraterestre, a OZN sau a vehiculelor extraterestre şi a tehnologiilor avansate din domeniul energiei şi propulsiei, rezultând de pe urma studierii acestor vehicule. Depoziţiile şi mărturiile dovedesc că aceste vehicule au fost observate de radare de multe ori, au aterizat sau/şi s-au prăbuşit pe uscat şi au fost recuperate şi studiate în cadrul unor proiecte specializate şi compartimentate. Tehnologiile avansate care au fost identificate după studierea acestor vehicule, odată dezvăluite, vor

înlocui actualele forme de generare a energiei şi de propulsie. Aceste tehnologii vor face posibil ca, pe Pământ, să se ajungă la o civilizaţie durabilă fără poluare, penurii de energie sau încălzire globală“. Şi mai mult de-atât: „Aceşti numeroşi martori înregistraţi constituie doar o mică parte dintr-un număr mare de ofiţeri actuali şi foşti din armată, din informaţii şi corporaţii, aviatori, controlori de trafic, poliţişti, oameni de ştiinţă şi alţii, care se vor prezenta atunci când vor fi citaţi pentru a depune mărturie în cadrul audierilor Congresului“.

Unii dintre martori au avut poziţii foarte înalte în cadrul guvernului şi mare parte din mărturii confirmă informaţiile considerate anterior ca fiind exagerate şi speculative, aceasta salvând reputaţiile multor investigatori, care au fost uneori ridiculizaţi şi atacaţi. La data la care scriu aceste rânduri, toate documentele de informare a martorilor, precum şi un rezumat executiv sunt disponibile pe website-ul Proiectului Disclosure, www.disclosureproject.org. Te asigur, cititorule, că până şi cei mai experimentaţi cercetători ai obiectelor zburătoare neidentificate vor fi uimiţi de ceea ce vor descoperi în acest material.

Gambitul Clubului Presei

La sfârşitul lunii martie 2001, Greer a participat în calitate de lector la International UFO Congress, în Laughlin, Nevada. Într-un discurs însufleţitor, el a dezvăluit că era pe cale să se producă un eveniment fundamental în lupta îndelungată şi bizară dintre guvern şi cetăţeni, pentru dezvăluirea informaţiilor legate de OZN. Greer a mai anunţat că, la 9 mai, în cadrul unei întâlniri publice de la Clubul Naţional al Presei din Washington, D.C., aproximativ „două duzini“ de persoane cu funcţii înalte din cadrul organismului militar aveau să-i spună lumii că aveau cunoştinţă de OZN şi de punerea la punct în secret, de guvern, a discului zburător. El a promis că avea să fie un eveniment de cotitură, care urma să desfiinţeze definitiv secretul şi să scoată informaţiile cel puţin pe piaţa presei legitime. Discursul său însufleţitor a fost primit cu numeroase serii de aplauze entuziaste de numerosul auditoriu când a criticat guvernul pentru însuşirea exclusivă, în scopuri militare, a unei varietăţi de noi tehnologii derivate din contactul cu extratereştrii, tehnologii care ar fi putut să pună capăt rolului fundamental al

combustibililor fosili şi sărăciei din lumea a treia, oferind gratuit noi forme de energie la discreţie. Potrivit planificării, această întâlnire avea cu certitudine toate caracteristicile unui eveniment de cotitură. A inspirat o imagine a oamenilor de presă repezindu-se la telefoanele mobile şi laptopuri după prezentare.

Întâlnirea de la Clubul Presei a avut într-adevăr loc, potrivit planificării, la 9 mai 2001, a fost transmisă în direct de radio şi de trei reţele de televiziune, peste două sute cincizeci de mii de oameni fiind prezenţi pentru a urmări transmisiunea simultană pe web, care a fost afectată de un bruiaj foarte sofisticat aproximativ 15 la sută din timp. Însă întâlnirea a fost înregistrată în totalitate. Partea audio este disponibilă pentru audiţie,

Steven Greer la prezentarea de la Clubul Naţional al Presei

împreună cu imagini ale vorbitorilor, pe website-ul Proiectului Disclosure (vezi mai sus).

Cum-necum, evenimentul de la Clubul Presei nu a avut impactul scontat de Greer. Reporterii nu au dat năvală şi a doua zi nu a fost prezent în buletinele de ştiri din niciun colţ al Americii. Pur şi simplu, a dispărut într-o gaură neagră, fapt care a reprezentat încă o mărturie a puterii managerilor din presă. Cumpănind lucrurile, îţi dai seama că, dacă a doua zi chiar ar fi ajuns pe prima pagină, nu s-ar fi schimbat cu nimic viaţa cotidiană din niciun colţ al lumii. Fiecare om s-ar fi sculat a

doua zi dimineaţa şi s-ar fi dus la slujbă împovărat pe mai departe de preocupările lui financiare, romantice şi de sănătate, incapabil să îndrepte fie şi un singur gând către prietenii noştri extratereştri. Este o realitate că, oricum, majoritatea oamenilor cred deja în extratereştri. Mulţumită anilor de pregătire psihologică în masă, realizată de Hollywood, această ştire fusese digerată deja şi lăsată deoparte de public, care nu a putut să fie incitat într-o măsură suficientă pentru a începe să ceară promulgarea de Congres a unei legislaţii în consecinţă. Cu toate acestea, cred că Greer este absolut corect în aprecierea că interacţiunea cu extratereştrii reprezintă soluţia potenţială a tuturor problemelor noastre legate de energie, că va deschide portalul călătoriilor către stele şi va conduce în cele din urmă la intrarea noastră în comunitatea extraterestră. Conştiinţa publică a fost adormită, pe această temă, într-un mod foarte inteligent. Să sperăm că acest vizionar curajos va reuşi să ne trezească din nou şi să ne readucă la realitate.

Capitolul 11
Cruciatul OZN

Dintre toate subiectele investigaţiilor privind OZN, care ar putea să scoată la iveală „dovada supremă“ pe care o caută toţi ufologii, cele mai promiţătoare şi cu potenţialul cel mai mare de a dezvălui existenţa şi proporţiile muşamalizării de către guvern a temei, ce durează de 60 de ani, sunt documentele MJ-12. Dacă s-ar putea într-adevăr dovedi indiscutabil că o organizaţie de înalt nivel, cum este MJ-12, a existat realmente începând din 1947, cu scopul declarat de a controla investigaţiile şi dezvăluirile publice legate de OZN şi de vizitele extratereştrilor, întreaga muşamalizare ar fi dată în vileag. Fără îndoială, este vorba de cheia de la cutia Pandorei, conţinând secretele guvernului.

Pachetul „Majical“

Cu siguranţă, dacă la Roswell a avut loc într-adevăr o prăbuşire, ramificaţiile acesteia ar fi reverberat aproape imediat până la preşedinte. Responsabilitatea s-ar fi limitat în mod sigur la biroul lui Harry S. Truman. Şi este absolut de înţeles că primul act al unui preşedinte ca Truman, care avea mari dificultăţi în domeniul ştiinţific, ar fi constat în formarea unui comitet din cei mai de seamă oameni de ştiinţă şi experţi pe care i-ar fi avut la îndemână pentru a formula un plan cu scopul de a face faţă unei asemenea evoluţii incredibile. Prin urmare, dacă accepţi realitatea evenimentului de la Roswell, trebuie neapărat să accepţi realitatea existenţei unui grup cum este MJ-12. Ar fi fost singurul răspuns corect la un eveniment ca prăbuşirea unei nave extraterestre pe solul SUA şi recuperarea a patru corpuri non-umane, extraterestre, din apropierea locului prăbuşirii. Acesta este, probabil, cel mai important aspect legat de MJ-12 – existenţa lui era logică şi necesară.

Cu toate acestea, până într-o zi hotărâtoare din luna decembrie a anului 1984, nimeni din domeniul actualmente înfloritor al cercetărilor obiectelor zburătoare neidentificate nu a postulat vreodată existenţa unui asemenea grup. În acea zi, la locuinţa din Burbank, California, a lui Jaime Shandera, a sosit cu poşta o rolă nedevelopată de film alb-negru de 35 mm. Shandera, producător de film şi regizor, cunoscut pentru

interesul faţă de OZN, era pe cale să realizeze un film de ficţiune pe acest subiect. Îl contactase deja pe ufologul Stanton T. Friedman şi îl rugase să fie consultantul filmului. La rândul său, Friedman îl pusese în legătură cu William Moore, coautor, împreună cu Charles Berlitz, al peliculei *The Roswell Incident*. Când pachetul, fără adresă de retur şi purtând ştampila poştală din Albuquerque, New Mexico, a ajuns în cutia poştală a lui Shandera, acesta şi Moore, care locuia în Arizona, au căzut de acord să coopereze la realizarea filmului şi să-l folosească pe Friedman, care locuia în New Brunswick, Canada, în calitate de consultant. După developare, s-a dovedit că rola de film conţinea imagini ale unui document de opt pagini. Pe pagina de titlu se putea citi „BRIEFING DOCUMENT: OPERATION MAJESTIC 12 PREPARED FOR PRESIDENT-ELECT DWIGHT D. EISENHOWER: (EYES ONLY) 18 NOVEMBER, 1952“ — DOCUMENT DE INFORMARE: OPERAŢIA MAJESTIC 12, PREGĂTIT PENTRU PREŞEDINTELE ALES DWIGHT D. EISENHOWER: (NUMAI PENTRU CITIT]) 18 NOIEMBRIE 1952. În susul şi josul fiecărei pagini, apărea ceea ce părea să fie o ştampilă cu clasificarea documentului „TOP SECRET/MAJIC EYES ONLY“ — „TOP SECRET/NUMAI PENTRU MAJIC“.[17]

Truman creează MJ-12

Documentul anunţa mai întâi că Operaţia Majestic-12, care trebuia să fie o „operaţie TOP SECRET de cercetare şi dezvoltare/informaţii, răspunzând numai în faţa preşedintelui SUA“, a fost creată printr-un ordin executiv al preşedintelui Truman din data de 24 septembrie 1947. Apoi, erau prezentate numele celor 12 membri iniţiali ai grupului MJ-12.

Aceştia erau: (1) generalul Nathan F. Twining, (2) dr. Donald Menzel, (3) dl Gordon Gray, (4) amiralul Roscoe H. Hillenkoetter, (5) dr. Jerome Hunsaker, (6) generalul Robert M. Montague, (7) dr. Lloyd V. Berkner, (8) dr. Detlev Bronk, (9) dr. Vannevar Bush, (10) secretarul de stat James V. Forrestal, (11) dl Sidney W. Souers şi (12) generalul Hoyt S. Vandenberg. În momentul informării din luna noiembrie 1952, Forrestal, care fusese secretarul apărării în guvernul lui Truman, era decedat. Potrivit datelor oficiale, se sinucisese la 22 mai 1949.

[17] Vezi anexa care conţine documentul integral.

Documentul spunea că fusese înlocuit în cadrului grupului MJ-12 de generalul Walter B. Smith, la 1 august 1950.

Documentul de informare trecea apoi în revistă istoricul contactelor cu OZN, începând cu celebra observaţie a unui OZN de către Kenneth Arnold deasupra munţilor Cascade din Washington, în luna iunie 1947, şi prezenta prăbuşirea de la Roswell din 4 iulie 1947. Documentul afirma că epava principală a navei extraterestre prăbuşite a fost găsită la 120 km nord-vest de Roswell, resturile fiind împrăştiate în jur, pe aproximativ 1 km, şi că fuseseră găsite patru cadavre de extratereştri, aparent ejectate, la 3,2 km est de punctul prăbuşirii.[18] Se recuperase totul la 7 iulie şi se transportase la alte instalaţii militare ale Aviaţiei Forţelor Terestre, pentru evaluare. Documentul dezvăluia că echipa lui Bronk sugerase termenul de „Extra-terrestrial Biological Entities“ – „Entităţi Biologice Extraterestre“ – pentru denumirea extratereştrilor şi că Menzel considerase că era „posibil să avem de-a face cu fiinţe dintr-un cu totul alt sistem solar“. Documentul de informare dezvăluia şi că existase o a doua prăbuşire a unei farfurii zburătoare, la frontiera dintre Texas şi Mexic, în luna decembrie 1950, apoi continua cu exprimarea îngrijorării faţă de intensificarea activităţii OZN începând din luna mai până după toamna acelui an (1952).

Nu există nicio consemnare potrivit căreia Shandera şi Moore ar fi făcut până la urmă filmul, dar, pentru Friedman, acest „colet providenţial căzut din cer“ a reprezentat un eveniment hotărâtor al vieţii, care l-a lansat într-un proiect, cu durata de doisprezece ani, de cercetare şi scris, care a culminat cu publicarea lucrării definitorii pe subiectul MJ-12 *Top*

[18] În mod ciudat, faptul că o a cincea EBE fusese găsită vie în apropierea discului prăbuşit, potrivit relatării Anonimului – sursa dezvăluirilor Serpo – a fost omis în acest document. Aceasta este dovada convingerii din cercurile ufologilor că preşedintele nu este niciodată complet informat de MJ-12 şi că unii preşedinţi de după Eisenhower au fost informaţi lapidar sau nu au fost informaţi deloc. Se spune că nu ar avea autorizare suficient de înaltă de acces la informaţii pentru a primi toate datele ultrasecrete. Dacă lui Eiswnhower i
s-ar fi spus despre cel de-al cincilea extraterestru, s-ar fi deschis o discuţie în legătură cu Serpo şi, în mod evident, Eisenhower nu dispunea de privilegiul de a şti despre acesta. După cum nu a fost informat, în acest document, nici în privinţa celei de-a doua recuperări legată de Roswell, din Datil, din 1949.

Secret/Majic. Interesul lui Friedman faţă de OZN este neobişnuit. El este de formaţie fizician nuclearist, iar ufologia nu-i atrage de obicei pe oamenii de ştiinţă, probabil din acelaşi motiv pentru care medicii, care sunt şi ei oameni de ştiinţă, au mari dificultăţi să accepte medicina alternativă. Friedman constituie un contrast interesant faţă de Carl Sagan, colegul său de clasă de la Universitatea din Chicago, unde au studiat amândoi ca obiect principal fizica, între anii 1953 şi 1956. Sagan, după cum relatează Friedman în cartea sa şi ştie toată lumea, a fost un demistificator făţiş al ufologiei. Sagan spune în cartea sa clasică *Cosmos*: „Susţinem că nu există nicio dovadă credibilă că Pământul a fost vizitat, acum sau vreodată“.[19] Însă Friedman şi-a păstrat întotdeauna mintea deschisă.

După obţinerea masteratului în 1956, Friedman a început să lucreze la dezvoltarea reactoarelor nucleare compacte pentru aeronave avansate. Aceasta devenind specialitatea sa, s-a ocupat de diverse aspecte ale tehnologiei de vârf în cadrul mai multor companii aerospaţiale de proporţii, şi anume la General Electric Aircraft, Aerojet General Nucleonics, la divizia Allison de la General Motors, la Westinghouse Astronuclear Laboratory, McDonnell Douglas şi TRW. Deoarece cercetările sale s-au desfăşurat întotdeauna în secret, adeseori cu bani provenind din „bugete negre“, Friedman a deţinut de obicei accesul la informaţii de gradul top secret. Mijloacele de informare în masă şi publicul nu au fost niciodată puse la curent cu faptul că încercam să realizăm aeronave propulsate de reactoare nucleare.

„Special Report 14“

Activitatea secretă l-a purtat pe Friedman în zone în care activităţile legate de OZN erau ispititor de apropiate, însă imediat în afara percepţiei. O asemenea zonă a fost Divizia de Tehnologie Extraterestră a Forţelor Aeriene de la Baza Wright-Patterson din Dayton, Ohio. Acesta este locul din care a fost administrat Proiectul Blue Book şi unde au fost studiate

[19] Dar vezi *Partea întâi, Capitolul 7*, pentru implicarea lui Sagan în Proiectul Serpo. Evident, declaraţiile publice i-au mascat activitatea *Top Secret* de consultanţă pentru guvern. În altă parte, s-a dezvăluit deja că Sagan a fost ameninţat cu pierderea statutului în cadrul Universităţii Cornell, în cazul în care ar fi dezvăluit ceea ce ştia.

sistemele de propulsie ale navelor extraterestre. Proiectul Blue Book, iniţiat de Forţele Aeriene la începutul anului 1952, a reprezentat operaţia de continuare după proiectele Sign şi Grudge, ambele destinate să primească şi să analizeze rapoartele despre OZN. Proiectul Blue Book a fost condus de căpitanul Edward J. Ruppelt, un om foarte conştiincios şi meticulos. Ruppelt este cel care a stăvilit serviciile analitice ale Battelle Memorial Institute.[20] El a părăsit Proiectul în luna septembrie 1953, fiind înlocuit de Max Futch, având gradul echivalent celui de caporal în Forţele Aeriene, care a fost înlocuit de căpitanul Charles Hardin în 1956. Evident, Hardin a fost înlocuit ulterior de maiorul Friend.

Friedman s-a întâlnit cu maiorul Friend, şeful Proiectului Blue Book, care i-a permis accesul în „seiful din seiful“ de la Battelle, dar numai cu escortă. În arhivele Battelle se aflau toate acele mii de rapoarte şi evaluări ale observaţiilor de OZN care au fost predate Proiectului Blue Book. Acesta a fost primul contact al lui Friedman cu literatura despre OZN şi a rămas uimit şi fascinat.

După ce a mai citit o duzină de cărţi pe tema OZN de la biblioteca locală, Friedman a dat peste o versiune publicată privat a „Raportului Special 14“ din cadrul Proiectului Blue Book în biblioteca Universităţii California, din Berkeley. Acesta era raportul care cernuse toate datele din Proiectul Blue Book şi le rezuma. Având peste 240 de diagrame, tabele, grafice şi hărţi de trecut în revistă, mintea ştiinţifică a lui Friedman s-a trezit în „raiul informaţiilor“. Concluzia era că, din trei mii de observaţii, şase sute nu puteau să fie identificate. Pentru Friedman, a fost o adevărată revelaţie când şi-a dat seama că Forţele Aeriene ştiau că un mare număr din observaţiile OZN aveau, probabil, drept obiect o navă extraterestră. În varianta originală de pe website-ul său, Friedman a spus: „Mi-am (...) dat seama că Forţele Aeriene, în comunicatul de presă din octombrie 1955 referitor la studiu, minţiseră pe faţă“. Actualmente, website-ul cuprinde o întreagă secţiune dedicată „Minciunilor guvernului“.

În 1967, în timp ce lucra la Westinghouse, Friedman l-a cunoscut pe Frank Edwards, autorul de acum celebrei cărţi *Flying Saucers – Serious Business*. După ce a citit lucrarea lui Edwards, Friedman a decis să dea o mână de ajutor pentru

[20] Vezi *Capitolul 18* pentru informaţii complete referitoare la Institutul Battelle.

răspândirea informaţiilor referitoare la OZN şi i-a cerut sfatul lui Edwards. Acesta l-a pus în legătură cu o persoană de contact din domeniul mass-mediei, care l-a ajutat pe Friedman să ajungă la o emisiune a postului de radio KDKA din Pittsburgh, ce i-a permis să-şi promoveze prelegerile publice. La început, prezentările lui Friedman au fost limitate la grupuri restrânse, în cadrul a ceea ce el numea „turneu de conferinţe cu meniu fix“. Este vorba despre organizaţii şi cluburi de carte interesate de OZN, din care puţine erau în măsură să-i plătească onorariul.

O ocazie neaşteptată s-a ivit când Friedman a vorbit în faţa unui auditoriu de peste 400 de persoane în cadrul unei întâlniri comune a Institute of Electrical and Electronic Engineers şi a American Institute of Aeronautics and Astronautics, ţinută la Mellon Institute din Pittsburgh. Prelegerea sa din seara respectivă, intitulată *Flying Saucers ARE Real* (Farfuriile zburătoare SUNT reale), a fost un mare succes şi a devenit ulterior o marcă a repertoriului său. La scurt timp după aceea, s-a înscris într-un Birou de lectori şi a fost angajat imediat să prezinte o prelegere din cadrul Engineering Society din Detroit. Aceasta a atras o mulţime de peste o mie de participanţi, iar biletele s-au epuizat cu trei săptămâni înainte. Pentru prezenţă, a câştigat suma princiară de trei sute de dolari, plus cheltuielile de călătorie. Se lansase de-acum în mod oficial în cariera de lector, iar biroul i-a stabilit ulterior angajamente în toate colţurile ţării. După aproximativ un an, finanţările pentru punerea la punct a sistemelor de propulsie bazate pe reactoare nucleare au început să secătuiască, iar Friedman s-a trezit fără slujbă. A decis să se dedice exclusiv circuitelor de prelegeri. În cursul anilor 1970 şi la începutul anilor 1980, a devenit cunoscut în întreaga lume ca partizan de frunte al realităţii OZN.

În calitate de om de ştiinţă, a conferit ufologiei, într-o imensă măsură, mult doritul respect şi credibilitatea.

O misiune personală

În perioada în care lui Shandera i-a parvenit documentul MJ-12, în 1984, Friedman ţinea prelegeri pe subiectul OZN în întreaga lume de aproape douăzeci de ani. De vreme ce constituise un eveniment fundamental pentru era OZN, Friedman dedicase ani întregi investigaţiilor şi cercetărilor pe

marginea prăbuşirii de la Roswell şi nu avea nicio îndoială că se produsese, însă urmele erau bine acoperite şi îi era foarte greu să găsească dovezi. Când i-a căzut în braţe, această dovadă materială a avut un efect electrizant. I-a revigorat eforturile şi i-a accelerat cariera de investigator al OZN şi de lector pe această temă. Friedman şi-a dat seama imediat care era importanţa documentului de informare. El spune în *Top Secret/Majic*: „Am fost foarte entuziasmat de această descoperire. Nu exista nicio îndoială că dacă (...) documentul (...) era veritabil, era unul dintre cele mai importante documente clasificate ale guvernului care a ajuns vreodată la cunoştinţa publicului“. În consecinţă, şi-a propus ca misiune personală să stabilească dacă „Documentul de informare pentru Eisenhower“ era veritabil.

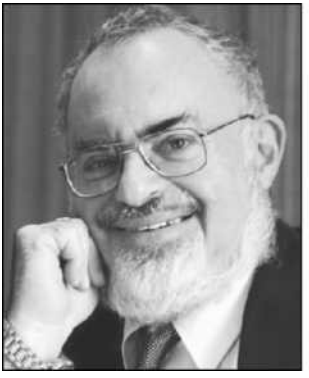

Stanton T. Friedman

Pe parcursul următorilor zece ani, Friedman a urmărit cu meticulozitate toate dovezile pe care le-a putut găsi, menite să valideze autenticitatea documentului de informare. Una dintre aparentele contradicţii bătătoare la ochi era includerea dr. Donald Menzel în cadrul grupului MJ-12. Menzel, cunoscut profesor de astronomie la Harvard, era un notoriu sceptic în privinţa OZN şi îi ridiculiza adeseori în public pe adepţii fenomenului. Cercetările lui Friedman au scos la iveală că Menzel avea acces *Top Secret* la informaţiile secrete ale Marinei şi *Top Secret* la informaţiile Forţelor Aeriene şi că asigura consultanţă secretă pentru CIA, Agenţia Naţională de Securitate şi peste treizeci de corporaţii „pe teme cum ar fi propagarea undelor radio, criptografie şi, după câte s-ar părea, în domeniul navelor spaţiale interstelare“. Mai mult de atât, era vechi prieten cu Vannevar Bush şi îi cunoştea pe alţi doi

membri ai grupului MJ-12. Friedman a tras concluzia că Menzel dusese o viaţă dublă. Făcuse parte în secret din cercul interior al activităţii în domeniul OZN a guvernului, în timp ce, public, părea să fie un om de ştiinţă foarte conservator de la Harvard.

Friedman a stabilit de asemenea că preşedintele ales Eisenhower fusese în mod cert informat la data pe care o purta documentul, 18 noiembrie 1952. Consemnările arată că preşedintele ales avusese atunci o întâlnire de 43 de minute, de înaltă securitate, cu şefii Statelor Majore Reunite la Pentagon. Ultima pagină a informării conţinea o copie a unui memoriului al lui Truman destinat lui Forrestal, datat 24 septembrie 1947, care îl autoriza pe acesta din urmă să înceapă Operaţia MJ-12 şi îi notifica lui Forrestal că el (Truman) urma să rămână la comandă, însă solicitând informaţii doar de la Forrestal, dr. Bush şi directorul CIA. Acest memoriu a fost inclus în documentul de informare pentru a-l pune la curent pe Eiswnhower cu privire la autoritatea sub care acţionau aceştia. Documentele din Biblioteca Truman atestă că Truman se întâlnise cu Forrestal şi Bush la data memoriului şi că fusese singura ocazie în care s-a întâlnit cu Bush în intervalul dintre lunile mai şi decembrie ale acelui an. Friedman a verificat de asemenea detaliile documentului, cum ar fi formatul datei, semnătura lui Truman, maşina de dactilografiat folosită şi stilul obişnuit de scris al lui Hillenkoetter. Toate aceste detalii s-au confirmat ori s-au dovedit a fi acceptabile. În cele din urmă, Friedman s-a convins că documentul de informare era real şi că, prin urmare, MJ-12 exista într-adevăr.

Visul imposibil

Friedman îşi petrecuse deja aproape 50 de ani din viaţă în cruciada personală dedicată dezvăluirii adevărului cu privire la prezenţa extratereştrilor, în ciuda unei fantastice opoziţii. Fusese obligat să se confrunte nu numai cu oponenţi din cadrul guvernului şi organismului militar, ci şi cu oameni de ştiinţă de înalt nivel şi cu alţi cercetători, în condiţiile în care legăturile unora dintre ei erau deosebit de suspecte. Abordase toate provocările cu răspunsuri măsurate, sprijinite pe cercetări metodice, atente şi exhaustive şi ieşise victorios de fiecare dată. Străbătuse lumea în lung şi lat cu mesajul său.

Pe website-ul său, www.stantonfriedman.com, Friedman

spune: „Din 1967, am ţinut prelegeri pe subiectul «Farfuriile zburătoare SUNT reale» în peste 600 de colegii şi 100 de grupuri profesionale din toate cele 50 de state ale SUA, în nouă provincii canadiene, douăsprezece oraşe din Anglia şi în nouă din alte ţări, apelând doar de unsprezece ori la alţi vorbitori. De asemenea, am participat la sute de emisiuni de radio şi televiziune. În total, am răspuns, probabil, la peste 35 000 de întrebări referitoare la OZN şi secrete“. Friedman a aruncat mănuşa Forţelor Aeriene, provocându-i la o dezbatere publică pe doi dintre ofiţerii care redactaseră rapoarte despre Roswell. El a demolat efectiv argumentele fiecăruia dintre ei şi ale oricui a pus la îndoială realitatea evenimentului de la Roswell şi autenticitatea documentelor MJ-12, fiind cel care a născocit lozinca persiflantă „Cosmic Watergate“. Dacă şi când digul va fi în sfârşit rupt şi adevărul ne va face într-adevăr liberi, cu siguranţă că îi vom datora foarte mult din această libertate acestui Don Quijote al ufologiei, care a atacat morile de vânt ale guvernului timp de peste o jumătate de secol.

De la apariţia documentului de informare, în 1984, au ieşit la iveală multe alte documente noi, toate sprijinind practic existenţa grupului MJ-12. Celor interesaţi le recomand călduros să viziteze website-ul pentru a vedea documentele, precum şi unele fotografii uimitoare. Echipa de investigaţii care întreţine acest website are în componenţă unele dintre cele mai strălucite personalităţi ale cercetării şi raportării obiectelor zburătoare neidentificate: Robert M. Wood, Ryan S. Wood, Nick Redfern, Timothy S. Cooper, Jim Marrs, Jim Clarkson şi, după cum era de aşteptat, Stanton T. Friedman.

Capitolul 12
Filmul SF, o cale spre autodescoperire

Oare sincronicitatea m-a dus la Los Angeles în acea miercuri de dinaintea Zilei Comemorării[21] din 1977? Căutând un film la care să ne ducem, împreună cu prietenii, ne-am oprit la premiera din acea seară a unui nou film SF intitulat *Star Wars*, premieră care urma să aibă loc la Grauman's Chinese Theater din Hollywood. Vechi amator de SF, nu mă aşteptam la prea mult din partea acestui film, de vreme ce pe marile ecrane nu mai apăruse nicio peliculă SF ca lumea de la *Odiseea spaţială 2001*, cu nouă ani în urmă, în 1968. Dar s-a dovedit a fi o experienţă memorabilă. A fost prima (şi ultima) oară în viaţa mea când am fost martor cum o sală întreagă s-a ridicat în picioare şi a ovaţionat la genericul de final.

Restul, după cum se spune, e istorie. Însă, atunci, nu mi-am dat seama că am fost martor la această istorie. Sociolog amator din instinct, mi-am frământat mintea de multe ori pe parcursul anilor să înţeleg ceva din această erupţie spontană a aprecierii şi încântării publicului. Acum, după treizeci de ani, cred, în sfârşit, că am înţeles. Dar să începem cu începutul.

Trucuri vizuale şi călătorii fantastice

Totul a început cu un accident. La Paris, la începutul anului 1897, un magician de scenă transformat în realizator de film, pe nume Georges Méliès, filma o scenă stradală în faţa Operei din Paris, când i s-a blocat camera, aşa cum se întâmpla frecvent în acele timpuri. Natural, continuitatea filmului a fost întreruptă pentru un moment. Carlos Clarens povesteşte în cartea sa clasică *An Illustrated History of Horror and Science-Fiction Films*. „Când a revăzut ulterior filmul developat, Méliès a fost uimit să vadă un omnibuz transformat în dric. Filmul se oprise, însă timpul nu. Această metamorfoză nemaipomenit de macabră a reprezentat geneza tuturor trucajelor de film. Se născuse filmul fantastic".

[21] Memorial Day este o sărbătoare federală în SUA, ţinându-se în ultima zi de luni din luna mai. Cunoscută anterior sub denumirea de Decoration Day, îşi are originile în comunităţile de negri din sud şi de albi din nord, datează de după Războiul Civil şi este dedicată comemorării soldaţilor unionişti căzuţi în acel război. (N.t.)

Méliès şi-a dat seama repede de posibilităţile oferite şi a început să pună la punct tehnici care i-au permis să dea frâu

Afiş din 1977 al filmului Star Wars

liber imaginaţiei. El a promis să le ofere spectatorilor săi „trucuri vizuale şi călătorii fantastice“. Pentru a realiza acest lucru, a construit primul studio de film din lume în suburbia pariziană Montreuil. Studioul avea pereţii şi tavanul din sticlă şi era echipat cu tot felul de invenţii şi născociri care să faciliteze trucarea fotografiilor. Clarens afirmă: „Pentru Méliès, camera de luat vederi a devenit o maşină de înregistrat lumea de vis şi supranaturalul, oglinda prin care se intra în Lumea Minunată“. El s-a făcut cunoscut drept Regele Fantasmagoriei, Jules Verne al cinematografului şi Magicianul ecranului.

După ce a deschis noi tărâmuri cinematografice prin producţii pline de imaginaţie, cum ar fi *The Battleship Maine, The Man with Four Heads, She şi Cinderella*, toate având durate sub treizeci de minute, Méliès a realizat cea mai mare dintre producţiile sale, considerată în general drept capodopera sa. În 1902, chiar în zorii secolului XX, el a devenit părintele filmelor ştiinţifico-fantastice prin pelicula intitulată *A Trip to the Moon*. Bazat pe romanul lui Jules Verne *De la Pământ la Lună* şi pe cel al lui H. G. Wells *Primii oameni pe Lună* şi având tot 30 de

minute, filmul urmărea o expediţie ştiinţifică până pe Lună şi înapoi. Clarens susţine: „Este, prin urmare, primul experiment de film în domeniul ştiinţifico-fantastic şi al călătoriilor interplanetare. Când racheta este lansată din tunul uriaş de deasupra acoperişurilor Parisului, imaginea se concentrează pe nava spaţială (miniaturală) care călătoreşte pe fundalul artificial al cerului, apoi, se mută pe Lună, din punctul de vedere al cosmonauţilor, care devine din ce în ce mai mare şi, în cele din urmă, imaginea dispare sau se dizolvă în faţa Lunii, care se schimonoseşte de durere când nava în formă de glonţ îi intră în ochi“.

Chiar de la debut, genul ştiinţifico-fantastic i-a captivat pe spectatori. Filmul a fost un succes instantaneu. S-au făcut copii ilegale din cele trei exemplare trimise de Méliès agenţilor săi americani care au fost prezentate în toate colţurile Statelor Unite. În vreme ce romanele lui Jules Verne şi H.G. Wells avuseseră şi ele un mare succes, filmul a atras o gamă mai largă de spectatori în spectrul SF, deoarece era vizual şi exercita o atracţie asupra celor care nu erau atraşi de literatură şi nu erau capabili să perceapă o nuanţă literară. Ca un fel de fast-food pentru imaginaţie, filmul SF a deschis pentru mase porţile către lumea viitorului. Cel mai important aspect, lucrările ambilor autori, dar mai ales ale lui Jules Verne, îl prezentau pe omul viitorului în calitate de cuceritor al spaţiului şi al adâncurilor oceanului, extinzându-i dominaţia, prin intermediul ştiinţei, asupra unor tărâmuri care, anterior, îi fuseseră interzise. *Maşina timpului* a lui H. G. Wells a extins limitele expansiunii omului, prin timp, către viitor. A fost un mesaj de speranţă şi plin de inspiraţie pentru omenire şi a exercitat o puternică atracţie asupra spectatorilor sfârşitului de secol.

După acest început plin de speranţe, filmul SF a rătăcit calea pe măsură ce omenirea a fost prinsă în mrejele războiului şi ale recesiunii economice. La sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, puţine elemente ar mai fi sugerat că rasa umană ar mai fi putut să aspire la visele de glorie ale lui Jules Verne, H.G. Wells şi Méliès. De fapt, odată cu apariţia bombei atomice, a părut că progresul ştiinţific n-a făcut decât să ne pună la dispoziţie mijloace mai eficiente de a ne măcelări între noi. Apoi, pe măsură ce am înaintat în a doua jumătate a secolului, totul s-a schimbat. Nave spaţiale din alte lumi s-au ivit pe cer şi

s-au zdrobit în deşerturile noastre, iar oamenii din spaţiu s-au întâlnit şi au discutat cu oamenii de pe Pământ. Prin prezenţa lor, extratereştrii au dovedit că erau posibile călătoriile în spaţiu şi că ştiinţa ne-ar putea totuşi salva în cele din urmă. Şi, astfel, visul a fost readus la viaţă şi s-a dat un nou şi puternic imbold literaturii şi filmului din domeniul ştiinţifico-fantastic.

Gort! Klaatu Barada Nikto

Renaşterea filmului SF în anii 1950 a fost uimitoare atât sub aspectul cantităţii, cât şi al diversităţii. Filmele aparţinând acestui gen, oricât de uşoare, s-au numărat cu sutele pe parcursul deceniului, cele mai multe dintre ele fiind profitabile. Totul a debutat oportun şi sub auspicii favorabile. Prima lansare importantă a fost *Destination Moon*, produs în 1950 de George Pal şi bazat pe o nuvelă pentru tineri, *Rocketship Galileo* de Robert Heinlein, care a scris şi scenariul original.

Continuând de unde rămăsese Méliès în urmă cu cincizeci de ani, acest film a descris o călătorie pe Lună cât se poate de realist ştiinţific. Regizorul Irving Pichel s-a consultat cu fizicieni şi astronomi, inclusiv cu expertul german în rachete Hermann Oberth, şi l-a folosit pe celebrul pictor, desenator şi ilustrator în domeniul astronomiei Chesley Bonestell pentru crearea decorurilor. A fost nevoie de o sută de oameni şi de două luni de zile pentru construirea unui decor realist cu un peisaj selenar, care i-a adus Oscarul din 1950 pentru efecte speciale. Acest film s-a dovedit a fi remarcabil de profetic sub aspectul adevăratei aselenizări din anul 1969.

Destination Moon a fost urmat, în 1951, de un film care este considerat actualmente în unanimitate cel mai bun film SF american al anilor 1950, *The Day the Earth Stood Still*. Acest film a fost cât se poate de neobişnuit pentru că a cunoscut succesul pe mai multe niveluri. Firul narativ dramatic şi povestea de dragoste erau fascinante şi acaparatoare, însă a reuşit să facă faţă şi comiterii a ceea ce se consideră a fi un păcat de neiertat la Hollywood – transmiterea unui mesaj către public. Un extraterestru, pe nume Klaatu, vine pe Pământ într-o farfurie zburătoare ca trimis al „federaţiei planetare“ pentru a ne avertiza în legătură cu folosirea armelor nucleare şi ţine un lung discurs despre soarta noastră în cazul în care îi ignorăm avertismentul. Pe un al treilea nivel, este o alegorie creştină,

deoarece Klaatu este ucis de soldaţi, apoi este înviat de robotul său, Gort, iar în final se înalţă creştineşte către ceruri în nava sa spaţială. Filmul a fost regizat de Robert Wise, care ulterior a realizat *The Andromeda Strain* şi *Star Trek: The Motion Picture*.

Afişul din 1950 al filmului Destination Moon

Alte filme memorabile din 1951 bazate pe drama interplanetară au fost *Flight to Mars, Rocketship X-M Flying Disc Man from Mars* şi *The Man from Planet X*.

Femeile-pisici de pe Lună

Până în acest punct, cineaştii au recurs la progrese ştiinţifice probabile care ar fi putut să conducă la călătorii spaţiale. Deşi fantastice, au părut cât se poate de credibile, deoarece credinţa în ştiinţă fusese restabilită şi totul părea posibil chiar înainte de Sputnik. Era o ficţiune ştiinţifică pură, iar autorii de SF au scris despre aceste filme şi le-au primit cu bucurie. Extratereştrii aveau înfăţişări omeneşti şi erau civilizaţi. Pe urmă, lucrurile au căpătat o turnură „oribilă“. Cedând apetitului

popular pentru filmele horror, Hollywoodul a decis să populeze universul cu monştri. Punctul de cotitură a fost producţia *The Thing* a lui Howard Hawks, lansată la sfârşitul anului 1951, în care extraterestrul nu simte „nici plăcere,

Afişul din 1951 al filmului The Day the Earth Stood Still

nici durere, nici emoţie“. Nu vrea decât să supravieţuiască şi să procreeze.

The Thing a început ciclul de filme SF cu monştri, dominat în cea mai mare parte de regizori ca Roger Corman. Autorii respectaţi de SF din anii 1950 au fost şocaţi de această turnură a evenimentelor. I-a înfuriat mai ales felul în care oamenii de ştiinţă au devenit „oameni de ştiinţă ţicniţi“, o întoarcere la dr. Frankenstein din anii 1930. *The Thing* a fost un film bine făcut şi a avut succes din punct de vedere financiar. Acest succes i-a încurajat şi mai mult pe cineaştii genului „SF cu monştri“. Câteva pelicule notabile din acest subgen au fost: *The Beast from 20 000 Fathoms*, primul proiect al lui Ray Harryhausen, care a ajuns apoi la o celebritate legendară în domeniul animaţiei; *Invaders from Mars*, *Robot Monster* şi *Cat Women of the Moon* (toate din 1953), *Them* din 1954, *This Island Earth* din 1955 şi încă celebrul *Invasion of the Body Snatchers* din 1956.

În 1959, devenise evidentă o dihotomie foarte clară între două tipuri diferite de filme SF. Pe de o parte, erau filmele care căutau să surprindă într-un mod onest dramatismul şi incitaţia generate de posibilităţile explorării spaţiului, de călătoriile în timp şi de interacţiunea cu extratereştrii. Aceste filme SF au încercat să adere la posibilele evoluţii ştiinţifice şi la implicaţiile acestora. Cele două personalităţi identificate cel mai puternic cu acest stil pseudodocumentar au fost producătorul George Pal şi regizorul Robert Wise. După *Destination Moon*, Pal a produs *When Worlds Collide* în 1952, *War of the Worlds* şi *Conquest of Space*, ambele în 1954, şi ecranizarea lucrării clasice a lui H.G. Wells *The Time Machine*, în 1960. Toate aceste filme purtau marca unui vizionar. Producătorul hollywoodian Paul Davids, care îl cunoştea bine pe Pal, afirmă într-un eseu biografic despre legendarul regizor, care este încă disponibil în coloana de arhive „Flying Saucers Over Hollywood“ de pe website-ul www.alienzoo.com. „George Pal a început să înţeleagă că destinul suprem al omenirii nu poate să fie împlinit decât de oameni care se eliberează de pe planeta Pământ şi se avântă în spaţiu, către planete.“ Pe de altă parte, filmele cu monştri au fost absurde, substituind pur şi simplu monştrii spaţiali cu o varietate mai pământeană. Aceste filme au dat rezultate foarte bune şi au adus bani. Ele au atras un public care, altminteri, ar fi ales un alt gen de filme horror şi, prin urmare, au aparţinut mai curând genului horror.

Faptul că foarte multe nave spaţiale din filmele SF ale anilor 1950 erau în formă de farfurii instituie foarte clar o legătură între abundenţa filmelor de acest gen şi relatările despre OZN venite din toate colţurile lumii în cursul acestui deceniu. Faptul că mediul militar a pus relatările referitoare la OZN din anii 1950 sub capacul unui secret ermetic fiind bine cunoscut, nu este exagerat să presupunem că acesta a căutat să folosească Hollywoodul pentru a-şi atinge scopurile de inducere în eroare, pentru a induce confuzie şi a dezinforma. Bruce Rux, în cartea sa *Hollywood Vs. the Aliens: The Motion Picture Industry's Participation in UFO Disinformation*, demonstrează în mod excelent probabilitatea ca agenţiile de informaţii să-i fi influenţat pe producătorii de la Hollywood să-i facă pe extratereştri atât de monstruoşi şi ridicoli, încât publicul să înceteze să mai ia fenomenul acesta în serios. Acest complot a funcţionat atât de bine, încât până şi în zilele noastre este

foarte posibil să te alegi cu chicoteli dacă încerci să aduci vorba de farfurii zburătoare în orice mediu conformist.

Ultima frontieră

În esenţă, aşa s-a prezentat situaţia la începutul anilor 1960. Au fost făcute şi mai multe filme proaste şi genul filmului SF a intrat într-o stare de apatie. Apoi, la 8 septembrie 1966, a erupt pe scenă *Star Trek* ca serial de televiziune şi a schimbat totul. Datorită geniului şi viziunii lui Gene Roddenberry, au renăscut toate vechile visuri ale lui Jules Verne, H.G. Wells, Méliès, Pal şi Wise. Serialul a reînsufleţit prin personaje, stil şi tehnologie călătoria dramatică a rasei umane, de-acum evoluată dincolo de lăcomie şi violenţă, cu o nouă maturitate de conştiinţă, printre stele, explorând „spaţiul, ultima frontieră“. Seriile iniţiale au rulat timp de trei ani şi au schimbat definitiv definiţia filmului SF.

În cea de-a doua carte a sa, *Star Trek Movie Memories*, William Shatner, care a interpretat personajul căpitanului Kirk, vorbeşte despre anii de după ce s-a renunţat la serial, iar el s-a ocupat de alte lucruri. Însă cineva l-a convins să ia parte la o convenţie *Star Trek*. Despre această primă experienţă a unei convenţii spune: „Am dat în lături cortina, am ieşit pe scenă şi am rămas înmărmurit. Cu gura căscată. M-am albit la faţă, am dat ochii peste cap şi am fost pur şi simplu năucit. Cinci mii de oameni mă priveau intens, aplaudând, în picioare pe scaune, aşteptând să fiu fermecător, încărcat de tradiţia Trek absolut fascinantă şi permanent antrenant. Am fost îngrozit“. Şi toată această adulaţie, pentru un actor! În mod evident, *Star Trek* se identificase cu visurile reprimate ale unei întregi generaţii căreia îi fusese interzis accesul la adevărul cu privire la contactul cu extratereştrii prin politicile represive, înşelătoare şi manipulatoare ale guvernului. Dar zăgazul s-a rupt de-acum, fie şi numai în filmul de ficţiune. Oamenii ştiau ei ce ştiau.

Capodopera regizorului şi scenaristului Stanley Kubrik *Odiseea spaţială 2001* a apărut la doi ani după serialul *Star Trek* şi a ridicat la un nivel de complexitate cu totul nou filmul SF. Cu imagini frumoase şi dialoguri laconice şi ocupându-se de călătoria omului de la starea de animal la stăpânirea tehnologiei ca un zeu, apoi la călătoria interioară pentru stăpânirea propriului eu, filmul a fost o sursă de inspiraţie, însă

nimeni nu a înţeles pe deplin de ce anume.

După aceea, a venit *Star Wars* (Războiul stelelor). Acum, îmi dau seama că *Războiul stelelor* a asamblat toate elementele. Era vorba despre „cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată“, când oamenii depăşiseră deja stadiul încătuşării planetare şi călătoreau liberi prin cosmos, lăsând să se subînţeleagă că viaţa de atunci de pe Pământ era o decădere de la condiţia de graţie şi de cunoaştere. Filmul se situa pe poziţia că omenirea era creaţia stelelor cu mult înainte să ajungă pe această planetă şi sugera că ne luptam din greu să ajungem înapoi la această condiţie superioară. Şi, la fel ca *Odiseea spaţială 2001*, ne reamintea, prin intermediul lui Yoda şi Obi-Wan Kenobi, că faza de cucerire a tehnologiei este doar începutul. Călătoria cea mai importantă are loc în interior. Şi acesta este motivul pentru care spectatorii l-au ovaţionat. *Războiul stelelor* a explicat, într-un târziu, şi a validat adevărata condiţie a omenirii aici, pe Pământ, iar, la un nivel profund, spectatorii o ştiau. Cu această explicaţie a venit şi speranţa în mântuire. Filmul SF şi-a găsit, în sfârşit, locul şi s-a manifestat la potenţialul său nelimitat.

Partea a treia
Ştiinţa erei spaţiale

Epoca modernă a vizitelor extratereştrilor a adus inovaţii ştiinţifice şi tehnologice care nu puteau fi realizate nicicum atât de devreme în ritmul normal al progresului ştiinţific. Ele ne-au propulsat cu cel puţin 50 de ani înainte, dacă nu chiar cu mai mult. Discuţiile secrete directe cu oamenii de ştiinţă extratereştri, retro-ingineria navelor extraterestre prăbuşite şi observarea şi analiza performanţelor aeronavelor au generat o revoluţie care este capabilă să îmbunătăţească exponenţial toate aspectele vieţii pe Pământ. Deşi este clar că extratereştrii ne vizitează şi chiar trăiesc aici de mii de ani, abia când ştiinţa „locală“ a atins un nivel suficient de înalt, cândva pe la mijlocul anilor 1930, am fost în măsură să apreciem şi să folosim tehnologiile extraterestre. Cu siguranţă, dacă un om ar fi găsit, în secolul al XIX-lea, un tranzistor într-un disc prăbuşit, s-ar fi minunat de el, însă l-ar fi aruncat pur şi simplu în lături. Dar tranzistorul descoperit în nava de la Roswell a fost scânteia care a generat o explozie a tehnologiei în privinţa vitezei, refrigerării şi miniaturizării în industria computerelor.

Inginerii şi oamenii noştri de ştiinţă au căpătat perspective uimitoare în domenii ca electromagnetismul, gravitaţia, mecanica cuantică şi natura timpului, astfel încât ne aflăm astăzi în pragul unei ere cu totul noi. În timp ce unele din aceste inovaţii, cum ar fi tranzistorul, au fost lăsate să se scurgă către industria americană, fapt dezvăluit de colonelul Philip J. Corso în lucrarea *După Roswell*, evoluţiile majore care au rezultat din interacţiunea cu extratereştrii şi care ar fi putut să revoluţioneze domeniul energiei, călătoriile şi biochimia au fost păstrate pe tărâmul secretului. În această secţiune a cărţii, urmăresc să dezvălui ceea ce am putut să obţinem şi să deducem din acest tărâm, pentru a demonstra că istoria secretă a contactelor cu extratereştrii reprezintă, în acelaşi timp, şi istoria secretă a fantasticelor ştiinţe şi tehnologii noi generate de extratereştri.

Articolul care a devenit *Capitolul 14. B-2, un OZN american*, a fost scris în 1996. Teoria potrivit căreia bombardierul invizibil B-2 Spirit utiliza în secret tehnologia antigravitaţională era nouă la vremea respectivă, cu toate că această tehnologie fusese

pusă la punct de fapt în anii 1950 prin retro-inginerie, pornindu-se de la nava extraterestră prăbuşită. Articolul s-a bazat pe investigaţiile unui cercetător OZN lipsit de pregătire ştiinţifică şi este posibil să nu fi fost luate în serios, cu toate că argumentele erau foarte convingătoare. Abia doisprezece ani mai târziu, în 2008, teoria a căpătat o nouă credibilitate şi susţinere ştiinţifică solidă din partea fizicianului dr. Paul A. LaViolette în cartea sa *Secrets of Antigravity Propulsion: Tesla, UFOs and Classified Aerospace Technology. Capitolul 13. Dezvăluiri din „lumea neagră“* se bazează pe un interviu cu LaViolette având acest subiect. Împreună, aceste două capitole ar trebui să nu mai lase în mintea cititorului nicio urmă de îndoială că am folosit într-adevăr tehnologia antigravitaţională la B-2 şi că aeronava aceasta a fost, probabil, subiectul cărţii din 1987 cu titlul *Night Siege: The Hudson Valley UFO Sightings* de J. Allen Hynek, Phillip J. Imbrogno şi Bob Pratt, aşa cum se susţine în *Capitolul 14*. Aceasta înseamnă că organismul militar lucra la propulsia antigravitaţională încă din 1983. Dacă tehnologia ar fi fost dezvăluită, în momentul respectiv, aviaţiei comerciale, ne-am fi putut elibera de dependenţa faţă de petrolul importat încă de acum aproximativ douăzeci de ani.

De asemenea, probabil că în 1996 funcţionau deja sisteme de propulsie cu mult mai exotice, după cum se discută în *Capitolul 15. Politica antigravitaţiei*. Aşa cum am citat în acest capitol, NASA a recunoscut următorul lucru în acel an: „De asemenea, au apărut teorii rezultate din relativitatea generală privitoare la natura spaţiului şi timpului, care sugerează că bariera vitezei luminii, descrisă de teoria extinsă a relativităţii, poate să fie ocolită modificându-se însuşi spaţiul şi timpul. Teoriile privind «găurile de viermi» şi «propulsia warp» au redeşteptat luarea în considerare a faptului că, în călătoriile spaţiale, este posibil să fie ocolită limita vitezei luminii“. În acest capitol, aflăm că autorul şi cercetătorul OZN Michael McDonnough a descoperit deja patente existente pentru aceste genuri de propulsie. Actualmente, se speculează că un asemenea progres major ar fi putut să fie şi rezultatul cooperării directe a extratereştrilor. Această convingere se bazează pe faptul că, la începutul anilor 1990, se ştia că lucrasem în secret împreună cu extratereştrii în Area 51, baza subterană de la Dulce, New Mexico, şi, foarte probabil, la Pine Gap, Australia. Şi, de vreme ce în 1965 am avut doisprezece

astronauţi care au călătorit cu o navă spaţială extraterestră pe planeta Serpo, pare cât se poate de posibil ca aceste gazde ale noastre să ne fi împărtăşit informaţii tehnice. Deoarece au străbătut o distanţă de patruzeci şi opt de ani-lumină în zece luni, este de presupus că a fost folosit un sistem mai rapid decât viteza luminii.

Capitolul 16. Viaţa pe Calea Lactee ne prezintă posibilitatea ca pulsarii să reprezinte semnale de comunicare din alte sisteme stelare. Demonstraţia convingătoare a lui LaViolette că probabil aşa stau lucrurile naşte întrebarea dacă am fost capabili, în secret, să decodificăm aceste semnale şi dacă, de fapt, comunicăm cu alte planete locuite din galaxia noastră şi din afara ei. De vreme ce toate celelalte comunicaţii extraterestre au fost ţinute secrete, ar părea foarte probabil ca acest progres, dacă într-adevăr s-a produs, să intre în aceeaşi categorie.

Referitor la *Capitolul 17. Un oraş din sticlă pe Marte*, se ştie că avem un avanpost pe Marte încă din 1962. Pe de altă parte, dezvăluiri recente din mai multe surse arată că prezenţa noastră pe Marte este, actualmente, mult mai semnificativă. S-ar părea că avem un foarte mare număr de rezidenţi pământeni într-un oraş subteran foarte întins umano-marţian. Robert O. Dean (vezi *Capitolul 2*) ne spune că este de dimensiunile oraşului Chicago. Fost participant la Proiectul Pegasus al Agenţiei de Proiecte de Cercetare Avansate a Apărării (*Defense Advanced Research Projects Agency/DARPA*), care pretinde că s-a întâlnit cu marţieni aici, pe Pământ, şi că a fost teleportat pe Marte, Dean ne spune că marţienii ne sunt foarte asemănători şi posedă o tehnologie avansată. El relatează de asemenea că suprafaţa planetei este ostilă şi periculoasă pentru pământeni şi marţieni deopotrivă. Dacă asamblăm toate aceste informaţii, pare raţional să tragem concluzia că, pentru marţieni, construirea unui oraş de suprafaţă, sub un clopot de sticlă, ar fi o miză foarte importantă. Prin urmare, este foarte posibil ca ei să fi avut o legătură cu proiectarea şi construirea obiectivului Biosphere 2, care a fost declarat de *Time-Life Books* ca fiind una dintre cele cincizeci de minuni naturale şi realizate de om din lume. Desigur, pentru a obţine o asemenea distincţie, pare suspicios de credibil ca realizatorii săi să fi avut nevoie de asistenţă dintr-o altă lume.

Recenta descoperire prezentată în *Capitolul 18. Metalul*

miraculos de la Roswell că aliajul nitinol a fost creat prin analizarea şi încercarea copierii metalului uimitor descoperit în corpul navei prăbuşite la Roswell este încă o probă de tehnologie americană influenţată de extratereştri.

Capitolul 13
Dezvăluiri din „lumea neagră“

Un articol publicat în secţiunea de ştiinţe a ziarului *New York Times* la 1 aprilie 2008, intitulat *Inside the Black Budget* („În interiorul bugetului negru“) face recenzia unei cărţi a lui Trevor Paglen cu titlul greoi, dar incitant *I Could Tell You but Then You Would Have to Be Destroyed by Me* („Puteam să-ţi spun, dar pe urmă trebuia să te omor“). Paglen este artist şi fotograf şi lucra la doctoratul în geografie la Universitatea Berkeley din statul California. Cartea reprezintă o fascinantă imagine a interiorului „lumii negre“ militaro-industriale, prin intermediul dezvăluirilor realizate de şaptezeci şi cinci de fotografii ale însemnelor descriptive şi elocvente de pe umerii uniformelor purtate de persoanele implicate în tehnologia neagră şi în desfăşurarea sistemelor de armament. Potrivit articolului din *Times*, Paglen a spus că scosese la lumină însemnele „făcând turul bazelor, observând ce purta personalul, intrând în asociaţii ale absolvenţilor, luându-le interviuri membrilor activi sau retraşi din echipe, discutând cu istoricii bazelor şi completând cereri sub incidenţa Legii accesului liber la informaţii“. Însemnele, multe purtând motto-uri morbide şi de o fanfaronadă „macistă“, sugerează în mod clar că lumea subterană americană a armamentelor este orientată spre spaţiu şi că foloseşte o tehnologie care depăşeşte cu mult tot ceea ce este actualmente imaginabil. Articolul afirmă în continuare că bugetul secret, „ţinut cu totul ascuns publicului, cu excepţia liniilor generale“,
s-a dublat în anii administraţiei Bush şi este actualmente de aproximativ 32 de miliarde de dolari. Alţii au făcut estimări cu mult mai mari.

Recent, au apărut mai multe cărţi şi website-uri care conţin relatări ale unor persoane din interior cu privire la progresele tehnologice incredibile realizate în „lumea neagră“. Cele mai multe citează dovezi anecdotice şi dau detalii restrânse referitoare la cunoştinţele ştiinţifice aflate la baza lor. În schimb, cartea recentă a doctorului Paul A. LaViolette, *Secrets of Antigravity Propulsion: Tesla, UFOs and Classified Aerospace Technology*, conţine referiri complete, inclusiv un istoric al punerii la punct în secret a navelor antigravitaţionale şi o prezentare cuprinzătoare, detaliată, a bazelor ştiinţifice ale

tehnologiei antigravitaţionale.

LaViolette este fizician, cu masteratul obţinut la Universitatea Johns Hopkins şi doctoratul la Universitatea Portland, însă a devenit o autoritate multidisciplinară ca urmare a cercetărilor tot mai ample în domeniile astronomiei, cosmologiei, metafizicii, mitologiei, arheologiei şi aeronauticii, precum şi a eforturilor sale de a cristaliza din aceste studii cât se poate de diferite un punct de vedere unificat, pe baza unor ipoteze şi descoperiri extrem de surprinzătoare. Capitolul 16 conţine o discuţie pe marginea lucrărilor sale de astronomie şi cosmologie.

Era postnewtoniană

Secrets of Antigravity Propulsion este prima carte care a pătruns în „lumea neagră" a complexului militaro-industrial, explicând inovaţiile ştiinţifice de genul celor ale lui „Buck Rogers"[22] care erau puse la punct şi folosite în acea lume. Este clar că numai un fizician iconoclast ca LaViolette, capabil să adune şi să descâlcească indiciile care se scurgeau din sanctuarul ştiinţific secret şi să le reasambleze în mod strălucit pentru a putea prezenta o imagine coerentă, putea s-o scrie. Desigur, putea fi scrisă şi de oricare cercetător din domeniul aeronauticii care lucrase la un înalt nivel teoretic în interiorul tărâmului negru. Însă de vreme ce toţi au depus jurământul de păstrare a secretului sub ameninţarea „pierderii primului născut", acest lucru nu se va întâmpla niciodată. Pe de altă parte însă, o persoană din exterior, asemenea lui LaViolette, care nu fusese amestecată niciodată în această lume, nu este

[22] Purtând iniţial numele Anthony Rogers, este un personaj fictiv, care a apărut pentru prima oară în *Armageddon 2419 A.D.* de Philip Francis Nowlan, în numărul din august 1928 al revistei *Amazing Stories*. Nowlan şi John F. Dille au transformat poveştile în benzi desenate, avându-l ca ilustrator pe Dick Calkins, numele personajului principal fiind transformat în Buck Rogers. Aventurile lui Buck Rogers, sub formă de benzi desenate, filme, adaptări de radio şi televiziune, au devenit o parte importantă a culturii populare americane. Acest fenomen pop a evoluat simultan cu dezvoltarea tehnologiei spaţiale pe parcursul secolului XX şi i-a familiarizat pe americani cu spaţiul cosmic ca mediu pentru aventuri eroice. Buck Rogers a fost creditat cu lansarea conceptului de explorare a spaţiului, mergând pe urmele unor pionieri literari, cum ar fi Jules Verne, H.G. Wells, C.S. Lewis şi Edgar Rice Burroughs (*John Carter of Mars*). (N.t.)

supusă acestei restricţii.

Anterior asamblării acestor indicii în cartea sa, LaViolette a stabilit mai întâi fundamentul teoretic al electrogravitaţiei, dedicând partea de început a lucrării descoperirilor şi experimentelor lui T. Townsend Brown, care a fost cel mai mare, dacă nu chiar pionierul cercetărilor şi progreselor din domeniul electrogravitaţiei. În acest fel, secretele pe care le enumeră ulterior LaViolette şi care au fost extrase din lumea neagră devin imediat uşor de înţeles când sunt încadrate în contextul experimental al lui Brown. În consecinţă, rezultă, probabil, un tablou tulbure, dar inteligibil al modului în care organismul militar a folosit tehnologia antigravitaţiei. Însă acest tablou devine limpede precum cristalul când LaViolette dezvăluie detaliile tehnologice *Top-Secret* ale bombardierului invizibil B-2 Spirit.

Cu toate că explicaţiile ştiinţifice date de LaViolette în carte sunt, probabil, pe undeva confuze pentru cititorul care nu este de specialitate, ele constituie un nivel de mărturie care nu ar putea să fie furnizat de un jurnalist şi nici chiar de un fizician convenţional. Pe măsură ce adânceşti elementele ştiinţifice, se accentuează convingerea că LaViolette a adus totuşi, fie şi pe baza unei logici ştiinţifice oarecum profunde, dovezi concludente ale acestor evoluţii tehnologice senzaţionale, în acelaşi fel în care un avocat abil îi conduce pe juraţi la concluzia ineluctabilă, bombardându-i cu fapte care mai de care mai incontestabile. La final, cititorul realizează că lumea în care crezuse a fost demolată efectiv şi că „lumea reală“ este la fel de diferită de cea veche pe cât era epoca lui Copernic de cea a lui Ptolemeu. Să afli acum că am stăpânit un mijloc de propulsie aeriană bazat pe noua fizică postnewtoniană, care nu necesită combustibil şi poate să atingă viteze mai mari decât viteza luminii ce deschide calea către stele este la fel de zguduitor ca a descoperi brusc că Pământul se roteşte de fapt în jurul Soarelui, după ce mii de ani ai crezut că stătea pe loc!

Thomas Townsend Brown s-a născut în 1905, la Zanesville, Ohio. De la o vârstă fragedă, a visat să călătorească în spaţiu şi a experimentat diverse dispozitive cu propulsii exotice. A descoperit efectul electrogravitaţional în timpul liceului, când a observat că un tub vidat încărcat supus unei tensiuni ridicate se mişca puţin de câte ori era oprit curentul. Aceasta l-a motivat să construiască ceea ce el a numit „gravitator“. Era o cutie din

lemn, lungă de 60 cm, înaltă şi lată de 10 cm, conţinând plăci conductoare din plumb între care erau intercalate plăci dielectrice. Încărcat cu o sarcină de 150 000 V, gravitatorul manifesta o smucitură în direcţia capătului pozitiv. Dacă era pus în picioare, cu capătul

T. Townsend Brown

pozitiv în sus, îşi pierdea din greutate. Brown a obţinut un patent pentru gravitator în anul 1922, la vârsta de numai 17 ani. Şi astfel s-a născut epoca antigravitaţiei.

În cadrul experimentelor ulterioare, s-a dovedit că, pe măsură ce sporea capacitatea izolatoare a dielectricului, se mărea şi sarcina electrică pe care o putea acumula dispozitivul şi, în consecinţă, smucitura era cu atât mai puternică. Capacitatea dielectrică este evaluată printr-o valoare notată cu litera k. Dacă valoarea lui k poate fi mărită suficient de mult folosindu-se materiale exotice, dispozitivul poate să fie lansat cu o acceleraţie foarte mare. Brown a suspendat două gravitatoare de un braţ rotativ, cu polii pozitivi orientaţi în aceeaşi direcţie. La o sarcină electrică de 75 000 până la 300 000 V, braţul se rotea în direcţia polilor pozitivi. În esenţă, era un motor electrogravitaţional primitiv. Brown a urmat Institutul Tehnologic din California şi
s-a transferat apoi la Universitatea Denison din Granville, Ohio. La Denison, a lucrat cu doctorul Paul A. Biefeld, profesor de fizică interesat de materiale dielectrice. Ca urmare a colaborării lor, fenomenul a devenit cunoscut sub denumirea de efectul Biefeld-Brown.

Ştiinţa secretă

LaViolette dedică trei capitole ale cărţii carierei lui Brown şi cercetărilor sale. De un mare interes aici este că, s-ar părea, în 1933, Brown a fost recrutat într-o reţea mondială ultrasecretă de informaţii, denumită Grupul Carolina, de către omul de afaceri american Eldridge Johnston şi de superspionul britanic William S. Stephenson (omul căruia i s-a spus „Intreprind“).

Aceasta explică probabil de ce i s-au deschis atât de multe uşi pentru a face cercetări şi dezvoltări sponsorizate de guvern pe parcursul carierei şi este în mod evident motivul pentru care a fost ales să participe la celebrul Experiment Philadelphia din octombrie 1943, alături de mari personalităţi ale ştiinţei precum Albert Einstein, Vannevar Bush, John von Neumann şi Nikola Tesla. Este, probabil, o coincidenţă că nava maritimă care a fost aleasă pentru experiment a fost tocmai USS Eldridge, acelaşi nume neobişnuit ca al recrutorului său din lumea informaţiilor, Eldridge Johnston? Brown a intrat în Forţele Navale ca ofiţer după Pearl Harbor, iar în vara anului 1942, a fost trimis să lucreze la Atlantic Fleet Radar School din Philadelphia, unde a rămas până la sfârşitul anului 1943, ceea ce îl plasează acolo în momentul efectuării experimentului.

Amplitudinea implicării lui Brown în Experimentul Philadelphia nu este clară. Potrivit lui William Moore şi Charles Berlitz, în cartea lor *The Philadelphia Experiment*, Brown a fost implicat foarte mult. Ei au dedus acest lucru din faptul că Brown nu a contrazis relatarea din carte a implicării sale, atunci când i s-a dat ocazia. Pe de altă parte, Gerry Vassilatos, în lucrarea sa *Lost Science*, spune că Brown s-a retras înainte de experimentul de pe nava Eldridge. În orice caz, Brown a suferit o cădere nervoasă două luni mai târziu şi a părăsit marina în luna decembrie 1943, la recomandarea unei echipe de medici militari. Aceasta ar putea să arate că Brown a fost grav zguduit de binecunoscutele rezultate oribile ale experimentului, în care unii marinari au fost înglobaţi în corpul navei.

După război, Brown şi-a continuat cercetările în domeniul electrogravitaţiei, finanţat de propria sa organizaţie, Townsend Brown Foundation. El şi-a îmbunătăţit încontinuu rezultatele şi a perfecţionat fundamentul ştiinţific al efectelor. Apoi, în 1953, într-un efort de a obţine finanţare din partea guvernului pentru experimentele sale, s-a simţit suficient de încrezător în rezultatele sale pentru a propune Forţelor Navale să iniţieze un

proiect cu durata de zece ani pentru punerea la punct a unei farfurii zburătoare cu propulsie electrogravitaţională pentru viteza de 3 Mach, care să fie folosită pentru interceptare. Avea în vedere discuri de mari dimensiuni, funcţionând la cinci milioane de volţi, care ar fi putut ajunge la viteze de 2 880 km/h în straturile superioare ale atmosferei. Această propunere a devenit cunoscută sub numele de Proiectul Winterhaven. Cel mai revoluţionar şi mai important aspect al documentului Winterhaven a fost, probabil, propunerea lui Brown de realizare a generatoarelor electrostatice „flame-jet“. Acestea ar fi reprezentat modificări aduse motoarelor cu reacţie pentru electrizarea fluxului expulzat, transformându-le în puternice generatoare electrohidrodinamice, care să asigure sarcinile electrice extrem de ridicate necesare propulsiei electrogravitaţionale de mare viteză. Scopul lui Brown nu era supremaţia militară. El spera ca finanţarea din partea guvernului să grăbească utilizarea propulsiei electrogravitaţionale pentru transporturile civile.

Forţele Navale nu au manifestat niciun fel de interes, probabil din cauză că aveau deja în derulare programe de dezvoltare ultrasecrete care erau, practic, mai avansate din punct de vedere tehnologic. În 1953, organismul militar aplica deja de şase ani retro-ingineria de pe navele extraterestre prăbuşite şi Area 51 exista de doi ani. Dacă ar fi să dăm crezare mai multor relatări care dezvăluie practicile ilegale ale guvernului, oficialii militari comunicaseră deja cu supravieţuitorul extraterestru al unei prăbuşiri. S-ar părea că, în acel moment, Brown nu mai avea acces la lumea ultrasecretă, probabil din cauza căderii nervoase şi a demisiei din marină. În schimb, se ştie că Brown a continuat să asigure consultanţă pentru companii aerospaţiale având legătură cu dezvoltări militare secrete până la ieşirea la pensie, în anii 1970.

Bombardierul antigravitaţional

În Capitolul 5 al cărţii *The Secrets of Antigravity Propulsion*, intitulat „The U.S. Antigravity Squadron“ („Escadrila antigravitaţională a SUA“), LaViolette ne spune că, într-un articol din numărul din martie 1992 al publicaţiei *Aviation Week Magazine*, se făcea surprinzătoarea dezvăluire că B-2 îşi încarcă electrostatic gazele expulzate şi bordurile de atac ale

fuzelajului în formă de aripă. Cu alte cuvinte, bombardierul invizibil B-2 foloseşte propulsia electrogravitaţională. Revista obţinuse informaţiile din partea unui grup de oameni de ştiinţă şi ingineri evadaţi de pe Coasta de Vest, care încălcaseră codul tăcerii şi îşi riscaseră literalmente vieţile făcând dezvăluirea.

Contractul pentru producerea aparatului de zbor B-2 fusese atribuit companiei Northrop Aviation în 1981. Northrop experimentase electrizarea bordurilor de atac încă din 1968, când cercetătorii de aici relataseră că rezultatele lor arătau că „atunci când se aplică un curent continuu mare la o structură în formă de aripă supusă fluxului supersonic, s-ar părea că se manifestă noi calităţi «electrodinamice»“. Influenţa lui Brown asupra cercetărilor de la Northrop este evidentă. Din ceea ce se cunoaşte despre tehnologia aparatului B-2 şi despre caracteristicile de zbor, LaViolette extrapolează că principiile probabile ale concepţiei şi construcţiei lui dovedesc convingător că B-2 incorporează mare parte din cercetările şi perfecţionările lui Brown. Acest fapt este mai evident la cele patru motoare cu reacţie GE-100, care par să incorporeze principiile „flame-jet“ ale lui Brown. LaViolette spune: „Prin urmare, B-2 poate să fie primul vehicul militar antigravitaţional care a fost expus în faţa publicului! Este posibil să reprezinte concretizarea finală a genului de navă aeriană pe care îl propusese Brown prin Proiectul Winterhaven şi legat de care raportul din 1956 Aviation Studies dezvăluise că începuse să fie perfecţionat de armată la sfârşitul anului 1954. În consecinţă, denumirea «B-2» poate să corespundă, mai curând, efectului Biefeld-Brown“. LaViolette afirmă că, în 1997, un general cu trei stele, în retragere din Forţele Aeriene, i-a spus colonelului Donald Ware că „noua navetă spaţială Lockheed-Martin şi aeronava B-2 deţin ambele sisteme electrogravitaţionale la bord. Astfel, după decolarea convenţională, B-2 poate să treacă pe modul antigravitaţional şi, am auzit, poate să zboare în jurul lumii fără realimentare“.

Noua fizică secretă

În vreme ce lumea neagră a progreselor aerospaţiale are numeroase motive ţinând de securitatea naţională pentru a rămâne secretă, există încă un motiv, mai puţin evident, dar cu toate acestea esenţial. Se dovedeşte că fenomenele observate

şi utilizate în cazul propulsiei antigravitaţionale nu sunt explicabile pe baza fizicii clasice şi, prin urmare, nu există oameni de ştiinţă, absolvenţi ai universităţilor convenţionale, care să aibă cea mai mică idee în ce constau! Prin urmare, întreaga cercetare teoretică trebuie să fie predată şi limitată la lumea neagră, de vreme ce cuprinde ceea ce LaViolette numeşte noua fizică „secretă“.

În *The Secrets of Antigravity Propulsion*, LaViolette susţine că unul dintre informatorii pe tema sistemului de propulsie al avionului B-2, pe care îl numeşte „Ray“, i-a spus că „teoriile fizicii pe care fizicienii din mediul academic şi din laboratoare le înţeleg actualmente, pe care le predau şi despre care scriu, suferă de o grosolană eroare“. Ray a afirmat că aceste „concepte clasice“ sunt „îngrozitor de demodate“. El i-a spus lui LaViolette că noua fizică „postulează existenţa unei realităţi subiacente constând dintr-o substanţă subtilă care nu poate fi observată, denumită eter, care umple spaţiul. Această nouă fizică priveşte timpul şi spaţiul ca fiind absolute şi consideră ideea relativităţii timpului şi spaţiului aparţinându-i lui Einstein ca fiind incorectă. Prin urmare, conceptul de eter, îndelung respins cu tot dispreţul de lumea academică, se dovedeşte a fi punctul central al acestei noi fizici secrete“. Ray a afirmat că fizica eterului acceptă fenomenul electrogravitaţiei al lui Brown, precum şi cercetările pe care le-a desfăşurat acesta în cadrul marinei (Experimentul Philadelphia?) şi mare parte din cercetările lui Tesla.

LaViolette a pus la punct un nou cadru teoretic pentru noua fizică, pe care o numeşte „cinetică subcuantică“ şi o consideră un sistem deschis care „începe cu un eter ca punct de pornire“. El spune: „Spre deosebire de sistemele închise, sistemele deschise acceptă posibilitatea ca, din dezordine, să rezulte ordinea. În condiţii potrivite, eterul poate să genereze particule subatomice, care au caracteristici de unde. Ele se formează spontan din fluctuaţii energetice de o magnitudine suficient de mare, care apar ocazional din haosul eteric. Astfel, cinetica subcuantică este însoţită de o cosmologie a continuei creaţii a materiei în locul unicului eveniment creator al Big-Bang-ului.“ Prin urmare, cinetica subcuantică poate fi considerată o parte din teoria generală a lui LaViolette, aşa cum este prezentată în *Genesis of the Cosmos*. Ea pare să se articuleze destul de bine cu de acum populara teorie a geometriei fractale a lui Benoit

Mandelbrot, care adoptă poziţia potrivit căreia există o ordine subiacentă estetică a manifestărilor aparent haotice.

Prin urmare, s-ar părea că intrăm într-o eră nouă, vechile bastioane ştiinţifice şi filosofice încep să se prăbuşească şi instituţiile bazate pe aceste bastioane, care au fost sacre atât de mulţi ani, trebuie să se prăbuşească şi ele. Noua fizică pare să anunţe o nouă eră de realizări fantastice, de îndată ce vom depăşi durerile transformării.

Capitolul 14
B-2, un OZN american

Un om meticulos

Tot ce face, Tony Gonsalves face meticulos. Atenţia lui la detaliile infime a fost evidentă când a restaurat un Mustang clasic din 1965, reuşind să dea cumva de urma celor mai mici componente originale. Acest efort s-a concretizat într-un articol în revista Mustang Monthly. Apoi, a fost barca cu pânze, pe care a construit-o în propria curte. Varietatea de deprinderi necesare pentru a duce la bun sfârşit această întreprindere a cuprins modelarea fibrei de sticlă, tâmplăria, arhitectura marină, prelucrarea metalelor şi realizarea pânzelor, ca să amintim numai o parte. Trebuie să se înţeleagă că Gonsalves nu are nevoie de prea mult timp să-şi capete noile deprinderi. Şi nici nu munceşte deosebit de mult. Munceşte inteligent şi munceşte rapid. A folosit exact aceleaşi capacităţi şi aceeaşi concentrare a hotărârii şi în proiectul bombardierului invizibil B-2.

Experienţa lui Gonsalves în Forţele Navale este posibil să-i fi asigurat cunoştinţele perfecte pentru acest tip de investigaţie. A fost căpitan de avion pe portavionul Midway, în Atlantic şi pe Mediterana, din 1959 până în 1960. Un căpitan de avion este responsabil total de performanţele mecanice ale unui singur avion staţionat pe un port-avion. Viaţa pilotului se află literalmente în mâinile lui. Orice defecţiune, indiferent cât de minoră, poate să ducă la prăbuşirea avionului. În această funcţie nu este acceptabilă decât perfecţiunea. Poate că tocmai în acest vas sub presiune a învăţat Gonsalves să fie meticulos. Însă a învăţat şi principiile zborului supersonic din perspectiva cea mai bună, mai pragmatică. Din necesitatea rigidă de a menţine avionul în aer, a fost obligat să înveţe în profunzime totul despre tensiuni şi presiuni, performanţele motorului, oprirea motorului, limitele de performanţe în zbor, rezistenţa şi punctele de cedare ale părţilor componente şi ale materialelor şi aşa mai departe, la infinit.

Mişcarea secretă pentru OZN

În anii 1980, Gonsalves făcea parte dintr-un mic grup, din

centrul statului Connecticut, care poate fi numit „Mişcarea secretă pentru OZN“. Acest grup a evoluat la origine în jurul mai multor personalităţi preocupate de OZN, inclusiv Larry Fawcett şi Barry Greenwood, coautori ai lucrării *Clear Intent*, Betty Andreasson Luca (vezi bibliografia de la *Capitolul 6*), John White, un bine cunoscut autor New-Age şi gazdă a unei conferinţe anuale pe tema OZN în North Haven, Connecticut, precum şi mulţi alţii. Caracteristicile fundamentale ale acestui grup erau neîncrederea în linia guvernului pe tema OZN şi neîncrederea privitoare la posibilele motive aflate la baza acestei muşamalizări. Oricât ar fi fost de îndestulat filosofic în cadrul acestui grup, nu ar trebui să fie o surpriză pentru nimeni că cineva cu experienţa pe mare a lui Gonsalves a privit cu suspiciune derularea programului bombardierului invizibil B-2. Apoi, în 1987, a citit *Night Siege: The Hudson Valley UFO Sightings* de J. Allen Hynek, Phillip J. Imbrogno şi Bob Pratt. A citit-o din nou şi a recitit-o a treia oară. Când a pus cartea jos pentru ultima oară, i-a venit o idee şi a ştiut că găsise un nou proiect – unul într-adevăr foarte mare. A început să fie convins că obiectul zburător neidentificat din Valea Hudson era de fapt un bombardier invizibil B-2.

Domnul Invizibil

În perioada de patru ani de după ce a citit prima oară *Night Siege*, Gonsalves a publicat un buletin informativ periodic cu informaţii actualizate privind cercetările sale continue.

Copii ale buletinelor, intitulate *Stealth B-2 Bomber – The American Made UFO*, au ajuns în toate colţurile lumii la cei interesaţi, inclusiv la investigatorii fenomenului OZN, oameni de ştiinţă, ofiţeri, scriitori şi oficiali ai guvernului. În cursul acestei perioade, a ţinut numeroase prelegeri pe acest subiect. Având la el o machetă extrem de detaliată a aparatului de zbor B-2, cu o anvergură a aripilor de 1,2 m, suspendat deasupra unui teren de fotbal din pâslă verde, cu lumini roşii, verzi, albastre şi albe în vârfurile aripilor, cu machete la scară ale oamenilor şi ale autovehiculelor, spre comparaţie, Gonsalves a apărut în faţa unor grupuri din Connecticut, New York şi Virginia de Vest. Luminile din vârfurile aripilor machetei erau conectate la o cutie de comandă prin care putea să varieze succesiunea sclipirilor. Folosind acest dispozitiv, i-a convins pe mai mulţi observatori

de OZN din Valea Hudson că ceea ce văzuseră fusese într-adevăr un avion B-2. De-acum consacrat ca „dl. Invizibil“ în cadrul comunităţii interesate de OZN, Gonsalves i-a convins pe unii dintre cei mai importanţi investigatori ai fenomenului OZN din lume, inclusiv pe fizicianul Stanton T. Friedman, pe numeroşi membrii ai organizaţiei MUFON şi pe mai mulţi ingineri din domeniul aeronautic.

O etalare stridentă

Relatarea observaţiilor OZN din Hudson Valley din cartea *Night Siege* de Hynek, Imbrogno şi Pratt, în principal din perioada de doi ani dintre 1983 şi 1984, este o treabă de jurnalism amator. Însă fenomenul pe care l-au prezentat a fost atât de îndrăzneţ şi de extins, încât, dacă nu ar fi făcut-o ei, cu siguranţă ar fi realizat-o altcineva. În ceea ce pare să fi fost o încercare deliberat motivată de incitare a interesului public, OZN în formă de bumerang au bântuit Hudson Valley şi sud-vestul statului Connecticut, plutind la vedere ca şi cum i-ar fi provocat pe oameni să le vadă — dar numai noaptea. Cea mai recentă ediţie a cărţii *Night Siege* susţinea că existaseră peste 5 000 de observări de exact acelaşi tip în perioada de cinci ani cuprinsă între 1985 şi 1990. Aceste apariţii nocturne sugerează că doreau să fie observate, dar nu şi identificate. Acest tip de activitate se potriveşte foarte bine cu ipoteza lui Gonsalves că voiau să vadă dacă avioanele B-2 puteau să treacă drept OZN. Dacă şi-ar fi făcut apariţia la lumina zilei, raţiona el, ar fi fost identificate cu certitudine ca fiind bombardierele invizibile B-2. Au reuşit, cu toate că mai mulţi martori oculari chiar au suspectat că aveau origini legate de guvern! Cel mai interesant dintre toate este că niciunul dintre aceste „OZN“ nu a apărut vreodată pe ecranul radar, nici măcar când au survolat instalaţiile nucleare de la Indian Point. Deoarece se ştia că bombardierul invizibil a fost conceput astfel încât să fie invizibil pentru radar, această informaţie devine într-adevăr incriminantă. De regulă, OZN sunt observate de radare.

Aeronava jucăuşă

Toate observaţiile raportate în *Night Siege* aveau practic legătură cu o aeronavă „cam de dimensiunile unui teren de

fotbal“, „mai mare decât un avion 747“ sau „cu lungimea de 60 până la 90 m“. Când au compilat toate datele de la observatori pe un computer, autorii au descoperit că dimensiunile cel mai frecvent estimate au fost cuprinse între 30 şi 90 m. Bombardierul B-2 are 51,6 m lungime. Aproape toţi l-au descris ca având „formă de bumerang“, de V sau de „aripă zburătoare“.

Această configuraţie este foarte neobişnuită pentru un OZN. Probabil că, în 95 la sută sau mai mult din observările de OZN pe plan mondial, este relatată forma circulară sau de farfurie. În cazul observaţiilor din Hudson Valley, au fost observate în majoritatea cazurilor rânduri de lumini roşii, albastre, verzi şi albe de-a lungul marginilor aripilor. Unii au spus că luminile sclipeau secvenţial în diverse modele şi păreau să fie leduri deosebit de strălucitoare. Acest lucru este complet necaracteristic pentru iluminarea obişnuită a OZN, care este asemănătoare mai curând unei străluciri fosforescente, care îşi schimbă culoarea pe măsură ce nava accelerează. Aproape toţi au relatat că nava era silenţioasă sau, poate, producea un sunet ca un „fâşâit“ sau un „zumzăit slab, înfundat“. Mulţi martori oculari au spus că rămânea absolut nemişcată, plutind pe loc, ţâşnea apoi în mare viteză şi dispărea. Unii au văzut-o rotindu-se cu 180 de grade şi alţii, rostogolindu-se 360 de grade în jurul axei V-ului. Mulţi au zărit-o făcând viraje bruşte, în unghi drept, şi oprindu-se pe neaşteptate. Aproape toţi au afirmat că obiectul era complet negru şi nereflectorizant, astfel încât, atunci când avea luminile stinse, era complet invizibil, cu excepţia faptului că masca stelele de pe cer. Bombardierul B-2 este vopsit în negru. Un observator a văzut „o secţiune lungă, triunghiulară, a cozii“. Versiunea iniţială a bombardierului B-2 avea într-adevăr o asemenea secţiune a cozii! Mulţi au spus că zăriseră un fascicul strălucitor, larg, alb, de căutare, proiectat din centrul bumerangului. Nu pare să fie vorba de o tehnologie prea nouă şi este ceva cât se poate de neobişnuit pentru un OZN. În cea mai mare parte a celorlalte cazuri în care un OZN a proiectat un fascicul către sol, ca în cazul observaţiilor de OZN din Gulf Breeze, acesta avea culoarea albastră şi puterea de a-i paraliza temporar pe oameni.

Linda Nicoletti a întrebat poliţia statului New York ce era obiectul din Hudson Valley şi i s-a răspuns că era un fel de aparat de zbor experimental de la Baza Forţelor Aeriene

Stewart, aflată în apropiere. Ulterior, poliţia a negat că ar fi spus acest lucru. Doar câţiva dintre observatori au resimţit frică; cei mai mulţi au fost fascinaţi. Unii au pretins că OZN a părut să răspundă la acţiunile lor, însă nu au existat întâlniri apropiate, raportări de „timp pierdut“ şi nicio răpire, aspecte pe care, actualmente, suntem obişnuiţi să le asociem cu întâlnirile cu extratereştrii. În cea mai mare parte, aparatul de zbor a părut prietenos, aproape pus pe joacă, ceea ce nu corespunde unui scenariu obişnuit. Obiectele zburătoare neidentificate zărite în Hudson Valley au fost în mod evident atipice pentru observaţiile clasice de OZN din oricare colţ al lumii.

O creaţie ciudată

Principala direcţie a argumentaţiei lui Gonsalves este aspectul aparatului B-2. El spune că bombardierul invizibil nu a fost creat pentru zborul în linie dreaptă şi la înălţime constantă. Gonsalves susţine că există două avioane, adevăratul bombardier invizibil, care şi-a câştigat faima în Hudson Valley, şi o variantă modificată, destinată prezentării în faţa publicului. Aparatul de zbor B-2 destinat publicului are patru motoare cu reacţie GE-100. Varianta OZN nu are motoare cu reacţie. În mult clamatul zbor-test din 1990, B-2 a reuşit să atingă doar o viteză de 800 km/h — nefiind cu mult mai rapid decât un avion Piper Cub şi nici prea impresionant pentru preţul de 500 milioane de dolari bucata.

Unii experţi au fost chiar surprinşi că a reuşit să zboare. Un profesor de la Institutul de Tehnologie din Massachusetts a spus: „Mă aştept sută la sută să-l văd prăbuşindu-se“. Cu un an înaintea zborului-test, un inginer de la Northrop a numit aparatul B-2 „o adevărată lucrare de cut şi paste“, în cadrul unei declaraţii transmise în SUA. În 1983, după doi ani de teste în tunelul aerodinamic, în cursul cărora a fost distrus în mod repetat, potrivit unui martor, Northrop a redesenat aripa, cu un cost de un miliard de dolari, modificând bordul de fugă din triunghiular în dinţi de fierăstrău. Potrivit lui Gonsalves, modelul în dinţi de fierăstrău se potrivea mai bine motoarelor cu reacţie, deşi Northrop a afirmat că i-a îmbunătăţit stabilitatea. Exact în cursul aceluiaşi an, 1983, varianta triunghiulară de OZN a fost observată în Hudson Valley, ceea ce înseamnă, dacă Gonsalves are dreptate, că aceasta zbura într-adevăr foarte bine.

De la bun început, Gonsalves a afirmat că trenul de aterizare era absolut inadecvat pentru a susţine cele 18 t ale bombardierului. Este absolut sigur că, la prima rulare a avionului, trenul de aterizare s-a înfundat în asfalt şi a trebuit ca aparatul de zbor să fie ridicat. Apoi, în numărul din octombrie 1989 al revistei *Popular Science*, un articol despre B-2 a avut subtitlul „*Experts Recognize the Landing Gear as a Modified Boeing 757 or 767 Airliner Undercarriage*“ („Experţii recunosc trenul de aterizare modificat de la aparatele comerciale Boeing 757 sau 767“). Este ceva cam ridicol pentru un asemenea avion de ultimă oră, dar în concordanţă cu natura „cut/paste“ a variantei pentru public. Bombardierul B-2 nu are stabilizator vertical în coadă, necesar în mod normal pentru controlul derivei. Forţele Aeriene susţin că nici nu are nevoie, deoarece foloseşte ceva numit „propulsie vectorială“. Potrivit lui Gonsalves, propulsia vectorială îi este necesară numai unei aeronave care

Bombardierul invizibil B-2 Spirit

pluteşte (respectiv, varianta OZN) şi i-ar fi complet inutilă unui avion normal. Aşa-numitele „dispozitive de propulsie vectorială“ de pe varianta zburătoare sunt în realitate suprafeţe derivă/frână, mecanisme de gen graifăr, dispuse în vârfurile aripilor, care se deschid şi se închid la comanda computerului,

prin aceasta controlând deriva – un substitut complicat, costisitor, al stabilizatorului simplu. Gonsalves spune că absenţa stabilizatorului din coada aparatului a fost dictată de necesitatea eliminării unei suprafeţe portante care ar fi făcut nava să se învârtă ca o giruetă în timpul plutirii. Apoi, este şi problema duzelor de evacuare îndreptate spre cer, care nu ar funcţiona în cazul zborului în linie dreaptă. Pe de altă parte însă, ar fi necesare pentru menţinerea stabilităţii dacă nava s-ar roti în jurul axei verticale, ceea ce varianta OZN poate să facă. Şi mai există o mulţime de alte probleme de concepţie a variantei publice care susţin puternic argumentaţia lui Gonsalves.

Un prototip foarte costisitor

Iniţial, Congresul a alocat 22,4 miliarde de dolari, în 1981, pentru Northrop Corporation, în vederea punerii la punct şi producerii a 132 de bombardiere invizibile. Pe de altă parte, ni se cere să credem că întreaga sumă a fost cheltuită între anii 1982 şi 1989 doar pentru realizarea unui singur prototip funcţional, care a fost prezentat publicului la 22 noiembrie 1988. La acea dată, Northrop a depus o nouă estimare de aproximativ 70 de miliarde de dolari pentru încheierea programului, respectiv o suplimentare de 48 miliarde.

În 1989, salariaţii de la Northrop Corporation, principalul contractor al bombardierului B-2, au intentat o acţiune în justiţie în nume colectiv împotriva companiei, acuzând practici frauduloase în administrarea a trei programe de armament pentru Forţele Aeriene. Compania şi-a recunoscut rapid vinovăţia, în data de 29 aprilie 1990, la treizeci şi patru de capete de acuzare de fraudă şi denaturare referitoare la proiectele de rachete de croazieră şi Harrier şi a fost de acord că plătească amenzi în valoare de 17 milioane de dolari. Ca parte a acordului, procurorii federali au fost de acord să renunţe la alte 141 de acuzaţii, printre care şi afirmaţii potrivit cărora compania le impusese Forţelor Aeriene un preţ supraevaluat pentru programul de invizibilitate. Cu aceasta, cazul a fost clasat şi toate investigaţiile împotriva corporaţiei Northrop au fost abandonate şi „lăsate deoparte“. Mai mult de atât, înţelegerile au fost secretizate! Legat de aceasta, John D. Dingell, membru al Camerei Reprezentanţilor din Congresul

american, preşedinte al grupului de supraveghere şi investigaţii al Comitetului pentru energie şi comerţ al acestei camere, a întrebat: „Ce fel de motiv legat de securitatea naţională ar fi putut să aibă [aceşti oameni] ca să secretizeze aceste înţelegeri? În acest fel publicul şi Congresul nu au nici cea mai vagă idee în privinţa ticăloşiei corporaţiei Northrop sau a costurilor impuse publicului“.

Deoarece cazul a fost clasat atât de repede şi secretizat, oficialii de la Northrop nu au fost obligaţi niciodată să răspundă la acuzaţiile că ar fi supraevaluat programul de invizibilitate, care s-a numărat printre cele 141 de capete de acuzare la care s-a renunţat în cadrul înţelegerii. Ca urmare, nu au fost nevoiţi niciodată să explice cum au fost cheltuite, mai exact, cele 22,4 miliarde de dolari – situaţie foarte fericită, căci cine ar fi crezut că au fost cheltuite pentru un singur prototip? Oare Northrop a luat parte la un complot al Forţelor Aeriene, astfel încât banii să poată intra într-un „fond negru“?

Proiectele „Deep-Black“

Numărul din luna octombrie 1989 al revistei *Aviation Week & Space Technology* a cuprins un articol intitulat „Secret Advanced Vehicles Demonstrate Technologies for Future Military Use“ („Vehicule avansate secrete demonstrează tehnologii pentru viitoare aplicaţii militare“). Următoarea afirmaţie din acest articol este cât se poate de revelatoare: „Cu toate că instalaţii din zone izolate din sud-vest au găzduit zeci de ani vehicule secrete, numărul şi sofisticarea noilor aparate de zbor par să fi crescut foarte mult pe parcursul ultimilor 10 ani, când au fost disponibile finanţări substanţiale pentru proiecte «Deep-Black». Termenul «Deep-Black» se referă la proiectele de dezvoltare ultrasecrete, finanţate din aşa-numitele surse «negre» (respectiv bani care nu vin din nicio sursă aprobată de public) şi, prin urmare, oficialii din cadrul guvernului nu trebuie să fie informaţi despre aceste proiecte. Ar fi posibil ca o parte sau întreaga «finanţare substanţială» să reprezinte cele 22,4 miliarde de dolari lipsă de la Northrop?“ În continuare, în acelaşi articol, se spune: „Tipurile principale de aeronave «negre» par să folosească sisteme de propulsie relativ convenţionale, cu toate că se găsesc dovezi solide că există o altă familie de aeronave, care se bazează pe o

propulsie exotică şi scheme aerodinamice care nu sunt pe deplin înţelese în acest moment“.

Dacă în sud-vestul SUA erau testate aeronave cu sisteme exotice de propulsie încă din anii 1980, folosindu-se fonduri negre, punctul de vedere al lui Gonsalves devine cât se poate de credibil. El sugerează că, înainte ca oficialii de la Northrop să obţină contractul pentru B-2, în anul 1981, corporaţia ar fi deţinut deja un model real, funcţional, de OZN invizibil, posibil testat anterior la Baza Nellis a Forţelor Aeriene din deşertul Nevada, care este locul ultrasecret de teste al guvernului, denumit uneori „Dreamland“ („Tărâmul viselor“). Ulterior, ca urmare a injectării a încă 22,4 miliarde de dolari în finanţarea secretă, în 1982, corporaţia ar fi putut să înceapă practic să le construiască în serie, folosind doar o mică parte din aceşti bani pentru crearea variantei pentru public (respectiv pentru adăugarea propulsoarelor cu reacţie şi adaptarea aparatului la zborul plan la înălţime constantă), neaşteptându-se să fie obligată să justifice acele 22,4 miliarde. Aceasta explică de ce a fost posibil ca farfuria zburătoare B-2 să zboare în Hudson Valley încă din 1983 şi 1984, după cum s-a relatat în *Night Siege*.

Nici măcar să nu visezi aşa ceva

Proiectul de perfecţionare a avionului B-2 a constituit cea mai secretă operaţie de la Proiectul Manhattan. În anul 1982, după ce a primit contractul pentru un aparat de zbor invizibil, corporaţia Northrop a transformat o veche fabrică Ford de la Pico Rivera, din East Los Angeles, într-o uzină militară ultrasecretă. Toţi cei patru mii de muncitori de la Pico Rivera au fost incluşi la cea mai înaltă categorie de acces la secret pentru civili, *Special Access Required*. Aceasta înseamnă că nu aveau voie să discute absolut nimic legat de munca lor în afara uzinelor. Angajaţii au fost instruiţi ca „nici măcar să nu viseze“ la ce făceau!

Potrivit unui articol din ziarul *The Washington Post* din octombrie 1989, cu titlul „Unraveling Stealth’s «Black World»“ („Dezvăluirea «lumii ultrasecrete» a invizibilităţii“), „la insistenţa guvernului, subcontractori minori trimit componente unor companii de faţadă inexistente“. „De aici, camioane anonime transportă marfa la Pico Rivera, în timpul nopţii. Ofiţerii care

vizitează «Peek» poartă îmbrăcăminte civilă şi, în locuri apropiate, aterizează elicoptere VIP pentru a descuraja interesul nedorit. Computerele sunt dispuse în încăperi cu pereţii tapetaţi cu metal şi multe cubicule sunt înconjurate de draperii. Muncitorii din zonele sensibile trebuie să încuie totul într-un seif chiar şi când se duc la toaletă. Sute de muncitori sunt obligaţi să facă teste cu poligraful, ca să fie identificaţi «spionii şi utilizatorii de droguri».“

Secrete concordante

Potrivit celor afirmate de Timothy Good în cartea sa *OZN, armata şi serviciile secrete*, tot ceea ce are legătură cu farfuriile zburătoare se clasifică în două categorii care depăşesc nivelul top secret. Pe de altă parte, proiectul de dezvoltare a B-2 este clasificat la nivelul *Special Access Required*/SAR – obligatoriu acces special –, echivalentul civil al acestei clasificări. Este posibil ca aceste două chestiuni, ambele controlate îndeaproape de aceeaşi organizaţie, Forţele Aeriene ale SUA, să existe cot la cot, fără să aibă vreo legătură? Până şi intuiţia sugerează o legătură. Pe de altă parte, pentru validarea afirmaţiei lui Gonsalves este nevoie şi de altceva în afara intuiţiei. Pare-se că un inginer pensionat de la Lockheed a spus într-o ediţie recentă a unei reviste aeronautice: „Avem lucruri care depăşesc atât de mult înţelegerea autorităţilor obişnuite din domeniul aviaţiei, încât pot fi într-adevăr extraterestre pentru gândirea noastră“. Sau putem apela la un articol care a apărut în revista *Gung-Ho* în luna februarie 1988. Articolul, intitulat „Stealth and Beyond“ („Invizibilitatea şi dincolo de ea“), semnat de Al Frickey, se încheie cu următoarea afirmaţie: „Se zvoneşte că unele dintre aceste sisteme implică tehnologia câmpurilor de forţe, sisteme de propulsie gravitaţională şi concepte de «farfurie zburătoare».“ Asemenea afirmaţii, venite din partea unor oameni în cunoştinţă de cauză, împing probabilitatea existenţei unei legături cu mult dincolo de intuiţie.

Cei care s-au uitat la televizor în noaptea izbucnirii războiul din Golf, în 1990, îşi vor reaminti că reporterii CNN remarcau cât de profundă era liniştea deasupra capetelor lor în timp ce explodau bombe pretutindeni în Bagdad. Zgomotul înfundat asociat de obicei zborului bombardierelor lipsea cu desăvârşire.

Şi cum au traversat aceste bombardiere mii de kilometri în spaţiul aerian irakian fără să fie detectate, astfel încât în Bagdad toate luminile erau aprinse, chiar în timp ce cădeau bombele? A fost vorba, oare, despre prima aventură de război a celei mai noi şi mai formidabile arme create vreodată în America, aeronava antigravitaţională? Oare acest OZN american a fost picătura finală care a pus capăt Războiului Rece?

Capitolul 15
Politica antigravitaţiei

Putem învăţa să lipsim mase importante de greutatea lor şi să le acordăm o levitaţie absolută, pentru un transport uşor.

Benjamin Franklin, 1780

NASA se implică

În 1996, oficiali de la Centrul pentru Zboruri Spaţiale Marshall din Huntsville, Alabama, au anunţat debutul unei iniţiative importante şi incitante. Ei intenţionau „să formuleze o strategie cuprinzătoare pentru progrese în domeniul propulsiei pe parcursul următorilor 25 de ani şi (...) strategie care să fie mai vizionară decât planurile anterioare“. Urmând să se intituleze Advanced Space Transportation Program (Program avansat de transport spaţial), noul program trebuia să înglobeze „de la cele mai apropiate îmbunătăţiri tehnologice, până la progrese care să revoluţioneze călătoriile spaţiale şi să permită călătorii interstelare“. Urma ca NASA să înceapă programul folosindu-se de talentele de la Centrul de Cercetări Glenn al NASA din Cleveland, Ohio, condus de Marc G. Millis. Acest grup avea deja experienţă în lucrul cu exerciţiile foarte futuriste Vision-21. Grupul de la Glenn a reacţionat prin lansarea Breakthrough Propulsion Physics Program (Programul revoluţionar de fizica propulsiei) în vederea studierii unor idei cu totul noi din fizica teoretică, ce s-ar putea solda cu sisteme de propulsie gen „Buck Rogers“, ceea ce ei numeau „tehnologie pentru depăşirea limitelor metodelor existente“.

În anunţul său, grupul Glenn spunea: „Experimente recente şi teoria cuantică au dezvăluit că spaţiul poate să conţină nivele enorme de energie electromagnetică a vidului. Aceasta ne-a făcut să ne întrebăm dacă această energie a vidului poate să fie folosită ca sursă de energie sau ca masă de reacţie propulsivă pentru călătoriile spaţiale. Pe de altă parte, noi teorii sugerează că gravitaţia şi inerţia sunt efecte electromagnetice legate de această energie a vidului. Se ştie din fenomenele observate şi din fizica consacrată a teoriei generale a relativităţii că gravitaţia, electromagnetismul, spaţiul şi timpul sunt fenomene interconectate. Aceste idei au condus la întrebarea dacă

forţele gravitaţionale şi inerţiale ar putea să fie create sau modificate folosindu-se electromagnetismul. De asemenea, din teoria relativităţii generale au apărut teorii privitoare la natura spaţiului şi timpului, care sugerează că bariera vitezei luminii, descrisă de teoria generală a relativităţii, poate să fie ocolită dacă se modifică însuşi spaţiul-timpul. Aceste teorii privind «gaura de vierme» şi «propulsia warp» au redeşteptat luarea în considerare a faptului că limitarea călătoriilor spaţiale la viteza luminii poate să fie ocolită. Actualmente, nu se ştie încă dacă aceste noi teorii sunt corecte şi, chiar dacă sunt corecte, dacă pot deveni candidaţi viabili pentru realizarea progreselor în domeniul propulsiei“.

Un limbaj într-atât de extravagant din partea unei agenţii oficiale a Statelor Unite, care dispune de forţa, de mijloacele financiare şi de resursele necesare pentru a realiza aşa ceva trebuia să fie întâmpinat cu urale de membrii comunităţii „ştiinţei alternative“, care fuseseră implicaţi în cercetarea şi investigarea acestor domenii pe parcursul foarte multor ani.
Într-un târziu, este posibil ca adevărata călătorie spaţială să se mijească la orizont. În cele din urmă, *Star Trek* poate să devină realitate. În loc de toate acestea, anunţul a fost întâmpinat cu un mare cinism şi cu suspiciunea îndeobşte acceptată că NASA era obligată literalmente să recunoască, în sfârşit, progresele nonconformiste din acest domeniu, care formează de acum un volum copleşitor de cunoştinţe, din care unele sunt cât se poate de respectabile din punct de vedere ştiinţific.

Este vorba, spun ei, despre un vechi joc – o recunoaştere oficială reticentă, venită din partea unei organizaţii prestigioase, a unei mişcări clandestine care ameninţă să erupă şi să creeze o enormă jenă, deoarece, aparent, organizaţia n-a avut viziunea necesară pentru a fi prima. Acest anunţ, venit la cincizeci de ani după Roswell şi după ce guvernul „a disecat“ şi a supus la retro-inginerie probabil zeci de nave interstelare extraterestre, promiţând asemenea sisteme de propulsie tocmai în 2025, este considerat de mulţi ca reprezentând un simplu mijloc pentru ca NASA să îndrepte toate rezultatele relevante ale cercetărilor şi progreselor în propria direcţie şi, din această poziţie avantajoasă, să poată decide, probabil pe baza unor considerente comerciale sau politice, ce să dezvolte şi ce nu. Pare aproape incredibil că a trebuit să dureze atât de mult pentru recunoaşterea limitelor rachetelor, de vreme ce a

fost clar de foarte mult timp, chiar şi pentru un copil, că nu o să putem să ajungem niciodată la stele cărând tone de combustibil pentru rachete. Cu siguranţă, aceasta nu este „ştiinţa rachetelor“.

Perspectiva cinică este sprijinită dacă se ia în considerare modul aproape nepăsător în care NASA a luat această iniţiativă, după cum relata Charles Platt în numărul din martie 1998 al revistei *Wired*. Administratorul NASA Dan Goldin urma să participe la o convenţie pe tema *Star Trek*, temându-se că susţinătorii acesteia i-ar fi putut pune întrebări legate de nave antigravitaţionale din cauza unui articol, apărut în ziarul britanic *Sunday Telegraph* la 1 septembrie 1996, referitor la cercetările unui om de ştiinţă rus, Eugen Podkletnov. În prima propoziţie se spunea: „Oamenii de ştiinţă din Finlanda sunt pe cale să dezvăluie detaliile despre primul dispozitiv antigravitaţional din lume“. Astfel, potrivit lui Platt, Goldin i-a întrebat pe cercetătorii lui care erau ultimele lor creaţii şi, în cele din urmă, aceştia l-au pus la curent cu cercetările pe acest subiect. Whit Brantley, şeful Biroului de Concepte Avansate de la Centrul pentru Zboruri Spaţiale Marshall, a spus: „A făcut un pas sau doi în spate şi, pe urmă, a zis că, după părerea sa, NASA ar fi trebuit să cheltuiască ceva bani pe asemenea cercetări“. Însă cea mai revelatoare dintre toate a fost remarca ciudată adresată lui Platt de Tony Robertson, membru al echipei Brantley, în cadrul interviului fiind secondat de Brantley. „După cum văd eu lucrurile, a spus el (fără nicio frivolitate, după câte s-ar părea), NASA are responsabilitatea de a depăşi gravitaţia.“ Aceasta s-ar putea traduce prin: „Nu vrem să ne-o ia alţii înainte“. Prin urmare, se pare că NASA a fost obligată să sară pe punte înainte ca vasul să părăsească portul, riscând altfel să rămână în siaj, în timp ce, posibil, guverne străine sau organizaţii private ar fi început să construiască propulsoare warp.

Dacă este adevărat, înseamnă oare că NASA avea cunoştinţă de ceva timp despre asemenea progrese ştiinţifice şi lucrase, probabil în secret, la aceste sisteme de propulsie? Cel puţin un cercetător crede că aşa stau lucrurile. Este vorba despre Michael McDonnough, cunoscut şi ca Michael Unum (un pseudonim folosit anterior), din San Antonio, Texas. McDonnough a devenit cunoscut în cadrul mişcării „underground“ în primul rând datorită cărţii pe care şi-a publicat-o pe propria cheltuială, *The U.F.O. Technology Hackers*

Manual, lansată pentru prima oară în 1997 şi promovată activ pe website-ul autorului.

McDonnough nu mai are un site activ, însă un exemplar la mâna a doua al cărţii sale este disponibil pe Amazon – aceasta în ceea ce priveşte scrisul. Cu toate că, acum, nu mai este uşor accesibilă, cartea a reuşit iniţial să intensifice dezbaterea privitoare la ascunderea tehnologiei şi, prin urmare, a atras în mod inevitabil toate agenţiile guvernamentale importante pe website-ul său, inclusiv NASA.

Patente tip *Star Trek*

Interesul lui McDonnough faţă de aceste subiecte a fost influenţat probabil, într-o anumită măsură, de tatăl său, care lucra în serviciul de informaţii al Forţelor Aeriene şi era la curent cu date clasificate ultrasecrete, precum şi cu contactul cu viaţa în cadrul Forţelor Aeriene, de vreme ce a crescut în diverse baze aeriene din toate colţurile SUA. Însă interesul său serios a fost determinat de patru observări dramatice ale unor OZN, pe parcursul unei perioade de câţiva ani. McDonnough a fost descumpănit de faptul că nu părea să existe un interes evident al Forţelor Aeriene faţă de OZN, el ştiind că acestea ar fi trebuit
să-şi dorească în cel mai înalt grad să cunoască tehnologia fantastică de care acestea dădeau dovadă.

McDonnough crede că am fi putut să călătorim spre stele încă în urmă cu mulţi ani dacă nu ar fi fost ascunse progresele din domeniul tehnologiei de propulsie. De fapt, el crede că este cât se poate de posibil ca asemenea nave spaţiale avansate să fi fost într-adevăr produse în secret şi să fi fost deja folosite pentru zboruri spaţiale. Nu este doar o speculaţie fantezistă. McDonnough a petrecut foarte mult timp studiind patente de cercetare de la U.S. Patent Depository de la Biblioteca Publică din Dallas şi a descoperit că toate principalele patente relevante necesare pentru perfecţionarea şi construirea unor nave spaţiale futuriste există şi au existat de multă vreme. Referitor la această descoperire, el spune în cartea sa: „Cu greu mi-am reţinut entuziasmul. Chiar acolo, în faţa mea, se aflau sisteme care puteau să explice toate elementele ştiinţifice de bază ale aşa-numitelor OZN, care de fapt sunt Nave Spaţiale Electromagnetice şi Electromotrice“.

McDonnough se concentrează în special asupra unui număr de patru patente, care, după părerea lui, dacă ar fi reunite, ar asigura toate elementele ştiinţifice de bază necesare punerii la punct a tehnologiei de construire a navelor spaţiale interstelare. Primul şi cel mai important este Patentul 2 949 550, aparţinând legendarului părinte al tehnologiei antigravitaţionale T. Townsend Brown. Acest patent celebru actualmente, solicitat la 3 iulie 1957, a fost unul dintre patentele lui Brown, care demonstrau acţiunea antigravitaţională a traductoarelor încărcate cu sarcini electrice foarte mari.

Al doilea, Patentul 4 663 932, a fost solicitat de James E. Cox din Los Angeles, la 26 iulie 1982. Invenţia lui Cox se numeşte *Dipolar Force Field Propulsion System* (Sistem de propulsie cu câmp de forţe bipolar), un gen de propulsor magnetohidrodinamic. Acesta este un motor de propulsie bazat pe energia electromagnetică, despre care inventatorul susţine că este capabil să dezvolte o forţă de 500 000 kg, comparativ cu 14,5 kilograme-forţă, cât produce un motor cu reacţie la aceeaşi greutate. Deoarece motorul nu necesită combustibil, ci foloseşte „carburant alcătuit din particule neutre având o caracteristică bipolară“, poate nu doar să ridice o greutate de pe planetă folosind atmosfera Pământului drept combustibil, ci şi să funcţioneze în depărtările spaţiului. Un avantaj suplimentar al acestui sistem de propulsie este că absoarbe energie de domeniul microundelor şi, prin urmare, ar fi cu totul invizibil pentru radare. Acest motor pare să fie tipul cel mai strâns legat de acele propulsoare „cu lumină albastră“ folosite în filmul *Războiul stelelor*.

Cea de-a treia invenţie are de asemenea o afiliere ştiinţifico-fantastică. Este vorba de un motor care foloseşte energia electromagnetică produsă de câmp electric de mare densitate, răcit la temperaturi extrem de joase. Patentul nr. 5 197 279 a fost solicitat de James R. Taylor din Fultondale, Alabama, în data de 6 martie 1992. McDonnough aseamănă acest sistem de propulsie cu motorul cu impulsuri din *Star Trek*. Potrivit lui McDonnough, acesta „creează unde pe ţesătura spaţiu-timp pe care se poate călători“. În desenele care însoţesc descrierea patentului, Taylor a înfăţişat o navă spaţială cu o cupolă, în formă de farfurie, ca fiind modelul optim de folosit în cazul acestui motor. Aceasta se aseamănă neverosimil cu schiţa unui OZN din cartea clasică a lui George Adamski din 1957 *Inside*

the Space Ships. Prin generarea a două câmpuri electromagnetice puternice opuse, închizându-se apoi unul dintre ele, se creează un puternic efect de praştie, care propulsează nava într-o direcţie opusă celei a câmpului anulat. Taylor a estimat că, folosind supraconductori şi surse de energie existente sau planificate, o navă spaţială care utilizează acest principiu este capabilă de viteze de aproximativ 30 000 km/s, ceea ce înseamnă aproximativ 10 la sută din viteza luminii!

Aceste trei patente puse laolaltă ar asigura tehnologia antigravitaţională şi de propulsie necesară călătoriilor spaţiale. Însă este vorba şi despre protecţia piloţilor şi a ocupanţilor navei de puternicele forţe electromagnetice şi de acceleraţie. Acest aspect nu a fost trecut cu vederea. Patentul 5 269 482, solicitat de Ernest J. Shearing din Porterville, California, la data de 30 septembrie 1991, se referă la „Dispozitivul pentru incintă protectoare destinat vehiculelor spaţiale cu propulsie magnetică“. Dispozitivul lui Shearing ar conţine personalul navei într-un vas Dewar izolat, cu pereţi din materiale supraconductoare, suspendat cu magneţi supraconductori. Accelerometrele şi cele trei axe ortogonale ar simţi şi forţele gravitaţionale şi ar regla magneţii supraconductori pentru a asigura o orientare constantă şi o forţă gravitaţională confortabilă, indiferent de direcţia mişcării. Patentul lui Shearing este deosebit de detaliat, având toate aspectele matematice şi ştiinţifice meticulos precizate.

McDonnough, cu toate că nu este om de ştiinţă, îşi imaginează combinarea tuturor acestor tehnologii într-o nouă navă spaţială, folosindu-se sistemul de propulsie cu câmp de forţe bipolar al lui Cocs pentru ridicarea de la sol şi ca propulsor în câmpul de gaze al Pământului. În spaţiul cosmic depărtat, puterea acestui motor ar fi redusă şi puterea principală ar reveni mai multor motoare Taylor pentru călătoria interstelară.

De asemenea, McDonnough propune folosirea unei nave specializate cu aceste sisteme propulsoare pentru îndepărtarea cometelor. Acest gen de navă spaţială s-ar ancora pe cometă şi ar folosi apoi diverşi propulsori rotaţionali pentru modificarea traiectoriei acesteia, eventual redirecţionând-o să se prăbuşească pe o planetă explorată, pentru asigurarea dioxidului de carbon şi a apei pentru coloniile spaţiale.

McDonnough nu are nicio îndoială că existenţa acestor patente nu a fost ignorată de complexul militaro-industrial. El

arată, de exemplu, că Patentul Brown a fost atribuit corporaţiei Whitehall-Rand din Washington, D.C., în 1957. McDonnough este convins că toată această tehnologie reprezintă numai vârful aisbergului şi că cercetările şi progresele din domeniul sistemelor exotice de propulsie sunt, probabil, deosebit de avansate în acest moment, ajungând la şi incluzând existenţa a cel puţin unui prototip de navă spaţială. McDonnough îşi exprimă în întreaga carte indignarea provocată de actuala stare de lucruri. El arată că informaţiile publice cu privire la sistemele de propulsie avansate par să fi dispărut cu desărvârşire din anii 1960. E ca şi cum nu ar fi mai existat vreun progres de atunci încoace. El spune: „Cea mai mare parte din sistemele noastre actuale de producere a energiei se bazează pe invenţii realizate în anii 1960 şi 1970 (...) Acestea par să-i dezvăluie publicului doar atât cât să-l împace (...) Abătând atenţia publicului de la progresul real, ei îl fac să-şi piardă interesul faţă de ştiinţă şi (...) nu este necesară nicio explicaţie pentru acest progres lent“. McDonnough menţionează cel puţin un proiect secret cu care este la curent, realizat în centrul Texasului, unde a fost construită o navă mică, manevrabilă, silenţioasă şi invizibilă, folosindu-se tehnologia descrisă anterior. În schimb, susţine că există persoane care cred că avem deja colonii secrete pe Marte şi pe Lună.

Martirii antigravitaţiei

Există o mulţime de informaţii, actualmente accesibile gratuit pe internet şi în cărţi publicate, care susţin afirmaţiile lui McDonnough. Acum, sunt disponibile detalii cuprinzătoare referitoare la viaţa şi cercetările lui Brown. Descoperirea sa legată de antigravitaţie este cunoscută sub denumirea de efectul Biefeld-Brown, deoarece reprezintă o dezvoltare a teoriei propuse iniţial de profesorul său de fizică, doctorul Paul A. Biefeld, de la Universitatea Denison, în anul 1923. Această descoperire leagă într-adevăr electricitatea, magnetismul şi gravitaţia într-un nou mod. În 1926, Brown a propus „un vehicul spaţial“ care semăna foarte mult cu o farfurie zburătoare şi a explicat cum putea să fie controlat deplasându-se polul pozitiv pe perimetrul lui. Aceasta se întâmpla cu 30 de ani înainte să fie solicitat Patentul 2 949 550. În anul 1929, Brown a scris un articol pentru revista *Science and Invention*, intitulat „Cum

controlez eu gravitaţia“, care dezvolta subiectul relaţiei dintre electromagnetism şi gravitaţie şi îi descria invenţia, denumită „gravitator“. În cadrul articolului, el afirmă: „Unităţile mai mici (...) pot să propulseze automobile şi chiar avioane. Poate chiar şi fantasticele «automobile spaţiale» şi rezultatul final ar putea să fie promisa călătorie pe Marte. Cine ştie?“

Activând în marină în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Brown şi-a făcut cunoscute gratuit rezultatele experimentale şi a fost invitat să colaboreze în cadrul Experimentului Philadelphia, însă cercetările sale nu au fost niciodată confirmate de oamenii de ştiinţă ai guvernului. Acest fapt în sine a fost deosebit de dubios, de vreme ce teoriile lui aveau aplicaţii militare evidente. Aflat în marină, Brown a suferit o cădere nervoasă neprecizată şi, ulterior, nu a mai folosit niciodată termenul „antigravitaţie“. S-ar părea că a fost redus efectiv la tăcere o vreme. Însă, fiind de neoprit, s-a arătat din nou în adevărata sa lumină în 1956, când a fondat *National Investigations Committee on Aerial Phenomena/NICAP* (Comitetul Naţional de Investigare a Fenomenelor Aeriene) la Washington, D.C., organism care a devenit principala organizaţie naţională pentru studierea OZN la acea vreme. După aceasta, a fost evitat complet de establishmentul ştiinţific.

Un alt pionier al antigravitaţiei a avut o soartă mult mai gravă. În 1952, în Anglia, doctorul J.R.R. Searl a pus la punct un disc rotativ, alimentat cu energie electromagnetică, disc care a decolat şi a dispărut în spaţiu. A mai construit zece asemenea discuri şi a mai pierdut câteva în spaţiu până a învăţat cum să le controleze. Dispozitivul rotativ genera un circuit de înaltă tensiune cu polul negativ la periferie şi ioniza aerul în jurul discului. Alimentat iniţial dintr-o sursă externă, discul a creat vid în jurul său, ajungând într-un punct în care îşi producea propria energie şi apoi levita. Pe urmă, accelera, atingând o viteză fantastică şi dispărând de pe Pământ. Agenţiile guvernamentale au luat notă de cercetările sale, dar, ca şi Brown, a fost ignorat de establishmentul ştiinţific. În 1982, agenţii guvernului i-au invadat locuinţa din Berkshire, Anglia, şi i-au confiscat un generator de energie gratuită, pe care îl construise singur şi care îi alimenta întreaga locuinţă. Au scos din pereţi întreaga instalaţie electrică a locuinţei şi au transformat-o într-o ruină. Searl a fost trimis în judecată pentru

„furt de electricitate“ şi a fost ţinut la închisoare un an, timp în care un „incendiator“ i-a ars casa din temelii, distrugându-i toate însemnările. Actualmente, trăieşte sub un nume de împrumut.

McDonnough este furios fiindcă i-a fost interzisă ocazia de a-şi împlini visul vieţii, şi anume să călătorească în spaţiu, din cauza maniei secretului. Câţi alţi oameni din generaţia lui mai există, cu visuri asemănătoare, care s-au putut împlini numai prin pasiunea nemăsurată pentru SF? Poţi să începi să-ţi dai seama care este numărul lor şi intensitatea interesului luând parte la o convenţie *Star Trek*. Poate că tocmai acest vis larg răspândit, neîmplinit şi inexprimabil prin alte mijloace, explică succesul uimitor al filmelor din seria *Războiul stelelor*. McDonnough susţine că această tehnologie le aparţine de fapt oamenilor. El spune în cartea sa: „Obsesia secretului interzice spiritul creativ. Suntem fiinţe creative, împinse să exploreze vastitatea universului. Suntem capabili să administrăm o planetă şi să terra-formăm alte lumi în folosul nostru. De ce să ne risipim resursele plătind să vedem filme SF, când am putea să investim exact aceleaşi resurse şi să creăm o realitate ştiinţifică?“. Şi în altă parte: „Nu există nicio scuză pentru întârzierea creşterii şi progresului tehnologic al rasei umane“.

Capitolul 16
Viaţă pe Calea Lactee

Logica ar spune că trebuie să existe o anumită legătură între toate lumile din galaxia noastră, Calea Lactee. Privită din afară, pare să fie o singură unitate, în formă de spirală, cu un centru luminos. Ce forţe acţionează ca să facă atâtea „miliarde şi miliarde“ de stele să se unească în această unitate? Asemenea forţe ar trebui să fie imense şi incredibil de puternice. Acum, în secolul XXI, descoperirea acestor forţe reprezintă în mod evident următoarea frontieră a fizicii şi astronomiei. Este următorul pas în logica progresului care a început în urmă cu numai cinci sute de ani, odată cu descoperirea de către Columb a formei sferice a planetei, continuată de erezia lui Galileo, potrivit căreia Pământul se roteşte în jurul Soarelui, cu descoperirea de către Kepler a formei eliptice a orbitelor planetelor în jurul Soarelui şi apoi – completând triumfător „revoluţia copernicană“ – cu deducerea de către Sir Isaac Newton, în 1687, a celei de-a doua legi a mecanicii şi a legii gravitaţiei universale, care au dovedit elegant cele trei legi ale mişcărilor planetelor ale lui Kepler.

Apoi, abia când Sir William Herschel a pus la punct un telescop puternic, în anul 1781, am început să privim în cosmos, să-i percepem complexitatea şi imensitatea şi să înţelegem că ceea ce credeam a fi nori de praf cosmic erau de fapt nenumărate alte stele asemănătoare soarelui nostru. Herschel, fiul său, John, şi fiica sa, Caroline, au catalogat în cele din urmă peste 4 200 de aglomerări de stele, nebuloase şi galaxii, prin aceasta deschizând calea erei moderne a astronomiei.

După aceea, odată cu plasarea pe orbită a telescopului Hubble, în anul 1990, am început în sfârşit să înţelegem împrejurimile stelare. Ceea ce a devenit cunoscut drept „grup local“ este dominat de Calea Lactee şi de galaxia gigantică în spirală Andromeda, însă cuprinde şi unele galaxii mici. Chiar şi acum, cu tot ceea ce ştim, nu ştim încă mai nimic despre implicaţiile calităţii noastre de membri ai galaxiei. Oare sistemul nostru solar a fost capturat întâmplător de imensa forţă centrifugală a centrului galaxiei sau întreaga galaxie funcţionează pe undeva asemenea unui întreg organic?

Exploziile galactice

Mulţumită autorului Paul LaViolette[23], putem începe să recunoaştem că anumite evenimente galactice au un profund efect fizic asupra micului nostru soare şi asupra micii noastre planete, aflate departe, tocmai către capătul unui braţ al spiralei. LaViolette, fizician deţinător al unui doctorat în teoria sistemelor, a postulat existenţa unui „superval“ galactic.

În cartea sa *Earth Under Fire*, el susţine că dovezile astronomice şi geologice sugerează că „un îndepărtat dezastru climatic global“ s-a produs pe această planetă cu aproximativ 16 000 de ani în urmă. O parte din aceste dovezi derivă dintr-o tehnică pusă la punct de oamenii de ştiinţă la sfârşitul anilor 1970 pentru măsurarea concentraţiei izotopului de beriliu 10 în calotele de gheaţă prelevate de la Vostok, în estul Antarcticii. La coliziunea radiaţiei cosmice de înaltă energie cu atomii de azot şi de oxigen din stratosfera noastră, se generează cantităţi infime din acest izotop rar. Deoarece fiecărui strat al calotelor de gheaţă i se poate asocia un cadru de timp, fluctuaţiile bombardamentului cosmic asupra Pământului pot fi determinate cu precizie prin măsurarea concentraţiei izotopului de beriliu 10 din diversele straturi. Mostrele de la Vostok au arătat în mod clar un vârf al radiaţiei cosmice într-o perioadă cuprinsă între 17 500 şi 14 150 de ani în urmă, asociat cu o creştere acută a temperaturii de la -10 grade Celsius la aproximativ 0 grade Celsius. Acest fapt, susţine LaViolette, a pus capăt erei glaciare şi a grăbit sosirea erei temperaturilor moderate, care a făcut posibilă civilizaţia modernă.

Acest concept al supervalului galactic, provocat, după cât se pare, de explozii masive în miezul galactic, nu este cu totul nou pentru astronomi. Pe de altă parte, aceştia le consideră evenimente extrem de rare, care se produc la intervale de timp cuprinse între 10 până la 100 de milioane de ani şi nu au vreun efect deosebit asupra sistemului nostru solar, deoarece ei cred că liniile magnetice de forţă ale galaxiei împiedică radiaţia cosmică să se propage prea departe de miez. Însă LaViolette a adunat o impresionantă abundenţă de dovezi din multe surse diferite, potrivit cărora asemenea evenimente se petrec mult

[23] Vezi *Capitolul 13* pentru cercetările lui LaViolette în domeniul propulsiei antigravitaţionale.

mai frecvent şi sunt, în realitate, bombardamente masive de particule radiante cosmice (electroni, pozitroni şi protoni), având forţa a 5 până la 10 milioane de explozii ale unei supernove supraîncărcate, ajungând, la puterea maximă, până la limitele cele mai depărtate ale galaxiei!

Teoriile lui Paul LaViolette sunt deosebit de controversate în cercurile astronomice, cu toate că el îşi întemeiază afirmaţiile pe cercetări atente şi meticulos documentate. Poate aceasta se datorează faptului că LaViolette nu se teme să înainteze cu îndrăzneală într-o direcţie în care alţi oameni de ştiinţă se tem s-o facă, pe tărâmul mitului şi al legendei, pentru a găsi dovezi în sprijinul teoriilor sale. Cartea sa *The Talk of the Galaxy* avansează o altă propunere îndrăzneaţă. El susţine că pulsarii sunt faruri galactice de înaltă tehnologie, create cel mai probabil de civilizaţii extraterestre deosebit de avansate şi folosite pentru a semnala producerea unor evenimente galactice, mai ales a supervalurilor. Ambele cărţi, luate împreună, schiţează un scenariu fantastic, care schimbă în mod radical statu quo-ul peisajului astronomic, antropologic şi arheologic şi deschid porţile unui nou univers de potenţiale cercetări şi investigaţii.

Este posibil ca LaViolette să fie tocmai acel cercetător important care scoate ştiinţa din stagnarea perimată, congenitală, la lumina domeniilor orientate către om şi către noile direcţii ale secolului XXI. În cursul unui interviu pe care i l-am luat, am fost cât se poate de surprins cu câtă abilitate era capabil să treacă de la ştiinţă la mitologie şi invers, pentru a-şi sprijini ideile, amintind de agilitatea similară a lui Robert Bauval (vezi *Capitolul 23*).

Creaţia continuă versus Big Bang

Teoria cea mai eretică, poate, a lui LaViolette se referă la scopurile acestor explozii ale miezului galaxiei. Explicaţia sa face să renască acea bête noire a ştiinţei moderne, conceptul de eter. LaViolette este convins că aceste enorme descărcări de energie nu sunt altceva decât un proces continuu de creare a însăşi materiei din fluxul eteric, care străbate invizibil întregul univers.

Această idee a creaţiei continue este în directă opoziţie cu teoria general acceptată a Big Bangului, cu care cei mai mulţi

ezoterişti nu s-au simţit niciodată în largul lor, dar care pare să satisfacă acele grupuri religioase care cred că creaţia a fost literalmente un unic act primordial al lui Dumnezeu. Discuţii pe acest subiect pot fi găsite în prima carte a lui LaViolette, *Beyond the Big Bang: Ancient Myth and the Science of Continuous Creation*, şi, de asemenea, în continuarea acesteia, lucrarea *Subquantum Kinetics: A Systems Approach to Physics and Cosmology*.

Ideea unui substrat eteric atotpătrunzător din care se creează materia a fost extrasă iniţial din metafizica hindusă străveche şi a câştigat o considerabilă veridicitate ştiinţifică până către sfârşitul secolului al XlX-lea, când s-ar părea că a fost „lăsată deoparte“ de celebrul experiment Michelson-Morley din anul 1887. Pe de altă parte, acest experiment a avut vicii grave, deoarece presupunea că eterul era o altă dimensiune fizică, şi nu un precursor al energiei înseşi. Astăzi, cu toate că oamenii de ştiinţă ortodocşi nu au conferit respectabilitate teoriei eterice, nu au nimic împotrivă, cu siguranţă, să-l folosească zi de zi pentru explicarea propagării undelor radio şi de televiziune.

Foc şi potop

Potrivit lui LaViolette, fazele explozive galactice apar la intervale cuprinse între 10 000 şi 20 000 de ani şi durează de la câteva sute la câteva mii de ani. Dovezile privitoare la această frecvenţă au început să apară în anul 1977, însă oamenii de ştiinţă au considerat că este vorba de o aberaţie. Electronii şi pozitronii călătoresc radial către exteriorul miezului galactic, cu viteze apropiate de viteza luminii, însă protonii se deplasează mult mai lent, deoarece sunt de aproape două mii de ori mai grei. Ei se dispersează şi sunt recapturaţi apoi de câmpurile magnetice din nucleul galactic. Nici supervalul nu ar avea în mod normal un efect prea mare asupra soarelui sau Pământului, de vreme ce energia ar fi de aproximativ două mii de ori mai mică decât cea radiată de soare. Însă sistemul solar este înconjurat de un nor de praf şi de reziduuri îngheţate ale cometelor, ce rămân la periferie din cauza vântului solar, care are o acţiune de expulzare şi curăţă întregul sistem solar. Pe de altă parte, supervalul, odată apărut, ar împinge acest nor de praf înapoi în mediul interplanetar şi ar bloca lumina soarelui, a

lunii şi a stelelor, care ar părea să se întunece. De asemenea, supervalul şi particulele de praf ar insufla energie soarelui şi i-ar amplifica activitatea eruptivă într-o asemenea măsură, încât savanele acoperite cu iarbă uscată şi pădurile ar lua foc spontan. Această căldură ar topi şi gheţarii, eliberând cantităţi uriaşe de apă şi provocând inundaţii întinse pe întreaga planetă. Ar urma o întreagă serie de catastrofe în cascadă, inclusiv cutremure şi intensificarea activităţii seismice, vânturi puternice, pierderea recoltelor şi distrugerea vegetaţiei, niveluri ridicate de radiaţie ultravioletă, care ar genera cancere de piele şi o creştere a ratei mutaţiilor. Pe scurt, ar fi o perioadă de distrugeri cataclismice care ar stinge probabil mare parte din viaţa umană şi animală de pe planetă.

LaViolette, în *Earth Under Fire*, citează legendele şi miturile legate de evenimentele cataclismice, toate părând să fi apărut în timpul ultimului superval galactic (respectiv cu aproximativ 15 000 de ani în urmă). Se susţine că mitul grec al lui Phaeton, fiul pe jumătate muritor al lui Helios, zeul soare, care a primit frâiele carului solar şi l-a condus să se prăbuşească pe pământ, prin aceasta provocând o conflagraţie mondială înfricoşătoare, este o metaforă pentru acea eră, când supervalul a provocat extraordinare emisii de infraroşii şi ultraviolete din soare, concomitent cu o activitate ultraînaltă a emisiilor solare. Aceasta ar fi putut provoca foarte uşor un fenomen al „pământului pârjolit“, potrivit lui LaViolette. Poetul grec Ovidiu evocă acest eveniment: „Mari oraşe pier laolaltă cu fortificaţiile lor şi flăcările transformă ţări întregi în cenuşă“.

Ar urma, pe măsură ce gheţarii s-ar topi şi nivelul oceanului ar creşte în întreaga lume, suprafeţe întinse de uscat acoperite de ape. Aceasta ar putea să justifice foarte uşor legendele potopului, care au fost transmise, din generaţie în generaţie, la aproape toate civilizaţiile străvechi. LaViolette a compilat o listă de aproximativ 80 de societăţi cu un gen oarecare de mit al potopului. El nu are niciun dubiu că potopul care a scufundat Atlantida a fost provocat de topirea gheţarilor. În *Earth Under Fire*, susţine: „«Scufundarea» Atlantidei se referă pur şi simplu la topirea şi dispariţia totală a calotelor glaciare continentale“, care „a generat o serie de valuri glaciare distructive“. Fapt interesant, mitul lui Faeton se încheie cu potopul masiv trimis de Zeus pentru a stinge flăcările. Potrivit dialogului Timaios al lui Platon, aceste evenimente s-ar fi produs cu aproximativ 11

550 ani în urmă, chiar în perioada ultimului stadiu al supervalului.

Micuţii oameni verzi

În cartea sa *The Talk of the Galaxy*, LaViolette şi-a îndreptat atenţia către acele anomalii descumpănitoare ale astronomiei, pulsarii. Realizând, în cărţile sale anterioare, o demonstraţie foarte convingătoare a evenimentelor care afectează toate lumile din galaxie, a fost firesc să se întrebe dacă nu cumva pulsarii au legătură cu ele. Faptul că emit pulsaţii consecvent constante i-a sugerat că au origini inteligente.

Nu era o teorie nouă. Mai mulţi oameni de ştiinţă implicaţi în Proiectul *Search for Extraterrestrial Intelligence/SETI* au speculat pe acest subiect. LaViolette ne spune că profesorul Alan Barett, radioastronom, a susţinut într-un articol de la începutul anilor 1970 din ziarul *New York Post*, că semnalele pulsarilor „ar putea să facă parte dintr-o vastă reţea de comunicaţii interstelare peste care am dat întâmplător“. Acesta a fost, de fapt, primul gând care le-a trecut prin minte celor doi astronomi care au descoperit primul semnal al unui pulsar, în luna iulie 1967, la Universitatea Cambridge din Anglia. Absolventa Jocelyn Bell, împreună cu profesorul ei de astronomie, Anthony Hewish, au denumit sursa semnalului LGM 1, acronim pentru *Little Green Men* — omuleţii verzi. La publicarea uimitoarei lor descoperiri în revista *Nature*, în luna februarie 1968, după ce găsiseră un al doilea pulsar, s-au temut să sugereze o teză a inteligenţei extraterestre ca să nu fie ridiculizaţi de colegi şi se temeau ca descoperirea lor să nu fie luată în serios de oamenii de ştiinţă. Cu toate acestea, au continuat să folosească această convenţie onomastică până la LGM 4!

Dintre numeroasele teorii avansate pentru explicarea pulsarilor, cea care a predominat până în 1968 şi este în continuare acceptată din oficiu a fost propusă de profesorul Thomas Gold, actualmente decedat, fost preşedinte al Departamentului de astronomie de la Universitatea Cornell. Teoria lui este cunoscută sub denumirea de Neutron Star Lighthouse Model (modelul stelei neutronice far). Ea postulează că semnalul vine de la o stea consumată, ce se roteşte foarte rapid, trecută deja printr-o explozie de supernovă, care a

transformat-o într-o masă de neutroni foarte strâns legaţi. Aceasta ar face-o incredibil de densă şi mult mai mică, redusă de la de trei ori dimensiunile soarelui nostru la nu mai mult de 30 km în diametru.

Gold a formulat teoria că, în timp ce se roteşte, emite un fascicul sincrotronic foarte asemănător cu raza unui far, care este recepţionat pe Pământ ca un scurt impuls radio. Pentru a ajunge la frecvenţele pulsarilor, aceste stele ar trebui să se rotească de sute de ori pe secundă. Multe dintre teoriile astronomice ale lui Gold au fost controversate, însă niciuna mai mult decât modelul stelei neutronice far. Perspectiva unei stele care să se rotească atât de rapid, indiferent cât de mică şi de densă ar fi, pare cât se poate de fantastică.

Complexitatea semnalului

LaViolette a compilat un set foarte impresionant şi convingător de motive pentru care este foarte posibil ca pulsarii să aibă origine inteligentă şi nu una naturală şi pentru care nu pot să se încadreze în modelul stelei neutronice far. Aceste motive sunt legate de faptul că semnalul este complet diferit de tot ceea ce s-a întâlnit sub aspectul preciziei şi al complexităţii. De o importanţă majoră este că impulsurile nu sunt precis sincronizate între ele, ci doar dacă se face media pentru mai mult de două sute de impulsuri. Dacă se procedează astfel, impulsurile mediate sunt extraordinar de precise şi de regulate. Mai mult de atât, în cazul anumitor pulsari, impulsurile se modifică după o rată constantă, adăugând încă un nivel de complexitate semnalului. Un alt factor are legătură cu modularea în amplitudine. Unele impulsuri cresc în amplitudine după modele variate, dar regulate. De asemenea, multe dintre impulsuri manifestă o aşa-zisă schimbare de mod, prin care impulsul prezintă brusc un set complet nou de caracteristici, care persistă un timp şi, apoi, revine la modul original. În unele cazuri, această modificare este dependentă de frecvenţă, iar, în altele, schimbarea se conformează unor modele regulate.

LaViolette susţine că o civilizaţie extraterestră ar aştepta din partea noastră să înţelegem că un asemenea semnal complex trebuie neapărat să fie conceput inteligent. Probabil extratereştrii presupun că dispunem de calculatoare suficient de puternice pentru a înţelege întreaga variabilitate. Modelul

farului trebuie să fie permanent extins pentru a include aceste caracteristici pe măsură ce sunt descoperite. În acest punct, a fost deformat într-atât, încât nu mai poate fi recunoscut pentru a explica această complexitate, dar LaViolette spune că astronomii ezită să abandoneze investiţia mentală considerabilă implicată. În privinţa preciziei, unele stele prezintă într-adevăr variaţii periodice regulate sub aspectul culorii şi luminozităţii. Mai multe stele binare care emit raze X pulsează în perioade egale până la şase sau şapte cifre semnificative. Pulsarii, pe de altă parte, sunt de la un milion până la o sută de miliarde de ori mai precişi! LaViolette presupune că, dacă Bell şi Hewish „ar fi ştiut atunci ceea ce ştim acum, probabil că nu ar fi respins scenariul comunicaţiilor extraterestre inteligente atât de grăbiţi cum au făcut-o“.

Raze marcatoare

Poate cea mai izbitoare dintre caracteristicile pulsarilor este plasarea lor în galaxie. Dacă se plotează poziţiile lor pe „globul“ galactic, care este o proiecţie a galaxiei similară proiecţiei Mercator pentru Pământ, toţi par să se concentreze în anumite poziţii-cheie. Cea mai densă concentrare se găseşte pe ecuatorul galactic sau în apropierea lui, nu în centrul galactic, cum ar fi de aşteptat dacă ar fi rezultat din exploziile supernovelor, aşa cum susţinea teoria. De asemenea, par să se concentreze în jurul a două puncte de pe ecuator. Aceste două puncte se află exact la intervale de un radian, măsurate de pe Pământ. Radianul este o măsură geometrică, universal înţeleasă, a unui unghi care determină pe circumferinţă un arc de cerc egal ca lungime cu raza cercului şi are întotdeauna 57,296 grade. Folosind Pământul ca centru al cercului şi plasând centrul galactic pe ecuator, cel mai semnificativ pulsar din galaxie este situat exact la distanţă de un radian! Acesta este Pulsarul Millisecond, cel mai rapid din toţi cei 1 100 de pulsari descoperiţi deocamdată. „Bate“ cu 642 de impulsuri pe secundă. El este şi cel mai precis ca sincronizare, ajungând la o exactitate de şaptesprezece cifre semnificative, ceea ce depăşeşte cele mai bune ceasuri atomice de pe Pământ, şi emite impulsuri optice vizibile de înaltă intensitate. LaViolette crede că Pulsarul Millisecond a fost în mod deliberat plasat acolo de extratereştri pentru a funcţiona ca far marcator

special pentru sistemul nostru solar, deoarece se ştia că vom înţelege semnificaţia punctului situat la un radian.

Principala teză a lui LaViolette este că toţi pulsarii „vizibili“ de pe Pământ au fost în mod deliberat plasaţi de civilizaţiile extraterestre pentru a ne transmite un mesaj legat de supervalul galactic. Aceasta, spune el, explică de ce doi pulsari absolut unici (sub aspecte mult prea complexe pentru a fi explicate aici), pe care îi numeşte regele şi regina pulsarilor, au fost plasaţi în nebuloasele Crabului şi Vela, ambele fiind martore ale exploziilor unor supernove. El estimează că, după ce a ajuns la Pământ în urmă cu 14 130 de ani, ultimul superval ar fi atins complexul Vela aproximativ 100 de ani mai târziu şi ar fi detonat aici o supernovă, încălzind stelele instabile până în punctul de explozie. Pe urmă, după aproximativ 6 300 de ani, ar fi ajuns în nebuloasa Crabului şi ar fi provocat explozia unei supernove de acolo. Aceste supernove de foarte mari dimensiuni ar fi devenit vizibile pe Pământ în anii 11250 î.Hr. şi respectiv 1054 d.Hr. LaViolette crede că extratereştrii, plasând raze marcatoare în aceste puncte, ne-au transmis informaţii cu privire la acel superval, pe care le puteam folosi pentru a prevedea viitoarele valuri şi efectele lor cataclismice asociate.

LaViolette crede că avem deja tehnologia necesară pentru a ne construi propriii pulsari, folosind o tehnologie numită focalizarea câmpurilor de forţe. Ca urmare, nu este departe ziua în care pământenii se vor putea alătura comunităţii galactice pentru a ajuta la informarea vreunei alte planete nefericite de apropierea unui înfricoşător superval galactic.

Capitolul 17
Un oraş din sticlă pe Marte

Este o imagine uimitoare. Când urci prima oară dealul şi te apropii de complexul Biosphere 2, adăpostit la poalele dealurilor de lângă magnificii munţi Santa Catalina, în mijlocul deşertului din sudul Arizonei, ai impresia că ai trecut printr-un portal din hiperspaţiu şi priveşti o colonie umană de pe o altă planetă. Este un masiv complex futurist din sticlă şi oţel, cu forme arhitectonice exotice, eclectice, care reflectă lumina solară puternică din Valea Soarelui. Încerci să-l compari cu alte minuni arhitectonice, însă nimic asemănător nu-ţi trece prin minte. Contemplându-i scopul mărturisit, îndrăzneşti să crezi că, poate, rasa umană înaintează la urma urmelor către ceva nou şi mai bun, că în sfârşit lăsăm deoparte poate conflictele mărunte şi ne construim cu adevărat o scară către stele. Este o viziune plină de inspiraţie.

Biomuri şi plămâni

Construit în anul 1987 ca întreprindere privată cu o finanţare de aproximativ 200 milioane de dolari din partea lui Edward P. Bass, magnatul miliardar texan al petrolului, Biosphere 2 a fost conceput ca o replică ermetică a mediului terestru. El constă din mai multe terariumuri de sticlă de mari dimensiuni, legate unele de altele, care adăpostesc diferite „biomuri“.

Biomul este un sistem ecologic terestru discret, aflat într-un mediu cu temperatură-umiditate unice, autoorganizat şi capabil să se înnoiască în continuu. Structura ermetică din sticlă şi cadru tubular, de 203 881,2 m^3, construită pe o suprafaţă de 1,6 hectare, conţine un ocean de 300 000 metri cubi cu un recif de corali vii şi tehnologie de producere a valurilor, o pădure tropicală, o savană, mlaştini şi un deşert de coastă, precum şi regiuni de agricultură intensivă şi un habitat uman. Biomurile se deschid toate unele în altele şi în habitat, astfel încât mediul interior este în esenţă o versiune simplificată, miniaturală, restrânsă, a unora dintre cele mai variate peisaje de pe Pământ.

Structura este realizată din 6 500 de panouri tetraedrice din tuburi de 1,5 m de oţel, închise cu panouri de sticlă de înaltă performanţă. Panourile din oţel şi sticlă au fost realizate şi

testate în vid pentru verificarea închiderii ermetice în cadrul fabricii şi au fost apoi îmbinate şi ermetizate pe şantier printr-un proces în două stadii, foarte asemănător cu realizarea unui dom geodezic. Însuşi Buckminster Fuller a fost consultant în cadrul acestui proiect, astfel încât întreaga structură poate să fie considerată, în esenţă, ca fiind geodezică. Au fost luate măsuri eroice pentru minimalizarea coroziunii şi fisurării. Sticla are două straturi şi este întărită la căldură cu un strat din material plastic dispus între două straturi de sticlă. Până în acest moment, au existat doar cinci panouri de sticlă fisurate, însă ermetizarea s-a menţinut deoarece s-a crăpat o singură faţă din sticlă, iar stratul din material plastic a rămas intact.

Conectate de Biosphere prin tuneluri, există încă două structuri semisferice uriaşe, cu o concepţie îndrăzneaţă. Acestea sunt „plămânii“ amplasamentului, denumite astfel deoarece „respiră“ pentru menţinerea unei presiuni constante a aerului în clădirea principală. Pe măsură ce aerul din interior se încălzeşte în timpul zilei, se dilată şi presiunea ajunge la valori critice, capabilă să distrugă izolaţiile ermetice. Aerul încălzit urmăreşte calea minimei rezistenţe, o ia prin tunele şi ridică discuri mari, grele, făcând loc pentru dilatare. Noaptea, când aerul din interior se răceşte şi se comprimă, discurile apasă în jos şi expulzează aerul cu presiune mai redusă înapoi în spaţiul interior. Copacii, tufele şi iarba care populează biomurile au fost aduse din toate colţurile lumii. Au fost ţinute într-o clădire de carantină pentru a exista siguranţa că nu conţineau organisme distructive, înainte de a fi transplantate în Biosphere 2. Apa pentru „ocean“ a fost luată din Pacific, din apropiere de San Diego, şi din Marea Caraibelor, din apropiere de Bahamas, fiind transportată la amplasament cu camioane-cisternă. La finalizare, în anul 1991, Biosphere 2 conţinea aproximativ 3 500 de specii de floră şi faună.

Misiunea 1

Misiunea 1 a debutat la 26 septembrie 1991, într-o atmosferă de agitaţie publică, de parcă echipajul ar fi părăsit planeta. La acea dată, o echipă internaţională de opt „bionauţi“, patru bărbaţi şi patru femei, a intrat şi a fost închisă ermetic înăuntru. Ei au rămas aici doi ani, timp în care au supravieţuit numai cu alimente produse în interiorul

complexului, deşi aproximativ 10 la sută fusese cultivat anterior populării cu oameni. Dieta lor a fost deosebit de hrănitoare, cuprinzând aproximativ 2 200 de calorii pe zi şi constând în peste 80 de produse vegetale, lapte de capră, ouă şi o cantitate mică de carne. Toate reziduurile au fost reciclate.

În interiorul biomurilor, fotosinteza a fost facilitată de soarele puternic al deşertului, iar, la început, a existat oxigen din abundenţă pentru bionauţi. În cursul primului an, s-au produs unele mici scurgeri, însă concentraţia de oxigen a rămas crescută. Dar proiectul a fost marcat de ghinion în cel de-al doilea an. S-a dovedit a fi cea mai întunecată iarnă din Arizona din ultimii peste 50 de ani, din cauza efectului El Nino. Aceasta a redus nivelul oxigenului la un minimum de 14 la sută, comparativ cu valoarea normală de 20 la sută. Complexul a fost puternic computerizat, folosind pe atunci noul program Expert şi aproximativ două mii de puncte de culegere de date. Cu ajutorul acestei asistenţe de înaltă

tehnologie, echipajul a putut să menţină mediul ambiant stabil şi sigur.

Misiunea 1 a fost un succes fără seamăn, în ciuda zvonurilor nedovedite de trişare. Cei opt bionauţi au dus-o la bun sfârşit. S-au comportat bine şi au ieşit sănătoşi. Potrivit unor critici ulterioare, aduse de unul dintre bionauţi, „în cursul Misiunii 1 au fost învăţate mai multe lecţii despre gestionarea unui mic sistem ecologic închis şi au fost propuse schimbări ţinând de compoziţia speciilor, în vederea pregătirii Misiunii 2. Pentru Misiunea 2 a fost anticipată o izolare a complexului care să permită o pierdere de aer de numai 1 la sută pe an“. Un alt membru al echipajului a scris: „S-ar putea să fim surprinşi, cum am fost în complexul Biosphere 2, de adaptabilitatea naturii şi de autoorganizarea inventivă în sisteme viabile“.

O idee măreaţă

Povestea acestei mari idei şi a acestui experiment măreţ este la fel de ciudată ca şi complexul în sine. Ni se cere să credem că a debutat ca un efort de a înţelege şi ca o încercare de a imita ecologia Pământului, pe care fondatorii o numesc Biosphere 1. Omul care a condus proiectul este cu certitudine potrivit pentru rolul de „strălucit vizionar ecologist“. John Polk

Allen avea îndelungate antecedente de cercetări ecologice înaintea apariţiei complexului Biosphere 2. A fost cofondator şi director al companiei Eco Frontiers, Inc., care deţine şi realizează mari proiecte de cercetări ecologice în toate colţurile lumii, unul dintre ele fiind *Planetary Coral Reef Foundation*, o corporaţie non-profit dedicată înţelegerii dezvoltării, creşterii şi perpetuării recifurilor de corali. Allen este şi puţin aventurier, conducând expediţii ecologice şi sociologice în Nigeria, Irak, Iran, Afganistan, Uzbekistan, Tibet, India, Belize şi în alte locuri exotice. Este de asemenea actor, poet, producător de film, dramaturg şi autorul a peste douăzeci şi patru de publicaţii, unele ştiinţifice şi altele pur literare. A obţinut o licenţă în metalurgie la Facultatea de Mine din Colorado şi un MBA la Facultatea de Afaceri de la Harvard.

Pe de altă parte, motivaţia care l-a determinat pe Edward P. Bass să finanţeze un proiect de cercetare elementară de asemenea proporţii nu este pe deplin limpede. Bass, care trecuse de 40 de ani la debutul Misiunii 1, este al doilea din cei patru fii Bass din Fort Worth, Texas. Tatăl lor, Perry Richardson Bass, care a murit la vârsta de 91 de ani, în 2006, a moştenit averea din petrol pe care o crease legendarul său unchi magnat, Sid Richardson, a mărit-o considerabil prin investiţii şi a lăsat apoi conducerea afacerilor familiei fiului său celui mare, Sid Bass, în 1968. Edward a urmat Universitatea Yale şi a absolvit în 1967. George W. Bush făcea parte din promoţia din 1968, astfel încât el şi Bass au fost, practic, colegi. Pe baza informaţiilor din revista Forbes, atunci când a finanţat Biosphere 2, în anul 1987, Bass deţinea, probabil, în jur de 800 milioane de dolari, ceea ce înseamnă că a investit 25 la sută din întreaga sa avere în această speculaţie ecologistă non-profit!

Nu ştim cine a propus primul aranjamentul, însă, în anul 1984, compania lui Allen, Decisions Team Ltd. (DTL), a intrat într-un parteneriat cu compania lui Bass, Decisions Investment Corporation (DIC), fondând Space Biospheres Ventures (SBV) în scopul expres de a construi complexul Biosphere 2. Cu toate că DIC a finanţat întreaga realizare a proiectului, DTL a primit 50 la sută din dreptul de proprietate, deoarece era răspunzătoare de realizarea proiectării şi construcţiei, precum şi de gestionarea structurii şi a experimentelor. Şapte dintre oamenii-cheie veneau de la DTL. Allen a devenit preşedintele executiv şi,

ulterior, directorul şi vicepreşedintele departamentelor de cercetare, dezvoltare şi inginerie, iar Bass, care deţinea 80 la sută din DIC, a fost directorul financiar al SBV. Această echipă de management a rămas în funcţie 10 ani şi a răspuns de proiectarea şi construirea complexului, precum şi de gestionarea Misiunii 1 şi a Misiunii 2, care a eşuat.

Prototipul unei colonii pe Marte

Într-un interviu din 1994 luat de David Jay Brown pentru ediţia de internet a publicaţiei *Mavericks of the Mind: Conversations for the New Millennium*, Allen a spus că scopul complexului Biosphere 2 era să se vadă dacă un sistem având ca model Biosphere 1 (Pământul) putea să se autoorganizeze. Allen nu a menţionat la vremea respectivă, dar se dorea să se ştie acest lucru, deoarece scopul real era să se creeze un concept care să poată funcţiona ca prototip al unei colonii care să subziste pe Marte.

În ciuda publicităţii intense pe plan mondial de la începutul Misiunii 1, în 1991, discuţiei despre acest scop i s-a pus surdină şi, în esenţă, a fost evitată, însă, acum, este cât se poate de clar şi există dovezi din abundenţă. Chiar numele companiei, Space Biospheres Ventures, spune totul. Funcţia lui Mark Nelson de director al Departamentului Aplicaţii Terestre şi Spaţiale arată clar scopul lor. Şi aceasta explică şi concepţia geodezică de îmbinare. Elementele constructive sunt panourile tetraedrice de 0,46 m^2 din oţel şi sticlă, suficient de mici pentru a putea fi transportate de o navă spaţială şi uşor de manipulat odată ajunse acolo, cu toate că, probabil, ar fi necesare mai multe călătorii pentru transportul a 6 500 de panouri pe Marte, în funcţie, desigur, de dimensiunile navei spaţiale. Însă, dat fiind climatul secretului strict care înconjoară dezvoltarea aerospaţială, nu avem absolut nicio posibilitate de a şti care erau dimensiunile navelor, care ar fi utilizat propulsia antigravitaţională, ce existau sau se aflau pe planşetele proiectanţilor în 1984. După câte ştim, ar fi fost suficientă o singură călătorie.

Ca să nu existe nicio urmă de dubiu în legătură cu scopurile complexului Biosphere 2, Allen a scris mai multe articole confirmându-l. O relevanţă deosebită are un articol din 1992, intitulat *The Biosphere 2 Project and its Application for Space*

Exploration and Mars Settlement („Proiectul Biosphere 2 şi aplicaţiile sale pentru explorarea spaţiului şi colonii pe Marte“). După Proiectul Misiunii 1, complexul Biosphere 2 a trecut printr-o perioadă agitată şi tulbure, inclusiv prin două schimbări complete ale conducerii. Acum, începând din 2004, după toate acestea, nu se mai acordă nicio atenţie ascunderii scopului iniţial. Ghidul îşi începe de obicei prezentarea spunându-le vizitatorilor că Biosphere 2 a fost construit ca prototip de colonie pentru Marte.

Ghizii de la Biosphere 2 insistă că NASA nu are absolut niciun rol în conceperea sau realizarea proiectului, manifestând doar un interes din ce în ce mai mare pe parcursul avansării. Pe de altă parte însă, este cunoscut acum că, în Rusia, a existat o perioadă de douăzeci de ani de experimentare bine finanţată şi ultrasecretă de sisteme ecologice închise, auto-perpetuate, de întreţinere a vieţii – Closed Ecological Life-Support Systems/CELSS – sub control guvernamental şi militar, anterior programului Biosphere 2. Este posibil ca NASA să nu fi fost interesată de niciunul dintre aceste proiecte? Cu siguranţă, CIA ar fi fost interesată şi toată lumea cunoaşte relaţia strânsă dintre CIA şi NASA. Iar, acum, NASA spune pe faţă că a efectuat experimente CELLS încă din anul 1986 la Centrul Spaţial Johnson din Houston. Dacă examinăm această cronologie a eforturilor de dezvoltare din domeniul CELLS, este fascinant de observat că acest tip extrem de costisitor de cercetări a fost realizat de trei agenţii diferite începând din anii 1950 şi până în prezent, fără dublări apreciabile sau suprapuneri şi la un grad înalt de cooperare! În încercarea de a realiza o imagine coerentă a ceea ce s-a petrecut de fapt, ar fi instructiv să vedem ce anume a precedat şi ce a urmat proiectul Biosphere 2, precum şi care a fost continuitatea.

Iniţiativa rusească

Experimentele ruseşti iniţiale cu CELLS, din anii 1950, realizate de Konstantin Ţiolkovsky, actualmente recunoscut drept un mare inovator în acest domeniu, au culminat cu primul proiect de mediu închis etanş, din care a făcut parte şi un om, în 1961. În experimentul Bios-1 amplasat la Krasnoiarsk, Siberia, Evgheni Şepelev a respirat oxigenul generat de un tip de algă, *chlorella*, un organism unicelular, care, în plus,

absorbea dioxidul de carbon expirat prin fotosinteză. Ruşii au descoperit în cele din urmă că aveau nevoie de opt metri pătraţi de *chlorella* pentru a întreţine viaţa unui singur om. În 1968, se reciclau de asemenea apa şi gazele pentru cultivarea algei *chlorella* şi eficienţa totală a sistemului ajunsese la 85 la sută (respectiv numai 15 la sută din factorii nutritivi erau aduşi din afara complexului etanş). Pe urmă, a fost adăugată o componentă agricolă. S-au cultivat şi reciclat grâu şi legume, făcând posibile perioade mai îndelungate de locuire.

Aceste cercetări au progresat cu experimentul ultrasecret Bios-3 din Krasnoiarsk, desfăşurat sub conducerea lui Iosef Gitelson, la sfârşitul anilor 1960 şi începutul anilor 1970. Acest proiect a fost ţinut complet secret şi, potrivit lui Allen, în Statele Unite nimeni nu a avut idee ce se petrecea. În cadrul experimentului Bios-3, echipe de două şi trei persoane au fost închise ermetic, pe perioade de până la şase luni, iar culturile au produs până la 50 la sută din necesarul alimentar al echipajului. Însă plantele nu au reuşit să elimine emisiile de gaze, şi în cele din urmă, a fost nevoie de un filtru termocatalitic. Reziduurile nu au fost reciclate. Complexul de la Krasnoiarsk a fost construit întrucâtva asemănător complexului Biosphere 2. Aproximativ un sfert din clădire adăpostea echipajul şi materialele pentru procesarea alimentelor şi repararea echipamentelor, iar în restul complexului erau obţinute produsele agricole, însă nu exista nici măcar un biom. Pentru fotosinteză, se folosea lumina artificială de vreme ce, spre deosebire de deşertul Arizona, zilele-lumină sunt scurte în Siberia şi lumina soarelui nu este prea intensă.

Douăzeci de ani mai târziu, în 1986, în zilele năvalnice ale glasnostului lui Mihail Gorbaciov, oamenii de ştiinţă sovietici, care lucraseră iniţial la experimentele Bios, au fost foarte cooperanţi când Allen i-a rugat să-l ajute la proiectarea complexului Biosphere 2. Allen şi echipa lui de la DTL au fost primiţi cu braţele deschise la Institutul pentru Probleme Biochimice din Moscova de către Şepelev şi Oleg Gazenko, directorul institutului, cunoscut pentru că o alesese şi o pregătise pe căţeaua Laika pentru zborul cu Sputnik 2. Acest institut a fost înfiinţat la origini pentru studierea efectelor spaţiului asupra cosmonauţilor. Gitelson a sosit a doua zi şi le-a împărtăşit secretele complexului Bios-3 lui Allen şi echipei sale, sub forma unui film documentar care nu fusese accesibil

anterior. Gitelson a devenit apoi consultantul-cheie în conceperea complexului Biosphere 2 şi a ajutat la accelerarea planificării. În 1987, echipa lui Allen şi echipa lui Gitelson s-au întâlnit şi au comparat note la Prima întâlnire internaţională de sisteme vii închise, sponsorizată de SBV şi de Societatea Regală de la Londra. Iar, în 1989, s-a ţinut o a doua conferinţă la Krasnoiarsk, cosponsorizată de Gitelson. La conferinţă au participat şi oameni de ştiinţă de la Agenţia Spaţială Europeană. În cadrul acesteia a fost adoptat unanim termenul de „biosferică“ pentru descrierea cercetărilor lor.

Intră în joc şi NASA

Printr-o coincidenţă, implicarea cunoscută a agenţiei NASA în domeniul CELLS a debutat aparent în anul 1986, beneficiind, în mod evident, de noua deschidere a oamenilor de ştiinţă sovietici şi de schimburile de informaţii din cadrul conferinţei internaţionale. În acel an, NASA a lansat Proiectul Breadboard, care s-a concentrat asupra cultivării plantelor în medii izolate, controlate, şi asupra creşterii productivităţii recoltelor. Se cultivau grâu, soia, cartofi, cartofi dulci, căpşuni, orez, arahide, ridichi şi alte alimente într-un mare complex din oţel, denumit cameră de producere a biomasei. Existau de asemenea laboratoare pentru transformarea reziduurilor în factori nutritivi pentru plante, îngrăşăminte, dioxid de carbon şi apă. Proiectul Breadboard s-a desfăşurat în acelaşi timp cu proiectul Biosphere 2 şi continuă şi în zilele noastre.

În 1989, cu doi ani înaintea Misiunii 1, NASA a construit un complex denumit BioHome. Acesta consta în încăperi de locuit având aproximativ dimensiunile unei remorci de camion, conectate la un complex de reciclare a deşeurilor. Apa uzată de la echipajul uman era folosită pentru irigarea unui complex de plante semiacvatice cunoscute pentru faptul că omoară microorganismele la nivelul rădăcinilor. Aceste plante au fost apoi recoltate şi transformate în compost, care a fost folosit în continuare pentru fertilizarea culturilor de plante comestibile, în special roşii, sorg, porumb, castraveţi şi dovleci. Plantele comestibile asigurau hrana echipajului. Plantele acvatice s-au dovedit a fi deosebit de eficiente în înlăturarea compuşilor organici, a bacteriilor patogene şi a virusurilor, neutralizând astfel dejecţiile. Apa procesată provenită din dejecţii era supusă

apoi acţiunii luminii ultraviolete pentru continuarea purificării ei şi după aceea era utilizabilă pentru toalete şi pentru udarea plantelor (aşa-numita „apă gri“). S-a constatat de asemenea că plantele acvatice purificau aerul de numeroase substanţe organice nocive, cum ar fi formaldehida, benzenul şi toluenul, precum şi de gazele indezirabile. Apa de consum pentru echipaj era obţinută prin condensarea vaporilor produşi de plante, care era purificată apoi cu lumină ultravioletă. Proiectul BioHome continuă de asemenea şi în zilele noastre.

Este interesant de remarcat că acest proiect de reciclare a deşeurilor a precedat Misiunea 1 şi este foarte tentant să formulăm concluzia că este posibil ca NASA să fi pus măsurătorile şi rezultatele la dispoziţie lui Allen, fapt care ar putea explica succesul proceselor de reciclare a deşeurilor în complexul Biosphere 2, ceea ce ruşii nu reuşiseră să realizeze. Este de asemenea cunoscut că, între anii 1995 şi 1998 (după prăbuşirea proiectului Biosphere 2, vezi paragraful următor), NASA a fost implicată în cel puţin patru experimente cu oameni izolaţi complet în complexe CELLS perioade de aproximativ două luni.

Trecând în revistă materialul anterior, începe să se contureze ideea că atât ruşii, cât şi NASA au contribuit cu rezultatele cercetărilor lor la proiectul Biosphere 2 şi că s-a intenţionat probabil ca acesta să devină complexul CELLS suprem, permanent, internaţional, care să fie folosit în pregătirea astronauţilor pentru misiuni pe Marte şi pe alte planete. Această concluzie este sprijinită de faptul că SBV a susţinut la început că proiectul Biosphere 2 urma să fie util 100 de ani. Însă totul a eşuat la mijlocul anului 1994, la şase luni de la începerea Misiunii 2, când a intervenit un conflict între Bass şi echipa lui Allen pe marginea managementului financiar şi a validităţii ştiinţifice a proiectului, iar Bass a decis să elimine grupul DTL. Au existat resentimente puternice de ambele părţi şi Abigail Alling, unul dintre cei opt bionauţi iniţiali, a fost atât de furioasă, încât a sabotat proiectul. În mod repetat a întrerupt etanşarea, ceea ce a distrus efectiv întregul complex sub aspectul continuării cercetărilor. În acel moment, se pare că NASA a prins mingea şi a fugit cu ea, iar Biosphere 2 s-a transformat într-un complex de cercetări ecologice având ca obiect Pământul şi într-o atracţie turistică.

Arma crimei

Este foarte surprinzător că s-au cheltuit atât de mulţi bani şi s-a risipit un efort de cercetare atât de important pentru un scop care pare să fie depărtat şi poate fi de neatins. Cum sau când vom avea o bază pe Marte cât de curând, în condiţiile în care cele câteva misiuni robotizate, care au reuşit până în acest moment să atingă suprafaţa planetei, doar au zgâriat puţin praf şi au analizat nişte pietre? În 2004, preşedintele George W. Bush a anunţat o nouă iniţiativă pentru o misiune cu echipaj uman pe Marte nu mai târziu de 2025 până în 2030. Cu siguranţă, la mijlocul anilor 1980 nu a existat niciun eveniment spaţial care să fi justificat lansarea acestor proiecte. Şi de ce realizau ruşii aceste cercetări în anii 1950, când nici măcar nu puseseră un om pe orbită? De unde a venit acest optimism sălbatic?

Un cercetător deosebit de controversat are un răspuns la aceste întrebări spinoase, cu toate că şi alţii au făcut aceeaşi afirmaţie. Vladimir Terziski, inginer şi fizician de origine bulgară, spune că a existat o bază comună SUA-Rusia pe Marte din 1962! Pare incredibil că un asemenea secret a putut să fie păstrat 40 de ani, în special pe toată durata Războiului Rece. Cu toate acestea, dacă este adevărat, ar tinde să explice interesul ruşilor faţă de CELLS atât de timpuriu şi colaborarea lor la proiectul Biosphere 2. Şi este de crezut că ar fi posibil ca noi să fi avut tehnologia pentru înfiinţarea unei asemenea baze, în perspectiva tuturor proiectelor secrete care s-au desfăşurat de la Roswell încoace. La urma urmelor, Wernher von Braun a scris o carte intitulată *The Mars Project* în 1953, dând toate datele ştiinţifice necesare unei aterizări în siguranţă pe Marte. Dacă o asemenea bază exista de peste 20 de ani, atunci, în 1986, ar fi foarte posibil ca ei să fi vrut să caute moduri de a o face mai independentă, caz în care proiectul Biosphere 2 ar fi absolut logic. Este chiar foarte posibil ca Biosphere 3 să existe deja pe Marte! Experimentele CELLS sunt arma crimei. Las pe seama cititorului să urmărească acest subiect prin propriile sale cercetări.

Capitolul 18
Metalul miraculos de la Roswell

Astăzi, dispozitive cum ar fi laserele, circuitele integrate, reţelele de fibre optice, dispozitivele cu fascicule de particule accelerate şi chiar kevlarul din vestele antiglonţ sunt, toate, obişnuite. Dar seminţele punerii lor la punct se află în prăbuşirea navei extraterestre la Roswell.

Colonelul Philip J. Corso, *The Day After Roswell*

Institutul Memorial Battelle nu este bine cunoscut de publicul larg. Acest lucru este pe placul Departamentului Apărării, de vreme ce ar prefera ca activitatea care se desfăşoară aici să rămână „în afara bătăii radarului“ cât mai mult cu putinţă. Totuşi, acest complex întins de la periferia oraşului Columbus, Ohio, alăturat campusului Universităţii Ohio, împreună cu şase laboratoare naţionale asociate, pe care le gestionează, constituie centrul celor mai sensibile şi importante proiecte de cercetare şi dezvoltare de pe planetă. Fondat în 1929 potrivit termenilor din testamentul industriaşului din Ohio, Gordon Battelle, institutul s-a concentrat iniţial pe proiecte de cercetare şi dezvoltare în domeniul metalelor, în sprijinul industriilor fierului şi oţelului, care abia îmboboceau în anii 1930.

Potrivit website-ului său (www.battelle.org), „Battelle deţine actualmente mai mult de doi kilometri pătraţi de laboratoare în diferite locuri, care realizează cercetări de ultimă oră în domeniul securităţii naţionale, mediului, energiei şi transportului, al sănătăţii şi al diferitelor ştiinţe ale vieţii“ şi lucrează pentru „peste 800 de agenţii federale, statale şi locale ale guvernului, pentru unele dintre cele mai mari corporaţii din lume, clienţi şi parteneri din sectorul privat din peste 100 de sedii naţionale şi internaţionale“. De asemenea, Battelle gestionează şi cogestionează laboratoarele Brookhaven, Idaho, Oak Ridge, *Pacific Northwest Lawrence Livermore National Laboratories*, precum şi *National Renewable Energy Laboratory*. În 2006, Battelle a fost ales pentru a gestiona noul National Biodefense Analysis and Countermeasures Center/NBACC (Centru Naţional de Analize şi Contramăsuri pentru Bioapărare). Pe ansamblu, Battelle supraveghează 20 000 de salariaţi şi

dirijează 3,9 miliarde de dolari anual pentru cercetare şi dezvoltare. Multe dintre sediile lui secrete de cercetare sunt implicate în proiecte de dezvoltare legate de organismul militar.

Relaţiile Institutului Battelle cu lumea militară nu constituie un secret şi sunt declarate deschis pe website-ul lor. Aici se spune: „Având o experienţă de peste 50 de ani în programe de apărare ale armatei din domeniile chimic, biologic, radiologic şi nuclear, Battelle este lider în utilizarea ştiinţei şi tehnologiei pentru detectarea surselor de pericol şi protecţia oamenilor şi a instalaţiilor împotriva armelor de distrugere în masă. Expertiza institutului Battelle acoperă toate aspectele apărării împotriva terorismului – de la evaluarea ameninţărilor şi a vulnerabilităţii, până la testarea sistemelor de securitate, echipamente, vaccinuri şi reacţie medicală şi comunitară, la pregătire şi evaluări“.

Legăturile strânse ale institutului Battelle cu armata au început în cursul celui de-al Doilea Război Mondial. Datorită expertizei în domeniul metalurgic, s-a apelat la acest institut pentru punerea la punct a rafinării uraniului pentru Proiectul Manhattan, care a jucat un rol indispensabil în realizarea bombei atomice. Ca urmare, a devenit unul dintre complexele nucleare de prim rang din lume, ceea ce s-a concretizat printr-o poziţie de lider în propulsia nucleară. Aceasta a condus la punerea la punct a primului submarin nuclear, Nautilus, în anul 1948. La începutul anilor 1950, Battelle a construit primul complex privat de cercetări în domeniul nuclear pe 5 ha de teren din apropiere de Columbus. Complexul cuprindea un reactor, o instalaţie de asamblare critică şi celule calde. Istoria inovaţiilor Institutului Battelle este legendară. Acest institut a pus la punct xerografia, a stat la originea unui număr de peste două mii de patente în SUA şi a primit numeroase premii şi menţiuni.

Conexiunea Wright-Patterson

Dată fiind experienţa aprofundată a institutului în domeniul metalelor şi afilierea sa militară din perioada războiului, nu trebuie să constituie o surpriză că, atunci când o navă spaţială extraterestră s-a prăbuşit în deşertul din New Mexico, în apropiere de Roswell, în 1947, lăsând în urma sa fragmente aparent metalice împrăştiate pe întreaga suprafaţă a fermei de

oi Mac Brazel, Aviaţia Forţelor Terestre a recurs la institutul Battelle pentru analizarea fragmentelor – mai ales de vreme ce Battelle ştia să păstreze un secret, aşa cum o demonstrase temeinic participarea sa ultrasecretă la Proiectul Manhattan. De fapt, era ceva de aşteptat.

Şi astfel, revelaţia lui Anthony Bragalia, cercetător şi autor veteran din domeniul OZN, că exact aşa s-a şi întâmplat este absolut logică. Mai mult chiar, este cu atât mai logică cu cât există actualmente dovezi copleşitoare că părţile recuperate din nava spaţială au fost imediat trimise cu avionul la Baza Aeriană Wright-Patterson din Dayton, Ohio, care se află în direcţia oraşului Columbus (la aproximativ 160 km). De fapt, pare foarte posibil ca Aviaţia Forţelor Terestre să-şi fi stabilit iniţial Divizia de Tehnologii Străine la Wright-Patterson exclusiv datorită apropierii de Battelle.

Bragalia scrie despre un document care a fost obţinut graţie Legii accesului liber la informaţie, care implică în mod clar institutul Battelle în analiza fragmentelor metalice care au fost găsite la Roswell, la locul prăbuşirii, şi în proiectul ulterior de copiere a aşa-numitului „metal cu memorie“ care i-a uimit pe toţi cei care au pus mâna pe el la Roswell. Cercetările lui Bragalia sunt documentate pe blogul său, http://ufocon.blogspot.com, într-un document intitulat „The UFO Iconoclast(s)“ şi sunt încorporate în ediţia revizuită şi extinsă a cărţii lui Thomas J. Carey şi Donald R. Schmitt, *Witness to Roswell: Unmasking the Government's Biggest Cover-Up* (vezi *Capitolul 4*).

Cererea în virtutea Legii accesului liber la informaţie a fost depusă de Billy Cox, reporter la *Herald Tribune* din Sarasota, Florida. În luna august 2009, după o aşteptare de zece săptămâni, documentul de la Battelle a sosit în sfârşit şi i-a fost împărtăşit lui Bragalia. Este intitulat „Second Progress Report Covering the Period September 1 to October 21, 1949 on Research and Development on Titanium Alloys Contract No. 33 (038)-3736“ („Al doilea raport de progres în perioada 1 septembrie - 21 octombrie 1949 privind contractul de cercetare şi dezvoltare a aliajelor de titan nr. 33 (038)-3736“). Autorii sunt analiştii de la Battelle C.W. Simmons, C.T. Greenidge, C.M. Craighead „şi alţii“. Raportul a fost redactat pentru Baza Aeriană a Forţelor Aeriene Wright-Patterson (prin 1949, Aviaţia Forţelor Terestre devenise Forţele Aeriene).

Bragalia a aflat că documentul fusese restricţionat anterior la citirea doar de către personalul autorizat din Departamentul Apărării. Punerea la dispoziţie a documentului sub incidenţa Legii accesului liber la informaţie a trebuit să fie aprobată, chiar şi atunci, şase ani mai târziu, de secretarul pentru Forţele Aeriene! Lipseau aproximativ 30 la sută din cele 119 pagini iniţiale. Primirea acestui document de către Cox şi Bragalia a constituit episodul final al unei îndelungate investigaţii. Anterior, cei doi găsiseră referiri la un asemenea raport în diverse note de subsol din studiile sponsorizate de armată referitoare la aliajele cu memorie. Căutând acest document „dispărut“, urmele hârtiilor au condus la institutul Battelle. Iniţial, istoricii de la Battelle şi de la Wright-Patterson afirmaseră că nu reuşeau să-l găsească. Însă, datorită cererii sub incidenţa Legii accesului liber la informaţie, documentul a fost localizat în cele din urmă în arhivele Centrului de Informaţii Tehnice al Apărării din cadrul Departamentului Apărării.

Plutea în jos ca un şerveţel

Mulţi oameni au pus mâna pe ciudatele resturi cu aspect metalic, care s-au împrăştiat pe suprafaţa fermei Brazel după prăbuşirea navei spaţiale. Toţi au fost uimiţi de calităţile bizare ale mostrelor mici pe care reuşiseră să le atingă. Relatările martorilor referitoare la resturile prăbuşirii au fost preluate de pe website-ul http://roswellproof.com/debris2_memory_foil.html.

Maiorul Jesse Marcel a spus: „[Erau] multe resturi de folie metalică, care păreau să fie, dar nu erau din aluminiu, căci, ori de câte ori le-ai fi mototolit, îşi recăpătau forma originală. În afară de aceasta, erau indestructibile, chiar dacă dădeai în ele cu barosul“. Fiul lui Mac Brazel, William Brazel Jr., a afirmat: „Ciudat la folia aceasta era că puteai s-o mototoleşti şi s-o laşi jos şi îşi revenea imediat la forma originală. Era cât se poate de pliabilă, însă nu puteai s-o pliezi sau s-o îndoi ca pe metalul obişnuit. Aproape că semăna mai curând cu un fel de plastic, cu excepţia faptului că era în mod clar metal. Nu ştiu ce era, dar ştiu că tata a zis odată că armata i-a spus că se stabilise cu certitudine că nu era ceva făcut de noi.“

Don Burleson, cercetător al evenimentului de la Roswell, a susţinut: „Brazel a pus obiectul în picioare sprijinit de un pin şi

a sugerat să se tragă în el – ceea ce au şi făcut – cu puşti de vânătoare de căprioare, de calibrul 30,06, de la o distanţă de aproximativ 10 m, o ţintă simplă pentru vânătorii de căprioare cu experienţă. Domnul Croft [Phillip Croft, partenerul de vânătoare al lui Mac Brazel] a spus că, la impactul cu proiectilul, folia era aruncată în aer la o distanţă considerabilă şi plutea în jos «ca un şerveţel». La examinarea materialului, oamenii au constatat că nu prezenta niciun efect al impactului – nici măcar o ciobitură, nicidecum fisuri sau perforaţii".

„Al doilea raport despre progres" al Institutului Battelle destinat Bazei Wright-Patterson reprezintă, în esenţă, o trecere în revistă a eforturilor institutului de a pune la punct un metal asemănător celui la care se refereau martorii de la Roswell. Cu toate că în raport nu se află nicio referire directă la prăbuşirea de la Roswell, există atât de multe legături de personal şi indicii ale continuării cercetărilor legate de OZN la Battelle, încât aproape nu există îndoială că documentul era un raport legat de un contract cu Aviaţia Forţelor Terestre de copiere a metalului găsit la Roswell.

Cultura OZN a institutului Battelle

Poate că indiciul principal a fost descoperirea faptului că unul dintre autorii raportului, care a fost inclus la categoria „şi alţii", era Elroy John Center, cercetător chimist principal la Battelle între anii 1939 şi 1957. Center a redactat secţiunea raportului care se referea la analiza chimică a aliajelor de titan. Raportul formulase deja concluzia că un metal înzestrat cu memoria formei trebuia să fie un aliaj de titan cu o puritate excepţională. Sarcina lui Center era să găsească modalităţile de detectare a nivelului oxigenului din titan. Se ştia deja că John Center îi spusese unui prieten, în 1960, că în perioada în care fusese chimist la Battelle, la sfârşitul anilor 1940, primise sarcina să evalueze un material necunoscut care, i se spusese, era recuperat dintr-o „farfurie zburătoare" prăbuşită. De asemenea, îi mai zisese acelui prieten că materialul avea semne „ca hieroglifele! Pe blogul său, Bragalia ne spune că familia lui Center a confirmat că acesta manifestase un „intens interes" pentru subiectul OZN şi extratereştri în perioada în care lucra la Battelle.

Interesul lui Center faţă de OZN nu constituia ceva deosebit

la Battelle. De fapt, se pare că era ceva înrădăcinat în cultura organizaţională de acolo. Bragalia relatează că la sfârşitul anilor 1940 director al institutului Battelle era Clyde Williams. Williams făcea parte, în acelaşi timp, din Comitetul de Cercetare şi Dezvoltare al guvernului, care îi mai avea printre membri pe dr. Eric Walker şi dr. Robert Sarbacher, ambii recunoscând ulterior că avuseseră cunoştinţă de prăbuşirea de la Roswell. Este cu siguranţă un indiciu foarte solid că întregul Comitet de Cercetare şi Dezvoltare al guvernului era profund implicat în probleme privind OZN şi extratereştrii. Această legătură ar putea să explice de ce, în 1952, tocmai institutul Battelle a fost ales în vederea realizării tuturor analizelor pentru Proiectul Blue Book de tristă amintire, cu toate că, s-ar părea, institutul a fost ales pentru această sarcină de căpitanul din Forţele Aeriene Edward J. Ruppelt, şeful Proiectului.

Dată fiind influenţa institutului Battelle la nivele într-atât de superioare, este extrem de puţin probabil că alegerea a fost lăsată la latitudinea unui umil căpitan din Forţele Aeriene. În orice caz, Battelle a primit sarcina de a concepe un chestionar, de a introduce în computere şi de a analiza datele tuturor incidentelor cu OZN raportate pe plan naţional. Ruppelt a luat această misiune foarte în serios şi toate bazele Forţelor Aeriene din SUA au avut un ofiţer pentru Proiectul Blue Book care trebuia să transmită toate rapoartele despre OZN. Începând din martie 1952, institutul Battelle a realizat o masivă analiză statistică a aproximativ 3 200 de cazuri, folosind tehnologia de procesare IBM cu cartele perforate, de ultimă oră la vremea respectivă. Proiectul a fost încheiat în 1954, după plecarea lui Ruppelt, şi s-a concretizat cu de-acum binecunoscutul şi discutabilul „Raport Special 14“.

Misteriosul doctor Cross

Intermediarul-cheie între baza Wright-Patterson şi institutul Battelle după prăbuşirea de la Roswell a fost, fără îndoială, dr. Howard Clinton Cross. Se ştie că Cross era cercetător principal în domeniul metalurgiei înaintea prăbuşirii, însă, după ce s-a acordat contractul institutului Battelle, s-ar părea că a ieşit în evidenţă ca director de cercetare al proiectului metalelor cu memoria formei. Aceasta l-a plasat drept în centrul interacţiunii cu mai multe agenţii ale guvernului şi a devenit omul-cheie de

la Battelle pentru toate chestiunile legate de OZN. Bragalia a realizat cercetări extinse referitoare la Cross şi a scos la lumină detalii importante privind rolul lui în realizarea celui de-al „Doilea Raport despre Progrese“ şi în privinţa Proiectului Blue Book. Institutul Battelle a descoperit că metalul de la Roswell era o combinaţie de titan extrem de pur şi un alt metal, elemente aliate într-un nou mod, şi a decis că putea să fie copiat cel mai bine combinându-se titanul cu nichelul pentru producerea unui aliaj NiTi. Provocarea cu care s-a confruntat Cross consta în modul de combinare a titanului extrem de pur cu nichelul pentru a se obţine un metal cu memoria formei, nu doar un simplu aliaj.

„Cel de-al Doilea Raport despre Progrese“ rezumă cercetările şi experimentele din acea perioadă de două luni a anului 1949, în cursul căreia oamenii de ştiinţă de la Battelle au încercat să producă un „metal morfic“, respectiv un metal care poate fi pliat, dar revine întotdeauna la forma iniţială. Într-o subsecţiune a raportului, intitulată „Investigaţii privind topirea titanului“, L.W. Eastwood, cercetător în cadrul institutului Battelle, examina modurile de optimizare a topirii titanului. Aceasta trebuia realizată într-un anumit mod pentru producerea aliajului NiTi şi impunea utilizarea unui cuptor cu arc electric avansat. Se ştie că Eastwood îi dădea raportul lui Cross, ca şi Center, ceea ce confirmă rolul lui Cross de director al proiectului. Într-o secţiune intitulată „Evaluarea aliajelor titanului“, autorii au discutat despre modurile de creare a unei „reţete“ de combinare a nichelului cu titanul pentru obţinerea aliajului NiTi. Este inclusă şi o diagramă de stare nichel-titan. Raportul evalua de asemenea alte posibile aliaje ale titanului, inclusiv titan-zirconiu, şi cuprindea o diagramă prezentând „elongaţia“ şi „încovoierea“ diverselor aliaje avansate ale titanului.

La începutul anilor 1950, Cross a apărut ca director de cercetare pentru Proiectul Blue Book. În acea perioadă, spune Bragalia pe blogul său, „Cross a lucrat în tăcere – dar foarte aproape – cu şefii diverselor departamente ale guvernului Statelor Unite la diverse aspecte ale fenomenului OZN (...) El deţinea cunoştinţe tehnice legate de construcţia navei şi i s-a acordat un nivel de acces la secrete care i-a permis să devină o achiziţie valoroasă a armatei şi serviciilor de informaţii americane în analizarea şi investigarea cazurilor de OZN

deosebit de complexe. Metalurgistul de la Battelle a avut o asemenea importanţă, încât discuta liber cu şefii Biroului de Cercetări Navale, ai CIA şi ai Serviciului de Informaţii al Forţelor Aeriene“.

Nitinol

Cross a devenit expert în titan şi a redactat un raport tehnic sumar intitulat „Aliajele titanului“, care a fost prezentat Serviciului Naval de Informaţii în luna decembrie 1948. Cu toate că se poate arăta că „Al Doilea Raport despre Progrese“ a fost primul document în care s-a discutat despre aliajul NiTi, metalul a fost „descoperit“ în mod oficial, din punctul de vedere al consemnărilor, abia în 1961, de U.S. Naval Ordinance Lab/NOL (Laboratorul de Muniţii al Forţelor Navale ale SUA). Bragalia crede că aceasta s-a datorat faptului că Cross îşi predase iniţial datele Biroului de Cercetări Navale. Inventarea nitinolului este actualmente atribuită oficial lui William Buehler şi dr. Frederick Wang, cercetători la NOL. După câte s-ar părea, datele referitoare la NiTi au zăcut în arhivele NOL timp de 10 ani, până când a venit Buehler şi a început să caute compuşi intermetalici care să poată fi folosiţi pentru conul frontal al rachetelor Polaris ale marinei. S-a concentrat imediat asupra NiTi, în 1959, apoi, l-a redenumit Nitinol, combinând „NiTi“ cu „NOL“, în 1961, când i-a descoperit caracteristicile uimitoare.

După aceea, grupului său i s-a alăturat Wang, în 1962, şi a început să găsească noi aplicaţii pentru acest aliaj unic. Actualmente, nitinolul este folosit pentru cuplarea conductelor hidraulice de pe avioanele cu reacţie, în ortodonţie, în chirurgia ortopedică, la atelele pentru fracturi osoase, stenturile cardiovasculare, cateterele medicale, pentru corecţia scoliozei coloanei vertebrale şi în alte scopuri medicale. Wang a construit motoare din nitinol care transformă energia termică în energie mecanică. Aliajul este folosit şi în ingineria oceanografică, la conectorii electrici, în robotică, pentru alinierea cu fascicul laser, la valvele pentru conductele de apă, la sistemele de irigaţii (puse la punct de Battelle), la ramele de ochelari, deschizătorile automate pentru ferestre, valvele cafetierelor şi jucăriile mecanice. Sunt identificate încontinuu noi utilizări.

Nu se poate şti cum ar fi fost viaţa astăzi dacă acea navă spaţială venită de pe o stea depărtată nu s-ar fi prăbuşit în

deşertul New Mexico în acea noapte răscolită de furtună din iulie 1947. Ar fi fost cu certitudine altfel. Acesta a fost într-adevăr evenimentul declanşator al erei spaţiale şi începem să înţelegem abia acum magnitudinea schimbărilor pe care le-a generat.

Partea a patra
Rasa viitoare

Faptul că un grup de vizitatori extratereştri răpeşte în secret femei de pe Pământ şi le foloseşte pentru a crea o rasă hibridă prin intermediul ingineriei genetice este, probabil, cea mai bizară poveste din istoria omenirii. Cu toate acestea, rapoartele continuă să se adune şi, încetul cu încetul, au apărut şi detalii. Din perspectiva numărului uriaş de cazuri de peste ani, extratereştrii trebuie să-şi fi dat seama că ar fi fost imposibil să menţină secretul total al acestei operaţii. Prin urmare, în vreme ce, în aparenţă, au pus la punct un sistem foarte eficient de ştergere din memorie a acestor evenimente, multe femei îşi amintesc totuşi, iar experienţele sunt retrăite cu claritate sub hipnoză. S-au scris mai multe cărţi, în lipsa cărora nu am fi ştiut mai nimic cu privire la aceste răpiri. Acesta este cel mai surprinzător aspect al fenomenului. Nici măcar o singură poveste de răpire nu a ajuns vreodată în presa de largă audienţă, deşi cărţile pe acest subiect s-au vândut bine şi s-au bucurat de o largă distribuire. Putem trage concluzia din aceasta doar că forţele din spatele maşinii de ascundere faţă de presă sunt extrem de puternice.

Detaliile programului de răpiri, prezentate în *Capitolul 19. Proiectul creării de hibrizi*, au fost extrase din cărţile menţionate în acel capitol. După cum se relatează în cursul capitolului, nu este clar care ar fi autoritatea responsabilă de această manipulare intruzivă, involuntară şi adeseori traumatizantă a pământenelor. O autoritate spune că a fost „guvernul mondial“, însă extratereştrii înşişi afirmă că a fost „Consiliul Lumilor“. În vreme ce unii investigatori şi extratereştrii spun că sunt pe cale să creeze o rasă superioară rasei omeneşti, David Jacobs, autorul cărţii *The Threat*, crede că este vorba de un complot sinistru de preluare a planetei. Nimeni nu ar putea aduce argumente împotriva necesităţii ameliorării rasei umane şi, astfel, extratereştrii şi susţinătorii lor pământeni au într-adevăr argumentele de care se pot folosi pentru înlăturarea criticilor.

Pe de altă parte, această secţiune a cărţii oferă puncte de vedere pe marginea subiectului transformării rasei omeneşti. Povestea lui Andy Pero din *Capitolul 20. Om şi supraom*,

ilustrează în mod dramatic forţa latentă a omului de a deveni „supraom“. Pero însuşi adoptă poziţia că am fost menţinuţi în mod deliberat într-o stare de slăbiciune şi într-o stare de conştiinţă redusă de către extratereştrii ostili. În *Capitolul 21. Reconsiderarea descoperirilor din domeniul parapsihologiei*, autorii Sheila Ostrander şi Lynn Schroeder realizează o demonstraţie convingătoare a posibilităţii atingerii pe cale naturală a unor puteri mentale şi psihice amplificate incredibil. Puterile yoghinilor demonstrate de generaţii întregi de maeştri himalayeni practicanţi ai Metodei Silva (anterior Metoda de control mental Silva) şi recenta dezvoltare larg răspândită a capacităţilor de vedere la distanţă la indivizi obişnuiţi tind, toate, să sprijine poziţia „potenţialului uman“.

Capitolul 22. Doar o chestiune de timp, abordează marea probabilitate ca extratereştrii care au sosit pe Pământ să nu fi putut ajunge aici decât călătorind în timp, deoarece distanţele fizice sunt prea mari. În numeroase cazuri de răpire, extratereştrii au părut să aibă capacitatea de a opri timpul, astfel încât martorii au îngheţat ca statuile în timp ce extratereştrii au comis răpirile, apoi, au fost dezgheţaţi. Ulterior, martorii nu au putut să-şi amintească de vreo fractură de timp. În *Capitolul 22*, ni se povesteşte că extratereştrii i-au spus unei persoane răpite că timpul nu există în realitate şi că ei puteau „să distorsioneze timpul cunoscut nouă, grăbindu-l, încetinindu-l sau oprindu-l“. Autorul Marc Davenport, care a fost intervievat pentru acest capitol, speculează pe marginea subiectului că această capacitate de manipulare a timpului provine dintr-o conştiinţă superioară şi că, în cele din urmă, vom avea şi noi această capacitate.

Din dovezile prezentate în această parte a cărţii, se poate formula, pe bună dreptate, concluzia că rasa umană va continua să evolueze către o stare superioară de conştiinţă şi că, la un moment dat, va dovedi puteri care, acum, par să fie supraomeneşti. Ca urmare, afirmaţia extraterestră că transformarea omului nu poate să aibă loc decât prin intervenţie genetică pentru crearea unor hibrizi extratereştri-oameni este cât se poate de suspectă.

Capitolul 19
Proiectul creării de hibrizi

Minunile extratereştrilor

În serialul de televiziune în zece episoade *Taken*, regizat de Steve Beers, dar produs şi dirijat personal de Steven Spielberg, care a fost transmis în SUA în luna decembrie 2002, un extraterestru dintr-o navă spaţială prăbuşită în New Mexico, în 1947, ia înfăţişarea unui bărbat chipeş şi este primit de o femeie divorţată, care trăieşte singură. Ei au o relaţie şi este conceput un copil-hibrid de sex masculin. Vedem mai târziu, în ultimul episod, că tatăl extraterestru este în realitate o entitate scundă, cenuşie, denumită de obicei zeta-reticulian. După ce copilul creşte, este pus în legătură cu o femeie-hibrid om-extraterestru prin intervenţia extratereştrilor. Cei doi au un copil, un hibrid de a doua generaţie, special şi unic. Fetiţa este foarte spirituală şi are capacităţi precognitive şi puternice abilităţi telekinezice, care îi permit să controleze mental acţiunile celorlalţi. O agenţie guvernamentală ultrasecretă, care monitorizează activitatea extraterestră, încearcă s-o răpească pe fetiţă şi s-o transforme în cobai, dar, în cele din urmă, ea este smulsă din braţele părinţilor şi luată de extratereştri, după cât ar fi de presupus din cauză că nu poate să aibă o viaţă normală în societatea oamenilor.

Serialul, produs cu un buget de peste 40 de milioane de dolari şi având peste 20 de ore de emisie, a fost accesibil unui public internaţional, deoarece a fost difuzat de Sci-Fi Channel, un canal de televiziune prin cablu, care este retransmis şi pentru deţinătorii de antene de satelit. Acest serial de televiziune a fost deosebit de însemnat, deoarece spectatorii au fost determinaţi să creadă că, deşi prezentat ca ficţiune, se baza pe realitate. De fapt, s-ar părea că a fost atât de aproape de realitate, încât unii ufologi au crezut că actriţa în vârstă de opt ani Dakota Fanning, care a interpretat rolul personajului hibrid Allie Keys în acest serial, este realmente un copil-hibrid! De la realizarea filmului, Fanning a crescut şi a devenit o stea foarte normală şi împlinită la Hollywood. Potrivit numărului din 30 noiembrie 2002 al revistei *TV Guide*, Spielberg a ales televiziunea în detrimentul filmului pentru acest subiect,

deoarece nu putea să fie prezentat adecvat într-un singur film de lung metraj de două sau trei ore. În acel articol, el a spus: „Am fost interesat de toate minunile extratereştrilor întreaga viaţă. Şi m-am gândit că avem nevoie de mai mult de două ore pentru a face într-adevăr istoricul răpirilor extraterestre“. Ca parte a campaniei de publicitate pentru serial, canalul Sci-Fi Channel a format un grup de interes public, intitulat *Coalition for Freedom of Information* (Coaliţia pentru Libertatea Informaţiei), pentru a convinge guvernul să deschidă dosarele OZN. În cadrul unei declaraţii moderate, preşedintele canalului Sci-Fi Channel, Bonnie Hammer, a afirmat: „Ne-a devenit clar că guvernul ascunde ceva“.

Cei mai perspicace observatori ai scenei cinematografice au tras de mult concluzia că Spielberg are, probabil, o legătură în interiorul agenţiilor guvernamentale şi este folosit pentru prezentarea informaţiilor secrete referitoare la OZN şi la extratereştri ca divertisment. Mulţi cred că noua agendă a guvernului la aceste subiecte este „aclimatizarea controlată a publicului“. Mai mult ca sigur, Spielberg este foarte dornic să coopereze în acest sens, deoarece este de acord probabil cu dezvăluirea. Acest serial pare să facă parte integrantă dintr-un asemenea program, deoarece materialul a fost foarte aproape de ceea ce au dezvăluit deja despre programul de hibridare mai mulţi investigatori serioşi, cum ar fi dr. John E. Mack, Budd Hopkins şi dr. David Jacobs.

Un număr foarte mare

Caz după caz, femeile răpite sunt duse la bordul unei nave spaţiale, sunt dezbrăcate şi aşezate pe un fel de masă de operaţie sub lumini puternice, adeseori cu legături metalice sau gen velcro la mâini şi picioare. Apoi, trec prin prima procedură de reproducere, care constă în extragerea unui ou prin introducerea în vagin a unui tub lung şi subţire sau a unui ac lung în buric. De obicei, femeile ştiu că s-a extras ceva din ele sau le confirmă extratereştrii. Aparent, extratereştrii ştiu cu precizie când o femeie se află la ovulaţie, monitorizând implantele plasate anterior undeva în corpul lor, de obicei sus, în cavitatea nazală. După aceea se prelevează sperma de la bărbaţi cu un dispozitiv care provoacă ejacularea fără orgasm. Aceasta se face cu sau fără erecţie.

Extratereştrii fertilizează evident oul în laborator şi reuşesc cumva să îmbine componenta genetică extraterestră în ou. Potrivit lui Donald M. Ware, locotenent-colonel în rezervă din Forţele Aeriene, vechi investigator de OZN/ET, s-ar părea că ei pot să aleagă dintr-un meniu de materiale genetice extraterestre pentru a produce copii-hibrizi cu mai multe sau mai puţine caracteristici extraterestre, exact în combinaţia pe care o caută. Mack spune că şi-au perfecţionat procedurile după ani întregi de experimente. Astfel, ştiu dinainte cu exactitate cât de ciudat va fi copilul-hibrid în societatea umană.

Pe urmă, răpesc a doua oară femeia de la care au prelevat oul. De această dată, îi implantează embrionul fertilizat în uter.

Jacobs afirmă în lucrarea *Secret Life: Firsthand, Documented Accounts of UFO Abductions* (Touchstone, iulie 1999): „De obicei, femeia ştie că i se introduce în interior ceva care este lăsat acolo. Ea are impresia că este acum însărcinată. Nu vrea să fie însărcinată şi mai ales nu în asemenea condiţii. Fiinţele îi ignoră obiecţiile“. Ultimul pas al acestui proces de reproducere este scoaterea fătului. Această procedură este dureroasă uneori. Una dintre femeile din cartea lui Jacobs, Lynn Miller, spune că

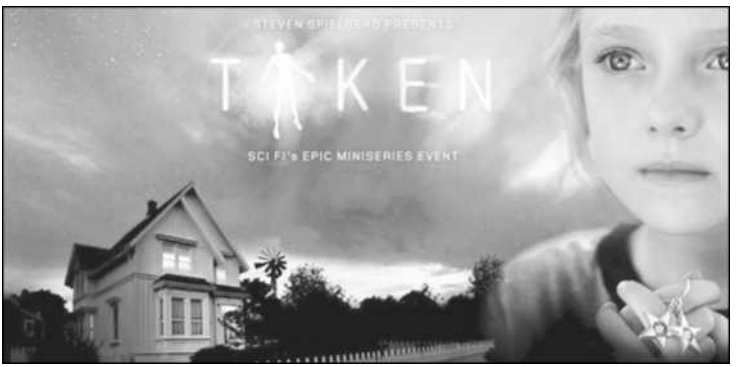

Afişul serialului de televiziune Taken, cu Dakota Fanning

extraterestrul mai înalt, „genul doctorului“, a împuns-o într-o parte şi a zis: „Este timpul să-l luăm“. Pe urmă, extraterestrul a introdus un instrument lung, negru, cu o cupă la un capăt, care părea să aspire. Lynn Miller spune: „La început, simţi ca şi cum ar smulge ceva dinăuntru (...) nu sunt prea blânzi. Eu le tot spun că mă doare“. Jacobs a întrebat-o: „Încearcă să facă ceva

să nu te mai doară?“. Ea răspunde „nu“. „Doctorul“ extraterestru a extras apoi un mic fetus, pe care l-a pus într-un „sertar“ plin cu lichid. I-a spus: „Acesta este copilul tău şi o să ţi-l creştem noi“. O altă femeie din cartea lui Jacobs, Tracy, a descris un perete cu numeroase sertare, toate conţinând fetuşi, aparent având funcţia de incubatoare.

Mack relatează cazul lui Catherine. După ce i-a fost îndepărtat micul fetus-hibrid din pântece, a trecut printr-o stare emoţională abătută şi l-a întrebat telepatic pe „doctorul“ extraterestru: „Câtor oameni le-aţi mai făcut aşa ceva?“ Extraterestrul i-a răspuns sec: „Numărul este foarte mare“.

1997

Fătul este extras de obicei după aproximativ trei luni sau la încheierea primului trimestru. Potrivit lui Ware, această îndepărtare timpurie a fătului este efectuată numai atunci când extratereştrii decid că produsul va avea un aspect prea ciudat pentru a trăi o viaţă normală în societatea omenească, drept pentru care intenţionează să-l crească în afara planetei. Un alt motiv, mai raţional, al extragerii timpurii a unui copil predominant extraterestru este legat de dimensiunile capului. Dacă sarcina este dusă până la termen, este puţin probabil ca acel cap mare să poată să treacă prin canalul naşterii. În cazurile în care hibridul va avea un aspect uman acceptabil şi va putea fi născut relativ confortabil, extratereştrii lasă sarcina să ajungă la termen în mama pământeană şi copilul să fie crescut de părinţii de pe Terra. Însă, aşa cum se arată în *Taken*, s-ar părea că îi monitorizează şi îi protejează grijuliu pe aceşti copii, de la distanţă. Tot ca în *Taken*, se produc hibrizi mai rafinaţi de generaţia a doua şi următoarele printr-un program de încrucişare a oamenilor cu hibrizi din generaţii ulterioare.

Multe persoane răpite au relatat că au văzut „incubatoarele“ în care se aflau până la o sută de fetuşi în diferite stadii de dezvoltare, în „acvarii“ individuale cu un lichid cu bule sau într-un gel, legaţi la un fel de sistem de întreţinere a vieţii şi de hrănire. Pe măsură ce copiii-hibrid cresc, evident, în nave spaţiale, femeile răpite sunt aduse să-i ţină în braţe, să interacţioneze cu ei şi să le arate afecţiune. Extratereştrii îşi dau toată silinţa să le convingă pe mamemle răpite să-i îm-brăţişeze pe copiii pasivi, uneori punându-le braţele în jurul

copilului şi ţinându-le aşa.

În *Passport to the Cosmos*, Mack spune că proiectul de hibrid s-ar fi confruntat cu numeroase probleme serioase. El susţine că femeile răpite au relatat permanent că au văzut hibrizi bolnăvicioşi sau neadaptaţi. Unul dintre subiecţii lui, Karin, a spus că hibrizii „au părut bolnavi fizic şi emoţional şi se îmbolnăveau tot mai grav pe măsură ce creşteau. Sunt foarte trişti (...) au un aspect emaciat, ca şi cum ar fi atrofiaţi“. Alte femei răpite au spus că hibrizii nu par să trăiască vreo emoţie reală, ci doar vibraţii. Una dintre participantele la experienţele lui Mack, pe nume Andreea, a spus că sistemul lor de eliminare nu funcţionează bine. „Li se blocau rinichii.“ O alta, pe nume Nona, a afirmat că extratereştrii îi destăinuiseră: „Avem probleme cu vălurile palatine“.

Însă, mai târziu, în 1997, Mack spune că „a început să afle despre crearea unor hibrizi la care integrarea uman/extraterestru avusese mai mult «succes» în producerea unor fiinţe cu calităţi speciale“. Tot în 1997, Karin a relatat că a văzut copii-hibrizi la care „dimensiunea emoţională a părut să fie complet «integrată»“. În ceea ce ar putea fi considerat drept o celebrare a acestei realizări fundamentale, la 23 iunie 1997, revista *Time* a prezentat pe copertă versiunea unui chip hibrid aparţinând unui artist plastic! Editorialul se intitula „Dosarele Roswell“ şi comemora cincizeci de ani de la prăbuşirea de la Roswell, o temă cu totul fără legătură cu crearea rasei hibride. Imaginea de pe copertă fusese realizată de unul dintre subiecţii lui Hopkins supuşi hipnozei. Era un portret al unei fiice hibrid la o vârstă apropiată de cea adultă.

Homo alterios spatialis

Pentru răspunsuri la multe întrebări presante referitoare la acest program, am recurs la două persoane având cunoştinţe foarte bune, implicate de foarte mult timp în investigaţiile şi cercetările extratereştrilor, colonelul Donald Ware şi dr. Richard Boylan. L-am cunoscut pe Ware la Congresul Internaţional OZN din 2003 de la Laughlin, Nevada, iar cu Boylan am discutat la telefon.

Ware spune că zeta-reticulienii au primit aprobarea să pună la punct o nouă specie, care urma să fie denumită Homo alterios spatialis, deoarece sunt o rasă pe cale de dispariţie şi

au ajuns la capătul dezvoltării lor fizice şi spirituale. Această aprobare a fost dată de Consiliul Galactic, care, afirmă el, supraveghează această parte a universului. El susţine că aspectele ştiinţifice au fost aprobate de pleiadieni, care sunt cu mult mai avansaţi decât zeta-reticulienii. Zetanii nu mai sunt capabili să se reproducă şi trebuie să se bazeze pe clonare pentru a continua să supravieţuiască fizic ca specie, iar procesul de clonare tinde să se deterioreze cu timpul. Prin urmare, trebuie să caute noi corpuri reproductibile pentru a trăi în ele ori vor muri. Cândva, s-au asemănat foarte mult cu noi, însă au ajuns la acest impas printr-o serie de războaie atomice şi bio-tehnologice pe planeta lor, Zeta Reticuli. Suprafaţa planetei a ajuns de nelocuit, iar ei au fost obligaţi să coboare sub sol. Pe urmă, au decis să elimine genetic toate emoţiile, deoarece au considerat că ura şi furia fuseseră cauza suferinţelor lor. Aceasta a făcut ca partea mentală să se supradezvolte, ceea ce a tins să-i transforme şi să-i facă să ajungă la un fel de mentalitate de stup; şi-au pierdut orice fel de individualitate, fapt care, mai departe, a însemnat că nu au mai putut să progreseze deloc nici spiritual.

Ware crede că „guvernul mondial“ al Pământului, nu atât de secret, cooperează activ cu zeta-reticulienii la proiectul creării de hibrizi. Acesta, afirmă el, este o organizaţie de densitatea a patra (respectiv a conştiinţei superioare) în comparaţie cu guvernul nostru naţional, care, susţine el, este de densitatea a treia. Ware spune că aproximativ 700 000 000 de suflete pământene au trecut deja la densitatea a patra şi formează în prezent o nouă subspecie, denumită *Homo sapiens alterios*. Aceşti oameni, susţine el, au „un computer biologic upgradat“ şi sunt avansaţi pe calea dezvoltării iubirii universale necondiţionate. Unele dintre aceste suflete sălăşluiesc deja în corpuri hibride. Ei vor fi principalii supravieţuitori ai apropiatului cataclism provocat de trecerea Planetei X (vezi *Capitolul 9*). Ware spune că şi noi, oamenii, avem nevoie de aceste corpuri noi, cu componentele lor telepatice şi psihice, pentru a păşi în era călătoriilor spaţiale. Telepatia va fi necesară ca mijloc vital de comunicare în afara planetei şi trebuie ca, mai întâi, să fim paşnici şi plini de iubire şi înţelepciune pentru a ni se permite să vizităm sfere depărtate. Nu ni se va permite să ne exportăm în spaţiu felul violent de a fi.

Boylan a avut un punct de vedere similar, deşi nu identic. El

s-a referit la hibrizii care sunt născuţi din părinţi oameni după intervenţia genetică a zeta-reticulienilor numindu-i „copiii stelelor“ şi a spus că sunt fiinţe umane foarte speciale, deţinând o listă de patruzeci şi două de noi abilităţi şi puteri. El nu a zis nimic despre implicarea guvernului mondial, convins că mai curând extratereştrii au demarat proiectul hibrizilor pe cont propriu. Şi nu s-a referit nici la organizaţiile de densitatea a treia sau a patra, ci mai curând s-a alăturat profeţiilor lui Hopi şi Lakota că va urma o tranziţie de la lumea a Patra la Lumea a Cincea şi că războiul nuclear şi dezastrul ecologic vor determina venirea noii ere, după moartea unor milioane de oameni, nu unor miliarde. Acest lucru, crede el, se va petrece, potrivit profeţiilor mayaşe, în anul 2012. După aceea, hibrizii care trăiesc în afara planetei se vor întoarce şi vor fi pe deplin acceptaţi în societatea omenească. Şi el a spus că acest lucru va deschide porţile unei noi ere de cooperare cu extratereştrii şi de călătorii spre stele îndepărtate.

Cei umili vor moşteni lumea

Jacobs nu este atât de sigur că proiectul creării de hibrizi este spre beneficiul nostru. În cartea sa foarte controversată şi alarmistă *The Threat*, el adoptă poziţia potrivit căreia acest program îi lasă pe oameni în afara ecuaţiei. Totul se reduce de fapt la întrebarea ce suflete vor sălăşlui în aceste corpuri noi. Sunt oare aceste corpuri noi, hibride, pregătite exclusiv pentru a sălăşlui în ele suflete extraterestre, într-un plan de preluare totală a planetei? Cel puţin un recenzent al cărţii *The Threat* vede o intenţie sinistră, spunând: „În stadiile finale ale agendei extraterestre, oamenii vor fi încetul cu încetul «scoşi din joc», în vreme ce hibrizii vor fi «introduşi în joc». Amintirile privind mamele iubitoare, taţii, libertatea de alegere şi religia vor fi înlocuite cu amintiri despre încrucişarea selectivă, funcţiile unice direcţionate către slujirea nevoilor extratereştrilor, programele şi mentalitatea de stup. Dacă o populaţie nu are amintiri individuale, legături de familie, libertate, nu îşi va aminti şi nu va şti ce a pierdut. Este clar că agenda extratereştrilor se bazează pe secret. În mod evident, sunt preocupaţi de faptul că, dacă populaţia omenească devine conştientă de ceea ce fac ei, ar putea manifesta opoziţie faţă de agendă“.

Aparent confirmând teza anterioară, Jacobs relatează că un extraterestru înalt i-a spus lui Lynn Miller, o femeie răpită, că ei creează o nouă rasă care „va fi capabilă să se reproducă şi va cunoaşte iubirea şi fericirea ca oamenii, şi îşi va cunoaşte sufletul şi conştiinţa cum n-o facem noi, şi va locui pe planetă şi o va îngriji şi o va face un loc frumos“.

Discuţia nu ar fi completă dacă nu am afla povestea chiar de la sursă – de la zeta-reticulienii înşişi. Pentru aceasta, am recurs la website-ul www.zetatalk.com. Aceste informaţii au fost canalizate de o femeie pe nume Nancy Leiderer şi se pretinde a fi o transcriere a dialogului cu un zeta-reticulian. Aceşti extratereştri au foarte multe de spus despre programul de creare de hibrizi. În esenţă, ei sunt de acord cu Ware, dar au păreri diferite în câteva puncte esenţiale. Ei spun că nu sunt chiar o specie pe cale de dispariţie, ci vor doar să recupereze aspectul emoţional şi cel sexual al vieţii, pe care le-au pierdut. Afirmă că nu sunt în înţelegere cu un guvern mondial, însă au un acord formal, nescris, cu noul şi mai reprezentativul grup MJ-12 din guvernul SUA (vechiul grup MJ-12 este actualmente defunct), iar programul a fost aprobat de Consiliul Lumilor. Susţin că toţi hibrizii trăiesc actualmente pe alte planete de densitatea a patra, dar se vor întoarce aici când Pământul va ajunge la starea de densitatea a patra. Ei confirmă iminenta sosire a Planetei X şi că se vor produce cataclisme apocaliptice. Mai spun în continuare că trecerea la cea de-a patra densitate a fost sincronizată pentru a coincide cu acest eveniment, astfel încât, odată încheiat, va începe noua eră şi cei umili într-adevăr vor moşteni Pământul.

Capitolul 20
Om şi supraom

Orice întreprindere ai vrea să-ţi asumi sau orice luptă ai alege să duci, 90 la sută din ceea ce îţi trebuie... este mental. Şi... teama este cheia tuturor lucrurilor! Dacă îţi poţi controla teama, îţi poţi controla mintea şi, dacă îţi poţi controla mintea, îţi poţi controla viaţa.

Andy Pero

Este un mit foarte stăruitor. Ideea că oamenii pot să-şi dezvolte, cumva, superputeri, pare să facă parte din subconştientul rasial şi diverse variante ale acestui concept se ivesc în mod repetat în cărţile SF, în benzile desenate, în programele de televiziune şi în filme. Trebuie să fii atent să deosebeşti acest concept al supraomenescului sau, mai familiar, „supraomul“ de varianta maşinii umane, mai cunoscută drept „cyborg“, mit la fel de viguros mai ales în ultima vreme. De obicei, când un asemenea mit refuză să dispară, pare să existe o anumită convingere înnăscută, intuitivă, la nivelul unor segmente largi de populaţie, că este într-adevăr posibil, că este un adevăr care nu a fost deocamdată validat ştiinţific. Poate chiar să fie caracterizat ca un dor mistuitor, o dorinţă inexprimabilă şi puternică a omenirii de a fi mai mult decât este astăzi, combinată cu credinţa că poate fi împlinită. Un corolar al său este suspiciunea că, printr-un mijloc sau altul, am fost împiedicaţi de la acest pas următor de forţe conspirative, care urmăresc să ne menţină sub un control strict – ideea că, dacă ne-am cunoaşte potenţialul real, „ei“ nu ar mai putea să rămână la putere.

Supermagia

Această idee a superputerilor explică de ce iluzionişti sunt capabili să genereze o atât de mare emoţie în rândurile publicului. Cei care le urmăresc numerele uimitoare încep să creadă, în sinele lor cel mai lăuntric, că iluziile sunt probabil reale, deoarece doresc să creadă că oamenii pot să-şi cultive asemenea puteri. În cea mai mare parte a erei moderne, publicul a aplaudat asemenea trucuri plin de admiraţie faţă de

abilităţile magicianului, dar, de fiecare dată, a plecat convins că era vorba de îndemânare şi nicidecum de magie reală. Însă, în ultima vreme, nu mai este atât de sigur. Odată cu apariţia lui David Copperfield în anii 1980, magia de spectacol a căpătat un aspect cu totul diferit şi a debutat o nouă epocă a supermagiei, în care mulţi observatori au ajuns să fie convinşi că era vorba de capacităţi paranormale. Copperfield a realizat multe numere absolut uimitoare, inclusiv a trecut prin Marele Zid Chinezesc, a făcut Statuia Libertăţii să apară şi să dispară (hipnoză în masă?) şi a levitat peste Marele Canion, toate aceste numere fiind prezentate în direct, în faţa unui public imens de televiziune. Iluzia Marelui Zid a fost deosebit de impresionantă, deoarece el a ajuns într-adevăr de cealaltă parte a zidului în câteva minute.

Ultimul superstar iluzionist în tradiţia lui Copperfield, care a apărut pe scena publică, este Criss Angel. Angel şi-a început cariera cu un spectacol newyorkez, în afara scenei Broadwayului, intitulat *Criss Angel Mindfreak*, în 1998, la vârsta de 21 de ani. A avut 600 de reprezentaţii. Pe urmă, a trecut la televiziune, cu o nouă versiune, extinsă, a spectacolului, păstrând numele, pe reţeaua de cablu A&E, cu premiera în luna iulie 2005. Numerele lui Angel din Mindfreak depăşesc senzaţionalul. Ca şi Copperfield, după câte s-ar părea, el posedă capacitatea de a levita, însă a dus acest fenomen pe „noi culmi“. Într-o scenă înregistrată video din toate unghiurile, la lumina zilei, în timp ce fanii săi strigau şi urlau de dedesubt, Angel a plutit fără niciun efort de pe un acoperiş pe altul, cu braţele întinse şi străbătând o distanţă de aproximativ 70 m.

Criss Angel plutind

Apoi, într-un număr care a fost, probabil, cel mai important din cele realizate vreodată de un iluzionist, Angel, invocându-l pe Iisus şi scoţând strigăte guturale, s-a ridicat în aer de pe vârful piramidei hotelului Luxor din Las Vegas, noaptea, şi a rămas suspendat în aer aproximativ 10 minute, dând din braţe, în timp ce proiectoarele din vârful hotelului luminau scena, un elicopter se afla în apropiere şi sute de spectatori uimiţi, cu sufletul la gură, priveau din stradă şi din alte hoteluri. Însă, în cazul a ceea ce mulţi cred că a fost realizarea sa supremă, probabil deoarece repetă o minune a lui Iisus, Angel a mers pe apa unei piscine din Las Vegas, fiind înconjurat şi privit de aproape de înotători, o femeie înotând sub picioarele lui, în timp ce el păşea. Călcând cu grijă, Algel şi-a scos pantofii în mijlocul piscinei şi camera de luat vederi i-a arătat căzând pe fundul apei, în timp ce el şi-a continuat drumul în picioarele goale până pe marginea cealaltă.

Angel este cât se poate de nepretenţios când îşi realizează numerele cu spectatori de ocazie şi trecători întâmplători, încât devine imposibil să crezi că aceştia pot să fie înţeleşi şi, după câte se pare, nu foloseşte nicio recuzită. Pe o porţiune deschisă de

şosea din Pahrump, Nevada, Angel s-a apropiat în viteză de mulţime, în al său Lamborghini negru. În timp ce trecea prin faţa spectatorilor, asistenţii săi au pulverizat CO_2 pe maşină şi aceasta pur şi simplu s-a făcut nevăzută. Într-un magazin, a luat o fetiţă de opt ani la întâmplare şi i-a cerut voie mamei să lucreze cu ea. A îmbrăcat-o ca pe o femeie de 20 de ani şi, pe urmă, cum stăteau pe o masă, faţă în faţă, fetiţa s-a transformat într-o femeie de 20 de ani. A luat-o la fugă ţipând către mama ei.

Atât Copperfield, cât şi Angel neagă că ar avea capacităţi supraomeneşti. Cu toate acestea, Angel a demonstrat puteri de yoghin mergând pe cuţite, rămânând scufundat timp îndelungat şi lăsând un buldozer să-l strivească pe un pat de cioburi de sticlă. Nu ar fi greu de imaginat că a învăţat şi să leviteze, cum fac yoghinii. Cel puţin un supermagician susţine că numerele sale se bazează pe talente paranormale. Legendarul artist Uri Geller afirmă că abilitatea lui de a îndoi linguri şi chei şi de a porni şi a opri ceasuri de perete şi de mână cu forţa minţii sunt demonstraţii ale puterilor sale psihokinetice. El susţine de asemenea că foloseşte practic telepatia în numerele de mentalism. Angel, care include şi el mentalismul în spectacole, neagă vehement orice legătură cu capacităţile paranormale şi susţine că a devenit hipercapabil să ştie ce se petrece în mintea altora, recunoscând modificările infime din inflexiunile vocale. Însă ar putea să existe un motiv foarte practic şi comercial pentru o asemenea negare. Menţinând totul la nivel de „iluzie“, Angel nu trebuie să apere şi nici să explice ceea ce face, aşa cum este obligat să facă Uri Geller.

Puteri genetice

Acum, în această eră a internetului, când orice informaţie poate să devină virală numai în câteva ore şi să se răspândească în întreaga lume, este din ce în ce mai dificil să se păstreze deplin secrete în unele programe, iar poveşti referitoare la eforturile ascunse ale CIA şi ale armatei de a crea „supersoldaţi“ încep să iasă la iveală ca scurgerile dintr-un dig fisurat.

Cea mai uimitoare revelaţie de acest gen este povestea lui Andy Pero. Consemnarea completă a remarcabilei vieţi a lui Pero, cu propriile sale cuvinte, poate fi găsită, când scriu aceste rânduri, la adresa http://www.angelfire.com/ut/branton/pero.html şi la adresa http://educate-yourself.org/mc/projectsuperman1part27oct99.shtml. Aceste website-uri care prezintă povestea lui Pero, intitulată „Proiectul Superman“, au fost postate de un autor misterios, Bruce Alan Walton, care s-a autointitulat „Branton“ (vezi *Capitolul 25*). Pe aceste site-uri, este inclus şi un link la un interviu pe care Pero l-a realizat cu Eve Frances Lorgen la 13 iunie 2000, dând şi mai multe detalii cu privire la experienţele sale. Lorgen, cunoscută cel mai bine ca autoare a cărţii *Love Bite: Alien Intervention in Human Love Relationships*, este consilier pentru persoanele care au suferit ceea ce se numeşte „traume anormale“, pe care le descrie ca fiind „experienţe neobişnuite, cum ar fi răpirile de către extratereştri, contactul cu extratereştrii, controlul minţii, abuzul religios şi răpirile de către militari (MILABS) asociate cu sindromul răpirii de către extratereştri“.

Andy Pero s-a născut, cu numele Michael Andrew Pero III, la data de 25 noiembrie 1969, în baza navală aeriană Fallon, Nevada, ca fiu al unui locotenent-comandor din marină. El are amintiri fragmentare din copilărie, dar îşi aduce aminte că era „supravegheat“ de doi militari, unul din Forţele Terestre şi celălalt din Forţele Aeriene, care i-au monitorizat condiţia fizică şi progresele la învăţătură de la vârsta de cinci ani.

Familia s-a mutat în nordul oraşului New Jersey şi, la vârsta de 11 ani, mama l-a înscris la un curs de învăţare a Metodei Silva. Acest curs, pus la punct de Jose Silva cu peste 50 de ani în urmă, îl învaţă pe cursant să-şi acceseze partea cea mai profundă a minţii, astfel încât să capete controlul complet al vieţii şi destinului său, după cum se susţine. Pero a excelat la toate exerciţiile mentale şi a reuşit chiar să îndoaie linguri folosindu-se doar de puterea minţii. El îşi aminteşte că unul dintre militari l-a abordat într-o zi la locul de joacă şi i-a spus: „Ştii, o să lucrezi pentru mine într-o zi“. Pero a devenit un sportiv deosebit în şcoala generală, jucând baseball, baschet şi fotbal european. El folosea Metoda Silva pentru vizualizarea premergătoare a realizărilor sale sportive. La vârsta de 14 ani, în clasa a opta, a stabilit recordul şcolii la săritura în înălţime, a bătut recordurile de sprint la 60, 100 şi 200 de metri plat şi

putea să ridice 172,5 kg. A jucat fotbal american la boboci, în timpul liceului, şi a fost unul dintre cei mai buni apărători la categoria liceu din ţară şi, de asemenea, a practicat aruncarea greutăţii şi a discului. Folosind Metoda Silva, a putut literalmente să-şi mărească masa musculară mental, până când antrenorii săi au crezut că folosea steroizi. Şi, tot timpul, cei doi bărbaţi pe care îi numeşte dl. Green şi dl. Blue îl urmăreau de pe margine. Îi vedea adeseori la standuri în timpul concursurilor sportive importante la care participa.

În ciuda unei oferte a Universităţii Pennsylvania de bursă completă şi a dorinţei puternice a lui Pero de a studia acolo, tatăl său, absolvent al Academiei Navale a SUA, a insistat în mod ciudat să se înscrie la Universitatea Rochester, amenințând că nu mai vorbea niciodată cu el dacă refuza. Pero a descoperit ulterior că insistenţa tatălui său în această privinţă se datora cooperării sale active la „pregătirea“ lui. S-a supus şi de aici a început cu adevărat pregătirea lui de supersoldat. Sub control hipnotic, Pero s-a prezentat, în fiecare zi, la „Camera 101“, o mică încăpere-laborator, unde i se administrau şocuri, era bătut şi programat mental să se supună ordinelor pe care i le dădea „dl. Green“. Datorită pregătirii de tip Silva, Pero a putut să-şi păstreze o parte a minţii ca refugiu, un loc sigur unde se putea retrage şi ca să evite condiţionarea. În acest loc, facultăţile sale fundamentale au rămas intacte. Impresia sa lăuntrică privitoare la dl. Green şi la oamenii acestuia a fost că erau naziști. Şocurile şi tortura făceau parte din condiţionarea bazată pe traumă destinată să asigure supunerea lui fără nicio reţinere, când aceasta era activată de un cuvânt de cod. I s-a spus să nu gândească niciodată, ci doar „să execute“. Însă Pero s-a opus transformării robotice,
retrăgându-se în sanctuarul său interior de oricâte ori avea nevoie.

Supersoldaţii

Sub regresie hipnotică, Pero a reuşit să împingă limitele realizărilor fizice dincolo de orice s-ar putea considera ca fiind posibil, controlorii săi căutând să-i descopere limitele. Pero a spus: „Obiectivul cercetărilor iniţiale, cred, a fost să încerce să descuie secretele minţii. Cum să fie făcut soldatul perfect, cum să fie făcută o «maşină supraomenească de ucis». Descopereau

cum era posibil, sub hipnoză, ca mintea să depăşească limitările fizice ale corpului uman. Cum este oare posibil ca mintea să-i permită corpului să facă lucruri care, în mod normal, ar fi imposibil de realizat?“. De vreme ce Pero era deja un sportiv extraordinar, probabil din cauza unei destinări genetice de dinaintea naşterii sale, aveau materia primă perfectă pe care să lucreze. Făcea flotări până la o oră şi putea să execute oricâte genuflexiuni i s-ar fi cerut, cu 306 kg în spate. Pero spune: „Sub hipnoză, mi-au zis că pot să reuşesc! Şi chiar i-am crezut!!!“. Au încercat să-l îngroape pe vechiul Andy şi să creeze o persoană cu totul nouă. Pero mărturiseşte: „Voiau ca «Andy» să dispară cu desăvârşire, dar îmi amintesc că nu au putut NICIODATĂ să-l distrugă sau să-l înfrângă. Cred că acesta este motivul pentru care îmi amintesc încă toate aceste evenimente.“

Antrenorii săi erau interesaţi în special de „săritură“. I-au spus că, atunci când sărea, putea să fie ca pisica şi că o să aterizeze întotdeauna în picioare şi o să fie teafăr de fiecare dată, indiferent cât de sus ar sări. I-au spus: „Când aterizezi, picioarele tale devin arcuri din oţel şi absorb toată forţa impactului... Nu există durere şi nu ai nicio teamă!“. L-au pus să sară de pe scări şi, curând, sărea de pe clădiri. Pe urmă, a trecut la stânci şi poduri. În cele din urmă, l-au pus să sară de pe un turn uriaş de microunde, ceea ce a şi făcut foarte simplu, alegându-se doar cu o uşoară durere de gleznă, crezând că sărise de pe o scară de 1,80 m! În sfârşit, l-au aruncat dintr-un avion pentru salturi fără paraşută! Când a ajuns la pământ, a aterizat în picioare şi a sărit 17 m în sus. Au crezut că murise, pentru că a zăcut la pământ inconştient ore întregi. După aceea, s-a ridicat şi a plecat pe picioarele lui!

În cele din urmă, au reuşit să-l transforme pe Pero într-o „maşină de ucis supraomenească“. Cu toate că bănuise pentru ce anume îl pregăteau, nu se poate abţine să nu se laude: „Puteam să nimeresc ORICE ţintă, statică sau în mişcare, la ORICE distanţă, cu ORICE armă, exact în centru de fiecare dată“. A devenit de asemenea foarte experimentat în tehnicile de ucidere cu mâinile goale. A descoperit că putea realmente să arunce un om în celălalt capăt al unei încăperi numai cu forţa minţii, după cum afirma. Când a sosit vremea să-l trimită în misiuni de asasinare, Pero s-a opus la început, împotrivindu-se lăuntric ideii de a ucide pe cineva, însă l-au convins că

ţintele sale erau malefice şi, ca urmare, s-a supus. Pleca în misiuni cu un aparat de zbor F-16 şi era adus înapoi pe aeroportul din Rochester. Îşi aminteşte că a efectuat 10 misiuni, însă, când au adăugat alte 15, s-a opus. Pe urmă, au încercat să-l ucidă, dar, exact ca în cazul doctorului Frankenstein, au descoperit că reuşiseră mult prea bine să creeze un monstru. Pero estimează că a ucis 15 controlori în încercările de evadare cu diverse ocazii. El a supravieţuit şi, în cele din urmă, a găsit un psiholog care l-a ajutat să se deprogrameze, ceea ce i-a permis să-şi spună povestea pe măsură ce au început să-l asalteze amintirile.

Un complot extraterestru

Povestea lui Andy Pero este importantă deoarece deschide noi perspective privitoare la puterile potenţiale ale minţii şi ale corpului omenesc. Pero spune că acei oameni încercau să afle dacă mintea, în stare de hipnoză, poate „să depăşească limitările fizice ale corpului omenesc“, dar nici el nu ştie care sunt realmente proporţiile acestor limitări. Fără îndoială, Pero a demonstrat extraordinara putere a minţii. Însă, a fost capabil, oare, să-şi modifice într-adevăr atomii şi moleculele din muşchi? Acest lucru este puţin probabil. Mai probabil este că organismul uman este prevăzut cu o extraordinară rezervă de putere la care poate să apeleze în împrejurări critice, de exemplu în cazul în care un tată în panică este capabil să ridice un automobil pentru a-şi salva copilul. Adevărul este că nu ştim cine suntem cu adevărat. Nu avem nici cea mai mică idee despre puterea noastră. Avem câte o străfulgerare de intuiţie când vedem operele geniilor, când urmărim oameni puternici trăgând locomotive şi când ne minunăm de David Copperfield şi Criss Angel. Însă, forţele sociale par să conspire permanent pentru a ne împiedica să ne descoperim adevărata natură.

Pero crede că există un complot comun al iluminaţilor, sau al guvernului mondial „din umbră“ şi al reptilienilor pentru a face din Pământ o planetă de sclavi prin folosirea tehnicilor de control mental care i-au fost aplicate. Adepţii lui David Icke şi ai altor conspiraţionişti ştiu că reptilienii sunt o rasă extraterestră din constelaţia Alpha Draconis, care a pătruns prin controlul în masă la cele mai înalte nivele mondiale împreună cu iluminaţi (vezi *Capitolul 25*). El susţine că ştie acest lucru deoarece, la un

moment dat, când au avut încredere în el, a fost invitat în cercul lor interior. Spune David Icke: „Reptilienii au fost (...) extrem de ofensaţi când am spus în discursul meu în al cărui interes este cu adevărat «controlul mental total»? (...) Al umanităţii sau al speciilor extraterestre care încearcă să ne subjuge? Ei trebuie să preia Pământul intact şi fără război, deoarece vor planeta pentru uz propriu. De asemenea, de ce credeţi că trebuie să ne controleze ACUM, înainte să ne dezvoltăm mai mult? Ne folosim doar 6-8 la sută din creier, ce se va întâmpla când ne vom folosi creierul în totalitate?! Şi chiar credeţi că, dacă pe Pământ ar exista 5 miliarde de fiinţe omeneşti care ar putea face ce pot eu să fac, ei ar încheia tratate cu guvernul în schimbul supuşilor femei şi copii pe care să-şi realizeze îngrozitoarele experimente de încrucişare cu oamenii?“.

Poate că acum, în secolul XXI, a sosit timpul să avem în funcţiile de conducere din guvern oameni de stat potriviţi pentru era spaţială, care să se ocupe de problemele reale. În locul războaielor permanente şi a preţului ţiţeiului, ar trebui să se concentreze asupra dezvoltării umane şi a relaţiilor exopolitice.

Capitolul 21
Reconsiderarea descoperirilor din domeniul parapsihologiei

În luna iunie 1968, două tinere cercetătoare şi scriitoare, Sheila Ostrander din Canada şi Lynn Schroeder din America, au fost invitate să participe la o conferinţă internaţională pe tema percepţiei extrasenzoriale (sau ESP), care urma să se desfăşoare la Moscova. Invitaţia venea din partea unuia dintre cei mai fervenţi misionari ai studiilor de parapsihologie din Uniunea Sovietică, Eduard Naumov, pe atunci în vârstă de 36 de ani. Cu câţiva ani înainte, în timpul premierului sovietic Nichita Hruşciov, când interesul manifestat faţă de asemenea subiecte era interzis cu severitate şi se putea solda cu o îndelungată „vacanţă“ în Siberia, o asemenea conferinţă ar fi fost imposibilă. Pe urmă, brusc, la mijlocul anilor 1960, în timp ce în SUA a apărut generaţia Woodstock, porţile prohibiţiei din Rusia, sub conducerea troicăi, s-au deschis larg.

Ostrander şi Schroeder, încurajate, dar încă lipsite de încredere în privinţa acestei schimbări a situaţiei, au început să le scrie oamenilor de ştiinţă şi cercetătorilor din Uniunea Sovietică. Răspunsul a fost incredibil. Timp de trei ani, au sosit permanent scrisori şi pachete descriind cercetările sovieticilor în domeniul psi, culminând cu invitaţia din partea lui Naumov, „veniţi să vedeţi personal“. Au făcut-o, vizitând şi Bulgaria, dar, chiar înaintea încheierii conferinţei, ascunderea a reapărut. Conferinţa a fost suspendată, iar ele au fost nevoite să se refugieze la Praga. Şi de această dată s-au aflat cu un pas înaintea interdicţiilor sovieticilor, părăsind Praga cu numai câteva zile înainte ca tancurile sovietice să-şi facă apariţia şi să zdrobească eroica revoltă cehă pentru libertate. Din această călătorie, întreprinsă în cursul scurtei relaxări a represiunii sovietice, înainte ca Iuri Andropov să preia conducerea Comitetului Central Sovietic şi a Securităţii Statului (KGB), a rezultat o carte ca o epopee, ce a deschis ochii lumii la incredibilele progrese din cercetările asupra psihicului, care se derulau în ţările comuniste. Această carte, *Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain*, publicată în 1970, a devenit instantaneu o lovitură în cercurile New-Age clandestine şi, cu toate că nu a cucerit niciodată statutul de mare succes de vânzări în rândurile cititorilor obişnuiţi, şi-a câştigat totuşi

rangul de lucrare clasică.

Până în acel moment, tot ce aveam la dispoziţie pentru a merge mai departe erau câteva cercetări foarte empirice ale dr. J.B. Rhine şi ale colaboratorilor săi, care fondaseră laboratorul de parapsihologie de la Universitatea Duke din Carolina de Nord, în anii 1950. Cu toate că unele dintre concluziile lui Rhine erau pozitive şi hotărâtoare, efectul a fost ştirbit deoarece rezultatele au fost prezentate în termeni prudenţi, seci, statistici, şi, prin urmare, era aproape imposibil de apreciat adevăratul impact al cercetărilor sale. Investigarea ESP a devenit după aceea un gen de joc de salon şi nimeni nu i-a înţeles cu adevărat importanţa, însă publicarea lucrării *Psychic Discoveries* a făcut ca totul să fie cât se poate de real.

Viitorul rasei umane a căpătat o perspectivă fantastică şi, în acelaşi timp, cât se poate de înspăimântătoare. Autorii arătau că, în timp ce aceste descoperiri puteau să conducă la o utopie dacă erau utilizate corespunzător, puteau să ducă şi la iadul pe pământ, dacă se abuza de ele.

Ostrander şi Schroeder au devenit autorităţi mondiale în acest domeniu şi celebrităţi literare şi s-au bucurat, o vreme, de o mare cerere pentru turnee de prelegeri. Statutul lor de celebrităţi s-a estompat la începutul anilor 1990, dar am avut norocul să beneficiez de ocazia de a le cunoaşte la conferinţa despre OZN a lui John White din 1997, ţinută la North Haven, Connecticut, la care au participat ca vorbitoare şi am fost încântat când au acceptat să le iau un interviu. În acel an, reveniseră în atenţia publicului deoarece o ediţie nouă, actualizată, a cărţii lor tocmai fusese publicată de Marlowe & Company, cu titlul scurt *Psychic Discoveries* (la care mă voi referi în continuare cu *Psychic Discoveries II*). Publicarea acestei noi ediţii a fost motivată, în primul rând, de fluxul de informaţii ultrasecrete provenite din Uniunea Sovietică după încheierea Războiului Rece. *Psychic Discoveries II* conţine o versiune prescurtată a vechii lucrări clasice, apoi o parte a doua, intitulată *Psychic Discoveries – The Iron Curtain Lifted*. Însă autoarele nu au rămas inactive între 1970 şi 1997. În 1991, au publicat cartea *Supermemory: The Revolution*. Această lucrare, care a rezultat din contactele şi interesul dezvoltat pe parcursul documentării pentru forma iniţială a *Psychic Discoveries*, a rezistat şi ea testului timpului şi tinde să devină o lucrare clasică de sine stătătoare. În toate cele trei

cărţi, deschiderea şi profunzimea reportajului sunt fenomenale după orice standard. Cititorul trebuie să fie profund impresionat de anvergura ştiinţifică a autoarelor pe subiecte anterior necunoscute, deoarece au fost învăluite în mantia impenetrabilă a secretului.

Dezvăluirile din cele trei lucrări sunt nici mai mult şi nici mai puţin decât senzaţionale. Cu toate acestea, timp de peste 25 de ani, presa şi publicul abia au luat în seamă ceea ce se dezvăluise. Este ceva uimitor din orice punct de vedere. Se repetă tiparul situaţiei privind OZN şi, prin urmare, este sugerată o monumentală muşamalizare mondială, aproape de înţeles din perspectiva extraordinarelor ramificaţii. De fapt, Ostrander şi Schroeder mi-au spus că şi-au dat seama acum că secretele privind OZN şi secretele psi sunt inextricabil legate. Sub acest aspect, se poate reaminti că supraomul parapsihic Uri Geller a afirmat că îşi obţinuse puterile din surse extraterestre. *Psychic Discoveries II* cuprinde o prefaţă semnată de Uri Geller, în care acesta îşi exprimă uimirea că presa a manifestat atât de puţin interes. Geller menţionează o conferinţă de presă din 1977, în cadrul căreia Stansfield Turner, pe atunci proaspăt numit director al CIA de către preşedintele Jimmy Carter, a dezvăluit că CIA avea în derulare un program de parapsihologie şi găsise un om, pe nume Pat Price, care putea să vadă prin pereţi. Această dezvăluire uimitoare, venită dintr-o sursă atât de influentă, nu a generat nici măcar un singur ecou în presă! Este într-adevăr remarcabil că este posibil să existe o asemenea manta mondială de ascundere a ştirilor. Pare aproape imposibil ca mogulii din mass-media, aflaţi într-o concurenţă aparent acerbă, să ia în comun o asemenea decizie.

Revoluţiile tăcute

În timp ce dezvăluirile din *Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain* (cartea originală) nu au căpătat o prea mare publicitate şi reflectare, au început totuşi numeroase revoluţii tăcute, iar impactul lor asupra societăţii, sănătăţii, ştiinţei şi religiei nu a fost încă înţeles pe deplin. Descoperirile fantastice ale unui obscur electrician din oraşul Krasnodar de la Marea Neagră au fost dezvăluite pentru prima oară în Occident în capitolul intitulat „Fotografia lui Kirlian — imagini ale aurei?“. În stilul clasic al cuplului Ostrander-Schroeder, dramatismul care

înconjoară experimentele lui Semyon Kirlian şi ale soţiei sale Valentina este readus la viaţă. În acest capitol, au fost folosiţi pentru prima oară termenii „corp energetic“ şi „corp bioplasmatic“ şi, tot aici, a fost avansată întâia dată ideea că aura este în realitate chiar luminiscenţa corpului astral. Unul dintre cele mai semnificative rezultate a fost înţelegerea practicii chineze străvechi a acupuncturii. Un chirurg rus, doctorul Mihail Gaikin, a arătat că luminile colorate care erup din corp şi apar pe fotografiile lui Kirlian proveneau de fapt din cele 700 de puncte de acupunctură.

În anul 1971, în mintea publicului, radiestezia era ceva practicat de excentrici lipsiţi de orice respect faţă de metodele ştiinţifice de descoperire a izvoarelor subterane de apă sau a filoanelor de minereuri. Din paginile cărţii *Psychic Discoveries*, am aflat pentru prima oară că oamenii de ştiinţă sovietici nu erau atât de sceptici. În capitolul intitulat „Dowsing: From «Wizard Rod» to «BPE»“, am aflat că oamenii de ştiinţă sovietici realizaseră testări extinse şi validaseră complet străvechea practică. Rebotezată acum efect biofizic – Biophysical Effect/BPE –, radiestezia a fost demistificată şi este utilizată comercial în Uniunea Sovietică de la începutul anilor 1960.

Înaintea publicării lucrării *Psychic Discoveries*, au fost scrise mai multe cărţi despre dimensiunile unice şi ciudate ale Marii Piramide de la Gizeh, speculându-se în legătură cu semnificaţiile lor. Însă, mulţumită călătoriei lor neplanificate la Praga, Ostrander şi Schroeder au fost primele care au vorbit lumii despre „puterea piramidei“.[24]

La Praga, au făcut cunoştinţă cu Karel Drbal, un inginer ceh de radio şi televiziune, care descoperise că piramidele mici, cu aceleaşi dimensiuni relative ca Marea Piramidă, puteau să ascută lamele de bărbierit! În anii 1950, când era dificil să obţii lame de ras de import în Cehoslovacia, Drbal şi toţi prietenii săi foloseau mici piramide pentru a-şi menţine lamele ascuţite. În unele cazuri, au refolosit aceeaşi lamă şi de 200 de ori! Secretul stă în formă, i-a spus Drbal duoului temerar, ca la vioară. Forma de

[24] Acest subiect a fost explicat ulterior pe larg şi dezvoltat în 1973, în cartea *Pyramid Power: The Millenium Science* de dr. G. Patrick Flanagan, care s-a vândut în aproape 1,5 milioane de exemplare.

Piramidele de la Gizeh: puterea stă în formă

piramidă, când este orientată cu precizie pe axa nord-sud, s-ar părea că focalizează energia cosmică, aceasta putând să reînnoiască structura cristalină a oţelului de bună calitate.

Războaiele psi şi controlul social

Fără excepţie, toţi cercetătorii din ţările comuniste care au fost intervievaţi şi-au exprimat speranţa că aceste descoperiri vor fi folosite numai pentru a face bine (probabil amintindu-şi cu tristeţe de vieţile din Atlantida). Însă recunoşteau clar că multe dintre descoperiri ofereau un potenţial îngrozitor pentru aplicaţii de informaţii şi contrainformaţii şi că unele dintre ele puteau să fie folosite ca arme foarte distructive – precum CIA. Deşi acum ştim că agenţiile de informaţii ale SUA au realizat timp de mulţi ani experimente secrete de parapsihologie, finanţate din surse negre, există dovezi considerabile că multe dintre programele psi ultrasecrete ale guvernului au fost declanşate de cartea *Psychic Discoveries*. Programele extinse ale Statelor Unite de monitorizare a cercetărilor sovietice au debutat aproximativ în aceeaşi perioadă. Ostrander şi Schroeder au fost invitate să vorbească în faţa noului Congressional Clearinghouse of the Future şi părţi din carte au fost citite într-o mărturie în faţa Congresului. Au fost prezentate de congresmanul Al Gore, care făcea parte din Comitetul Executiv al Clearinghouse şi, ulterior, a devenit preşedintele

organismului. Gore a întreţinut un nivel ridicat al interesului faţă de chestiunile psihice, care continuă chiar şi acum. După câte s-ar părea, ambele tabere erau implicate într-o cursă fără nicio restricţie pentru perfecţionarea armelor psihologice în cursul Războiului Rece, însă, ca şi în cazul programelor spaţiale, este posibil ca acum să coopereze. Cooperarea secretă, dacă este reală, este o evoluţie de rău augur. Înseamnă că aceste tehnici sunt îndreptate actualmente către controlul social (respectiv manipularea psihică a populaţiilor).

Din versiunea originală a cărţii *Psychic Discoveries*, lumea a aflat pentru prima oară despre incredibilele progrese sovietice – posibilitatea de control al comportamentului şi al conştiinţei prin telepatie! În capitolul intitulat „Knockout telepatic“, autoarele relatau experimente datând din 1924, în cadrul cărora oamenii de ştiinţă sovietici reuşiseră cu succes să pună subiecţii în starea de transă hipnotică şi să-i trezească telepatic, la distanţă de mii de kilometri. Din momentul în care conexiunea este stabilită, comportamentul subiectului poate să fie manipulat prin sugestie, exact ca în hipnoza faţă în faţă. De obicei, subiecţii pot să continue în mod conştient conversaţia sau activitatea, aflându-se în stare de transă. Din *Psychic Discoveries II*, aflăm că CIA a preluat ideea şi a dezvoltat-o.

Însă autoarele au aflat de la cehoslovacii de la conferinţă despre o incredibilă descoperire care promitea să facă, în cele din urmă, armele explozive ale secolului XX să pară, prin comparaţie, la fel de primitive precum calul şi carul – generatorul psihotronic. Aflându-se la Praga, Ostrander şi Schroeder au făcut cunoştinţă cu inventatorul Robert Pavlita, directorul de concepţie al unei mari fabrici cehe de textile. Într-un film documentar realizat de un important studio ceh, autoarele au văzut mici bucăţi metalice cu aspect ciudat, care păreau concepute de Picasso, înşirate pe o masă. Nu aveau nicio parte mobilă. În film, Pavlita dădea explicaţia că secretul stătea în formă. „Generatoarele acumulează energie umană“, spunea el. Pe urmă, concentrează energia pentru realizarea a diferite sarcinii. Pavlita şi fiica sa, Janna, încărcau generatoarele privindu-le lung şi fix. Odată încărcate, generatoarele învârteau rotoare, atrăgeau particule non-metalice, făceau seminţele să încolţească mai repede şi să dea plante mai mari şi purificau apa poluată. Această energie umană psihică a purtat multe denumiri din vremurile străvechi, fiind numită prana, chi,

energie vitală, magnetism animal, forţă odică, forţă eterică, orgon, iar, acum, energie bioplasmică sau psihotronică. În locuinţa lui Pavlita din Praga, autoarele au pus mâna pe dispozitive şi au văzut personal demonstraţii făcute chiar de inventator. Însă ce se întâmplă oare când generatorul psihotronic este îndreptat către un om? Fiica lui Pavlita s-a oferit voluntar drept cobai. Ea a început să ameţească şi şi-a pierdut orientarea în spaţiu. Dispozitivele pot şi să ucidă instantaneu muştele.

Din *Psychic Discoveries II*, aflăm că fostul general-maior Oleg Danilovici Kalughin, din KGB, şi critic făţiş al acestuia, care a fost obligat să treacă în retragere în luna februarie 1990, a început să vorbească după ieşirea din cadrele active. El a afirmat că Andropov dăduse ordine să se avanseze cu toată viteza în războiul psihic la începutul anilor 1970 şi obţinuse finanţări de 500 de milioane de ruble. Apoi, sovieticii au creat generatoare tip Pavlita sofisticate. Doctorul Nikolai Khokhlov, agent operativ rus din CIA, a descoperit peste 20 de laboratoare păzite cu străşnicie, bine finanţate, care lucrau la dispozitive psihotronice de uz militar, în anii 1970. O parte din eforturile sale s-au derulat în cooperare cu Statele Unite. Se ştie că Pentagonul i-a invitat pe oamenii de ştiinţă ruşi să vadă dispozitivele care fuseseră folosite în timpul incidentului din 1993 cu secta davidiană din Waco, Texas, pentru a induce gânduri în mintea liderului grupului, David Koresh. De asemenea, se înţelege acum că muzica rock emisă la volum maxim în direcţia inamicului de unităţile de război psihologic în timpul războaielor din Panama şi din Golful Persic a conţinut, probabil, componente psihotronice.

Mulţumiri pentru amintiri

Este cunoscut cel puţin un program psi al Statelor Unite de dinainte de publicarea cărţii *Psychic Discoveries II*. În *Supermemory*, Ostrander şi Schroeder dezvăluie detalii ale programului CIA de disoluţie electronică a memoriei – *Electronic Dissolution of Memory/EDOM*. După câte s-ar părea, această tehnică a fost perfectată cu ani în urmă. CIA poate să atace memoria pe termen lung folosind un fascicul electric şi să transforme pe oricine într-un „zombie“ amnezic, blocând neurotransmiţătorul acetilcolină şi interferând electronic cu

corpul bioplasmic. Ofiţerii din CIA folosesc în mod curent această tehnică pentru „a neutraliza“ foşti agenţi operativi ultrasecreţi, exact ca în filmul *Total Recall* avându-l pe Arnold Schwarzenegger în rolul principal şi ca în serialul de televiziune *Dosarele X*. Această capacitate a fost pusă la punct în cadrul bine cunoscutului program de control al minţii MK-ULTRA, început în 1953, în care Divizia de Servicii Tehnice din CIA a sponsorizat ceea ce a căpătat proporţiile unor experimente sadice cu memoria unor pacienţi internaţi în spitale de boli mintale, unor prizonieri şi voluntari în cursul anilor 1960, înainte ca programul să fie oprit de Congres, în 1976.

Poate cea mai bizară evoluţie în domeniul controlului memoriei a fost inspirată de afecţiunea psihiatrică denumită tulburare multiplă de personalitate. Tot din *Supermemory*, aflăm că CIA poate să insemineze artificial personalităţi multiple în acelaşi corp, fiecare cu propria bancă de amintiri, inaccesibile celorlalte. Gil Jensen, un medic din Oakland, California, care a lucrat pentru CIA, a afirmat că a creat o personalitate cu numele Arlene Grant în corpul celebrului supermodel Candy Jones, în anii 1950 şi 1960, folosind hipnoza şi medicamentele de alterare a memoriei. Personalitatea lui Grant a primit o istorie completă a memoriei, care includea o pregătire de superspion şi cunoaşterea unor informaţii ultrasecrete, despre care Jones nu avea niciun fel de cunoştinţă. Când Jones pleca în călătorii, Grant era activată telefonic printr-o serie de sunete electronice şi această personalitate realiza misiuni de spionaj. Personalitatea primară nu poate să dezvăluie niciodată informaţii din banca secundară de memorie, nici sub tortură, şi constituie prin urmare spionul perfect. Această tehnică este denumită actualmente control radio-hipnotic intracerebral şi, după câte se pare, se bazează pe descoperiri sovietice legate de manipularea electromagnetică a corpului bioplasmic.

Secrete dezvăluite despre OZN

De departe, cele mai senzaţionale dezvăluiri venite din Uniunea Sovietică după Războiul Rece sunt legate de OZN de pe Lună. Din *Psychic Discoveries II*, aflăm că informaţii din dosarele KGB actualmente accesibile se referă la observări de OZN pe scară largă, raportate armatei sovietice în cursul anilor

care au urmat incredibilelor aterizări publice din oraşul Voronej, din luna septembrie 1989, care au ţinut capul de afiş în întreaga lume. Sute de adulţi şi copii au văzut aterizări ale unor nave spaţiale şi extratereştri giganţi şi roboţi mici deplasându-se liberi în Piaţa Zavodsk din zona centrală a oraşului, ziua în amiaza mare. Alte câteva mii de oameni au văzut discuri gigantice plutind deasupra centralei nuclearoelectrice din oraş. Potrivit dosarelor de la KGB, în luna martie a anului următor, au fost raportate Forţelor Apărării Aeriene peste 100 de observări de OZN şi, în luna aprilie, a fost raportat un disc cu diametrul de 10 m plutind deasupra sediului Comandamentului Sovietic al Apărării Aeriene. Tot după cum se raportează în dosarele de la KGB, potrivit ministrului ungar al apărării, George Keleti, fost colonel de armată, OZN au roit şi deasupra Ungariei în acelaşi timp cu aterizările din Voronej şi nave extraterestre au aterizat la baze aeriene militare din toate colţurile ţării. Keleti a afirmat că roboţii de 1,2 m înălţime au încercat practic să urce în avioanele de luptă MiG ungare şi i-au îndepărtat pe soldaţii de pază cu arme cu raze! De asemenea, umanoizi cu înălţimea de trei metri au devenit invizibili când s-a tras asupra lor cu mitralierele. Potrivit cărţii *Psychic Discoveries II*, din 1990 s-a scurs în direcţia presei şi a nou-formatelor grupuri de studiere a OZN din Rusia o avalanşă de „observări, aterizări, întâlniri apropiate, răpiri şi alte evenimente tăinuite anterior“.

Monumente pe Lună

Însă secretele venind din programele spaţiale sovietice sunt şi mai incitante. Colonelul Marina Popovici din Forţele Aeriene sovietice a prezentat în cadrul unei conferinţe din anul 1989, ţinută la San Francisco, fotografii ale unui obiect cu lungimea de 24 km zburând în apropierea lunii marţiene Phobos, realizate de sonda sovietică Phobos-2. Sonda selenară Luna 9 a Rusiei, care a aselenizat în Oceanul Furtunilor la data de 4 februarie 1966, a realizat mai multe fotografii tridimensionale spectaculoase deasupra Mării Liniştii, care prezintă un grup de turle ce păreau să aibă formă de obelisc şi erau în mod evident structuri artificiale. Inginerul spaţial sovietic dr. Alexander Abramov a supus aceste fotografii unei complexe analize matematice şi a tras concluzia că erau ruine arheologice. Mai mult de atât, el le-a spus lui Ostrander şi Schroeder că

obeliscurile de pe Lună erau dispuse exact după acelaşi tipar ca piramidele de la Gizeh, dacă erau notate pe hartă folosindu-se un abac, o grilă egipteană străveche cu 49 de pătrate. De asemenea, doctorul S. Ivanov, unul dintre cei mai eminenţi oameni de ştiinţă din Rusia, a publicat o analiză în revista sovietică *Technology for Youth*, afirmând că monumentele erau dispuse potrivit unor legi geometrice clare, fiind în mod evident „structuri artificiale de origine extraterestră“.

Fotografiile realizate pentru Statele Unite de Lunar Orbiter 2, la data de 20 noiembrie 1966, tind să confirme descoperirile sovieticilor. Doctorul Ivan T. Sanderson, redactorul ştiinţific

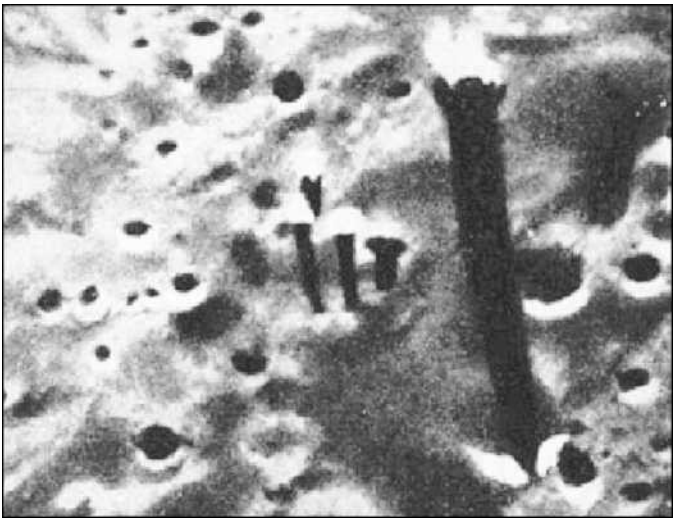

Fotografie de la NASA realizată de *Lunar Orbiter 2* la 20 noiembrie 1966, la 47 km deasupra suprafeţei selenare, deasupra Mării Liniştii

al revistei *Argosy*, a analizat aceste fotografii şi a afirmat că structura cea mai înaltă avea în jur de 15 etaje şi cea mai mică avea aproximativ dimensiunile unui brad. Ostrander şi Schroeder au descoperit că NASA secretizase sute de fotografii selenare şi refuza încă să le facă publice. Pe urmă, în anul 1994, popularul autor de lucrări de arheologie David Hatcher Childress a publicat multe alte fotografii uimitoare, sovietice şi americane, care nu mai fuseseră văzute niciodată, unele realizate în cursul misiunilor NASA, în cartea sa *Extraterrestrial Archaeology*. Mai multe înfăţişau OZN zburând din sau în cratere selenare. Însă dovada decisivă a fost furnizată de

Maurice Chatelain, fost şef al sistemelor de comunicaţii de la NASA, care a scris în revista *Nexus* din aprilie 1995: „Armstrong a văzut două OZN pe marginea unui crater“; „toate zborurile Apollo şi Gemini au fost urmărite de vehicule spaţiale de origine extraterestră. Astronauţii au informat Controlul Misiunii, care le-a ordonat ulterior tăcere absolută“.

Închei acest capitol cu un succint şi elocvent rezumat al situaţiei care îi aparţinea fostului astronaut dr. Brian O'Leary, citat în *Psychic Discoveries II*: „Un Watergate cosmic al OZN, al extratereştrilor, al controlului minţii, ingineriei genetice, energiei gratuite, propulsiei antigravitaţionale şi al altor secrete care vor face ca Watergate şi Irangate să pară joacă de grădiniţă. Însă adevărul trebuie să fie cunoscut şi va fi în cele din urmă“.

Capitolul 22
Doar o chestiune de timp

Totul a început cu o carte aparent fantezistă şi plină de imaginaţie a lui H.G. Wells. *Maşina timpului*, scrisă în 1895, a fost cea dintâi nuvelă a sa şi l-a dezvăluit ca un scriitor de mare originalitate şi inventivitate, neaşteptate cu certitudine din partea unui profesor de ştiinţe. După acest titlu, a continuat să scrie numeroase alte povestiri futuriste, care au intrat de-acum în dicţionarul lucrărilor SF clasice. El este răspunzător, în principal, de imensul val de dezaprobare provocat de imaginara invazie marţiană din 1938, agitaţie declanşată de transmiterea la radio a unei piese de teatru scrise de Orson Welles, posibil o rudă foarte depărtată, deoarece Wells a scris cartea pe care s-a bazat piesa radiofonică *Războiul lumilor*. Şi tot această carte, care a fost publicată în foileton în *Saturday Evening Post*, în 1898, l-a inspirat pe Robert Hutchings Goddard, părintele rachetelor, să încerce să pună la punct un vehicul care să ne ducă pe Marte. Multe dintre scrierile lui Wells au fost deosebit de profetice. Nuvela sa din anul 1905, *The War in the Air*, anticipa războiul aerian dintre Anglia şi Germania, cu 10 ani înaintea izbucnirii Primului Război Mondial.

Continuumul spaţiu-timp

Filosofia călătoriei în timp, expusă în *Maşina timpului*, este bine concepută, cum ne-am şi aştepta din partea unui profesor de ştiinţe. Wells este de părere că timpul este a patra dimensiune a spaţiului. El spune: „Nu există nicio diferenţă între timp şi oricare din cele trei dimensiuni ale spaţiului, cu excepţia aceleia că, de-a lungul ei se deplasează conştiinţa noastră“. Această legătură timpurie dintre timp şi conştiinţă s-a dovedit a constitui un fir continuu, urmărit de cercetători până în zilele noastre. Wells a fost teosof şi este posibil ca unele dintre ideile sale să fi fost influenţate de cofondatorii Societăţii Teosofice, Madame Blavatsky şi William Q. Judge, care propovăduiau că întregul univers fizic este o manifestare a conştiinţei şi că timpul este un simplu instrument al cauzalităţii şi karmei, al cărui scop este dezvoltarea conştiinţei omeneşti. Aceasta înseamnă că abilitatea de a călători în timp poate impune atingerea unui anumit nivel

Fotografie din spectacolul de televiziune din anii 1960 *The Time Tunnel*

de conştiinţă.

Într-un mod straniu, la numai zece ani după ce Wells a scris *Maşina timpului*, în 1905, Albert Einstein a confirmat în esenţă ipoteza avansată de Wells, în postularea continuumului cvadri-dimensional spaţiu-timp, care făcea parte din a sa teorie extinsă a relativităţii! Teoria lui Einstein a dat un imbold nou, respectabil, posibilităţii reale de a călători în timp. De atunci încoace, această posibilitate a captat imaginaţia pasionaţilor de SF, a scriitorilor şi cercetătorilor şi a condus la o mulţime de cărţi şi filme. Însă începutul erei OZN, în 1947, a dus subiectul pe un nou nivel. Evident, dacă planeta noastră este într-adevăr vizitată de extratereştri din sisteme stelare depărtate, este imposibil ca aceştia să fi ajuns aici într-un interval de timp rezonabil fără să călătorească chiar prin timp sau, după cum se spune în era de după *Războiul stelelor*, hiperspaţiu (respectiv a patra dimensiune a spaţiului).[25]

Fapt remarcabil, din rândurile tot mai numeroase de autori şi cercetători pe tema OZN din a doua jumătate a secolului XX, dintre care unii au certificări ştiinţifice impresionante, nimeni nu a abordat cu adevărat aspectul călătoriei în timp al acestui

[25] Pentru o tratare cuprinzătoare a posibilităţii ştiinţifice de realizare a călătoriei în timp, vezi pagina web: http://en.wikipedia.org/wiki/ Time_travel.

fenomen până când un autor şi-a asumat provocarea la începutul anilor 1990 — şi este vorba despre un jurnalist! Numele său este Marc Davenport, iar cartea sa, *Visitors From Time*, editată de Greenleaf Publications (Murfreesboro, Tenn., 1992) a provocat o examinare minuţioasă şi interesul popular şi ştiinţific. Davenport a trecut în revistă cercetările şi investigaţiile obiectelor zburătoare neidentificate dintr-o perioadă de 30 de ani, catalogând o serie de relatări vizând fenomenele ciudate asociate observărilor şi contactelor cu OZN. Cartea este practic o comoară de cazuri istorice din toate colţurile lumii şi este foarte posibil să reprezinte cea mai cuprinzătoare colecţie de dovezi despre OZN bazate pe experienţe personale de pe tot globul. Autorul a formulat din aceste relatări ceea ce pare a constitui singura ipoteză logică – extratereştrii au, cumva, posibilitatea de a călători în timp şi corolarul – mulţi dintre ei vin pe această planetă, foarte posibil, din viitor.

Davenport provine dintr-o familie care crede în existenţa OZN! Însă, cu toate că ambii săi părinţi erau încredinţaţi de acest lucru, el a fost sceptic la început – respectiv conştient. A studiat ingineria, ceea ce, în mod natural, a tins să-i consolideze prejudecăţile împotriva acestui fenomen. Prin urmare, a crezut iniţial că răpirile relatate erau prostii, probabil un fel de iluzie, dar, după ce a studiat sute de cazuri, şi-a schimbat părerea.

Acum, crede că a fost probabil răpit timp de mai mulţi ani şi că aceste cunoştinţe s-au aflat în subconştientul lui încă din copilărie. Dacă şi părinţii lui au fost răpiţi, acest fapt s-ar încadra în teza larg acceptată, propagată pentru prima oară de Budd Hopkins, potrivit căreia răpirile extraterestre se extind pe mai multe generaţii în cadrul unor familii alese. Dovezile în acest sens sunt copleşitoare actualmente şi s-au făcut referiri la ele în aproape toate cărţile recente, notabile, pe tema fenomenului răpirilor.

Ipoteza care se potriveşte

Davenport spune că, atunci când a început să scrie cartea, în 1992, nu avea un titlu pentru ea. Iniţial, a început să studieze pur şi simplu obiectiv fenomenul obiectelor zburătoare neidentificate, privit cu ochiul critic al inginerului, într-o încercare de a-şi da seama cum reuşeau acestea să efectueze

manevre aparent imposibile. De exemplu, cum reuşesc să se oprească instantaneu de la viteze de mii de kilometri pe oră? De ce îşi schimbă culorile? Cum pot să dispară şi să reapară? A făcut o listă lungă de asemenea întrebări şi, apoi, a căutat o ipoteză care să le răspundă la toate. A găsit una singură care să se potrivească – extratereştrii au descoperit o cale de a deforma spaţiul-timpul. Iniţial, Einstein a stabilit legătura dintre gravitaţie şi lumină. El a propus şi a demonstrat matematic că un câmp gravitaţional poate să curbeze lumina. Potrivit lui Davenport, orice forţă care curbează lumina, curbează şi timpul, deoarece a curba lumina înseamnă a curba spaţiul, de vreme ce spaţiul şi timpul sunt inseparabile şi constituie continuumul spaţiu-timp.

În consecinţă, dacă OZN îşi creează propriile câmpuri gravitaţionale cu un generator de bord oarecare, aşa cum au sugerat numeroşi cercetători, înseamnă că ar curba sau ar distorsiona automat timpul, cum face şi Pământul însuşi, deoarece şi el îşi creează propria gravitaţie. Davenport afirmă că, atunci când „ufonauţii“ modifică timpul, trec într-o dimensiune alternativă în afara timpului şi pot să reintre pe urmă în dimensiunea noastră la ani-lumină distanţă sau în viitor ori în trecut. Aceasta înseamnă că pot să călătorească pe vaste oceane de spaţiu interstelar practic instantaneu, pur şi simplu reintrând în spaţiu-timp pe coordonate diferite. Cu această capacitate, ar putea, prin urmare, foarte simplu să-şi stabilească coordonatele pentru perioadele trecute ale istoriei Pământului şi să fie martorii unei întregi panorame a dezvoltării omului pe această planetă. În consecinţă, când le spun persoanelor răpite că sunt aici de mii de ani, aceasta poate să însemne pur şi simplu că s-au „scufundat“ în diferite momente din timp.

Davenport dedică mai multe capitole individuale din cartea sa fiecăreia dintre clasele de caracteristici ciudate relatate în mod curent în cazul observaţiilor OZN şi arată că orice tip de explicaţie bazată pe ştiinţa convenţională este total inadecvată, în vreme ce premisa distorsionării timpului pare să se potrivească. De la începutul observaţiilor de OZN, în Germania, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, sute de martori au relatat aparente tulburări electromagnetice în vecinătatea OZN. Motoarele automobilelor se opresc, farurile se sting, radiourile amuţesc. Televizoarele din locuinţe se opresc. Avioanele aflate

în zbor îşi pierd puterea şi instrumentele nu le mai funcţionează. La plecarea OZN, totul reporneşte. Dacă maşina avea viteză, începe să se mişte din nou, automat. Întreruperile de energie sunt obişnuite în timpul observărilor de OZN, oraşe întregi rămânând fără electricitate când acestea plutesc în apropierea transformatoarelor. În cursul celei mai celebre, probabil, întreruperi de energie din toate timpurile, din data de 9 noiembrie 1965, părţi din estul Canadei şi întreaga zonă nord-estică a Statelor Unite, inclusiv New York-ul, s-au confruntat cu o oprire a energiei electrice în cursul unei întregi nopţi. Pe cer, au fost văzute OZN înainte, în cursul şi după producerea evenimentului.

În cartea sa, Davenport subliniază că, dacă aceste fenomene ar fi de natură electromagnetică, „transformatoarele ar exploda, conductorii s-ar topi, filamentele becurilor s-ar vaporiza“. „Semnături magnetice ar fi întipărite pretutindeni. Siguranţele ar sări şi ar închide circuitele până ar fi schimbate.“ El scoate în evidenţă şi faptul că oamenii de ştiinţă au spus că o influenţă magnetică suficient de puternică pentru a opri un motor de automobil ar îndoi tabla maşinii. Însă, dacă OZN distorsionează timpul, un flux de electroni poate să fie încetinit până în punctul în care devine ineficient şi aparatele electrice ar ieşi din uz până la reluarea fluxului normal. În electricitate, ca şi în viaţă, sincronizarea înseamnă totul.

Davenport arată de asemenea cum alte efecte ale OZN pot fi explicate la fel, prin conceptul de distorsionare a timpului. Imposibilitatea realizării unor fotografii clare poate să intervină deoarece obturatorul camerei foto este încetinit sau accelerat de o distorsiune a timpului. Aceasta poate să explice de ce fotografiile la distanţă ale OZN par întotdeauna să fie mult mai clare decât prim-planurile. Manevrele ciudate, bruşte ale OZN şi virajele imposibile în unghiuri drepte la viteze ridicate pot să fie rezultatul mişcării înspre sau dinspre o altă dimensiune a timpului. Este posibil ca OZN să dispară într-un punct şi să reapară în altul. Această concluzie este puternic susţinută de comportamentul lor straniu de pe ecranele radarelor. Davenport citează numeroase cazuri în care apar pe radar cu un impuls luminos şi, ulterior, apar iarăşi într-un loc diferit. Această activitate susţine în mod clar ipoteza distorsionării timpului. Unde se află între sclipiri, dacă nu într-o altă dimensiune?

Apoi, trebuie să fie explicate şi acele viteze incredibile ale OZN, ajungând până la 28 800 km/h. Avioanele care s-ar deplasa prin atmosferă cu asemenea viteze ar fi incinerate din cauza frecării, cum se întâmplă cu meteoriţii. Mai mult de atât, nu există niciodată tunetul sonic. Davenport oferă o explicaţie rezonabilă. Dacă, aşa cum s-a propus, OZN îşi creează propriul câmp gravitaţional şi, prin urmare, zboară în interiorul unui cocon pe care şi-l creează şi dacă pilotul are posibilitatea de a altera, a curba sau a distorsiona timpul în interiorul coconului său, atunci viteza navei, pentru un observator, ar părea o iluzie, generată de urmărirea unei dimensiuni a timpului dintr-o alta. Cu alte cuvinte, viteza nu ar mai fi măsurată în kilometri pe oră. Pământul şi tot ceea ce se află pe el evoluează în jurul Soarelui cu o viteză de 52 800 de km/h. Dacă OZN ar opri timpul în anvelopa sa, ar părea să se deplaseze cu 52 800 km/h înapoi sau, aşa cum scoate în evidenţă Davenport, cu 800 000 km/h, care este viteza sistemului nostru solar prin galaxie! În aceste circumstanţe, fie ar zbura din sistemul solar, fie s-ar zdrobi de pământ. Însă dacă viteza Pământului este introdusă în computerele lor, atunci ufonauţii pot să moduleze timpul pornind de la această bază şi să călătorească încolo şi încoace în creşteri şi descreşteri relative.

S-ar putea ca unele dintre cele mai solide argumente pentru teoria că OZN călătoresc în interiorul propriei lor „anvelope“ să fie oferite de Davenport în capitolul intitulat „Field Trips“. Autorul prezintă numeroase cazuri de întâlniri apropiate relatate, în cursul cărora observatorii s-au lovit de câmpul care înconjura nava şi acesta li s-a părut ca un „zid“. Nu au putut să avanseze mai mult. Într-un caz remarcabil din Parana, Brazilia, din anul 1963, un OZN cu diametrul de aproximativ 33 m a fost observat de o mulţime de spectatori coborând drept într-un incendiu forestier şi a rămas suspendat acolo, în vreme ce trei ocupanţi cu aspect umanoid şi-au făcut calmi apariţia şi au adunat roci şi vegetaţie calcinată. Focul nu a atins câtuşi de puţin ocupanţii sau nava, care a părut să fie înconjurată de un zid protector invizibil.

Fenomene bizare

Lucruri foarte stranii, demne de Dali, se petrec în interiorul câmpului care înconjoară nava. Timpul pare să se scurgă mai

încet. Într-un caz, un glonţ tras de un vânător a încetinit şi a căzut pur şi simplu pe pământ la aproximativ 17 m de armă. Ceasurile de mână rămân în urmă sau se opresc. În unele cazuri, ceasurile cu calendar de la mâinile persoanelor răpite arată trecerea mai multor zile, în vreme ce victimelor li se pare că au lipsit numai câteva minute sau ore. Într-un caz petrecut în Chile, în anul 1977, o persoană răpită, despre care martorii susţineau că lipsise numai 15 minute, a revenit cu o barbă de cinci zile! Apoi, sunt şi acele ciudate distorsiuni spaţiale. Mulţi observatori au afirmat că spaţiul din interiorul navei pare să fie uluitor de mare comparativ cu ceea ce ar sugera exteriorul. Acest lucru a fost raportat de unul dintre ofiţerii care s-au aflat primii la locul prăbuşirii de la Roswell, care s-a uitat în interiorul discului prăbuşit. Apariţia unei curbări a spaţiului când este curbat timpul pare să valideze atât afirmaţia lui Wells, cât şi a lui Einstein că timpul şi spaţiul sunt inseparabile.

Davenport susţine că această capacitate de alterare a timpului este folosită de extratereştri pentru modificarea percepţiei persoanelor răpite privind

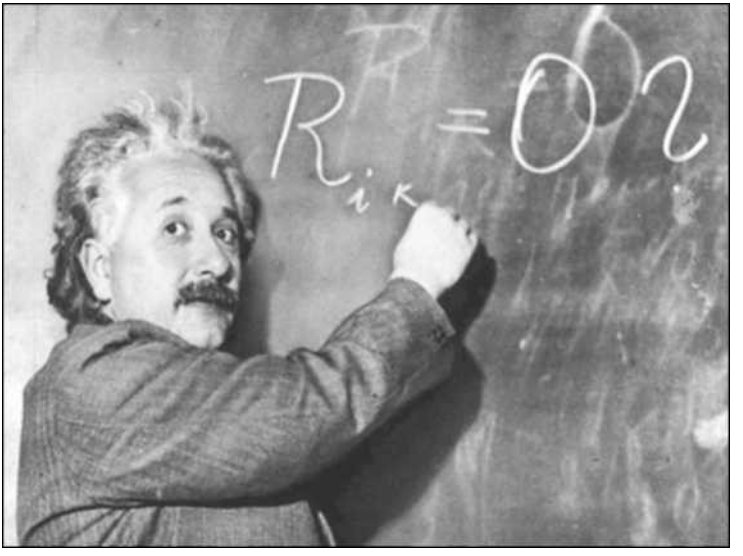

Albert Einstein la tablă

timpul scurs. El spune că au existat numeroase cazuri în care persoana răpită a fost reţinută practic până la două ore, dar, apoi, a fost trecută printr-un gen de maşină a timpului astfel

încât a părut că trecuseră doar în jur de cinci minute. Aceasta ne reaminteşte mai multe cazuri din literatura despre răpiri, în care persoanele răpite au observat că membrii familiei din locuinţă păreau împietriţi într-o poziţie când ele au fost scoase din casă. Evident, răpitorii opriseră literalmente timpul şi comiteau răpirea într-o altă dimensiune, în fracţiuni de secundă. Din punctul de vedere al martorilor împietriţi, nimic nu ar fi fost deplasat, cu excepţia faptului că persoana răpită ar fi dispărut brusc.

Vizitatori din viitor

Posibilitatea realităţii călătoriei în timp a deschis calea unei alte teorii cu privire la sursa OZN. Dacă aceştia pot într-adevăr să călătorească în timp, de ce este necesar să fie postulate origini extraterestre? Ceea ce numim noi extratereştri ar putea să fie oameni din viitor, de pe Pământ. Celor mai mulţi oameni le-ar veni probabil greu să creadă că am putea să evoluăm devenind acei tipi scunzi, cenuşii, cu cranii mari, ochi imenşi şi tegumentul tare. Inteligenţa lor o depăşeşte cu mult pe a noastră şi au puteri paranormale, care ar putea fi considerate, fără nicio îndoială, ca supraomeneşti. Însă nu ştim cu adevărat ce mutaţii genetice îl aşteaptă pe om ca rasă.

Într-un capitol intitulat „Imposibila variaţie“, Davenport, aduce o serie de argumente foarte convingătoare în favoarea ipotezei că cel puţin o parte dintre vizitatorii extratereştri pot veni din viitorul Pământului. El citează mai multe cazuri în care s-a relatat că oameni cu aspect normal, posibil din viitorul foarte apropiat, lucrau alături de fiinţe cenuşii pe navele spaţiale şi unii dintre aceştia păreau să se afle la comandă sau să aibă roluri de lideri. De fapt, în unele cazuri din anii 1950 şi 1960, extratereştrii întâlniţi se asemănau cu piloţii miliari americani obişnuiţi.

Într-un caz redat de Davenport, petrecut în anul 1966 în Temple, Oklahoma, un instructor de electronică a dat peste un OZN argintiu, fără aripi şi fără motoare, lângă un drum, având număr militar. Un individ care părea să fie mecanic militar, îmbrăcat într-o salopetă şi cu o şapcă de baseball pe cap, inspecta ceva pe fundul navei cu o lanternă! Când şi-a dat seama că era privit, a sărit în navă şi a decolat vertical în mare viteză, scoţând un zgomot ca de „bormaşină de mare viteză“.

S-ar putea spune că a fost vorba doar de un vehicul de test din Area 51. Dar Davenport susţine că marea varietate a extratereştrilor văzuţi, toţi în esenţă umanoizi, toţi respirând aerul planetei, mulţi folosind dispozitive şi tehnici gen CIA şi cei mai numeroşi înţelegându-ne sau vorbindu-ne limbile, sugerează că este posibil ca ei să fi venit din diferite epoci ale viitorului. Multe persoane contactate au relatat că ufonauţii le-au întrebat în ce dată se aflau. Aceasta sugerează că era vorba de vizitatori din viitor care s-ar putea să nu fi avut un control precis al setărilor timpului. Dacă ar fi fost simpli vizitatori din spaţiu, o întrebare mai normală ar fi fost unde mă aflu?

Cei care nu sunt convinşi încă de teoria lui Davenport ar trebui să ia în calcul chiar cuvintele extratereştrilor. Într-un capitol din carte intitulat „Suntem cobai“, Davenport citează cazul unui avocat din Wisconsin, răpit în 1970 de extratereştri, care l-au întrebat ce fel de timp folosim. Pe urmă, aceştia i-au zis că timpul nu există în realitate şi că ei puteau să „distorsioneze timpul aşa cum îl ştim noi, accelerându-l, încetinindu-l sau oprindu-l“. I-au mai spus că se deplasaseră cu o viteză mai mare decât viteza luminii. O persoană din Rhodesia contactată de extratereştri, în 1974, i-a spus hipnotizatorului, dr. Paul Oberick: „Pot să călătorească în timp. Viteza luminii este prea mică pentru a străbate miliarde de kilometri într-o secundă. Sunt călători în timp, nu în spaţiu“.

Argumentele lui Davenport sunt foarte convingătoare. Deşi este descumpănitor pentru minte să-ţi imaginezi trecutul, prezentul şi viitorul petrecându-se toate simultan, este posibil ca lucrul acesta să se datoreze numai conştiinţei noastre limitate. Davenport este de acord că percepţia noastră asupra timpului este generată de conştiinţa noastră şi că este foarte posibil să fie o iluzie. Anomalii cum ar fi visele, sincronicitatea, experienţele deja vu şi vederea la distanţă indică, toate, această posibilitate. S-ar putea ca, într-o bună zi, când vom fi mai conştienţi din punct de vedere spiritual, să privim în urmă şi să ne întrebăm cum a fost cu putinţă să ne lăsăm tiranizaţi într-o asemenea măsură de timp.

Partea a cincea
Trecut şi viitor, noi perspective

Acum, în 2010, ipoteza „paleoastronautică“ pare să fi devenit un concept consacrat, care îşi câştigă cu repeziciune acceptarea pe scară largă. Mulţumită lucrărilor fundamentale ale lui Erich von Däniken şi Zecharia Sitchin, printre alţi autori şi cercetători notabili, devine din ce în ce mai clar că vizitatori high-tech din stele depărtate s-au oprit aici, pe micuţa noastră planetă, în diferite momente, încă din preistorie. Pentru mulţi dintre cercetătorii acestui subiect, cele mai importante şi mai evidente indicii sunt acelea din Egipt, în special piramidele. Atunci când, la începutul anilor 1990, Robert Bauval a descoperit că cele trei piramide de la Gizeh, privite de la înălţime, sunt aliniate asemenea celor trei stele din constelaţia Orion, s-a stabilit o legătură mai presus de orice îndoială între Orion şi Gizeh. În interviul pe care i l-am luat lui Bauval, reprodus în *Capitolul 23, Monumentele zeilor*, el a admis în cele din urmă că această legătură înseamnă, probabil, că piramidele şi Sfinxul au fost construite de călători spaţiali din Orion. Bauval a împins construirea Sfinxului în anul 10500 î.Hr., însă nu a vrut să accepte aceeaşi vechime şi pentru piramide. În orice caz, notorietatea şi dominaţia, bruşte şi spectaculoase, ale Egiptului par acum să fie rezultatul influenţei extraterestre.

Chiar de la declanşarea lui, cel de-al Doilea Război Mondial a avut ceva deosebit. Nu a fost realmente un simplu exemplu de atacare reciprocă a „suspecţilor de serviciu“ (de exemplu Germania şi Franţa). Întreaga lume a părut să intre în război simultan! Numai câteva ţări mici au rămas în afara lui, dar până şi ele au fost atrase să-i sprijine sau să se opună statelor combatante. A părut să existe o mână invizibilă care a orchestrat erupţia mondială a ostilităţilor. S-a manifestat o coordonare fără precedent între ţările asiatice şi europene, pe de o parte, şi ţările europene, asiatice şi nord-americane, pe de alta. Pur şi simplu, nu este verosimil ca toate aceste ţări să se fi înfuriat unele pe altele în acelaşi timp. Războiul a purtat toate stigmatele existenţei unor puternice influenţe „exterioare“.

Mai mult de atât, al Doilea Război Mondial a avut toate caracteristicile Armagedonului – bătălia finală dintre bine şi rău –, oricât de puţine lucruri am şti despre el. Liniile bătăliei

morale au fost clar desenate. S-au folosit pe scară largă termeni cum ar fi „cruciadă“ şi „apărarea libertăţii“. La trei zile de la Ziua Z, soldatul Robert Healey, reîntors pe plaja debarcării, păşind prin mijlocul măcelului, s-a confruntat cu o imagine răscolitoare pentru suflet. „Pe plajă zăcea un soldat tânăr, cu braţele întinse în lături. Lângă una dintre mâini, ca şi cum ar fi citit din ea, se afla o carte de buzunar. Era *Our Hearts Were Young and Gay* (Aveam inimile tinere şi vesele) de Cornelia Otis Skinner. Aceasta exprima spiritul chinurilor noastre. Inimile noastre erau tinere şi vesele pentru că ne credeam nemuritori, credeam că făceam un lucru extraordinar şi chiar credeam în cruciada prin care speram să eliberăm lumea de sub călcâiul nazismului.“[26]

La 23 octombrie 1940, preşedintele Franklin D. Roosevelt a spus în discursul său anual de Ziua Marinei: „În locul bisericilor civilizaţiei noastre, o să fie ridicată o biserică internaţională a nazismului, care va fi slujită de oratori trimişi de guvernul nazist. Iar în locul Bibliei, cuvintele din *Mein Kampf* vor fi impuse şi aplicate ca Sfântă Evanghelie. Şi, în locul crucii lui Hristos, vor fi puse două simboluri: svastica şi sabia scoasă din teacă“. Mentorul lui Hitler în ocultism, Dietrich Eckart, l-a identificat pe Hitler cu Antihristul. De o parte, erau cruzimea şi opresiunea, iar, de cealaltă, compasiunea şi eliberarea. Dacă s-ar putea spune despre vreun război că a reprezentat Armagedonul, acesta cu siguranţă ar fi cel de-al Doilea Război Mondial.

În cele două capitole *Câmpul de luptă Terra*, sunt prezentate toate dovezile implicării extraterestre în al Doilea Război Mondial. Cititorul va afla despre teribilele armamente de tip epoca spaţială ale lui Hitler, care ar fi putut să schimbe cu uşurinţă soarta războiului dacă acesta ar mai fi durat câteva luni, şi despre batalioanele neînfricate de soldaţi clonaţi. S-a spus că preşedintele Roosevelt s-a întâlnit cu trimişi din Pleiade în mijlocul Atlanticului, curând după începutul războiului. Dacă a existat într-adevăr un ajutor extraterestru de ambele părţi, suntem forţaţi să tragem concluzia ineluctabilă că, în univers, există atât civilizaţii bune, cât şi civilizaţii malefice şi că ambele tabere au ales Pământul, la mijlocul secolului XX, pentru a se confrunta. Se pare că „marele război din cer“ a coborât pe

[26] Robert Healey, declaraţie istorică orală, Eisenhower Presidential Center, Abilene, Kansas.

Pământ şi că răul a fost învins pe câmpurile de luptă din Europa şi pe insulele din Pacific.

În *Plasa Femeii-Păianjen*, ultimul capitol al cărţii, urmărim să aflăm viitorul planetei de la populaţia hopi, descendenţii populaţiei anasazi, o străveche civilizaţie din sud-vest, din urmă cu 10 000 de ani, care, la rândul ei, a venit aici din sistemul stelar Lira, potrivit credinţei hopi. Cunoaşterea originilor lor stelare a fost transmisă oral pe o durată vastă de timp, ca şi profeţiile lor referitoare la sfârşitul timpului. Profeţia hopi pentru viitorul apropiat nu este plăcută. Vor exista dureri la tranziţia de la lumea a patra la lumea a cincea. Însă pentru supravieţuitori, care vor fi atraşi pentru început spre pământurile hopi din nord-estul Arizonei, profeţiile prevăd reîntoarcerea în căminul originar din Pleiade. La sfârşit, vom lăsa în urma noastră experienţele pământene grele şi ne vom alătura din nou fraţilor şi surorilor de pe planeta noastră paradis, printre stele.

Capitolul 23
Monumentele zeilor

Potrivit autorului şi astronomului Robert Bauval, dezlegarea secretului străvechi de la Gizeh se află în stele. Când şi-a dat seama, într-o noapte cu cerul spuzit de stele din deşertul Arabiei, că cele trei piramide de la Gizeh erau dispuse pe pământ astfel încât să reproducă dispunerea celor trei stele din centura lui Orion, nici măcar nu-i trecea prin minte teoria paleoastronautică. „Je tiens l'affaire", a strigat el entuziasmat când a înţeles legătura, imitând deliberat exclamaţia lui Jean-François Champollion când a descifrat inscripţia de pe piatra Rosetta, în anul 1823. În momentul realizării descoperirii, Bauval era inginer constructor şi lucra în Orientul Mijlociu. În cartea care a urmat descoperirii, *The Orion Mystery: Unlocking the Secrets of the Pyramids*, avându-l drept coautor pe Adrian Gilbert, Bauval a demonstrat convingător că egiptenii antici erau astronomi sofisticaţi, credinţele şi practicile lor religioase fiind cu mult mai profunde şi mai ezoterice decât se crezuse până atunci. Ipoteza lui, potrivit căreia întreaga regiune a Egiptului inferior a fost modificată pentru a imita cerul este revoluţionară, dând noi înţelesuri celebrului dicton al lui Hermes/Thoth: „Precum deasupra, la fel şi dedesubt". Mai mult de atât, şi el, la fel ca John Anthony West, Graham Hancock şi Edgar Cayce, a împins frontierele civilizaţiei egiptene înapoi în timp până în anul 10500 î.Hr.

Bauval s-a născut la Alexandria, în Egipt, din părinţi europeni şi a cultivat pentru ţara sa natală o fascinaţie care l-a împins în cele din urmă să descopere adevărul adevărat despre Egiptul antic. În mod evident, nemulţumirea faţă de egiptologia convenţională continua să sălăşluiască în mintea lui atunci când, într-o bună zi, în anul 1979, pe aeroportul Heathrow din Londra, a pus mâna pe un exemplar al cărţii lui Robert Temple *The Sirius Mystery: New Scientific Evidence of Alien Contact 5,000 Years Ago*, publicată pentru prima oară în 1976, dar revizuită şi completată între timp. Temple arăta că tribul african dogon avea o tradiţie religioasă extrem de veche, centrată pe sistemul stelar Sirius. Lui Bauval, aceasta i-a sugerat o legătură cu străvechile tradiţii egiptene privind atât sistemul stelar Sirius, cât şi Orion. Aşa a început o odisee a investigaţiilor care

au culminat cu una dintre cele mai importante descoperiri arheologice ale secolului XX. Multă lume crede că, înainte să fie epuizate toate ramificaţiile uimitorului său progres, va fi creat deja cadrul pentru o înţelegere cu totul nouă a originilor noastre.

Sfinxul din cer

L-am cunoscut pe Bauval în luna iulie, la o conferinţă a Asociaţiei pentru Cercetări şi Iluminare (*Association for Research and Enlightenment/A.R.E.*) din Virginia Beach, subintitulată „Atlantis Rising“ (printr-o pură coincidenţă). El urma să prezinte prelegerea. Am pus o întrebare despre polemica din jurul datării construirii piramidelor de la Gizeh în anul 2500 î.Hr. versus 10500 î.Hr. El mi-a răspuns: „Pentru mine, nu există niciun fel de îndoială că piramidele de la Gizeh au fost construite, construite fizic, în 2500 î.Hr. Nu putem eluda această dată. Zona este datată cu carbon. Însă cunoştinţele privind construirea erau deţinute de multă, de foarte multă vreme. Cred că ceea ce priviţi este proiectul care a căpătat formă în cele din urmă. Iar proiectul îşi are originile în perioada situată în jurul anului 10500 î.Hr.“. Însă, în consonanţă cu dovezile citate de John Anthony West, Bauval crede că Sfinxul a fost într-adevăr sculptat în anul 10500 î.Hr. În schimb, în timp ce West a ajuns la această dată pe cale geologică, Bauval s-a folosit de astronomie.

La baza descoperirilor şi teoriilor lui Bauval stau conexiunile astronomice. În calitate de astronom amator, el a cercetat amănunţit aceste conexiuni, dar multe dintre ele sunt evidente. De fapt, este absolut uimitor că, de peste 200 de ani, egiptologii au trecut cu vederea implicaţiile stelare ale credinţelor şi arhitecturii egiptenilor străvechi, în condiţiile în care este clar că întregul sistem religios egiptean se baza pe constelaţii. În *The Orion Mystery*, Bauval pune această îndelungată dominaţie a egiptologiei pe seama unui singur om, americanul James Henry Breasted, cel ce a adoptat o explicaţie solară monoteistă, care a aruncat în dizgraţie întreaga teorie stelară.

Astrologii cunosc de mult ciclul de 25 600 de ani cunoscut îndeobşte sub numele de precesiunea echinocţiilor. La fiecare 2 160 de ani punctul vernal, deplasându-se de-a lungul elipticei, intră într-un nou semn al zodiacului, mergând înapoi, datorită

mişcării oscilatorii a Pământului. Potrivit lui Manly Palmer Hall, legendarul autor de lucrări de metafizică şi fondator al Philosophical Research Society, şi altora, fiecare schimbare a zodiei anunţă un nou sistem filosofico-religios. În *The Orion Mystery*, Bauval face afirmaţia îndrăzneaţă că străvechii astronomi-preoţi egipteni cunoşteau precesiunea încă din anul 10500 î.Hr., o perioadă în care constelaţia Orion se afla în cel mai coborât punct de pe meridian şi, prin urmare, îşi începuse ciclul de înălţare. Acest fapt ar fi incredibil dacă ar fi adevărat, deoarece ar însemna că ei observaseră cu atenţie mişcările stelelor, fără telescoape, timp de mii de ani. Importanţa lui Orion pentru egiptenii antici este, desigur, bine cunoscută. Este citată în *Textele piramidei*, cele mai vechi scrieri religioase existente pe Pământ, ca fiind căminul din ceruri al lui Sahu sau Osiris.

În conversaţia noastră, Bauval a dezvoltat această temă, subliniind cum a fost folosită precesiunea. „În anul 10500 î.Hr., când constelaţia Orion se afla în punctul său cel mai coborât, întâmplarea a făcut să traverseze şi meridianul în momentul echinoxului de primăvară. În acea zi, punctul vernal ar fi trebuit să se afle la răsărit. Aceasta îţi atrage imediat atenţia la Sfinx, deoarece Sfinxul priveşte spre răsărit. Şi, dacă cercetezi poziţia

Era Leului, circa 10500 până în 8000 î.Hr.

acelui punct vernal în anul 10500 î.Hr., constaţi că se află exact

între Fecioară şi Leu. Constelaţia executa primul răsărit heliacal. Aceasta înseamnă că tocmai debuta Era Leului. Însă, această coincidenţă are o probabilitate de unu la un milion. Asta ne ispiteşte să ne gândim că imaginea Sfinxului este un simbol al leului din cer, Leul. Mesajul este... priveşte Era Leului.“

Prin urmare, potrivit lui Bauval, Sfinxul a fost construit pentru a consfinţi sosirea Erei Leului ca reper al timpului precesional şi pentru a-l identifica pentru erele viitoare ca reprezentând ceea ce *Textele Piramidei* numesc timpul de început. Pe urmă, spune Bauval, 8 000 de ani mai târziu, constructorii piramidelor ne-au adus o dovadă în plus că planul a fost conceput pentru prima oară în anul 10500 î.Hr.: dispunerea piramidelor de la Gizeh faţă de Nil nu corespunde exact modelului stelelor şi Căii Lactee în anul 2500 î.Hr. Însă dacă harta stelelor este rotită cu aproximativ 30 de grade pentru a corespunde modelului stelar din anul 10500 î.Hr., se potriveşte perfect. Bauval spune: „Concluzia mea cu privire la Gizeh este că reprezintă un reper colectiv pentru Era Leului. Sunt legate una de alta, dar, dacă le priveşti din anul 2500 î.Hr., nu se potrivesc. Anul nu se potriveşte. Anul pe care îţi indică să-l iei în considerare este 10500 î.Hr. Pe de altă parte, cum explici că au căpătat formă în anul 2500 î.Hr. este o altă chestiune. Dar aşa a fost“.

Harta unei călătorii în timp

În *The Orion Mystery*, Bauval subliniază că importanţa Textelor Piramidei a fost minimalizată de Breasted şi de establishmentul egiptologiei, dar, înţelese corect, spune el, acestea oferă cheia pentru scopul simbolic al complexului de la Gizeh. Bauval susţine: „Există o legătură între textele piramidei şi piramide, respectiv ceea ce spun textele confirmă arhitectura şi am demonstrat acest fapt dincolo de orice îndoială. Începem să înţelegem că *Textele Piramidei* nu reprezintă deloc o bălmăjeală fără sens. Mesajul ne spune că avem de-a face cu o dublă panoramă, cu două orizonturi. Acesta este motivul pentru care egiptologii nu au găsit Sfinxul în *Textele Piramidei*, deoarece textele vorbesc despre Sfinx şi piramide în termeni cosmici. Când menţionează Orion, se referă la piramide. Când menţionează ţinutul lui Horus, se referă la Sfinx. După ce ai

înţeles acest truc, poţi să faci corelaţiile de la cosmic la terestru“.

Odată descifrate, aceste referiri mascate din *Textele Piramidelor* pot fi considerate un gen de ghid de călătorie sau de permis pentru Horus, regele mort, pe calea de întoarcere pentru a se reîntâlni în stele cu tatăl său, Osiris. Însă călătoria sa nu se desfăşoară numai în spaţiu. Potrivit lui Bauval, este şi o călătorie în timp. Acesta spune: „Am descoperit recent că, în Egiptul anului 10500 î.Hr., exista un grup de oameni numit Adepţii lui Horus, care se presupune că ar fi fost urmaşi ai regilor, iar sarcina lor era literalmente aceea de a-l urma pe Horus pe măsură ce acesta îşi schimba poziţia, pentru a şti exact unde se aflau în timp, în scopul de a fi în măsură să se reîntoarcă. *Textele Piramidei* vorbesc despre vremurile adevăratului Osiris şi ale adevăratului Horus. Adepţii lui Horus credeau că exista o descendenţă de regi care provenea din acel timp de început şi că regele trebuia să se întoarcă în timp la originile sale. În esenţă, regele îi foloseşte pe Adepţii lui Horus pentru a călători înapoi. Şi fluxul pe care călătoresc este precesiunea. Acesta este motivul pentru care precesiunea este inclusă în această arhitectură străveche. Ei ne indică anul 2500 î.Hr. cu puţul Marii Piramide arătând spre centura lui Orion şi, apoi, ne spun să călătorim înapoi în timp“.

O ştiinţă a nemuririi

Până în acest punct al interviului, Bauval îmi prezentase câteva idei noi, fascinante, privind străvechea religie stelară a egiptenilor, însă nu trăsese nicio concluzie. Dar, din acest punct, interviul a căpătat o turnură neaşteptată, Bauval intrând pe un teritoriu nou şi îndrăzneţ. L-am întrebat ce fel de oameni ar fi putut să conceapă un plan atât de elaborat şi complex, întinzându-se pe mai mult de 8 000 de ani, cu încredere că va da roade. Bauval a spus: „Avem în faţă un mod de gândire ştiinţific total străin pentru noi. Se pare că este un mecanism conceput să funcţioneze cu timpul. Este un gen de calendar pe care aceşti oameni, Adepţii lui Horus, l-au construit pentru a fi capabili să declanşeze anumite evenimente în viitor. Unul din lucrurile despre care ştiau că se vor întâmpla, şi au calculat timpul, a fost vârsta piramidei. Egiptenii credeau că anumiţi indivizi aveau origine divină şi posedau capacitatea de a se

întoarce în locul de unde veniseră. Este un lucru pe care nu am reuşit încă să-l înţelegem legat de capacităţile noastre. Deoarece nu ne simţim în largul nostru cu ele, folosim cuvinte cum ar fi spirit, suflet, intelect, mă rog. Dar avem ceva în noi care ar putea să fie capabil să călătorească în timp sau spaţiu. Oamenii aceştia par să fi ştiut asta şi s-au străduit din răsputeri să creeze o situaţie care, pe undeva, a permis să se întâmple acest lucru. Noi îi spunem ritual, îi spunem iniţiere. Poţi să-i spui cum vrei. Dar se pare că au crezut că nu se poate ajunge la el decât în anumite condiţii, când armonia ar fi aşa cum trebuie, când totul ar fi aşa cum trebuie. Este ceva legat de piatră; este ceva legat de proporţii; este ceva legat de starea mentală. Trebuie să fii capabil să ajungi în pragul călătoriei şi călătoria pare să revină într-o perioadă în care era cunoscută nemurirea“.

Această explicaţie a părut să se apropie de afirmaţia lui Edgar Cayce că Marea Piramidă este un templu de iniţiere. L-am rugat pe Bauval să dezvolte ideea, iar replica lui a fost surprinzătoare. A spus că s-ar putea să avem de-a face cu oameni care erau convinşi că deţineau o ştiinţă a nemuririi şi au construit un lucru pe care l-au considerat a fi dispozitivul pentru obţinerea ei. În mod evident, Bauval se referea la preoţii din Heliopolis, însă în descrierea activităţilor şi scopurilor lor s-a abătut mult de la egiptologia convenţională. El a spus: „Ceea ce cred eu că s-a întâmplat aici este că avem un nucleu foarte puternic, o academie pentru pregătirea de tip Mesia dacă vrei, la Heliopolis, care a păstrat originile unei idei, a păstrat ceva, indiferent că e în formă fizică sau că e Galeria Amintirilor, nu contează. Ei erau păstrătorii acestui lucru. Şi l-au păstrat până într-un punct în care au reuşit în sfârşit să creeze un loc fizic în care acest lucru să se odihnească pentru totdeauna. Impresia mea, bazată pe dovezi, este că avem de-a face cu oameni care s-ar părea că-şi cunoşteau originile, că ştiau de unde veneau şi au vrut să păstreze pentru totdeauna aceste cunoştinţe privitoare la originile lor, să nu se piardă niciodată. Par să fi fost capabili să le păstreze un timp îndelungat şi, în cele din urmă, au descoperit, poate în cadrul academiei sau în afara ei, un individ care putea să ridice naţiunea pentru a construi ceea ce aveau ei în minte, care putea să găsească un depozitar pentru această cunoaştere a originii lor. Au fost 2 000-3 000 de ani de pregătiri pentru a se întâmpla ceva. Şi, pe urmă, chiar s-a

întâmplat. Au găsit omul potrivit, au găsit momentul potrivit. Momentul din timp este anul 2500 î.Hr. Apoi, misiunea lor a fost îndeplinită, iar ei au plecat“.

Zeii lui Orion

Până în acest punct al interviului, Bauval folosise cuvântul cu „e“ („extratereştri“) de două ori, în alte contexte, iar acum avansa în mod evident în direcţia ţării portalului stelar. Cu toate că nu există implicaţii paleoastronautice în cartea sa, părea că începuse să se gândească la aşa ceva, astfel încât am decis să îndrept discuţia în această direcţie. Răspunsul lui a fost uimitor şi i-a plasat toate cercetările şi întreaga teorie pe un teritoriu cu totul nou. Răspunsul lui a pus cheia de boltă a descoperirii sale şi, brusc, totul a devenit perfect logic. Mi-am dat seama că, în mod evident, nu era o idee adăugată, ci se integra perfect în cadrul său teoretic.

Mai întâi, Bauval a susţinut că *Textele Piramidei* îl îndreptau pe regele mort într-un loc anume de sub Sfinx. Bauval a spus: „Suntem conduşi să tragem concluzia că, urmând instrucţiunile, ajungem la anul 10500 î.Hr. şi că, undeva sub Sfinx, undeva între Sfinx şi Marea Piramidă, se află un lucru legat de anul 10500 î.Hr. Traduc mesajul aşa cum este el scris în *Textele Piramidei* şi pe monumente. Iar el [regele] trebuie să ajungă, la sfârşitul călătoriei sale, pe un tărâm numit al lui Horus. Şi ajunge acolo în timpul zeilor şi acest loc este declarat ca locul începutului timpului. Ceea ce i se spune apoi este că, atunci când ajunge aici, se află la intrarea necropolei. Şi acum, urmează călătoria terestră. Se spune că, la această intrare, trebuie să găsească trupul astral al tatălui său, al lui Osiris. Prin urmare, de aici trebuie să se ducă la piramide, care se află în spatele lui, şi care ştim că reprezintă trupul astral al lui Osiris. Însă, de fapt, el trebuie să se ducă sub Sfinx. Mesajul spune să găseşti trupul astral care este în spatele tău, deci trebuie să te duci în acel loc. Iar, ceea ce găsim acolo este o placă în faţa Sfinxului, o stelă. Pe ea stă scris: «Acesta este locul începutului timpului.» Surprinzător, nimeni nu a înţeles ce înseamnă“.

Sosise timpul să pun întrebarea evidentă, întrebarea-cheie: care erau originile pe care preoţii le păstrau cu atâta cerbicie? De unde veneau ei? I-am atras atenţia lui Bauval că numai din cer este evident că acea configuraţie a celor trei piramide este

o replică a stelelor constelaţiei Orion. Această observaţie a provocat următoarea replică uimitoare. Bauval a spus: „Ce ne spun ele, indiferent că ne place sau nu, este că zeii au venit din cer şi unul dintre ei, cel mai important, a venit din Orion. Şi ne spun că, în anul 10500 î.Hr., au îngropat trupul lui Orion la Gizeh. Şi ne conduc mai departe atât cât trebuie, îngreunându-ne sarcina de a-l găsi. Nu Robert Bauval o spune. Mesajul este acolo“.

La această afirmaţie a lui Bauval, mi-au trecut prin minte cuvintele lui Von Däniken şi ale lui Sitchin. Brusc, totul a devenit logic – câmpia Nazca, Machu Pichu şi Teotechuan. Ceea ce face această concluzie a lui Bauval atât de convingătoare este calea pe care a ajuns la ea. Nu a pornit de la ipoteza extraterestră, ci a ajuns la ea după un studiu minuţios al *Textelor Piramidei* şi după studierea astronomică similară, la un înalt nivel ştiinţific, a monumentelor. Dovezile pot fi văzute de oricine. Cu 10 500 de ani înainte de Hristos, o serie de fiinţe superinteligente ştiau totul despre precesiune, şi despre astronomia galactică, şi despre toate dimensiunile planetei şi au aplicat pe Pământ un plan de construcţie care imita modelul stelar pentru a lăsa în urmă un mesaj indestructibil, care să ne spună de unde au venit şi, poate, de unde am venit şi noi!

Sindromul Galileo

După ce şi-a dezvăluit întregul mesaj, Bauval s-a considerat liber să comenteze extraordinara opoziţie faţă de aceste idei ale establishmentului arheologilor şi egiptologilor, care refuză până şi să ia în calcul teoria stelară şi care au fost acuzaţi chiar şi că au ascuns unele noi descoperiri foarte importante. Bauvall a spus: „Se află printre noi câţiva care încearcă să menţină ritmul şi ceea ce descoperim este o situaţie în esenţă adversă. Există o enormă rezistenţă. Ne confruntăm cu un lucru care ne dă o adresă cosmică, un timp cosmic şi ne strigă în gura mare un mesaj. Este simplu de citit, dar nu vrem să-l acceptăm. Şi nu ne simţim în largul nostru în legătură cu un lucru care nu ar trebui să ne stânjenească. Trăim într-un mediu cosmic, care ne strigă în gura mare să luăm în calcul o explicaţie extraterestră. Este foarte posibil ca această planetă să fi fost vizitată. Prin urmare, probabil că părem nebuni. Însă, dacă nu vorbim, în decursul a două sau trei generaţii, se va spune: «Dovezile erau

în faţa lor. Erau lucrurile acelea imense. Erau în mod evident astronomice. Erau în mod evident subiect de investigaţii şi aceşti idioţi au tras concluzia că erau morminte! (...) Dacă există cea mai mică posibilitate ca aceşti oameni să fi ştiut despre originile noastre un lucru pe care noi nu-l ştim, în afară de nemurire, atunci trebuie neapărat să-l căutăm, fără să luăm în seamă sentimentul de disconfort». Pot să-ţi spun că vorbesc acum cu mult mai liber decât aş fi făcut-o în urmă cu doi ani. Însă ne confruntăm cu un lucru la o asemenea scară şi de o asemenea magnitudine, încât trebuie să fie abordat cu cea mai mare seriozitate“.

Cititorii care au considerat acest capitol interesant ar trebui să caute cartea *The Message of the Sphinx: A Quest for the Hidden Legacy of Mankind*, scrisă în colaborare de Bauval şi Graham Hancock, care este şi autorul cunoscutei lucrări *Fingerprints of the Gods*.

Capitolul 24
Câmpul de luptă Terra.
Partea I

Ultimul război mondial nu a fost un simplu război purtat între Aliaţi şi Puterile Axei sau între Democraţie şi Despotism (...) A reprezentat şi câmpul de luptă al celui de-al Treilea Război Galactic, în care civilizaţiile extraterestre care îi sprijineau pe nazişti şi civilizaţiile extraterestre care îi sprijineau pe americani s-au confruntat din nou pentru controlul planetei. folosind armatele naive ca pioni în conflictul lor interstelar.

Steve Omar, *Galactic War III (http://www.theforbiddenknowledge .com/hardtruth/galatic_war_lll.htm)*

O mână invizibilă

Concepţia convenţională privind izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial este că s-a întâmplat pur şi simplu ca Germania şi Japonia să devină superputeri armate fasciste în acelaşi timp şi să decidă să-şi unească forţele şi să cucerească întreaga lume! Potrivit acestei concepţii, în mod absolut întâmplător, Japonia
şi-a construit o flotă imperială şi a ajuns o putere navală invincibilă, iar Germania şi-a creat simultan o capacitate înfricoşătoare de blitzkrieg (război-fulger) folosind forţe aeriene şi terestre coordonate. Chiar şi la o primă vedere, această ipoteză este fundamental absurdă. Se produc rareori coincidenţe istorice de asemenea proporţii şi se dovedesc aproape întotdeauna rezultatul planificării meticuloase pe termen lung şi aşa au stat lucrurile aproape sigur şi în cazul celui de-al Doilea Război Mondial.

Investigând circumstanţele ascensiunii la putere a lui Hitler şi apariţia bruscă şi coordonată a fascismului militant în întreaga lume, rădăcinile celui de-al Doilea Război Mondial capătă o înfăţişare cu totul nouă. În mod evident, s-a decis cu mult înainte, la un nivel foarte înalt, ca Japonia să ocupe întreaga Asie şi Australia, iar Germania şi Italia să-şi împartă Europa, Rusia şi America de Nord şi de Sud. Spania, Africa de Sud şi Argentina erau deja dictaturi fasciste şi, prin urmare,

făceau parte automat din alianţă. Această împărţire a eforturilor este perfect logică, de vreme ce dominaţia în Asia necesita controlul unor vaste întinderi ale Oceanului Pacific, pe care numai o forţă navală superioară ar fi putut să-l asigure, în vreme ce ocuparea unor suprafeţe continentale masive din Europa, Rusia şi cele două continente americane necesita control aerian şi armate imense, mecanizate într-un grad superior şi extrem de mobile.

În mod evident, a existat o mână invizibilă în spatele întregii situaţii şi apar din ce în ce mai multe dovezi că nu a fost o mână terestră. Torente crescânde de informaţii, care vin de la persoane din interior, dezvăluie acum că planeta Pământ este un câmp de bătălie între forţe extraterestre, că ne aflăm exact în mijlocul unui război real al stelelor. O lungă perioadă, câtă vreme am luptat cu săbii, şi arcuri, şi ambarcaţiuni propulsate de forţa omului, extratereştrii nu prea ne-au acordat atenţie. Însă am devenit actori pe scena cosmică. S-ar părea că, odată cu al Doilea Război Mondial, am devenit participanţi conştienţi, activi, la un conflict galactic continuu.

„O să danseze“

După Primul Război Mondial, la sfârşitul anului 1919, fostul caporal Adolf Hitler l-a cunoscut pe Dietrich Eckart la München. Eckart era un sofisticat şi bogat patron de editură şi redactor-şef al unei publicaţii antisemite, intitulată *In Plain German*. Era de asemenea ocultist, făcând parte din cel mai înalt cerc al Societăţii Thule, grup ezoteric fondat, în Germania, în 1918. În tinereţe, fusese student al metafizicianului rus G.I. Gurdjieff, iar ulterior a devenit discipolul lui Aleister Crowley. Din admiraţie faţă de Eckart, Hitler s-a înscris în societate. Societatea Thule avea şedinţe regulate de spiritism, în timpul cărora participanţii susţineau că ar fi comunicat cu demoni şi ar fi încercat să-l invoce pe Antihrist.

În cursul unei asemenea şedinţe, lui Eckart i s-a părut că spiritul său protector i-a spus că urma să aibă onoarea de a-l pregăti pe Cel Mare – încarnarea Antihristului. Nu peste mult s-a convins că Hitler era alesul şi l-a luat sub aripa lui. Potrivit celor susţinute de Wulf Schwartzwaller în cartea sa *The Unknown Hitler: His Private Life and Fortune*, „nu e nicio îndoială că Eckart (...) l-a instruit pe Hitler în tehnicile încrederii

în sine, autoprotecţiei, oratoriei convingerii, limbajului trupului, proiecţiei de sine şi sofisticii discursive“. Folosindu-se de aceste capacităţi, Hitler a devenit un orator viguros, capabil să vrăjească şi să incite mulţimi numeroase. A învăţat să-şi înceapă discursurile pe o notă joasă şi să ajungă apoi printr-un crescendo la culmea unei pretinse fervori, însoţită de o gesticulaţie animată. De asemenea,

Dietrich Eckart

şi-a cultivat puterea hipnotică asupra oamenilor.

Eckart i-a mai transmis lui Hitler şi toate cunoştinţele sale oculte de magie neagră rituală şi sexuală. Trevor Ravenscroft, în cartea sa *The Spear of Destiny* (Lancea destinului), se referă la practicile Societăţii Thule: „Dedarea la cele mai sadice ritualuri trezea puterea de pătrundere a lucrărilor Inteligenţelor Malefice şi conferea extraordinare puteri magice“.

La încheierea pregătirii, Hitler a afirmat că „s-a născut din nou“, plin de o nouă forţă şi de hotărârea de care avea nevoie pentru a-şi îndeplini „misiunea“. Eckart a murit trei ani mai târziu, în 1923, şi se spune că pe patul de moarte ar fi spus: „Urmaţi-l pe Hitler. O să danseze, însă eu i-am ales melodia!
L-am iniţiat în «doctrina secretă»; i-am deschis centrii vederii şi i-am dat mijloacele de comunicare cu Puterile. Nu mă plângeţi: voi fi influenţat istoria mai mult decât oricare alt german“. În anul următor, Hitler i-a dedicat volumul al doilea al cărţii sale *Mein Kampf* lui Eckart. Afirmaţia lui Eckart că îi dăduse lui Hitler „mijloacele de comunicare cu Puterile“ a fost interpretată în

sensul că Hitler putea de-acum să ceară sfaturi aceloraşi entităţi pe care Aleister Crowley le numea „Conducătorii secreţi“, de vreme ce Eckart era, în esenţă, un discipol al lui Crowley. Acesta, numit uneori „Marea Bestie“, era conducătorul organizaţiei de tristă faimă, Order of the Golden Dawn (Ordinul Aurorei Aurii) de la Londra.

La sfârşitul anului 1919, Societatea Thule a devenit mai politică şi a deţinut rolul fundamental în fondarea Partidului Muncitorilor din Germania, sub conducerea unui membru al său, Karl Harrer. În 1920, acesta s-a transformat în Partidul Naţional Socialist al Muncitorilor din Germania sau NSDAP, cunoscut îndeobşte ca Partidul Nazist, care şi-a racolat membrii din eşaloanele de frunte ale Societăţii Thule, printre care Rudolf Hess, Heinrich Himmler, Alfred Rosenberg şi Adolf Hitler. În *The Gods of Eden*, William Bramley spune: „Thule era o «societate a asasinilor». Avea tribunale secrete şi condamna oamenii la moarte. Este foarte posibil ca numeroase dintre victimele ucise de Comandamentul Districtual să fi fost condamnate anterior de tribunalele secrete ale Societăţii Thule“. Conceperea steagului cu svastică adoptat de nazişti este atribuită doctorului Freidrich Krohn, membru al Societăţii Thule.

Astfel, potrivit website-ului Crystalinks (www.crystalinks.com), „Odată cu victoria Partidului Nazist, tradiţia ocultă a fost transmisă celui de-al Treilea Reich“.

Mentorul de la „Dragonul verde“

Însă pregătirea ocultă a lui Hitler încă nu era încheiată. După moartea lui Eckart, ca şi cum ar fi existat o programare, în viaţa lui a apărut un profesor şi mai redutabil. Karl Haushofer avea 54 de ani şi era profesor de ştiinţe politice la Universitatea din Munchen, când Hitler a intrat la închisoare, în anul 1924. În vreme ce făcea parte din serviciile de informaţii germane din Japonia, înainte de război, Haushofer fusese iniţiat în ultrasecreta Societate a Dragonului Verde, fiind unul dintre cei numai trei europeni care se bucuraseră de această onoare. Aici, a fost învăţat să-şi cultive controlul corpului eteric, denumit uneori Organismul Timpului, deoarece tărâmul eteric este în afara spaţiu-timpului. Prin urmare, controlul corpului eteric îi permite individului să se elibereze de limitările timpului. Această pregătire s-ar părea că i-a conferit puteri precognitive

şi astfel a putut să prezică datele şi orele exacte ale atacurilor inamicilor, numărul pierderilor şi planurile de bombardament, în perioada în care a fost general în timpul războiului. Acum, numim această practică vedere la distanţă. Prin urmare, Haushofer s-a ales cu ilustre menţiuni în timpul războiului şi a devenit bine cunoscut în întreaga Germanie.

Haushofer a acceptat cu o mare reticenţă să ia parte la procesul de trădare a unui politician de stradă demagog şi pus pe harţă, pe nume Adolf Hitler, în anul 1923. În cele din urmă, a acceptat, după multe insistenţe ale unui student de la universitate, Rudolph Hess. Lipsit de interes la început, când Hitler şi-a prezentat în faţa tribunalului ultima pledoarie, Haushofer, ca şi Eckart, a fost convins că îl descoperise pe salvatorul poporului german pe care îl căuta. Ulterior, Haushofer l-a vizitat frecvent pe Hitler în celula lui confortabilă din fortăreaţa Landsberg, în 1924, cu cărţi şi ziare la subraţ, şi l-a ajutat să scrie ceea ce a devenit biblia mişcării naziste, *Mein Kampf*, dictându-i practic lungi pasaje despre geopolitică şi destinul Germaniei.

Dominarea de către Haushofer a întregii baze filosofice a mişcării naziste s-a întărit odată cu fondarea Lojii Luminoase sau a Societăţii Vril, la Berlin, în anii 1920. Aceasta a devenit, în cele din urmă, cercul interior al Societăţii Thule şi, după câte s-ar părea, a atras membri din alte mişcări oculte din Europa, precum şi din Tibet, Japonia, India, Caşmir, Turcia şi Ceylon. Societatea era inspirată din cartea *The Coming Race* (William Blackwood and Sons, Edinburgh and London, 1871) de Edward Bulwer-Lytton, o poveste despre o civilizaţie subterană utopică, în care locuitorii pluteau de colo-colo în vehicule silenţioase, fără aripi, puse în mişcare de o forţă numită vril, de unde şi denumirea societăţii.

Haushofer ştia foarte multe despre viaţa în Atlantida, aproape ca şi cum ar fi avut amintiri personale. L-a învăţat pe Hitler că rasa ariană era creată genetic de „zeii“ din Atlantida în cadrul pregătirilor pentru un nou dezastru, pentru a fi, după aceea, „rasa stăpânilor“. El afirma că arienii fuseseră înzestraţi cu o conştiinţă superioară şi cu facultatea gândirii logice, în loc de doar supermemorie, ca în cazul sub-raselor precedente din Atlantida. L-a convins pe Hitler că germanii „puri“ erau descendenţi ai acestei civilizaţii din Ultima Thule, denumită uneori şi Hiperboreea, şi că erau destinaţi să fie nucleul noii

rase de stăpâni.

Haushofer credea că această rasă de supraoameni arieni supravieţuise prefacerilor suferite de Atlantida şi exista în continuare undeva, sub pământ, în Tibet sau în deşertul Gobi, şi l-a convins pe Hitler să încerce să ia legătura cu ei. Între anii 1926 şi 1942, Haushofer a organizat expediţii germane anuale în Tibet. S-ar părea că ar fi reuşit să ia legătura cu o civilizaţie subterană din Tibet, cunoscută în literatura ocultă ca Shamballa (sau cu variaţiunea Shambhala), cândva la începutul anilor 1930. Se ştie că Haushofer s-a întâlnit cu câţiva călugări din acest oraş subteran şi i-a atras de partea cauzei naziste. O parte din literatura pe acest subiect îi descrie pe călugări ca fiind „adepţi ai întunericului“. Ei s-au dus la Berlin şi au întemeiat o comunitate. Ulterior, li s-au alăturat membri ai Societăţii Dragonului Verde din Japonia, la invitaţia lui Haushofer.

Hitler face cunoştinţă cu „supraomul“

În cursul întâlnirilor secrete ale Societăţii Vril, la care participau Haushofer, Hitler şi membrii de marcă ai Societăţii Thule, un medium, pe nume Maria Orsic, a început să primească transmisiuni transcendentale într-o limbă necunoscută, pe care, în cele din urmă, au reuşit să le descifreze. Transmisiunile continuând, s-a stabilit că mesajele proveneau de pe două planete din sistemul Aldebaran, care formau Imperiul Sumeran. Aldebaran este o stea uriaşă din constelaţia Taurus, de mii de ori mai mare decât soarele nostru, aflată la aproximativ 65 de ani-lumină de Pământ. Informaţiile transmise de Orsic afirmau că Imperiul Sumeran era format de o rasă ariană sau de stăpâni şi o rasă supusă de sclavi, precum şi că arienii colonizaseră sistemul nostru solar în urmă cu 500 de milioane de ani, când sistemul Aldebaran ajunsese de nelocuit. Când au ajuns pe Pământ, aldebaranii au întemeiat civilizaţia sumeriană. Peter Moon susţine în cartea *The Black Sun: Montauk's Nazi-Tibetan Connection*: „Pe măsură ce au continuat să studieze transmisiunile, Societatea Vril a descoperit că străvechea limbă sumeriană (...) era identică celei a aldebaranilor şi că era asemănătoare şi cu limba germană“.

Indiferent dacă s-a materializat cineva în carne şi oase în

sanctuarul Societăţii Vril sau s-a întâlnit cineva cu conducătorii naziști în oraşul subteran prin intermediul meditaţiei călugărilor tibetani, nu există nicio îndoială că Hitler, cel puţin, a făcut cunoştinţă cu *ubermensch* sau „supraomul“. Într-o discuţie purtată cu Hermann Rauschning, guvernatorul oraşului liber Danzig, despre crearea unei noi rase de oameni, avansate, prin intermediul selecţiei, Hitler a spus, după cum relatează Rauschning în cartea sa *Hitler Speaks*: „«Omul nou trăieşte în mijlocul nostru. E aici!», a exclamat Hitler triumfător. «Nu ţi-e de-ajuns? O să-ţi spun un secret. Am văzut omul nou. Este neînfricat şi crud. Mi-a fost frică de el»“. Samuel Mathers, fondatorul organizaţiei Golden Dawn, a avut o întâlnire similară. Într-un manifest destinat membrilor, din 1896, el a scris: „În privinţa Conducătorilor Secreţi, cu care sunt în legătură şi de la care am primit înţelepciunea de Ordin Secund (...) S-au întâlnit cu mine fizic într-un moment şi într-un loc stabilite dinainte. Din punctul meu de vedere, cred că sunt fiinţe omeneşti care trăiesc pe Pământ, dar sunt deţinătorii unor puteri extraordinare şi supraomeneşti. Am avut senzaţia că am venit în contact cu o forţă atât de înfricoşătoare, încât nu o pot compara decât cu şocul pe care l-ai avea dacă ar cădea lângă tine un fulger, în timpul unei furtuni“.

Armamentul minune

Este clar acum, privind retrospectiv, că acei Conducători Secreţi erau extratereştri, indiferent dacă de pe Pământ sau nu. Ştim acest lucru deoarece contactul lor cu Hitler s-a materializat în obţinerea de către naziști a unor cunoştinţe ştiinţifice şi tehnologii pentru fabricarea de armamente care depăşeau cu mult tot ceea ce exista pe Pământ în momentul respectiv. Au devenit cunoscute drept *wunderwaffen* sau „armamentul-minune“.

Acest fapt este cu atât mai remarcabil dacă se înţelege cât de puternic detesta cercul nazist interior ştiinţa şi „cartea“, îmbrăţişând în schimb informaţia paranormală şi magia ceremonială.

Potrivit lui Moon, încă din 1919, societăţile combinate Thule şi Vril au început să lucreze la o maşină a timpului care a fost terminată în 1924 şi a fost dusă într-o ascunzătoare din sudul Germaniei. Această maşină genera un puternic câmp

electromagnetic, destinat să deschidă un portal dimensional către Aldebaran. Această realizare timpurie a reapărut la suprafaţă după război şi a fost continuată 30 de ani mai târziu sub numele de Montauk Project, într-o bază subterană din Montauk Point, Long Island, unde oameni de ştiinţă ex-nazişti erau asistaţi de extratereştri. Şi tot Societatea Vril a creat prima navă antigravitaţională, RFZ-1, încă din 1934. Societatea îşi colecta singură fondurile pentru dezvoltare, solicitând donaţii în ziarele germane! Acest prim model „s-a prăbuşit şi a ars“, însă RFZ-2, cu o lungime de 20 m, a zburat destul de bine şi a fost folosit ca aparat de recunoaştere şi a ajuns astfel în atenţia lui Himmler, şeful *Schutzstaffel* (trupele SS). Hitler se afla deja la putere şi dăduse trupelor SS proiectul de punere la punct a antigravitaţiei, pentru a lucra direct cu Societatea Vril.

Hitler era mai interesat de armamentul convenţional. În 1939, trupele SS puseseră la punct RFZ-5, care a fost redenumită, devenind Haunebu-I. Era un aparat de zbor cu două locuri, cu diametrul de aproximativ 10 m, propulsat de un motor electrogravitaţional de tip tahionic, numit Conovertor Kohler. Acest motor transforma energia gravitaţională a Pământului în forţă electromagnetică. Naziştii au perfecţionat permanent modelele Haunebu, care au culminat cu Haunebu-III, spre sfârşitul războiului. Era o navă uriaşă, cu diametrul de aproape 60 m, care putea să atingă o viteză de 38 400 km/h la o altitudine de 5 000 m şi putea să transporte 32 de pasageri. Însă germanii nu au reuşit să adapteze aceste incredibile maşini zburătoare la războiul convenţional. Nu au putut să pregătească piloţi, navele nu erau suficient de manevrabile pentru a se angaja în lupte aeriene cu avioanele de vânătoare şi nu puteau fi folosite nici ca bombardiere, cu toate că puteau să ajungă cu uşurinţă în Statele Unite fără realimentare. Naziştii au preferat să se concentreze asupra rachetelor robotizate (fără echipaj uman) ale lui Wernher von Braun, crezând că ar fi putut să terorizeze populaţia civilă a Londrei cu bombele lor zburătoare V-2 într-o asemenea măsură, încât să determine o mişcare de masă în favoarea capitulării. Însă au subestimat grav legendarul calm englezesc. Naziştii au fost, de asemenea, pionieri în domeniul propulsiei reactive. Primul avion cu reacţie din lume, înfricoşătorul Messerschmitt ME-262, ar fi putut răsturna cu uşurinţă soarta războiului dacă acesta ar mai fi durat câteva luni.

Oamenii de ştiinţă germani lucrau de asemenea la perfecţionarea armelor nucleare cu mult înainte ca America să fi intrat în această cursă. Fisiunea nucleară a fost descoperită în anul 1938 de Otto Hahn şi Fritz Strassman, la Institutul Kaiser Wilhelm din Berlin. În 1943, germanii produceau apă grea la Vemork, în Norvegia, pentru a fi folosită la rafinarea plutoniului. Însă Hitler şi arhitectul Albert Speer au pus capăt programului după ce civilul Werner Heisenberg, om de ştiinţă, specialist în fizică nucleară, nu a reuşit să prezinte proiectul ca fiind un mijloc posibil de câştigare a războiului. Soldaţii aliaţi au descoperit un reactor nuclear subteran pentru uraniu la Haigerloch, în Germania, oraşul natal al lui Heisenberg, şi câteva mii de kilograme de uraniu îngropate în apropiere. Părerea generală este că Germania ar fi reuşit să pună la punct bomba atomică înaintea Statelor Unite dacă n-ar fi fost la mijloc slabul discernământ al lui Hitler în chestiuni ştiinţifice, fuga celor mai buni oameni de ştiinţă în Occident, precum şi sabotarea şi bombardarea intensă a amplasamentelor tehnologice de aliaţi, deşi unii consideră că Heisenberg, fost protejat al fizicianului danez Niels Bohr, deţinător al Premiului Nobel, care a ajuns să lucreze la Proiectul Manhattan, şi-a deturnat în mod special cercetările de la scopul realizării unei arme.

Capitolul 25
Câmpul de luptă Terra
Partea a II-a

Scot divizii întregi din pământ. Trebuie să fie o treabă uşoară să găsesc câteva fete pentru Berghof.

Adolf Hitler către Martin Bormann, despre găsirea unor slujnice pentru refugiul său montan din apropiere de Berchtesgaden.

În *Capitolul 24*, am văzut că, în mod evident, cunoştinţele ştiinţifice şi armele avansate le fuseseră puse la dispoziţie germanilor de extratereştri, aflaţi în legătură, într-un fel sau altul, cu o civilizaţie subterană din Tibet. Nu este clar cum au fost transmise mai exact aceste informaţii, dar se ştie că legătura a fost stabilită prin intermediul profesorului universitar Karl Haushofer şi că un grup de călugări dintr-un oraş tibetan subteran a venit să trăiască la Berlin pentru a-şi aduce contribuţia la planurile de război ale lui Hitler. Călugării erau cunoscuţi sub numele de Societatea Oamenilor Verzi. Există mărturii solide care sugerează că această situaţie a mers până în punctul în care extratereştrii lucrau cot la cot cu oamenii de ştiinţă germani. Hitler viza o Nouă Ordine Mondială care să dureze 1 000 de ani. Cu ajutorul arhitectului Albert Speer, a conceput clădiri şi monumente grandioase, care să corespundă noii sale civilizaţii a unei singure lumi ariene, bazată pe munca în sclavie a raselor inferioare.

Pe de altă parte, s-ar părea că această alianţă cu extratereştrii a fost o căsătorie din interes, de vreme ce, şi ei aveau probabil acelaşi scop şi îl foloseau pe Hitler ca marionetă pentru a-i ajuta să preia controlul planetei. Aceasta pune războiul european într-o perspectivă cu totul nouă, deoarece poate fi contemplat acum ca o simplă piesă a unei campanii mondiale elaborate, concepută de extratereştri, care avea nevoie şi de participarea Japoniei pentru controlul mărilor.

Astfel, izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial poate fi considerată acum un impuls dat de extratereştri pentru impunerea pe întreaga planetă a unei dictaturi fasciste aflate sub controlul lor. Aşa stând lucrurile, putem să presupunem, cu destulă îndreptăţire, că elaborarea planurilor a început,

probabil, în primii ani ai secolului XX şi că ascensiunea la putere a lui Hitler a fost coordonată cu aceea a lui Mussolini în Italia şi cu apariţia lui Hideki Tojo în Japonia. Aceasta explică bizarele similitudini dintre cele trei mişcări fasciste, mai ales militarizarea guvernelor şi impunerea unor maşini de propagandă complicate şi sofisticate. Propaganda nu este altceva decât o formă de control al minţii şi am aflat deja că extratereştrii sunt foarte versaţi în aceste tehnici.

Soldaţi clonaţi pentru trupele de atac?

La încheierea Primului Război Mondial, în 1919, potrivit Tratatului de la Versailles, Germaniei i s-a permis să aibă numai 100 000 de oameni sub arme şi 15 000 în marină şi nu i s-a permis să posede submarine sau avioane militare. Această situaţie a rămas în esenţă neschimbată pe parcursul următorilor 14 ani, până la venirea la putere a lui Hitler, în 1933, şi la instituirea recrutărilor şi reînceperii instrucţiei militare, prin care tratatul era violat făţiş.

Pentru atingerea scopului nemaipomenit de ambiţios al cuceririi întregii lumi, Germania avea nevoie de o nouă armată formidabilă, formată din soldaţi tineri, nemiloşi, eficienţi, bine instruiţi, în număr de câteva milioane. În 1933, părea să fie un vis imposibil, deoarece armata consta, în acel moment, din 100 000 de veterani din Primul Război Mondial, îmbătrâniţi, dezamăgiţi, şi o mână de proaspeţi recruţi. Situaţia părea disperată mai ales din punctul de vedere al condiţiilor economice precare ale Germaniei în momentul respectiv. Cu toate acestea, în luna septembrie a anului următor, la şase luni de la începerea recrutărilor, la adunarea din Nurenberg a partidului nazist din 1934, 160 000 de vajnici soldaţi germani, cu raniţele în spate şi înarmaţi, stăteau drepţi în front, în timp ce Hitler, Himmler şi comandantul trupelor de atac, Viktor Lutze, păşeau pe culoarul central, îndreptându-se spre coloanele învăpăiate care înconjurau o coroană gigantică în onoarea soldaţilor germani morţi în luptă. Această scenă fantastică a fost imortalizată în celebrul documentar *Triumph of the Will* (Triumful voinţei) de fotograful lui Hitler, Leni Riefenstahl. De unde veneau acei 160 000 de tineri soldaţi perfecţi?

În luna octombrie 1935, Hitler a răspuns la această întrebare

când a făcut public faptul că ţinuse „ascunse“, în 1934, 21 de divizii de infanterie şi a anunţat că, din acel moment, ele deveneau nucleul noii armate germane, Wehrmachtul. Prin urmare, de acolo proveneau cei 160 000 de soldaţi de la adunare, dar de unde proveneau cele 21 de divizii? O divizie de infanterie poate să aibă până la 20 000 de soldaţi, astfel

160 000 de soldaţi germani la o adunare din Nurnberg din anul 1934 (din *Triumph of the Will*/ Triumful voinţei)

încât s-ar părea că Hitler, nu se ştie cum, reuşise să pună mâna pe o armată instant de aproximativ 400 000 de oameni, fără vreo explicaţie cu privire la proveniența lor sau la modul în care fuseseră instruiţi. Hitler a mai anunţat că aveau să li se alăture alte 21 de divizii. Cum a fost posibil să se realizeze toate aceste lucruri la numai un an după ce Hitler a devenit cancelar al Germaniei?

Acum, având dovada implicării extratereştrilor în pregătirile de război, o explicaţie uimitoare iese singură în evidenţă. Actualmente, este acceptat îndeobşte că extratereştrii stăpâneau biotehnologia de clonare şi că, de fapt, micuţii cenuşii, notorii din cauza răpirilor, sunt de fapt ei înşişi clone. Este posibil ca prietenii extratereştri să-i fi oferit lui Hitler o armată de-a gata, de un milion de oameni, formată din soldaţi clonaţi? Am văzut deja că planificarea celui de-al Doilea Război Mondial a început, probabil, în prima parte a secolului. Oare armata lui Hitler creştea în secret în nave spaţiale sau în oraşe subterane, chiar în timp ce soldaţii reali mureau cu milioanele pe câmpurile de bătălie din Europa? Poate că George Lucas ştia mai multe decât se crede de obicei, atunci când, în 2001, a

scris *Războiul stelelor: Episodul II — Atacul clonelor*.

O bază nazistă pe Lună

Potrivit lui Vladimir Terziski (vezi http://www.v-j-enterprises.com/moonger.html), germanii au reuşit să ajungă pe Lună în cursul anului 1942 şi şi-au fondat o bază pe faţa întunecată. Terziski este un personaj controversat în comunitatea celor interesaţi de OZN, însă se bucură de referinţe impresionante. Inginer şi fizician de origine bulgară, el a absolvit *cum laudae* un masterat la Universitatea Tokay din Tokio, şi după câte s-ar părea, vorbeşte fluent engleza, japoneza, rusa şi germana, în afara bulgarei, limba sa maternă, aflându-se astfel într-o poziţie privilegiată pentru a efectua cercetări în toate aceste limbi. Terziski spune: „Germanii au aselenizat probabil încă din 1942, folosindu-şi farfuriile-rachete exoatmosferice de mai mari dimensiuni, de tip Miethe şi Schriever (...) nava spaţială propulsată de turbina Schriever Walter era concepută ca vehicul de explorare interplanetară. Avea diametrul de 60 m, 10 etaje de compartimente pentru personal şi o înălţime de 45 m“. Terziski afirmă că, după fondarea bazei iniţiale selenare de suprafaţă, germanii au săpat tuneluri subterane „şi, înaintea sfârşitului războiului, pe Lună exista o mică bază nazistă de cercetări ştiinţifice. După anul 1944, s-au folosit nave propulsate cu energie tahionică de tip Haunibu [sic]-1 şi 2 pentru transportul pe şantier al oamenilor, materialului şi primilor roboţi“.

Hitler şi flota OZN (afiş german)

Terziski susţine că Luna are atmosferă, apă şi vegetaţie şi că este posibil să se umble pe suprafaţa ei fără costume spaţiale, în
ciuda propagandei NASA în sens contrar. Putem presupune în limite rezonabile că extratereştrii au jucat un rol important în aventura selenară a naziştilor. În vreme ce, în mod evident, această realizare fantastică nu a avut nicio valoare strategică în timpul războiului, trebuie reţinut că, în 1942, germanii erau absolut convinşi de câştigarea războiului şi realizau planurile călătoriilor spaţiale (cuceriri?) dincolo mult de începutul celui
de-al Treilea Reich, 1 000 de ani. Aceasta este o nouă dovadă a înţelegerii lor secrete cu extratereştrii.

Războiul prin intermediari

Nu mai trebuie spus că sursele de informaţii privind implicarea extratereştrilor în cel de-al Doilea Război Mondial, sub formă de cărţi, sunt non-existente. Pe de altă parte însă, recurgând la internet, se dezvăluie o adevărată abundenţă de informaţii. Aici, lider de necontestat este un anume Bruce Alan Walton ori „Branton“, care şi-a însuşit cumva cunoştinţe enciclopedice privind influenţa extratereştrilor în afacerile pământene. Următoarele informaţii îi sunt datorate lui Branton. Le prezint aici deoarece umplu o mulţime din numeroasele

lacune ale cunoştinţelor noastre referitoare la implicarea extratereştrilor în cel de-al Doilea Război Mondial. Branton spune că, în anul 1933, a fost semnat un acord formal, facilitat de Societatea Thule, între Agenţia de Informaţii Nazist-Bavareză, care avea să se transforme în cele din urmă în SS, şi cenuşii, care trăiau în baze subterane din Tibet şi din alte colţuri ale lumii. Extratereştrii cenuşii sunt cunoscuţi ca venind din Zeta Reticuli. La rândul lor, cenuşiii sunt supuşii reptilienilor şi se crede că li s-au implantat biocipuri pentru a fi ţinuţi sub control. În cea mai mare parte, sunt o rasă clonată, pierzându-şi capacitatea de reproducere cu eoni în urmă, din cauza prafului radioactiv produs de războaiele nucleare de pe propria planetă. Există un grup de aproximativ 2 000 de prototipuri de cenuşii, după care se realizează copii. Multe persoane răpite au comentat comportamentul lor robotizat, complet lipsit de emoţii.

Reptilienii sunt o rasă feroce, tiranică, din Alpha Draconis, numiţi uneori reptiloizi, deoarece au un aspect în esenţă omenesc, însă pielea le este acoperită cu solzi şi au feţele ca de şopârle, cu globi oculari despicaţi pe verticală. Ei au o înălţime de până la 2,4 m şi sunt foarte puternici. Sunt consideraţi maeştri geneticieni de către unii extratereştri, însă alţii afirmă că au dat greş cu multe dintre experimentele lor genetice. Cea mai importantă aptitudine a lor este controlul minţii, sub acest aspect fiind consideraţi experţi necontestaţi. Aceasta le explică şi capacitatea aparentă de „schimbare a formei“, respectiv de a lua aspect omenesc, deoarece pot planta această iluzie în mintea observatorului. Competenţa lor în controlul minţii se manifestă şi prin stăpânirea propagandei, capacitate pe care le-au transmis-o compatrioţilor fascişti. Sunt asociaţi cu alte rase reptiliene din Rigel Orion şi Bellatrix Orion. Împreună, aceste rase sunt numite Imperialistele Draco-Orion şi au ocupat multe dintre sistemele solare din cele 21 de aglomerări stelare din această parte a galaxiei, formând un Imperiu Draco-Orion/Cenuşiu. Draco-orionii sunt consideraţi intervenţionişti deoarece urmăresc cu temeritate să înrobească alte rase. Asemenea fasciştilor pe care
i-au sprijinit, sunt cruzi şi nemiloşi.

Duşmanii lor străvechi sunt rasele umanoide din Andromeda, Arcturus, Lira, Pleiade şi Sirius. Principala facţiune pleiadiană provine de pe planeta Erra, care orbitează în jurul stelei

Taygeta, una dintre cele Şapte Surori. Luat în ansamblu, acest grup de civilizaţii constituie Federaţia Galactică, denumită uneori şi Federaţia Galactică a Luminii. Rasele din federaţie sunt non-intervenţioniste, cred profund în libertate şi nu vor încerca niciodată să influenţeze sau să convingă alte rase aflate în cursul dezvoltării ori să le împiedice sau să le violeze dreptul la libera alegere şi, de fapt, urmăresc să le sprijine dezvoltarea spirituală. Forţele federaţiei de pe Pământ îşi au baza sub Death Valley şi Mount Shasta, în California. Războaiele stelare au început când draconienii au atacat Lira şi Pleiadele. Branton spune: „Poveştile pe care le spun persoanele contactate despre bătălii devastatoare şi masacre galactice – aproape în toate cazurile declanşate de reptiloizii/cenuşiii colectivist-intervenţionişti – dintre cele două superputeri galactice constituie elemente integrante, deşi discutabile, ale analelor ufologiei.“

Tesla

În vreme ce draco-orioniţii/cenuşiii le-au dat germanilor arme fantastice, inclusiv propulsia reactivă, tehnologia rachetelor, rachete dirijate video, nave aeriene antigravitaţionale, tehnologie nucleară şi, posibil, chiar o armată clonată, federaţia i-a sprijinit pe Aliaţi, lucrând cu un singur om, Nikola Tesla. Tesla este cel care a văzut primul perspectivele radarului în anul 1917 şi a avut un rol determinant în punerea lui la punct şi în folosirea în război. Ca urmare, Marea Britanie şi Statele Unite au dispus de mijloace sofisticate de apărare radar, desfăşurate de la începutul războiului, folosindu-se tehnologia lui Tesla, în vreme ce germanii i-au acordat o atenţie redusă şi radarele au fost cele care au câştigat Bătălia Angliei. Tesla şi preşedintele Franklin D. Roosevelt s-au întâlnit prima oară în anul 1917, când Roosevelt era secretarul marinei, fiind foarte impresionat de geniul lui Tesla. În anul 1936, l-a numit pe Tesla responsabil al Proiectului Invisibility, în colaborarea cu marina. În 1940, au reuşit să facă o navă să dispară din portul marinei din Brooklyn. Nu se ştie dacă invizibilitatea a fost folosită în secret în timpul războiului. De asemenea, Tesla a inventat armele cu fascicule de particule, pe care le-a numit „raza morţii“. Acestea nu au fost suficient de bine puse la punct pentru a fi folosite în război, însă, de atunci încoace, versiuni amplasate pe sateliţi au

devenit cele mai puternice arme atât din arsenalele Statelor Unite, cât şi din cele sovietice. Lui Tesla i s-au oferit mari sume de bani să se ducă să lucreze pentru Germania, însă el a refuzat şi a rămas patriot până la capăt.

Tesla s-a referit adeseori la prietenii săi „din afara planetei“. Pe la mijlocul anilor 1930, a intermediat o întâlnire între preşedintele Roosevelt şi reprezentanţii pleiadienilor, întâlnire care se presupune că ar fi avut loc pe o navă, în Atlantic. Se crede că, în urma acelei întâlniri, a rezultat un acord oarecare şi că s-ar putea ca un reprezentant al federaţiei să fi fost consultat la Pentagon în cea mai mare parte a războiului.

Misiune sinucigaşă pe Marte

Cândva, la sfârşitul anului 1944, când a devenit evident că pierduseră războiul, germanii au mutat principalele componente ale tehnologiei navelor antigravitaţionale şi oamenii de ştiinţă de vârf la baza subterană din Antarctica, numită Neuschwabenland, bază pe care o pregăteau încă din 1938. Există toate motivele să se creadă că acolo se află deja o bază extraterestră, care era locuită de prietenii lor, draco-orioniţii. Germanii patrulau şi apărau cu cerbicie căile maritime către Antarctica încă de la începutul războiului, deplasând acolo material şi oameni cu submarinele. Ei îşi staţionaseră cel mai mare crucişător, *Graf Spee*, în largul coastelor Argentinei, în cursul anului 1939, şi se ştia că scufundau chiar şi vasele comerciale care navigau în acele ape. Aceasta explică de ce armatele aliate au găsit numai urme superficiale ale punerii la punct a discului zburător când au ocupat Germania şi niciun om de ştiinţă important, şi este posibil ca aceasta să fi fost şi destinaţia aşa-numitului „batalion dispărut“, de 250 000 de soldaţi germani, care nu a putut să fie justificat vreodată. Este posibil să fi fost vorba despre soldaţi clonaţi, întreţinuţi şi păstraţi pentru a fi folosiţi ca prototipuri genetice pentru noul Wehrmacht?

În luna aprilie 1945, războiul din Europa se apropia de sfârşit, trupele aliate îndreptându-se spre Berlin. În acel moment, întreaga tehnologie antigravitaţională şi toţi oamenii de ştiinţă fuseseră transferaţi la Neuschwabenland. Germanii au decis ca tocmai din această bază din Antarctica să lanseze o misiune pe Marte, în colaborare cu japonezii. Terziski spune:

„Potrivit autorilor filmului documentar german clandestin din Societatea Thule, singura navă de tip Haunibu [sic]-3 – cuirasat cu diametrul de 74 m, destinat războiului naval – a fost aleasă pentru cea mai curajoasă misiune a întregului secol, un drum pe Marte“. Călătoria a durat aproape opt luni din cauză că masivele propulsoare tahionice de tip Andromeda au fost oprite imediat după ieşirea din gravitaţia Pământului, iar nava a efectuat restul călătoriei pe o traiectorie eliptică. Terziski crede că echipajul a numărat, probabil, sute de oameni. Uriaşa navă a aterizat forţat pe Marte în luna ianuarie 1946, avariindu-şi grav propulsoarele tahionice şi făcând revenirea imposibilă însă, potrivit documentarului, echipajul a fost la curent încă de la început că era probabil o misiune sinucigaşă. Terziski susţine: „Mesajul radio conţinând ştiri amestecate a fost primit de centrul german subteran de control spaţial din Neuschwabenland şi de baza de cercetare de pe Lună“. Evident, războiul de pe Pământ fiind pierdut, partenerii din cadrul Axei au decis să încerce să se poziţioneze în afara planetei, pregătiţi pentru o nouă rundă şi pentru venirea celui de-al Patrulea Reich.

Mulţi dintre cronicarii celui de-al Doilea Război Mondial sunt de acord că soldaţii germani au fost foarte duri şi curajoşi, aproape nişte roboţi sub aspectul eficienţei. Ei au executat ordinele fără crâcnire, chiar şi în faţa morţii sigure. În timp ce războiul de tip *blitzkrieg* se rostogolea peste Europa, nu aveau cum să greşească. Tocmai insensibilitatea lor faţă de suferinţa omenească a făcut posibile atrocităţile din Rusia şi din lagărele de concentrare. Aparent, nu este vorba că erau sadici – pur şi simplu, nu le păsa! Pe de altă parte, nu dovedeau niciun fel de inventivitate, în vreme ce pe soldaţii britanici şi americani se putea pune bază să vină cu idei, chiar şi în cele mai grave situaţii. În cele din urmă, soldatul înzestrat cu gândire şi inimă a avut câştig de cauză. S-ar părea că morala poveştii este că, dacă te aştepţi să câştigi un război cu o armată de clone, ar trebui să ai şi o mare inteligenţă care să le comande. Hitler nu a corespuns pur şi simplu acestei caracterizări. Sub aspectul intelectului, nu era egalul puterii cerebrale combinate a lui Franklin Roosevelt, Winston Churchill şi a armatei aliate de soldaţi cetăţeni din societăţi libere.

Capitolul 26
Plasa Femeii-Păianjen

Când Femeia-Păianjen le-a descoperit, formele au căpătat viaţă. Aceasta se întâmpla la vremea luminii purpurii întunecate, Qoyangnuptu, prima fază a zorilor Creaţiei.

Mit al indienilor hopi

Al doilea mileniu al istoriei lumii a fost, probabil, cea mai activă perioadă din toate timpurile pentru progresul omului. Începând din secolul al XI-lea al erei noastre, liniştea agrariană relativă a Evului Mediu s-a transformat într-o eră accelerată de activitate febrilă fără egal în raport cu ceea ce se cunoaşte din istoria omului pe această planetă.

În cursul acestei epoci de 1 000 de ani, imperii s-au ridicat şi s-au prăbuşit, ştiinţa, industria şi tehnologia s-au dezvoltat din stadiul primitiv la cel cosmic, explorarea şi colonizarea au atins toate colţurile planetei, minuni arhitectonice masive s-au ridicat pretutindeni, iar mijloacele de transport au ajuns de la carul cu boi la navele spaţiale. În timp ce se petreceau toate aceste lucruri, un trib indian paşnic din sud-vestul Americii de Nord a trăit în linişte şi nebăgat în seamă, în satele sale, generaţie după generaţie, irigându-şi pământul şi cultivându-şi tacticos recoltele, păzindu-şi turmele de oi, făcând coşuri şi vase din lut şi practicând ritualuri religioase unice şi fără vârstă.

Oamenii din urmă cu mult timp

Tribul hopi a ajuns în ceea ce noi numim actualmente nord-estul statului american Arizona cam în jurul anului 1000 î.Hr. Membrii lui îşi spun *hopitu*, ceea ce înseamnă „paşnic, bun sau înţelept“. În general, este acceptat faptul că sunt urmaşii celui mai vechi popor din cele două continente americane, legendarii anasazi, a căror istorie în sud-vestul Statelor Unite datează încă din urmă cu 10 000 de ani!

Foarte puţine lucruri sunt cunoscute despre primii 8 000 de ani ai istoriei poporului anasazi, însă începând cam din anul 1 d.Hr., a înflorit şi s-a stabilit o cultură care a durat aproximativ 1 000 de ani. Indienii hopi îi numesc pe aceşti străbuni timpurii

hisatsinom, „oamenii din urmă cu mult timp“, în vreme ce arheologii îi numesc anasazi sau „împletitorii de coşuri din San Juan“. Ei au populat un teritoriu uriaş, având sute de mici aşezări împrăştiate pe ceea ce reprezintă acum aşa-numita regiune a „celor Patru Colţuri“ a SUA. Chaco Canyon din New Mexico a constituit centrul civilizaţiei şi culturii anasazilor, care a atins culmea în jurul anului 900 d.Hr., apoi a dispărut în jurul anului 1100 d.Hr. Triburile săteşti descendente din anasazi îi cuprind pe indienii hopi, care s-au dus în Arizona, şi pe zuni şi acoma, care au rămas în New Mexico. Triburile săteşti vorbesc, toate, dialecte ale limbii uto-aztece, care îi leagă de aztecii din Mexic şi este unică în rândurile băştinaşilor din America de Nord.

Tutsqua

Aşezări distincte de hopi au început să apară în jurul anului 700 d.Hr. în regiunea pe care ei o numesc *tutsqua*, „ţara străveche şi sacră“. Această regiune cuprinde aproape tot nord-estul Arizonei, având iniţial o suprafaţă de peste nouă milioane de hectare. Ei credeau că această ţară le-a fost dată de însuşi Massau, gardianul acestei a Patra Lumi, printr-un pact sacru şi că, atâta vreme cât respectau învăţăturile lui Massau şi îngrijeau pământul, li se permitea să rămână acolo. Satele de hopi sunt legate de o reţea întinsă de locuri ancestrale, toate având inscripţii în piatră cu poveştile clanurilor lor. Aceste situri cuprind cimitire străvechi, altare, locuri de adunare în scopuri medicale, terenuri ancestrale destinate agriculturii şi habitatele animalelor ale căror nume sunt purtate de numeroase clanuri. Referitor la *tutsqua*, literatura lor istorică susţine: „Pământul este strâns legat de religia, cultura şi viaţa de zi cu zi a indienilor hopi. Pentru hopi, luarea pământurilor pe care le slujesc ca servitori echivalează chiar cu distrugerea populaţiilor hopi. Acesta este singurul loc pentru hopi; este locul apariţiei lor în această lume ca popor şi cultură, unde trăiesc spiritele *katsina* şi unde trebuie să fie îndeplinite obligaţiile lor religioase. Indienii hopi sunt legaţi pentru eternitate de aceste pământuri“.

Dar se pare că pământul le-a fost luat. Începând cam din perioada revoltei satelor împotriva incursiunii spaniole din 1680, în *tutsqua* au început să se aşeze triburile navajo.

Deoarece indienii navajo sunt mai numeroşi decât hopi, în proporţie de douăzeci la unu, indienii hopi s-au retras şi au fost împinşi

Platou stâncos din ţinutul unde trăiesc indienii hopi

către vârfurile celor trei terase stâncoase din ceea ce constituie actualmente rezervaţia lor oficială. Aşezările navajo au continuat să se dezvolte timp de 200 de ani, până când, în 1882, preşedintele Chester A. Arthur a stabilit o regiune bine delimitată, înconjurată de teritorii cu indieni navajo, care să fie exclusiv pentru indienii hopi şi aceasta a devenit Rezervaţia Hopi. Aceasta însumează aproximativ 800 000 de hectare sau în jur de 9 la sută din *tutsqua* iniţială. Populaţia hopi s-a redus până la aproximativ 15 000 şi trăieşte în 12 sate, pe platourile stâncoase şi în jurul lor, fiind concentrată în cele mai mari două sate, Oraibi şi Hotevilla. Majoritatea indienilor hopi îşi păstrează încă valorile tradiţionale, credinţele şi ceremoniile, după ce a rezistat eforturilor energice de convertire ale predicatorilor mormoni, menoniţi, baptişti şi ale preoţilor catolici, precum şi tentaţiei seducătoare a materialismului laic.

Misterele

Indienii hopi au o mitologie complexă, care cuprinde crearea şi istoria lumii, viaţa şi moartea, zeii şi diavolii, binele şi răul şi migraţiile străvechi. Ea a fost simplificată într-o formă de poveste, astfel încât să poată fi înţeleasă de orice om cu

inteligenţă medie şi a fost transmisă strict pe cale orală din cele mai vechi timpuri, ca şi la cabaliştii iudei. Însă, potrivit lui Frank Waters, autorul cărţii *Book of The Hopi*, considerată în general referinţa clasică la acest subiect, poveştile sunt doar superficiale. Mitologia indienilor hopi este atât de complexă şi de ezoterică, încât nu poate să fie exprimată, spune el, „decât prin ritualismul şi simbolismul abstract reprezentat de marele ciclu anual al unor ceremonii complexe“. Aceste ceremonii bizare şi atent puse în scenă, la care Waters se referă numindule „Mystery Plays“ – „misterele“ – nu trebuie să fie înţelese raţional, ci să aibă un impact direct asupra subconştientului şi, participând la ele, autorul atestă că au într-adevăr un efect profund.

Ceremoniile nu urmăresc doar să atragă protecţia spiritelor sau „*kachinas*“ pentru a avea ploaie şi recolte bune. Ele au teme universale şi sunt în mod evident metafizice şi multistratificate. Pe un nivel, sunt puneri în scenă ale istoriei omului şi ale istoriei indienilor hopi de la începutul timpului. Pe un altul, sunt de fapt ritualuri sacre pentru protecţia indienilor hopi şi a întregii rase omeneşti, precum şi pentru binele spiritual şi înălţarea conştiinţei indienilor hopi, dar şi a umanităţii în general. Referitor la aceste ceremonii, Waters spune: „Întregul curs al Căii Vieţii indienilor hopi este derulat într-un ciclu anual de nouă mari ceremonii, care pun în scenă legile universale ale vieţii (...) mişcările lor făcute fără grabă, maiestuoase, respectă legile inexorabile ale vieţii universale propriu-zise – simbol după simbol, nivel după nivel de ezoterism ritual, prin care omul ajunge în cele din urmă la semnificaţia supremă a scurtei sale existenţe pe această planetă mică, din miriade de alte planete“.

Poporul ales

Indienii hopi cred sincer că sunt gardienii spirituali ai rasei umane şi sunt investiţi de Massau cu responsabilitatea foarte apăsătoare a menţinerii echilibrului spiritual într-o lume plecată pe calea nebuniei materialismului. Legat de aceasta, bătrânul indian hopi Dan Evehema spune: „Hopi joacă un rol-cheie în supravieţuirea rasei umane prin comuniunea lor vitală cu forţele nevăzute care menţin echilibrul naturii“.

Mai mult de atât, indienii hopi se consideră microcosmosul

umanităţii şi ce li se întâmplă lor, se va întâmpla şi în lume. Aşa cum ei au îndurat umilinţele şi privaţiunile provocate de omul alb şi abuzurile indienilor navajo şi aşa cum pământul lor sacru s-a redus la o mică redută aşezată pe trei platouri stâncoase, şi lumea s-a restrâns spiritual, lăcomia, promiscuitatea, perversitatea şi violenţa prevalând în întreaga lume civilizată. De asemenea, aşa cum vrăjitoria a infectat societatea indienilor hopi din interior, şi satanismul, magia neagră, vrăjitoria şi controlul minţii s-au răspândit în întreaga lume. Şi astfel, atât indienii hopi, cât şi societăţile occidentale se deteriorează şi se reped către un punct fundamental de turnură. Într-o scrisoare adresată preşedintelui SUA, scrisă în 1949 şi semnată de şase şefi indieni hopi, se vorbeşte despre interdependenţa noastră şi despre apropiata criză. În scrisoare se afirma: „Astăzi, noi, indienii hopi, şi omul alb ne întâlnim faţă în faţă la răscrucile vieţilor noastre. A fost prezis că va fi cel mai critic moment al istoriei omenirii. Ceea ce decidem acum şi facem după aceea va fi soarta popoarelor noastre. Acum vorbim cu toţii despre ziua judecăţii. În lumina profeţiei indienilor hopi, va avea loc aici şi se va împlini în Imperiul Hopi“.

Steaua albastră Kachina

Întoarcerea lui Pahana

Potrivit conducătorului ceremonial şi şamanului Robert Ghost Wolf, „hopi cred că sunt descendenţi din Pleiade şi că înainte de aceasta veniseră din Lira, care se află în Nebuloasa Inel, despre care pleiadienii i-au vorbit lui Bill Meier. Ei numesc Lira «Ochiul lui Dumnezeu»“. Indienii hopi îi numesc pe pleiadieni chuhukon, ceea ce înseamnă „cei care se ţin laolaltă“, cu referire la cele şapte stele aparent legate în constelaţie, şi cred că se vor întoarce acolo după moarte.

Cunoaşterea originilor lor stelare face parte din tradiţia orală secretă, care cuprinde şi profeţii referitoare la sfârşitul Lumii a Patra şi la apariţia omenirii în Lumea a Cincea. Profeţiile vorbesc despre apariţia pe cer a unei stele albastre, care va anunţa sfârşitul apropiat al Lumii a Patra. Acesta va veni atunci când Saquasohuh (Steaua Albastră) Kachina, personificarea stelei, va dansa în piaţă la Oraibi şi îşi va scoate masca. Acest gest va sluji drept avertisment pentru începutul sfârşitului. Pe

urmă, potrivit lui Waters, „oamenii care vor primi lumina primii vor începe al Treilea Război Mondial“. Se crede că se face referire la o alianţă a ţărilor din lumea a treia. Waters continuă: „Statele Unite vor fi distruse, pământ şi oameni, de bombe atomice şi de radioactivitate. Numai indienii hopi şi ţara lor vor fi păstrate ca oază unde să se salveze refugiaţii“. Aceasta va fi Ziua Purificării. Numai oamenii spirituali vor supravieţui războiului; materialiştii se vor distruge unii pe alţii. Potrivit unei relatări din *Daily Courier*, publicaţie din Prescott, Arizona, din 1995, indienii hopi cred că în acea zi „toţi oamenii răi şi vinovaţii vor fi pedepsiţi sau omorâţi“.

După pustiire, va urma întoarcerea lui Pahana, „Adevăratul Frate Alb“. Articolul continuă profeţia: „Va aduce cu el zorii Lumii a Cincea. Va arunca seminţele înţelepciunii în inimile noastre. Ele vor netezi calea către Ridicarea în Lumea a Cincea“. În apropiere de Mishongnovi, Arizona, există o străveche sculptură în piatră înfăţişând o fecioară hopi călătorind într-o navă în formă de dom. Potrivit articolului din *Daily Courier*, bătrânul şi înţeleptul şef al indienilor hopi Dan Katchongva a afirmat că aceasta înseamnă că OZN se vor întoarce, îi vor lua pe supravieţuitori şi îi vor duce pe alte planete. El a spus în acel interviu: „Fecioara hopi din reprezentarea cu dom reprezintă puritatea. Acei indieni hopi care vor supravieţui Zilei Purificării vor călători către alte planete. Noi, credincioşii, am văzut navele şi ştim că sunt adevărate“. Dacă alăturăm aceste predicţii, s-ar părea că indienii hopi cred că Pahana este un extraterestru, care vine, probabil, într-o navă spaţială din Pleiade.

Povestea lui Miriam Delicado[27]

O femeie din vestul Canadei, Miriam Delicado, care, la prima vedere, nu a avut nicio legătură cu indienii hopi, a adăugat o aparentă confirmare incitantă privind probabilitatea producerii acestor evenimente. În toamna anului 1988, la vârsta de 22 de ani, pe un drum izolat din Columbia Britanică, la nord de Vancouver, a fost dusă la bordul unei nave spaţiale parcate, în timp ce tovarăşii ei de călătorie au rămas aparent adormiţi în maşină, la marginea drumului. Îşi aminteşte că, la bordul navei,

[27] Pentru mai multe informaţii despre povestea ei, vezi cartea lui Delicado *Blue Star: Fulfilling Prophecy*.

s-a întâlnit cu un extraterestru înalt, blond, şi că i s-au „downloadat“ în minte volume prodigioase de informaţii. A doua zi, a început s-o obsedeze regiunea Four Corners din sud-vestul SUA, fără să ştie de ce. Două zile mai târziu, a început să scrie compulsiv note privitoare la evenimente viitoare şi crâmpeie din viaţa ei. Fără să fi manifestat anterior vreun interes faţă de OZN şi extratereştri, a început să frecventeze librării New-Age în căutare de informaţii. A izbucnit în plâns când a dat peste fraza „Tu eşti aleasa, să te afli aici acum“ într-o carte de Ruth Montgomery, deoarece extratereştrii îi spuseseră exact acelaşi lucru. Şi-a amintit că fusese dusă să vadă un munte de formă ciudată şi i se spusese: „Într-o zi, vei găsi acest munte şi te vei duce acolo“.

După aproximativ un an, când a văzut o fotografie a muntelui Ship Rock din nord-vestul statului New Mexico, Delicado l-a recunoscut ca fiind muntele ce îi fusese arătat. În 1991, la o conferinţă despre OZN din Tucson, Arizona, a constatat că indienii hopi erau interesaţi de extratereştri şi că locuiau în apropiere de Ship Rock. Imediat, şi-a dat seama, în sinea ei, că era important pentru ea să se ducă acolo, dar că nu sosise încă momentul pentru aceasta. Abia 12 ani mai târziu, în 2003, a avut sentimentul că era momentul şi s-a simţit îmboldită să facă acea călătorie. Ea şi o prietenă au luat avionul până la Phoenix, au închiriat o maşină, au traversat deşertul până la Ship Rock şi a fost uimită să vadă că arăta exact cum şi-l amintea din aventura spaţială. Pe urmă, când s-au întors prin Rezervaţia Hopi şi a făcut cunoştinţă cu câţiva indieni, mintea i-a fost asaltată de nenumărate amintiri de mult uitate şi a recunoscut o mulţime de lucruri.

După întoarcerea acasă, Delicado era motivată să caute răspunsuri, aşa că a scotocit pe internet după informaţii despre indienii hopi. Nu i-a venit să creadă când a aflat că mitologia hopi legată de călătoria omului prin cele patru lumi, precum şi profeţia Stelei Albastre de la sfârşitul lumii erau exact aceleaşi cu informaţiile pe care i le dăduseră extratereştrii, cu 15 ani în urmă! I-au dat lacrimile când şi-a dat seama că viaţa îi era cumva împletită cu aceea a tribului de indieni hopi şi că avea de jucat un rol în drama aflată în derulare. Anul următor, s-a întors singură în Rezervaţia Hopi şi a avut o întâlnire specială cu unul dintre bătrânii indieni hopi, care a reacţionat cu mare surprindere la profunzimea cunoştinţelor ei legate de profeţii. A

fost şi mai surprins când ea a despăturit o hârtie pe care o păstra de când fusese răpită şi a citit câteva din cuvintele în limba indienilor hopi care îi fuseseră date de extratereştri. Apoi, a fost rândul ei să fie surprinsă când bătrânul i-a spus că a văzut-o înconjurată de extratereştri înalţi, blonzi!

Delicado crede că a fost îmboldită să se ducă în regiunea Four Corners în anul 2003, deoarece vremea sfârşitului se apropie cu repeziciune. Indienii hopi afirmă că mayaşii au fost descendenţii unui trib de hopi care s-a deplasat spre sud în perioada migraţiilor lor străvechi şi care a decis să rămână în Yucatan. Dacă este adevărat că acele două culturi s-au născut din aceeaşi origine, pare logic să tragem concluzia că ambele conţin piese din acelaşi mozaic şi că cele două profeţii sunt legate. Aceasta înseamnă că nu ar trebui să fim prea surprinşi dacă la 21 decembrie 2012 va apărea pe cer o stea albastră, iar Steaua Albastră Kachina va dansa la Oraibi şi îşi va da masca jos!

Anexă

Eisenhower Briefing Document/ Documentul de informare pentru Eisenhower

În continuare, prezint o copie a „Documentului de informare pentru Eisenhower“ original, trimis de un anonim producătorului de film Jaime Shandera în luna decembrie 1984, într-un ambalaj purtând ştampila poştei din Albuquerque, New Mexico. Acest document este reprodus din Top Secret/Majic cu acordul autorului acestei cărţi, Stanton T. Friedman.

TOP SECRET / MAJIC
EYES ONLY
NATIONAL SECURITY INFORMATION

001

****
* TOP SECRET *
****

EYES ONLY

COPY ONE OF ONE.

BRIEFING DOCUMENT: OPERATION MAJESTIC 12

PREPARED FOR PRESIDENT-ELECT DWIGHT D. EISENHOWER: (EYES ONLY)

18 NOVEMBER, 1952

WARNING! This is a TOP SECRET - EYES ONLY document containing compartmentalized information essential to the national security of the United States. EYES ONLY ACCESS to the material herein is strictly limited to those possessing Majestic-12 clearance level. Reproduction in any form or the taking of written or mechanically transcribed notes is strictly forbidden.

****
* TOP SECRET *

TOP SECRET / MAJIC
EYES ONLY

T52-EXEMPT (E)

EYES ONLY

001

APPENDIX A
MAJESTIC-12 BRIEFING DOCUMENT
TOP SECRET / MAJIC
EYES ONLY

• •••• •••••••••
• TOP SECRET •
EYES ONLY
COPY ONE OF ONE.

A covert analytical effort organized by Gen. Twining and Dr. Buah acting on the direct ordera of the Preeident, ree- ulted in a praliminary ooncenoua (19 September, 1947) that the diac waa moat likely a ahort range reconnalaaance craft* Thla concluaion waa baaed for the moat part on the craft'a elze and the apparent lack of any ldentlflable provlalonln*. (See Attachment "D".) A almllar analyaia of the four dead occupante waa Arranged by Dr. Bronk. It wae the tentative conolualon of thla group (30 November, 1947) that althou/rh theae cr^aturee are human-like In appearance, the biologicei and evolutionary proceaHoa reaponalble for thelr developn«*nt haa arparently been qulte dlfferent from thoae obaerved or noatulated In homo-aapien8. Dr. Pronk'a team hna augxeated the terni "Bxtra-terreatrial Biological Entltlee", or "EBEa", be adopted aa the atandard term of reference for theae cr^aturee untll auch tirse aa a more definitive deaignat ion oan be agreed upon.

Sinoe it la virtually certaln that theae craft do not origin- ate in any country on earth, conalderable apeculatlon haa centered around what thelr polnt of orljrln tnlght be and how they «et here. Marş waa and reraain8 a poaaibility, although eome acientlata, noat notably Dr. Menzel, conaider it more likely that we are deallng with belnga from another aolar ayatem entlrely.

Numeroua examDlea of what appear to be a form of writin* were found in the wreckage. Efforte to deciphnr theae have renained largely unaucceaaful. (See Attachoent "E[H].)

Bqually unaucceaaful have been efforta to determine the method of propulalon or the nature or method of tranamisaion of the power eource involved. Reaearch along theae Unea haa been compllcated by the conplete abaence of ldentiflable wlnge, propellera, jeta, or other convenţional methode of propulelon and guidance, na wolî aa a total lack of metalllc wirlng, vacuum tubea, or almilar reoognizahle electronic componentc. (See Attachment "P".) It ia aaoiimed that the propulalon unit wae completely deatroyed by the explo8ion whlch cauaed the craeh.

TOP SECRET /MAJIC
• TOP SECRET •
TOP SECRET / MAJIC
EYES QNLY

•TOP SECRET ♦

EYES ONLY
COPY ONE OF ONE.

On 24 June, 1947, a civillan pilot flying over tho Cascade Mountaina in the Stat» of Washington obaerved nine flyin* dlao-shaped airoraft travelin* in formatlon at a hlfth rate of aoeed. Although thia waa not tha first known al<rhtin<! of auoh obiecta, lt waa the firet to «ain widespread attention in the public media. Hundrede of reporta of slfţhtlngs of aimilar objecta followsd. Many of theae cane from hlghly oredible military and civillan aoureea. Theae reporta rea- ulted in independent efforta by several dlfferent elemente of the military to aaoertain the na ture and purpoae of theae objsots in the intereate of naţional defenea. A number of witnesses vere lntenrlawed and thera were several unauccesaful attempta to utiliza airoraft in efforta to puraue reportad disos in flight. Public rsaotion borderad on near hystsria at ţinea, , J

In aplte of theee efforta, littla of aubetance vas leamed about the objeota until a local ranoher reported that one \ had oraahed in a renote region of New Mexlco located approx-imately eeventy-five milea northweet of Roawell Aray Air Baaa (nov Valker Field).

On 07 July, 1947, a secret operatlon waa begun to asaure reoovery of the wreckage of thia object for scientific etudy. Durlnjr the couraa of thia operatlon, aerial reconnaissance dlsoovered that four small human-llke beinga had apparently ajeoted from tha craft at soms point before lt exploded.

Thess had fallsn to earth about two milea eaet of ths wreoknge elta, AII four were dead and badly decompoeed due to action by predatora and «xposure to the elementa durin* tha approx-lmataly one waek time period whleh had elapaed before their dlacovery, A apecial solsntiflo team took charge of removing theae bodies for study. (3es Attaohoent "C".) The wreckage of tha oraft waa alao removed to aeveral dlfferent locationa. (Saa Attaohoent "B".) Civillan and military witnesses in the area were debrlefed, and newa reportera were given the effeotive cover atory that the obiect had been a misguided wsather research balloon.

• TOP SECRET •

• •••••• •••••••

EYES ONLY TOP

SECRET / MAJIC EYESONLY

T52-EXEMPT (E)

TOP SECRETT / MAJIC
EYES ONLY
•…….TOP SECRET •
EYES ONIY
COPT ONE OP ONE.
KNUMERATION OP ATTACHMENTSi
•ATTACHMENT "A"Special Claealfled Executive Order #092447. (TS/EO)
•ATTACHMENT "B" Operat Ion Majeatlc-12 Statua Report #1, Part A. 3QN0V '47. (TS-MAJIC/EO) . •
•ATTACHMENT "C"OperatlonMajeatlc-12 Statua Report Ml, Part B. 30 NOV '47. (TS-MAJIC/EO)
•ATTACHMQiT "D"OperatlonMajeatlc-12 Prellmlnary Analytlcal Report. 19 SEP '47. (TS-MAJIC/EO)
•ATTACHMENT "E"OperatlonMaJeatic-12 Blue Teaa Report #5. 70 JUN '52. (TS-MAJIC/EO)
•ATTACHMENT "P"Operhtlon Majeatlc-12 Statua Report *2. îl JAN '40. (TS-MAJIC/EO)
•ATTACHMQiT "G"Operatlon Majestlc-12 Contln/ţency Plan MJ-1949-04P/78: 31JAN'49. (TS-MAJIC/EO)
•ATTACHMENT "H"Operatlon Majeatlc-12, Mapa and Photographa Polio (Extractlona). (TS-MAJIC/EO)
TOP SfcgftBmiAJIC 0flLY EYES ONLYT52-EX01PT (B) 325
A>-S
TOP î>L':i-tfT / MAJIC EYl£S OK'LY
OU 0
• TOP SECRET •
EYES ONLY
COPY ONE OP ONE.
A need for as much nddltlonal Information as ponslhle about these craft, thalr performance characteristlcs and their purpoae lad to the undertakin/ţ known as U.S. Air Porce Project 3IGN In Decenber, 1947. In order to preserve security, llason between SIGN and MaJeatic-12 was United to two Individuala wlthln the Intelllrence Divlalon of Air Materiei Command whose role was to paos alon* certain typea of Information throu/*h channels. SIGN

evolved into Project GRUDGE in December, 1948. The operation ia currently belnft conducted under the code naae BLUE BOOK, with llason maintalned through the Air Porce officer who is head of the project.

On 06 December, 1950, a second object, probably of similar ori^ln, lmpacted the *arth at hiffh opeed in the El Tndio - Guerrero area of the Texas - Mexican boder after follovinfl a Ion* trajeotory throuoh the atmosphere. By the tlme a search team arrlved, what remalned of the objeot had been almost totally inclnerated. Such material as could be recovered was transported to ths A.E.C. facillty at Sandia, New Mexico, for study.

Implicatlons for the National Security are of contlnulng importance in that the motlves and ultlmate intentlons of these visitors remain coraplstely unknown. In addition, a sl/ţnificant upaurge in ths survelllonce activlty of thess craft beginninff In May and continuin#ţ throu/th the autumn of thls year has caused conslderable concern that new developments may be Imroinent.

It is for these reasons, HB W#»11 as the obvlous International and technoloplcal conalderations and the ultlmate need to avold a public panlc at all costs, that tha MaJestic-12 Croup remaina of the unanimoue oplnlon that impoaitlon of the strlctest security precautiona should continue without interruptlon into the new admlnlatratlon. At the oame tlme, contim^-ncy pian MJ-1949-04P/78 (Top Secret - Fţ/ea Only) should he held in contlnued readinesa should the need to make a public announcement present ltaelf. (See Attachment "G".)

EYES ONLY
TOP SGfiSftţîRS.MAJIC EYES ONLY
T52-EXE*!I>T (E)

TOP SECRET / MAJIC
EYES ONLY
NATIONAL SECURITY INFORMATION
00 L
• TOP SECRET •
EYES ONLY
COPY OME OP ONE.
BRIEPING DOCUMENT: OPERATION MAJESTIC 12
PREPARED POR PRESIDENT-ELECT WIGHT D. EISENHOWER:

(EYES ONLY)
WARNINC:Thisla a TOP SEJCRET - EYES OHLY document containln*
compartmenta11zed Information eeeentlal to the naţional seourity of the United States. ETE3 ONLY ACCESS to the material hereln ie etrlctly limited to thoee poeeeeeln* MaJeetic-12 clearance level. Reproduction in any form or the takln* of vritten or mechanically tranecrlbed notes ie etrictly forbidden.
18 NOVENBER, 1952
EYES ONLY
MAJIC
EYES ONLY

TOP SECRET / MAJIC

- TOP SECRET «

EYES ONLY
COPY ONE OF ONE.
A covert ahalytical effort organized by Gen. Twining and Dr. Bueh acting on the direct ordera of the President, rea- ulted in a preliminary ooncenoua (19 Septenber, 1947) that the diac was moat likely a ahort range reconnaiaaance craft. Thia concluaion waa baaed for the moat part on the craft'a eize and the apparent lack of any identifiable provisioning. (See Attachment "D".) A similar analyala of the four dead occupante waa arranged by Dr. Bronk. It wae the tentative conclu8lon of thia group (30 November, 1947) that although theae cr*atures are human-like in appearance, the bioloeical and evolutionary proceanea reaponaible for their deveJopnrnt haa anparently been quite different frora thoee ob8erved or noatulated In homo-aapiena. Dr. Pronk'a team haa auggested the term "Extra-terreatrial Biological Entitiea", or "EBEa", be adopted aa the standard term of reference for theae creaturea until aucli tirce aa a more definitive designat ion can be agreed upon.
Since it Îs virtually certain that theae craft do not origin- ate in any country on earth, coneiderable speculation hae centered around what their point of origin might be and how they «et here. Mars wae and remaina a poesiblllty, although some scientista, moat notably Dr. Menzel, consider it more likely that we are dealing with beings from another solar systera entirely.
Nuneroua exaroolea of what appear to be a form of writintf

were found In the wreckage. Efforts to deciphnr theae have remalned largely unsucceaaful. (See Attachment "E".)
Bqually unsucceaaful have been efforta to determine the method of propulaion or the nature or method of tranamlsalon of the power source involved. Research along these llnes • has been complicated by the complete absence of Identifiable wings, propellers, Jets, or other conventţional methods of propulaion and guidance, as well as a total lack of metalllc wlrlng, vacuum tubea, or aimilar recognizahle electronic componentc. (See Attachment "P".) It la aaaumed that the propulaion unit wae completely destroyed by the explosion which cauaed the crash*
• TOP SECRET •
EYES ONLY
• TOP SECRET •
EYES OMIT
COFY ONE OP ONE.
SUBJECT: OPERATICN MAJESTIC-12 PRELIMIHARY BRIEPING KOR PRESIDENT-ELECT EISENHOVER.
DOCUMENT PREPARED 10 NOVEKBER* 1952.
BRIEPINO OPPICERî ADM. ROSCOE H. HILLENKOETTER (MJ-1)
NOTEs Thle document haa been prepared aa a prsllmin^ry brlefln* only. It ahould be regarded as Introduotory to a full operstlons brlefln* lntended to follow.
OPERATION MAJESTIC-12 la a TOP SECRET Research and Developoent/ Intelllgenoe operatlon responslbls dlrectly and only to ths Preslident of ths Unltsd States. Operatlons of ths proiect are oarrlsd out under oontrol of ths Majestlo-12 (MaJic-12) Group vhlch vas establlshed by special olasslflsd executive order of Preaidsnt Trunan on 24 Ssptsmber, 1947* upon rscomnendatlon by 2>r. Vannsvar Buah and Secrstary James Porrsatal. (Sss Attachraent "A*.) Menbers of ths MaJsatlc-12 Group wsrs designated aa followai
Adm. Roacos H. Hlllenkoetter Dr. Vannevar Buah Secy. James V. Porrsatal* Gsn. Nathan P. Twinln#
Gen. Royt S. Vandsnberg .
Dr. Dstlsv Bronic Dr. Jerome Hunsaksr Mr. Sldnsy V. Sousra Mr. Gordon Gray Dr. Donald Menzsl Gsn. Robsrt M. Montague Dr. Lloyd V. Berkner
The death of Secretary Porrestal on 22 May, 1949, crsatsd a vacancy whlch remalned unflllsd imtil 01 August, 1950, upon

vhlch dats Gen. Walter B. Smith waa deslgnated as permanent rsplacsmsnt.
EYES ONU

TOP SECRET
TOP SECRET//MAJIC
EYES ONLY

T52-EXEMPT (E)

Recomandări de lectură

Capitolul 1. George Adamski, un emisar de pe Pământ

Adamski, George şi Desmond Leslie, Flying Saucers Have Landed, London: Werner Laurie, 1953.

Adamski, George, Inside the Space Ships, Vista, Calif.: George Adamski Foundation, 1955; Behind the Flying Saucer Mystery, New York: Warner Books, 1974; Bennett, Colin, Looking for Orthon, New York: Paraview Press, 2001.

Edwards, Frank, Flying Saucers — Serious Business, ediţia I, New York: Lyle Stuart, 1966.

Menger, Howard, From Outer Space to You, Clarksburg, W.Va.: Saucerian Books, 1959.

Williamson, George Hunt, Other Tongues, Other Flesh, Amherst, Wis.: Amherst Press, 1953.

Williamson, George Hunt şi Timothy Green Beckley, Other Voices, Wilmington, Del.: Abelard Productions, Inc., 1995.

Capitolul 2. Povestea unui soldat

Calleman, Carl Johan, The Mayan Calendar and the Transformation of Consciousness, Rochester, Vt.: Bear & Company, 2004.

Dolan, Richard M., UFOs and the National Security State: Chronology of a Cover-up 1941-1973, Cleveland, Ohio: Keyhole Publishing Co., 2000.

Fawcett, Lawrence şi Barry Greenwood, UFO Cover-up: What the Government Won’t Say, New York: Fireside Books, 1984.

Good, Timothy, Above Top Secret: The Worldwide UFO Cover-up, New York: William Morrow (HarperCollins), 1988; Need to Know: UFOs, the Military, and Intelligence, New York: Pegasus Books, 2007; OZN, armata şi serviciile secrete, Editura Lifestyle, 2011.

Hand Clow, Barbara, The Mayan Code: Time Acceleration and Awakening the World Mind, Rochester, Vt.: Bear & Company, 2007.

Moens, Alexander, Lenard J. Cohen şi Allen G. Sens, NATO and European Security: Alliance Politics from the End of the Cold War to the Age of Terrorism, Westport, Conn.: Praeger

Publishers, 2003.
Steiger, Brad, Project Blue Book, New York: Ballantine Books, 1976.
Warren, Larry şi Peter Robbins, Left at East Gate, New York: Cosimo, 2005.

Capitolul 3. Sala oglinzilor

Cannon, Dolores, The Custodians: Beyond Abduction. Illus. ed. Huntsville, Ark.: Ozark Mountain Publishing, 1998. Fowler, Raymond E, The Watchers, New York: Bantam, 1990. The Alagash Abductions, Orem, Utah: Granite Publishing, LLC, 2005.
Hopkins, Budd, Missing Time, New York: Richard Marek, 1981; Intruders, New York: Random House, 1987.
Mack, John E, Abduction: Human Encounters with Aliens, New York: Scribners, 1994; Passport to the Cosmos, New York: Three Rivers Press (Random House), 1999.
Pye, Lloyd, The Starchild Skull, Bell Lap Books Inc., 2007. Royal, Lyssa, Visitors from Within: Extraterrestrial Encounters and Species Evolution, ediţia a II-a, Albuquerque, N. Mex.: Wildflower Press, 1999.
Strieber, Whitley, Communion: A True Story, New York: Beech Tree Books, 1987.
Walton, Travis, Fire in the Sky: The Walton Experience;
The Best Documented Case of Alien Abduction Ever Recorded, Emeryville, Calif.: Marlowe & Company (Avalon Publishing), 1996.

Capitolul 4. Moştenirea lui Jesse Marcel

Carey, Thomas J. şi Donald R. Schmitt, Witness to Roswell:
Unmasking the Government’s Biggest Cover-up, ediţie revizuită şi îmbogăţită, Pompton Plains, N.J.: New Page Books, 2009.
Corley, Linda G., For The Sake of My Country: An Intimate Conversation With Lt. Col. Jesse A. Marcel, Sr., May 5, 1981, Bloomington, Ind.: AuthorHouse, 2007.
Marcel, Jesse, Jr., Linda Marcel şi Stanton T. Friedman, The Roswell Legacy: The Untold Story of the First Military Officer at the 1947 Crash Site, Pompton Plains, N.J.: New Page Books: 2008.
Matthews, Rupert, Roswell: Uncovering the Secrets of Area 51

and the Fatal UFO Crash, London: Quercus, 2009.
Moore, William şi Charles Berlitz, The Roswell Incident, New York: Grosset & Dunlap, 1980.
Randle, Kevin D., The Roswell Encyclopedia, New York: Harper Paperbacks (HarperCollins), 2000.
Stringfield, Leonard, Situation Red: The UFO Siege, New York: Fawcett Crest, 1978.

Capitolul 5. Roswell şi destinul Americii

Bolen, Jean Shinoda, The Tao of Psychology: Synchronicity and Self, reeditare, San Francisco: Harper, 1982.
Jung, Carl G., Synchronicity: An Acausal Connecting Principle, vol. 8, ediţia I, Princeton/Bollingen Paperback.
Princeton, N.J.: Princeton University Press, 1973; Opere complete.
Nichols, Preston B. şi Peter Moon, Montauk Revisited:
Adventures in Synchronicity, New York: Sky Books, 1993.
Progoff, Ira, Jung, Synchronicity, and Human Destiny, New York: Three Rivers Press (Random House), 1987.

Capitolul 6. Prin ochean

Corso, Philip J. şi William J. Birnes, The Day After Roswell, New York: Pocket Books, 1997; După Roswell, editura Teora.
Howe, T inda Moulton, Alien Harvest, publicată în nume propriu, 1989; Glimpses of Other Realities: Volume I: Facts and Eyewitnesses, Denver, Colo.: Linda Moulton Howe Productions, 1997; Glimpses of Other Realities: Volume II: High Strangeness, Reno, Nev.: Paper Chase Press, 1998.
Nichols, Preston B. şi Peter Moon, Encounter in the Pleiades: An Inside Look at UFOs, New York: Sky Books, 1996.
Sparks, Jim, The Keepers, Albuquerque, N.Mex.: Wild Flower Press, 2008.

Capitolul 7. Întâlniri apropiate reale

Morton, Ray, Close Encounters of the Third Kind: The Making of Steven Spielberg’s Classic Film, New York: Applause Cinema and Theatre Books, 2007.

Capitolul 8. Cercurile misterioase

Andrews, Colin şi Pat Delgado, Circular Evidence: A Detailed Investigation of the Flattened Swirled Crops Phenomenon, London: Guild, 1989; Crop Circles: The Latest Evidence, London: Bloomsbury Publishing, 1993.
Andrews, Colin şi Stephen J. Spignesi, Crop Circles: Signs of Contact, Pompton Plains, N.J.: New Page Books, 2003.
Lamb, Barbara şi Judith K. Moore, Crop Circles Revealed: Language of the Light Symbols, ediţia I, Flagstaff, Ariz.: Light Technology Publishing, 2001.
Pringle, Lucy, Crop Circles: The Greatest Mystery of Modern Times, ediţie ilustrată, London: Thorson's, 2000; Crop Circles: Art in the Landscape, London: Frances Lincoln, 2007.
Silva, Freddie, Secrets in the Fields: The Science and Mysticism of Crop Circles, Newburyport, Mass.: Hampton Roads, 2002.
Thomas, Andy, Vital Signs: A Complete Guide to the Crop Circle Mystery and Why It Is Not a Hoax, ediţie revizuită, Berkeley, Calif.: Frog Books (North Atlantic), 2002.

Capitolul 9. Exopolitica şi Poarta stelară din Irak

Greer, Steven, Hidden Truth: Forbidden Knowledge, Crossing Point, 2006.
Harris, Paola, Exopolitics: How Does One Speak to a Ball of Light?, Bloomington, Ind.: Author House, 2007.
Picknett, Lynn şi Clive Prince, The Stargate Conspiracy, New York: Berkeley Publishing, 1999.
Salla, Michael E., Exopolitics: Political Implications of the Extraterrestrial Presence, Tempe, Ariz.: Dandelion Books LLC, 2004; Exposing U.S. Government Policies on Extraterrestrial Life: The Challenge of Exopolitics, Kealakekua, Hawaii: Exopolitics Institute, 2009.
Sitchin, Zecharia, The Stairway to Heaven, New York: HarperCollins, 1980; Trepte spre cer, editura Aldo Press, 2012.
Vallee, Jacques, Revelations: Alien Contact and Human Deception, San Antonio, Tex.: Anomalist Books, 2008; Dimensions: A Casebook of Alien Contact, San Antonio, Tex.: Anomalist Books, 2008.
Waeber, Rolf, An Overview of Extraterrestrial Races: Who Is Who in the Greatest Game of History, Bloomington, Ind.:

Trafford Publishing (Print-On-Demand), 2006.
Webre, Alfred Lambremont, Exopolitics: Politics, Government and Law in the Universe, Universebooks (CreateSpace), 2005.

Capitolul 10. Războaiele de informaţii

Bryant, Larry, UFO Politics at the White House: Citizens Rally 'Round Jimmy Carter's Promise, Lakeville, Minn.: Galde Press, 2005.
Chism, Gordon şi Richard M. Dolan, The Thinking Person's UFO Book, Booksurge Publishing (CreateSpace), 2009.
Good, Timothy, Alien Contact: Top-secret UFO Files Revealed, ediţie revizuită, New York: Quill, 1994; Unearthly Disclosure: Conflicting Interests in the Control of Extraterrestrial Intelligence, Post Falls, Idaho: Century Publishing, 2000.
Greer, Steven, Extraterrestrial Contact: The Evidence and Implications, Crossing Point, 1999; Disclosure: Military and Government Witnesses Reveal the Greatest Secrets in Modern History, Crossing Point, 2001.
Keyhoe, Donald, The Flying Saucers Are Real, Charlotte, N.C.: Information Age Publishing (IAP), 2009.
King, Moray B., The Energy Machine of T. Henry Moray: Zero Point Energy and Pulsed Plasma Physics, Kempton, Ill.: Adventures Unlimited Press, 2005.
Pope, Nick, Open Skies, Closed Minds, New York: Pocket Books, 1997; Ceruri deschise, minţi încuiate, Editura Humanitas, 2003.
Ruppelt, Edward J., The Report on Unidentified Flying Objects, Charleston, S.C.: Forgotten Books, 2008.
Valone, Thomas, Zero Point Energy, The Fuel of the Future, ediţia I, Beltsville, Md.: Integrity Research Institute, 2008.

Capitolul 11. Cruciatul OZN

Berliner, Don şi Stanton T. Friedman, Crash at Corona: The U.S. Military Retrieval and Cover-up of a UFO, New York: Marlowe & Co., 1992.
Berlitz, Charles şi William L. Moore, The Roswell Incident, New York: Grosset & Dunlap, 1980.
Edwards, Frank, Flying Saucers — Serious Business, New York:

Lyle Stuart, 1966; Farfuriile zburătoare, o chestiune serioasă, Editura ştiinţifică, 1969.
Friedman, Stanton T., Top Secret/Majic, New York: Marlowe & Co., 1996; Top Secret/Majestic, editura Domino; Flying Saucers and Science: A Scientist Investigates the Mysteries of UFOs: Interstellar Travel, Crashes and Government Cover-ups, Pompton Plains, N.J.: New Page Books, 2008; Ştiinţa şi misterele OZN, Editura Lifestyle, 2011.
Friedman, Stanton T. şi Kathleen Marden, Captured! The Betty and Barney Hill UFO Experience: The True Story of the World's First Documented Alien Abduction, Pompton Plains, N.J.: New Page Books, 2007.
Marrs, Jim, Alien Agenda: Investigating the Extraterrestrial Presence Among Us, ediţia I, New York: HarperCollins, 1997.
Sagan, Carl, Cosmos, New York: Random House, 1980.
Wood, Ryan S., Majic Eyes Only, Broomfield, Colo.: Wood Enterprises, 2005.

Capitolul 12. Filmul SF, o cale spre autodescoperire

Clarens, Carlos, An Illustrated History of Horror and
Science-fiction Film, Cambridge, Mass.: Da Capo Press, 1997.
Decker, Kevin S. şi Jason T. Eberl, Star Trek and Philosophy:
The Wrath of Kant, Chicago, Ill.: Open Court, 2008.
Heinlein, Robert A., Rocketship Galileo, London: New English Library, 1987.
Huyghe, Patrick, Swamp Gas Times: My Two Decades on the UFO Beat, New York: Paraview Press, 2001.
Kowalski, Dean A., Steven Spielberg and Philosophy: We're Gonna Need a Bigger Book, Lexington, Ky.: The University Press of Kentucky, 2008.
Luckman, Michael, Alien Rock: The Rock 'n' Roll Extraterrestrial Connection, Victoria, Australia: MTV, 2005.
Redfern, Nick, Science Fiction Secrets: From Government Files and the Paranormal, San Antonio, Tex.: Anomalist Books, 2009.
Rux, Bruce, Hollywood Vs. the Aliens: The Motion Picture
Industry's Participation in UFO Disinformation, Berkeley, Calif.:
Frog Books (North Atlantic), 1998.
Shatner, William, Star Trek Movie Memories, New York: HarperTorch, 1995.

Sobchack, Vivian, Screening Space: The American Science Fiction Film, Piscataway, N.J.: Rutgers University Press, 1997.
Wells, H.G., The Time Machine — Maşina timpului, New York: Penguin Group USA, 2010; Maşina timpului, Editura Tineretului, 1962, Editura Litera, 1997.

Capitolul 13. Dezvăluiri din „lumea neagră“

Childress, David Hatcher, Antigravity and the World Grid, Kempton, Ill. Adventures Unlimited Press, 1987; The Antigravity Handbook, Kempton, Ill.: Adventures Unlimited Press, 2003.
Kenyon, J. Douglas, ed., Forbidden Science: From Ancient Technologies to Free Energy, Rochester, Vt.: Bear & Company, 2008.
LaViolette, Paul A., Secrets of Antigravity Propulsion: Tesla, UFOs and Classified Aerospace Technology, Rochester, Vt.: Bear & Company, 2008.
Lyne, William, Occult Ether Physics: Tesla’s Hidden Space Propulsion System and the Conspiracy to Conceal It, ediţia a II-a, Lamy, N. Mex.: Creatopia Productions, 1998.
Moore, William şi Charles Berlitz, The Philadelphia Experiment, New York: Putnam Adult (Penguin Group USA), 1978; Experimentul Philadelphia, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1994.
Sigma, Rho, Ether-Technology: A Rational Approach to Gravity Control, Kempton, Ill.: Adventures Unlimited Press, 1996.
Valone, Thomas, Electrogravitics Systems: Reports on a New Propulsion Methodology, ediţia a II-a, Beltsville, Md.: Integrity Research Institute, 1995.
Vassilatos, Gerry, Lost Science, Kempton, Ill.: Adventures Unlimited Press, 1999.

Capitolul 14. B-2, un OZN american

Fawcett, Lawrence şi Barry J. Greenwood, Clear Intent: The Government Coverup of the UFO Experience, New York: Prentice Hall Trade (Penguin Group USA), 1984.
Hyneck, J. Allen, Phillip J. Imbrogno şi Bob Pratt, Night Siege: The Hudson Valley UFO Sightings, ediţie epuizată,

Woodbury, Minn.: Llewellyn Publications (Llewellyn Worldwide), 1998.
Kitei, Lynn D., The Phoenix Lights, Newburyport, Mass.: Hampton Roads Publishing, 2004.
LaViolette, Paul, The Talk of the Galaxy: An ET Message for US?, Alexandria, Va.: Starlane Publications, 2000. Weiner, Tim, Blank Check: The Pentagon's Black Budget, New York: Grand Central Publishing, 1991.
Withington, Thomas, B-2A Spirit Units in Combat, Long Island City, N.Y.: Osprey Publishing, 2006.

Capitolul 15. Politica antigravitaţiei

Cook, Nick, The Hunt for Zero Point: Inside the Classified World of Antigravity Technology, New York: Broadway Books (Crown Publishing), 2003.
Mallove, Eugene F. şi Gregory Matloff, The Starflight Handbook., Hoboken, N.J.: John Wiley & Sons, 1989.
Taimar, Martin, Advanced Space Propulsion Systems, ediţia I, New York: Springer Publishing, 2004.
Valone, Thomas, Zero Point Energy: The Fuel of the Future, ediţia I, Beltsville, Md.: Integrity Research Institute, 2007.

Capitolul 16. Viaţă pe Calea Lactee

Allen, D. S. şi J. B. Delair, Cataclysm!: Compelling Evidence of a Cosmic Catastrophe in 9500 B.C., Rochester, Vt.: Bear & Company, 1997.
Devorkin, David şi Robert Smith, Hubble: Imaging Space and Time, ediţie ilustrată, Washington D.C.: National Geographic, 2008.
LaViolette, Paul A., Subquantum Kinetics: A Systems Approach to Physics and Cosmology, ediţia a II-a, Alexandria, Va.: Starlane Publications, 2003; Genesis of the Cosmos: The Ancient Science of Continuous Creation, Rochester, Vt.: Bear & Company, 2004; Earth Under Fire: Humanity's Survival of the Ice Age, Rochester, Vt.: Bear & Company, 2005; Decoding the Message of the Pulsars: Intelligent Communication from the Galaxy, Rochester, Vt.: Bear & Company, 2006.
Page, Christine R., 2012 and the Galactic Center: The Return of

the Great Mother, Rochester, Vt.: Bear & Company, 2008.
Wheeler, Craig, Cosmic Catastrophes: Exploding Stars, Black Holes, and Mapping the Universe, ediţia a II-a, New York: Cambridge University Press, 2007.

Capitolul 17. Un oraş din sticlă pe Marte

Allen, John, Me and the Biospheres: A Memoir by the Inventor of Biosphere 2, Santa Fe, N.Mex.: Synergetic Press, 2009.
Alling, Abigail şi Mark Nelson, Life Under Glass: The Inside Story of Biosphere 2, Santa Fe, N.Mex.: Synergetic Press, 1993.
Anthony, Piers, Total Recall, New York: Avon Books, 1990.
Hoagland, Richard C., The Monuments of Mars: A City on the Edge of Forever, ediţia a V-a, Berkeley, Calif.: Frog Books (North Atlantic), 2002.
Poynter, Jane, The Human Experiment: Two Years and Twenty Minutes Inside Biosphere 2, New York: Basic Books (Perseus Group), 2006.
Seedhouse, Erik, Martian Outpost: The Challenges of Establishing a Human Settlement on Mars, ediţia I, Chichester, U.K.: Praxis, 2009.
von Braun, Wernher, The Mars Project, Champaign, Ill.: University of Illinois Press, 1952; Project MARS: A Technical Tale, Burlington, Ontario: Collector’s Guide Publishing, Inc., 2006.
Zubrin, Robert şi Richard Wagner, The Case for Mars: The Plan to Settle the Red Planet and Why We Must, ediţie actualizată, Austin, Tex.: Touchstone, 1997.

Capitolul 18. Metalul miraculos de la Roswell

Collins, Robert M. şi Richard C. Doty, Exempt from Disclosure: The Black World of UFOs, ediţia a II-a, Golden, Colo.: Peregrine Communications, 2006.
Hesemann, Michael, Philip Mantle şi Bob Shell, Beyond Roswell: The Alien Autopsy Film, Area 51, and the U.S. Government Coverup of UFOs, Emeryville, Calif.: Marlowe & Company (Avalon Publishing), 1997.
Moseley, James W., UFO Crash Secrets at Wright Patterson Air Force Base, New Brunswick, N.J.: Inner Light-Global Communications, 1992.

Thomas, B.D., The Legacy of Science: The Story of Battelle Memorial Institute, London: Newcomen Society, 1963.

Capitolul 19. Proiectul de creare de hibrizi

Boylan, Richard, Star Kids: The Emerging Cosmic Generation, Sun Lakes, Ariz.: Blue Star Productions (Book World), 2005.
Carlsberg, Kim, Beyond My Wildest Dreams: Diary of a UFO Abductee, Rochester, Vt.: Bear & Company, 1996.
De Lafayette, Maximillien, Hybrid Humans and Abductions: Aliens-Government Experiments, CreateSpace, 2008.
Fowler, Raymond E., The Andreasson Affair: The Documented Investigation of a Woman's Abduction Aboard a UFO, Albuquerque: Wildflower Press, 1994.
Jacobs, David M., The Threat: Revealing the Secret Alien Agenda, New York: Simon & Schuster, 1999; Secret Life: Firsthand, Documented Accounts of UFO Abductions, Austin, Tex.: Touchstone, 1999.
Saebels, Corina, The Collectors: A Canadian UFO
Experience, Bloomington, Ind.: Trafford Publishing (Print-On-Demand), 2007.
Summers, Marshall Vian, The Allies of Humanity: An Urgent Message about the Extraterrestrial Presence in the World Today, Boulder, Colo.: New Knowledge Library, 2008.

Capitolul 20. Om şi supraom

Begich, Nick, Controlling the Human Mind: The Technologies of Political Control or Tools for Peak Performance, Anchorage, Alaska: Earthpulse Press, 2006.
Richards, Steve, Levitation: What it Is, How it Works, How to Do It, New York: HarperCollins, 1992, 1980.
Smith, Michael, Killer Elite: The Inside Story of America's Most Secret Special Operations Team, New York: St. Martin's Griffin, 2008.

Capitolul 21. Reconsiderarea descoperirilor din domeniul parapsihologiei

Childress, David Hatcher, Extraterrestrial Archaeology, ediţie nouă, revizuită, Kempton, Ill.: Adventures Unlimited Press,

2000.
Gris, Henry şi William Dick, The New Soviet Psychic
Discoveries: A First-hand Report on the Startling Breakthroughs in Russian Parapsychology, ediţia I, New York: Warner Books, 1979.
Litt, D., Capturing the Aura: Integrating Science, Technology and Metaphysics, ediţia I, Nevada City, Calif.: Blue Dolphin Publishing, 2009.
Maire, Louis F., III şi J.D. LaMothe, Soviet and Czechoslovakian Parapsychology Research: The DIA Report from 1975, with New Addenda, CreateSpace (Print-On-Demand), 1975.
McTaggart, Lynn, The Field: The Quest for the Secret Force of the Universe, ediţie actualizată, New York: Harper Paperbacks, 2008.
Morehouse, David, Psychic Warrior: The True Story of America's Foremost Psychic Spy and the Cover-up of the CIA's Top-secret Stargate Program, New York: St. Martin's Paperbacks, 1998.
Ostrander, Sheila şi Lynn Schroeder, Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain, ediţia I, New York: Prentice-Hall, 1970; Psychic Discoveries – The Iron Curtain Lifted, London: Souvenir Press Ltd., 1999.

Capitolul 22. Doar o chestiune de timp

Davenport, Marc, Visitors From Time: The Secret of the UFOs, Murfreesboro, Tenn.: Greenleaf Publications, 1992; OZN — Vizitatori din timp, Editura Antet, 1998.
Gott, J. Richard, Time Travel in Einstein's Universe: The Physical Possibilities of Travel Through Time, New York: Mariner Books (Houghton Mifflin), 2002.
Hawking, Stephen, A Brief History of Time, New York: Bantam (Random House), 1998.
Nahin, Paul J., Time Machines: Time Travel in Physics,
Metaphysics, and Science Fiction, ediţia a II-a, New York: Springer, 2001.
Nichols, Preston, The Montauk Project: Experiments in Time, New York: Sky Books, 1992.
Pickover, Clifford A., Time: A Traveler's Guide, New York: Oxford University Press, 1999.
Randles, Jenny, Breaking the Time Barrier: The Race to Build

the First Time Machine, New York: Pocket Books, 2005.
Thorne, Kip S., Black Holes and Time Warps: Einstein's Outrageous Legacy, New York: W. W. Norton & Company, 1995.
Wells, H.G., The Time Machine — Maşina timpului, New York: Penguin Group USA, 2010.

Capitolul 23. Monumentele zeilor

Bauval, Robert, The Egypt Code. New York: The
Disinformation Company, 2008; Codul egiptean, editura House of Guides, 2007.
Bauval, Robert şi Adrian Gilbert, The Orion Mystery: Unlocking the Secrets of the Pyramids, New York: Three Rivers Press (Random House), 1995; Misterul constelaţiei Orion, editura Aquila.
Bauval, Robert şi Graham Hancock, The Message of the Sphinx: A Quest for the Hidden Legacy of Mankind, ediţia I, New York: Three Rivers Press (Random House), 1997.
Childress, David Hatcher, Technology of the Gods: The Incredible Sciences of the Ancients, Kempton, Ill.: Adventures Unlimited Press, 2000.
Dunn, Chris, The Giza Power Plant: Technologies of Ancient Egypt, Rochester, Vt.: Bear & Company, 1998.
Hancock, Graham, Fingerprints of the Gods, New York: Three Rivers Press (Random House), 1996; Amprentele zeilor, editura AldoPress.
Herschel, Wayne, The Hidden Records, ediţia I, publicată în nume personal (Thehiddenrecords. com), 2003.
Kenyon, J. Douglas, ed., Forbidden History: Prehistoric
Technologies, Extraterrestrial Intervention, and the Suppressed Origins of Civilization, Rochester, Vt.: Bear & Company, 2005.
Lockyer, J. Norman, The Dawn of Astronomy: A Study of Temple Worship and Mythology of the Ancient Egyptians, Mineola, N.Y.: Dover Publications, 2006.
Malkowski, Edward F., Before the Pharaohs: Egypt's Mysterious Prehistory, Rochester, Vt.: Bear & Company, 2005; The Spiritual Technology of Ancient Egypt: Sacred Science and the Mystery of Consciousness, Rochester, Vt.: Inner Traditions, 2007.
Temple, Robert, The Sirius Mystery: New Scientific Evidence of

Alien Contact 5,000 Years Ago, ediţie revizuită şi îmbogăţită, Rochester, Vt.: Destiny Books, 1998.
von Däniken, Erich, Chariots of the Gods, New York: Berkeley Trade, 1999.

Capitolul 24. Câmpul de luptă Terra. Partea I

Farrell, Joseph P., Reich of the Black Sun: Nazi Secret Weapons and the Cold War Allied Legend, Kempton, Ill.: Adventures Unlimited Press, 2005; The SS Brotherhood of the Bell: NASA's Nazis, JFK, and Majic-12, Kempton, Ill.: Adventures Unlimited Press, 2006.
Goodrick-Clarke, Nicholas, The Occult Roots of Nazism: Secret Aryan Cults and Their Influence on Nazi Ideology, New York: NYU Press, 1993.
Hitler, Adolf, Mein Kampf, Ottawa, Ontario: Educa Books, 2006.
Moon, Peter, The Black Sun: Montauk's Nazi-Tibetan
Connection, Montauk Series, book 4, New York: Sky Books, 1997.
Moynihan, Michael, The Secret King: The Myth and Reality of Nazi Occultism, Los Angeles: Feral House, 2007.
Rauschning, Hermann, Hitler Speaks: A Series of Political Conversations with Adolf Hitler on his Real Aims, Whitefish, Mont.: Kessinger Publishing, LLC, 2006.
Ravenscroft, Trevor, The Spear of Destiny, New York: Putnam, 1973; Lancea destinului, Pro Editură şi Tipografie, 2007.
Schwarzwaller, Wulf, The Unknown Hitler: His Private Life and Fortune (Zenith Edition), Palo Alto, Calif.: National Press Books, 1988.
Stevens, Henry, Hitler's Flying Saucers: A Guide to German Flying Discs of the Second World War, Kempton, Ill: Adventures Unlimited Press, 2003; Hitler's Suppressed and Still Secret Weapons, Science and Technology, Kempton, Ill.: Adventures Unlimited Press, 2007.
Vesco, Renato şi David Hatcher Childress, Man-made UFOs: WWII's Secret Legacy, ediţie revizuită, Kempton, Ill.: Adventures Unlimited Press, 2007.

Capitolul 25. Câmpul de luptă Terra. Partea a II-a

Bramley, William, The Gods of Eden, ediţie retipărită, New York:

Avon, 1993.
Farrell, Joseph P., The Cosmic War: Interplanetary Warfare, Modern Physics and Ancient Texts, Kempton, Ill.: Adventures Unlimited Press, 2007.
Kuskowski, Allan, Galactic Combat: Prelude to War, Bloomington, Ind.: Author House, 2005.
Sitchin, Zecharia, The Wars of Gods and Men: Book III of the Earth Chronicles, Rochester, Vt.: Bear & Company, 1992; Războiul zeilor cu oamenii, Editura Aldo Press, 2011.

Capitolul 26. Plasa Femeii-Păianjen

Cori, Patricia, No More Secrets, No More Lies: A Handbook to Starseed Awakening (Sirian Revelations), Berkeley, Calif.: North Atlantic Books, 2008.
Courlander, Harold, The Fourth World of the Hopis: The Epic Story of the Hopi Indians as Preserved in Their Legends and Traditions, Albuquerque, N.Mex.: University of New Mexico Press, 1987.
Delicado, Miriam, Blue Star: Fulfilling Prophecy, Bloomington, Ind.: Trafford Publishing (Print-On-Demand), 2007.
Ghost Wolf, Robert, Last Cry: Native American Prophecies & Tales of the End Times, Bloomington, Ind.: Trafford Publishing (Print-On-Demand), 2003.
Katchongva, Dan, From the Beginning of Life to the Day of Purification: Teachings, History and Prophecies of the Hopi People, ediţia a III-a, Hopi Land and Life, 1982.
Mails, Thomas E., The Hopi Survival Kit: The Prophecies,
Instructions and Warnings Revealed by the Last Elders, New York: Penguin, 1997.
Manda, The Fourth Dimension: Book One of the Lyra Legacy Chronicles, Bloomington, Ind.: Trafford Publishing (Print-On-Demand), 2007.
Waters, Frank, Pumpkin Seed Point: Being within the Hopi, Athens, Ohio: Swallow Press, 1973; The Book of the Hopi, New York: Penguin, 1977.